

OH! POZ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Φωτεινή έμαθε από το βρεφοκομείο ότι ο άγνωστος που ζήτησε πληροφορίες γι' αυτήν ήταν ασφαλώς ο πατέρας της: ένας καλοντυμένος μελαχρινός, όμορφος και πολύ νέος άνδρας. Η νέα κατόπιν πήγε στο σπίτι της θετής μητέρας της και έμαθε κι' από τη Χρυσή Βένεγα ότι κάποιος είχε ζητήσει να τη δει. Όταν όμως έβγαине από το παλιό σπίτι της, δυο άστυφύλακες τη συνέλαβαν και, φέροντά την ανάκρισι της για την απόπειρα φόνου του Ρίκου, την ώδηγησαν στη φυλακή. Εκεί η Φωτεινή βρήκε τη Μαίρη, που την είχαν πιάσει πάλι για τη συνθησμένη ιστορία της. Η δίκη της Φωτεινής έγινε πολύ σύντομα. Μόλις η νέα μπήκε στην αίθουσα του δικαστηρίου, της παρουσιάσαν ένα νεαρό δικηγόρο, που θ' αναλάμβανε τη υπεράσπισή της και που εκείνος της εξήγησε ότι ήθελε να τον βοηθήσει για να ελαφρύνει τη θέση της.

14^{ον} — Δεν σάς κάλεσα εγώ. Δεν με νοιάζει. Δεν θέλω να ελαφρύνω τη θέση μου!...

— Εγώ όμως θέλω, είπε ο νέος. Είναι η δουλειά μου αυτή, και δεν είναι σωστό να μου χαλάσει έτσι από ιδιοτροπία τη δουλειά μου. Για χαμογέλασε λιγάκι... μια προσπάθεια... Γίνεσαι πολύ πιο συμπαθητική, όταν χαμογέλας.

Για μία στιγμή η Φωτεινή γέλασε. Της ήλθε έτσι αθόρυμπα το γέλιο. Παιδιάστικο, ξεγνοιαστο της φάνηκε τόσο άσπεια η κατάσταση: «Ο δικηγόρος να την εκλιπαρή να τον βοηθήσει για ν' αποδείξει την αθωότητά της!... Αν ήταν δυνατόν θα ξεκαρδίζονταν στα γέλια. Τούρριζε μια άγρια ματιά, και τού πέταξε με πικρία:

— Ευχαριστώ, λοιπόν, κύριε δικηγόρε! Αλλά, σάς προειδοιόω, θα κάνω ό,τι μπορώ για να σάς δυσκολέω. Δεν έχω καμιά διάθεση να σας βοηθήσω! "Αν μπορέσω να σάς χαντακώσω, θα το κάνω...

— Θα πάς κι' εσύ χαμένη! είπε με πείσμα ο νέος.

Στο μεταξύ άρχισε η δίκη με τα τυπικά της. Τη ρώτησαν πώς τη λένε, ποιοι είναι οι γονείς της. Η φωνή της άκουστηκε καθαρή, καθώς αποκρίθηκε:

— Είμαι βρέσινια. Δεν έχω κανένα στον κόσμο.

— Υιοθετημένη! είπε κάποιος.

Κι' αυτή διόρθωσε:

— Όχι, μεγαλώσα ως υπηρέτρια σε κάποιο σπίτι, όπου έλεγαν πως με υιοθέτησαν. Δεν έχω κανένα στον κόσμο.

Αυτά τα λόγια της έκαναν αισθησι στο ακροατήριο, κι' ο δικηγόρος της, έσκυψε και της ψιθύρισε:

— Μπράβο! Μ' αυτά σου τ'α λόγια, χωρίς να θέλεις με βοηθάς. Ακριβώς αυτού σκοπεύω κι' εγώ να στρίψω την υπεράσπισή σου.

Τούρριξε μια περιφρονητική ματιά, και τού γύρισε την πλάτη.

— Έπειτα άρχισε η εξέταση των μαρτύρων της κατηγορίας.

Πρώτη παρουσιάστηκε η κυρία Βερδέτη. Τρόμαξε να την αναγνωρίσει η Φωτεινή. Φαινόταν πολύ γερασμένη. Τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα πριν άρχισιν να μιλή.

«Δεν φοράει μαύρα, σκέφθηκε η Φωτεινή, άρα ο Ρίκος δεν πέθανε»...

Κι' ένοιωσε μια ανάκουφισι σ' αυτή τη σκέψη.

— Από τ'α πρώτα της λόγια, η κατάθεσι της κυρίας Βερδέτη φάνηκε συντριπτική για τη δύστυχη τη Φωτεινή.

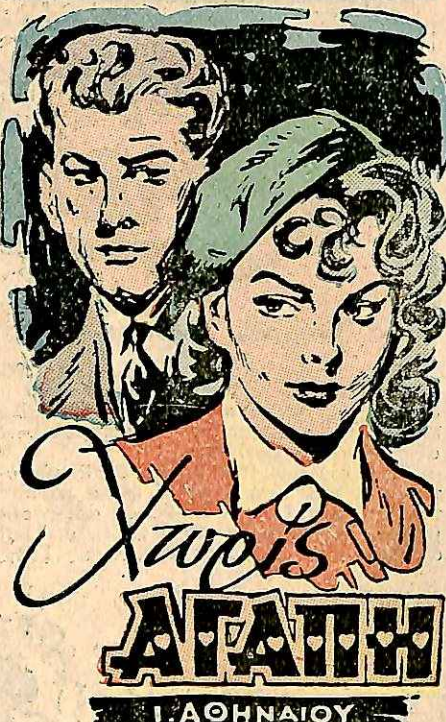
— Ήταν ο κακός δαίμονας του σπιτιού μου! φώναξε. Η καταστροφή μας. Έγώ την κατάλαβα μόλις την είδα και σκέφθηκα να μη τη μπάσω στο σπίτι μου. Αλλά τη λυπήθηκα. Τό ύφος της ήταν τόσο δυστυχισμένο, και τόσο σεμνό, που είπα μέσα μου ότι ίσως τ'α προσοθήματά μου να με γέλανε...

Μαύρη η ώρα πούδεια λυπη για ένα τέτοιο πλάσμα.

Η Φωτεινή άκουγε αυτά τα λόγια, με μάτια μεγάλα, έρωτηματικά. Ήταν τόσο τερατώδη όλα αυτά, που δεν πίστευε ότι τ'α έλεγαν γι' αυτήν. «Ετσι δεν έδειχνε συγκίνηση. Άκουγε σαν να ήταν για καμιά ξένη».

— Η ιστορία, συνέχισε η κυρία Βερδέτη, τού δυστυχισμένου μου Ρίκου, τού γιού μου, είναι τραγική... Παιδίριο, μαθητής του Γυμνασίου, άθώος κι' ανίδεος. Αυτή, η τραπεζα, δεν δυσκολεύθηκε να τον

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ, ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

μπλέξει στα δίχτυα της. Έγώ έντελως άνιδη, πίστευα στο άθωο της παρουσιαστικό, κι' ενώ την άρχη καθόμουν στο σπίτι, όταν ήταν μέσα ο γιός μου, για κάθε ένδεχομένο, άρχισα να ξεθαρεύω. Πού να φανταστώ η δύστυχη, τί με περίμενε;...

— Έκείνο το βράδυ μου παρουσιάστηκε μια ανάγκη να φύγω για πολλή ώρα. Ο Ρίκος μελετούσε, είχε πολλή δουλειά. Καθώς μου διηγήθηκε έπειτα, η μικρή αυτή, μπήκε στο δωμάτιό του, και τον άρχισε στις προκλήσεις. Όσο καθόταν αυτός απάθης, τόσο φρένιαζε εκείνη. Άρχισε να τού φέρεται με το худαιότερο τρόπο. Σε μία στιγμή ο Ρίκος έχασε την ύπομονή του.

Σηκώθηκε, κι' όπως ήταν παιδί δυνατό, τη άρπαξε στα χέρια του, για να τη δώσει, να τη πετάξει έξω από το δωμάτιό του και να ήσυχάσει. Αυτό ήταν. Άπάνω στη λύσσα της εκείνη, βλέποντας ότι χάνει το παιχνίδι, άρπαξε μια λάμπα, που βρέθηκε μπρο-

στά της και τού την πέταξε. Τού την πέταξε όχι τυχαία, αλλά συστηματικά, με το σκοπό να τον άψισι στον τόπο.

Σταμάτησε πνιγμένη από τ'αναφυλλητά.

— Συνεχίστε την κατάθεσί σας, της είπε ο πρόεδρος.

— Πώς να συνεχίσω; στέναξε. Πώς να σάς περιγράψω τη σκηνή που είδα, όταν γύρισα; Ποτάμι το αίμα, το παιδί μου σαν ξεψυχισμένο, κι' αυτήν...

— Έδειξε με θανάσιμο μίσος την κατηγορούμενη και συνέχισε:

— Αυτήν, με ύφος σατανικό, να λήη ότι άμύνθηκε τάχα, για να σώσει την άρετή της!... Ότι... ο γιός μου, το άμουστακο παιδάκι, της έπετέθηκε...

Σταμάτησε, δεν μπορούσε να μιλήσει άλλο για πολλή ώρα. Όλοι κύτταξαν με περιέργεια την κοπέλλα. Κι' εκείνη, σαν να μην έπρόκειτο γι' αυτήν, σαν να ήταν άλλη η κατηγορούμενη, κύτταξε με περιέργεια και μ' ένδιαφέρον τη μητέρα εκείνη που έλεγε τόσα ψέμματα.

— Γιατί τ'α λέει αυτά; άναρωτιόταν. «Τάχα θα γίνη καλά ο γιός της αν πή τόσα ψέμματα; Η τάχα είμαι καμιά πλούσια εγώ, για να της πληρώσω απόζημιώσει;»

— Κύριε Πρόεδρε, τέλειωσε την κατάθεσί της η κυρία Βερδέτη, το παιδί μου βρίσκεται ακόμα σε μία κατάστασι χειρότερη από θάνατο. Οι γιατροί τρέμουν για το λογικό του... Ζητώ δικαιοσύνη. Δεν μπορώ με ν' άνοίγωμε τα σπύια μας από συμπόνοια σε τέτοια πλάσματα, κι' έπειτα να παθαίνουμε τέτοιες συμφορές... Άλλοιμονο αν άνεχθί ένα τέτοιο πράγμα, η κοινωνία...

— Καθόστε, κυρία Βερδέτη, της είπε ο πρόεδρος.

Στο μεταξύ, ο κύριος Δρομάνης, ο κυριώτερος μάρτυς κατηγορίας, μπήκε στην αίθουσα.

Δημήτρης Δρομάνης, έπιχειρηματίας

— Από την πρώτη στιγμή, η παρουσία του τελευταίου αυτού μάρτυρος κατηγορίας έκανε αίσθηση στο ακροατήριο. Ήταν ένας ώριος άντρας ως σαραντα πέντε χρονών, μελαχρινός, βερδυλινός, με άνεπαίσθητα γκριζά μαλλιά στους κροτάφους και με ύφος πολύ κοσμικό.

— Δημήτρης Δρομάνης, έπιχειρηματίας, δήλωσε την ταυτότητά του.

— Τι έχετε να πείτε, κύριε μάρτυς; ρώτησε ο πρόεδρος.

— Έχω να πώ, ότι ο νεαρός Ρίκος Βερδέτης είναι ένα τυπικό θύμα της κοινωνίας μας, άρχισε μ' εύλογα τ'α κομψός κύριος. Ένα θύμα που δεν μπορεί να περάσει άπαρηγόρητο...

— Την κοπέλλα τη γνωρίζετε; ρώτησε ο πρόεδρος.

Της έρριξε αυτός μία έπιτολαία ματιά. — Φυσικά. Είμαι οικογενειακός φίλος της οικογένειας Βερδέτη και, καθώς καταλαβαίνετε, πήγαινα συχνά, σχεδόν κάθε μέρα. Είχα, λοιπόν, πολλές φορές την ευκαιρία ν' αντιληφθώ και μόνος μου το ποιον της υπηρέτριας τους...

— Η Φωτεινή πετάχθηκε στο κάθισμά της. — Ψέμμα! Ούτε μία φορά δεν είχε πατήσει στο σπίτι! ξεφώνισε. Ψέμματα!... Ο πρόεδρος άρχισε να χτυπά το κουδούνι.

— Κάθισε φρόνιμα! της ψιθύρισε ο δικηγόρος της. "Αν λήη ψέμματα, είναι καλό για μάς. Πρόσεχε μη λες εσύ ψέμματα. Στ' αλήθεια δεν τον έβρεις;...

— Σας όρκίζομαι, είπε με θερμή ή μικρή. Πρώτη φορά στη ζωή μου τόν βλέπω. — Λοιπόν, κύριε μάρτυς; ρώτησε ο πρόεδρος.

— Τι θέλετε να σάς πώ; είπε αυτός νευρικά. "Η αλήθεια φωνάζει! Ο Ρίκος ήταν... είναι... ένα μεγάλο παιδί. Ένα άγνο, μελετηρό παιδί. Ποτέ δεν έδωσε την παραμικρή άφορμή στη μητέρα του, ούτε για μία τυπική παρατήρησι. Ποτέ δεν δυσανέστησε τους καθηγητάς του. Ήταν πρότυπο σε όλα του. Η μικρή αυτή όμως... ένας δαίμονας με ωραία μορφή, όπως συμβαίνει συχνά, μπήκε στο σπίτι τους, με την απόφασι να βγή όπωσδήποτε άποκαταστημένη. Μπορώ να πιστοποιήσω, ότι πολλές φορές άπόρησα με το θάρρος αυτής της κοπέλλας. Πήγαινα σαν έπισκέ-

πτης, δεν είναι έτσι; Κι' όμως εύρισκε την ευκαιρία, είτε στην πόρτα, είτε στο χώλ, να μου φερθή με τρόπο... με τέτοιον τρόπο... που από σεβασμό προς το δικαστήριο, προτιμώ ν' άποσιωπήσω...

— Όχι, είπε ο πρόεδρος, άπαιτούμε να διευκρινίστε τ'α πράγματα. Τί ακριβώς έκανε αυτή η μικρή;...

— Μα, κύριε πρόεδρε...

Ο μάρτυς χαμήλωσε τη φωνή του. Κι' ενώ όλοι κρατούσαν την άναπνοή τους, άρχισε να διηγήται σκηνές τόσο ξεδιάντροπες, που και οι παντρεμένες γυναίκες κοκκίνισαν στις θέσεις τους. Όλα τ'α μάτια στρέφονταν μεγαλά, έρωτηματικά κι' άποδοκιμαστικά προς την κατηγορούμενη.

— Μπορείτε να τ'α διαβεβαιώσετε αυτό;... ρώτησε ο πρόεδρος.

— Μα, όρκιστηκα να πώ την αλήθεια, άποκρίθηκε με ύφος προσβεβλημένης μεγαλειότητας ο μάρτυς.

Ένας δυνατός ψιθύρος πέρασε στο ακροατήριο. Τό ύφος τού κυρίου Δρομάνη ήταν πολύ πειστικό! Πιο πειστική ήταν η περιποιημένη του εμφάνισι κι' η έλκυστική του φυσιογνωμία.

— Έχει να κάνει καμιά έρώτησι ή ύπεράσπισι; ρώτησε ο πρόεδρος.

Ο νεαρός συνήγορος πετάχτηκε.

— Μάλιστα!...

Τόν έλεγαν Άνδρέα Καρρά. Ήταν μάλλον κοντός, μελαχρινός, τ'α μάτια του όμως στίθιζαν από έξυπνάδα. Κι' ενώ στην άρχη είχε δώσει στη Φωτεινή την έντύπωσι πως τόν μόνο που τον ένδιέφερε ήταν να βγη αυτός άσπροπρόσωπος στη δίκη, τώρα έδειχνε νάχη άληθινό ένδιαφέρον για την πελάτισσά του.

— Ορίστε! είπε ο πρόεδρος.

Κύριε μάρτυς, άρχισε με φωνή σπουδερή ο νεαρός δικηγόρος, είπατε, ότι υπαίτινοι-βγαίνετε συχνά στο σπίτι της οικογένειας Βερδέτη, ότι ήσαστε δηλαδή οικογενειακός φίλος. Μπορείτε να φέρετε άλλους μάρτυρες, που να τόν βεβαιώσουν αυτό;...

Ο κύριος Δρομάνης τούρριξε μια ματιά θυμού.

— Μά... Σας παρακαλώ!... Μου φαίνεται πως δεν χρειάζονται μάρτυρες γι' αυτό το σημείο. Έξ' άλλου, οι σχέσεις μου με την οικογένεια Βερδέτη, δεν ήταν κοσμικές. Θέλω να πώ, δεν με καλούσαν έπίσημα στις δεξιώσεις τους. Πήγαινα σαν συγγενής, όποιαδήποτε ώρα, και στην πιο άκατάλληλη άκωμια. Γι' αυτό, πιθανόν να μη με είχαν δη άλλου γνωστόι τους.

— Έπιμένω σ' αυτό το σημείο! φώναξε ο νέος. Να άναφέρετε τουλάχιστον ένα πρόσωπο, που σάς είδε στο σπίτι αυτής της οικογένειας...

Τό αίμα σκοτείνισε το ωραίο, κανονικό πρόσωπο τού Δρομάνη.

— Άπασιώ να σάς άπαντήσω!... είπε άκατάδεχτα.

Κύριε πρόεδρε, φώναξε ο δικηγόρος με τη σπουδερή φωνή του, να σημειωθεί αυτή η άπάντησι. Έγώ δεν τη θεωρώ ίκανοποιητική!...

Ο πρόεδρος στράφηκε στο μάρτυρα:

— Κύριε μάρτυς, σάς παρακαλώ κι' εγώ να λάβετε υπ' όψιν σας την έπιθυμία της υπερασπίσεως. Έφ' όσον είστε τόσο οικείος στην οικογένεια, δεν γίνεται, θα γνωρίζετε κάποιον από τους συγγενείς ή φίλους...

Τό πρόσωπο τού Δρομάνη έγινε ακόμα πιο σκοτεινό.

— Έπιφυλάσσομαι ν' άπαντήσω, είπε νευρικά. Θα σκεφθώ... Αυτή τη στιγμή δεν θυμάμαι, δεν έχω πρόχειρα ονόματα...

— Περιμένω την άπάντησί σας, είπε ο πρόεδρος πολύ σοβαρά.

Ενώ τó ακροατήριο ψιθύριζε δυσανασχημένο, ο μάρτυς έδωσε τη θέση του στους μάρτυρες υπερασπίσεως.

Η Φωτεινή γούρλωσε τ'α μάτια της καθώς άκουσε να λήη ο πρόεδρος:

— Να προσέλθουν οι μάρτυρες υπερασπίσεως.

Γύρισε και κύτταξε τó δικηγόρο της, με άπορία.

— Φαίνεται πως έχετε φίλους που δεν τους έβρετε, άποκρίθηκε αυτός, χαμογελώντας πονηρά.

Πρώτη παρουσιάστηκε η Άντιγόνη Βάρ-

κα. Ύπερκοιμη ντυμένη — ζωντανή, ρεκλάμα τού εργοστασίου της — η κυρία Άντιγόνη, μίλησε θερμά για την κοπέλλα. Τόσο θερμά, που τ'α μάτια της Φωτεινής, δάκρυσαν για μία στιγμή.

— Έπειτα, σκλήρυνε την καρδιά της. «Αυτή πάντως δεν με χωνεύει, σκέφθηκε. Ποιος έβρει για ποιά συμφορά μιλεί; έτσι; Ίσως για να με άθωώσουν και να πώ να της δουλέψω δωρεάν... Αλλά αυτό, όχι δεν θα γίνη...»

Δεν κατάλαβε πως τó πρόσωπό της πήρε μία έκφρασι μίσους. Ο δικηγόρος της τη σκούνησε.

— Τί έπαθες πάλι; Θάλεγε κανείς πώς άκούς τις χειρότερες κατηγορίες!... Δεν κατάλαδες; Σε υπερασπίζεται αυτή η γυναίκα...

Η Φωτεινή σήκωσε τούς ώμους της.

— Και τί με νοιάζει; Μήπως την παρακάλεσα εγώ να μιλήσει έτσι;...

— Έπειτα μίλησαν γι' αυτήν, πολύ θερμά, δυο-τρία κορίτσια τού εργοστασίου. Άνάμεσα σ' αυτές κι' η Λίτσα, με δάκρυα στα μάτια, κατάφερε να συγκινήσει τó ακροατήριο.

— Ζούμε μαζί στο ίδιο δωμάτιο, είπε 'Ορκίζομαι με τó χέρι στο Εύαγγέλιο, ότι είναι τó πιο τίμιο κορίτσι που μπορεί κανείς να φαντασθί! Πέρασε μεγάλη δυστυχία... Άν ήθελε να έμεταλλευθί την όμορφιά της και την έξυπνάδα της, θα μπορούσε να ζήσει πολύ καλύτερα!...

Οι μαρτυρίες αυτές τών εργατριών, έκαναν μεγάλη έντύπωσι στην αίθουσα.

Στην άρχη, η Φωτεινή τις άκουγε όλες με μία έκφρασι δυσπιστίας και κακίας στο πρόσωπο. «Άξφανα, ένοιωσε την καρδιά της να χτυπάει με άγωνία. Πρώτα κατάλαβε αυτό τó χτύπημα της καρδιάς της, κι' έπειτα σκέφθηκε να βρη την αιτία.

«Ο Χρήστος;...»

Δεν ήθελε να τó όμολογήσει στον έαυτο της. Όσο όμως περνούσαν άλλοι μάρτυρες κι' αυτός δεν φαινόταν, τόσο καταλάβαινε να την πνίγη η άγωνία.

«Θάρρη κι' αυτός; συλλογίστηκε. Ποιος έβρει; Κι' όμως πρέπει νάρθ! Ώ, ναι, πρέπει, πρέπει!...»

Άρκετα κορίτσια πέρασαν, συγκινημένα, γελαστά, κι' όλα μίλησαν γι' αυτήν σαν να ήταν μία άγαπημένη τους αδελφή. Σε μερικές από αυτές τις κοπέλλες είχε φερθή μόνον έχθρικά η Φωτεινή. Τώρα, η καρδιά της ράγιζε, καθώς τις άκουγε να μιλούν με καλωσύνη γι' αυτήν. Κι' όμως, κάτι έλειπε ακόμα.

Ο Χρήστος;...

Τελείωσε η υπεράσπισι!... πρόφερε ο πρόεδρος. Τώρα, άς προσέλθ πάλι ο μάρτυς Δρομάνης.

Ο μάρτυς πήγε στη θέση του με ύφος

πολύ εύθυμο. Προχώρησε γρήγορα και, κυττάζοντας τόν πρόεδρο στα μάτια, πρόφερε δυνατά:

— Πώς σταματάει τó μυαλό τού ανθρώπου, κύριε πρόεδρε! Βέβαια, γνωρίζω τόσους συγγενείς και φίλους... Τόν κύριο Παπαδόπουλο... τόν κύριο Περώνη... Τόν κύριο...

Ήταν τόσο άφύσικο τó ύφος του, και τó ψέμμα φώναζε τόσο, που τó ακροατήριο ξεάσπασε αθόρυμπα σε γέλια.

Ο πρόεδρος χτύπησε τó κουδούνι του. Τότε ο κύριος Δρομάνης θύμωσε:

— Σας παρακαλώ, είπε με ύφος έντονο... Δεν έννοω να γελοιοποιηθώ!... Έδώ ήρθα, έπειδή τó θεώρησα ιερή μου υποχρέωσι να διαφωτίσω τη δικαιοσύνη. Δεν είμαι τυχαίος, κύριε πρόεδρε...

— Μην εξαπτεσθε! έκανε ο πρόεδρος με άνεπαίσθητη ειρωνεία.

Ήταν φανερό όμως, ότι τó δικαστήριο, ενώ στην άρχη διέκειτο ευμένως γι' αυτόν, ξαφνικά τώρα έπαιρνε άλλη στάσι.

Η Φωτεινή κύτταξε με μεγάλα μάτια αυτό τόν κύριο. Έσπαγε τó κεφάλι της να θυμηθί που τόν είχε δη. Γιατί — παράξενο — ενώ την πρώτη φορά, βάπαιρνε όρκο, ότι δεν τόν είχε άντικρύσει ποτέ στη ζωή της, τώρα, άξφανα, σαν να ήταν σύγουρη, ότι τόν είχε ξαναδθ.

Αυτά τα μάτρα ματία του, τó πρόσωπο του τó άριστοκρατικό, τó ύφος του τó κοσμικό... τó χαμόγέλο του τó ευγενικό... Όλα αυτά κάτι της θυμίζαν. Τό σχήμα προπάντων τού προσώπου του. Πού τó είχε ξαναδθ;... Κι' αυτά τ'α χείλη του τ'α καλοφτιαγμένα, που λες ήταν πλάσματα για φιλία... Τίνος έμοιαζαν αυτά τ'α χείλη;... Για μία στιγμή, η καρδιά της σταμάτησε.

«Τρελλανοίμαι! συλλογίστηκε. Όχι... Δίχως άλλο, τó μυαλό μου σαλεύει».

Κύτταξε με άγωνία γύρω της.

— Τί έπαθες;... της ψιθύρισε ο δικηγόρος της.

— Ένα καθρέφτη! Θέλω να δώ ένα καθρέφτη! άποκρίθηκε η κοπέλλα.

— Είσι σ'α καλά σου;

— Είναι ανάγκη!... Θέλω να δώ τó πρόσωπό μου σ' ένα καθρέφτη.

— Μα, δεν είναι δυνατόν... Σκέψου τί έντύπωσι θα κάνη...

— Έπιασε τó κεφάλι της με τ'α δυό της χέρια η Φωτεινή. Ζαλιζόταν

Με τ'α μάτια κλειστά, είδε τότε τó πρόσωπό της όπως τó είχε δη πολλές φορές. Προπάντων τó σχήμα τού προσώπου της, τ'α μαύρα μεγάλα της μάτια και τ'α σαρκώδη κόκκινα χείλη.

«Μου νοιάζει! σκέφθηκε. Έμένα νοιάζει!...»

κα. Ύπερκοιμη ντυμένη — ζωντανή, ρεκλάμα τού εργοστασίου της — η κυρία Άντιγόνη, μίλησε θερμά για την κοπέλλα. Τόσο θερμά, που τ'α μάτια της Φωτεινής, δάκρυσαν για μία στιγμή.

— Έπειτα, σκλήρυνε την καρδιά της. «Αυτή πάντως δεν με χωνεύει, σκέφθηκε. Ποιος έβρει για ποιά συμφορά μιλεί; έτσι; Ίσως για να με άθωώσουν και να πώ να της δουλέψω δωρεάν... Αλλά αυτό, όχι δεν θα γίνη...»

Δεν κατάλαβε πως τó πρόσωπό της πήρε μία έκφρασι μίσους. Ο δικηγόρος της τη σκούνησε.

— Τί έπαθες πάλι; Θάλεγε κανείς πώς άκούς τις χειρότερες κατηγορίες!... Δεν κατάλαδες; Σε υπερασπίζεται αυτή η γυναίκα...

Η Φωτεινή σήκωσε τούς ώμους της.

— Και τί με νοιάζει; Μήπως την παρακάλεσα εγώ να μιλήσει έτσι;...

— Έπειτα μίλησαν γι' αυτήν, πολύ θερμά, δυο-τρία κορίτσια τού εργοστασίου. Άνάμεσα σ' αυτές κι' η Λίτσα, με δάκρυα στα μάτια, κατάφερε να συγκινήσει τó ακροατήριο.

— Ζούμε μαζί στο ίδιο δωμάτιο, είπε 'Ορκίζομαι με τó χέρι στο Εύαγγέλιο, ότι είναι τó πιο τίμιο κορίτσι που μπορεί κανείς να φαντασθί! Πέρασε μεγάλη δυστυχία... Άν ήθελε να έμεταλλευθί την όμορφιά της και την έξυπνάδα της, θα μπορούσε να ζήσει πολύ καλύτερα!...

Οι μαρτυρίες αυτές τών εργατριών, έκαναν μεγάλη έντύπωσι στην αίθουσα.

Στην άρχη, η Φωτεινή τις άκουγε όλες με μία έκφρασι δυσπιστίας και κακίας στο πρόσωπο. «Άξφανα, ένοιωσε την καρδιά της να χτυπάει με άγωνία. Πρώτα κατάλαβε αυτό τó χτύπημα της καρδιάς της, κι' έπειτα σκέφθηκε να βρη την αιτία.

«Ο Χρήστος;...»

Δεν ήθελε να τó όμολογήσει στον έαυτο της. Όσο όμως περνούσαν άλλοι μάρτυρες κι' αυτός δεν φαινόταν, τόσο καταλάβαινε να την πνίγη η άγωνία.

«Θάρρη κι' αυτός; συλλογίστηκε. Ποιος έβρει; Κι' όμως πρέπει νάρθ! Ώ, ναι, πρέπει, πρέπει!...»

Άρκετα κορίτσια πέρασαν, συγκινημένα, γελαστά, κι' όλα μίλησαν γι' αυτήν σαν να ήταν μία άγαπημένη τους αδελφή. Σε μερικές από αυτές τις κοπέλλες είχε φερθή μόνον έχθρικά η Φωτεινή. Τώρα, η καρδιά της ράγιζε, καθώς τις άκουγε να μιλούν με καλωσύνη γι' αυτήν. Κι' όμως, κάτι έλειπε ακόμα.

Ο Χρήστος;...

Τελείωσε η υπεράσπισι!... πρόφερε ο πρόεδρος. Τώρα, άς προσέλθ πάλι ο μάρτυς Δρομάνης.

Ο μάρτυς πήγε στη θέση του με ύφος

πολύ εύθυμο. Προχώρησε γρήγορα και, κυττάζοντας τόν πρόεδρο στα μάτια, πρόφερε δυνατά:

— Πώς σταματάει τó μυαλό τού ανθρώπου, κύριε πρόεδρε! Βέβαια, γνωρίζω τόσους συγγενείς και φίλους... Τόν κύριο Παπαδόπουλο... τόν κύριο Περώνη... Τόν κύριο...

Ήταν τόσο άφύσικο τó ύφος του, και τó ψέμμα φώναζε τόσο, που τó ακροατήριο ξεάσπασε αθόρυμπα σε γέλια.

Ο πρόεδρος χτύπησε τó κουδούνι του. Τότε ο κύριος Δρομάνης θύμωσε:

— Σας παρακαλώ, είπε με ύφος έντονο... Δεν έννοω να γελοιοποιηθώ!... Έδώ ήρθα, έπειδή τó θεώρησα ιερή μου υποχρέωσι να διαφωτίσω τη δικαιοσύνη. Δεν είμαι τυχαίος, κύριε πρόεδρε...

— Μην εξαπτεσθε! έκανε ο πρόεδρος με άνεπαίσθητη ειρωνεία.

Ήταν φανερό όμως, ότι τó δικαστήριο, ενώ στην άρχη διέκειτο ευμένως γι' αυτόν, ξαφνικά τώρα έ

— Άνοιξε πάλι τα μάτια της, τὸν κύ-
ταξε με τρόπο.

— Δὲν αἰσθάνεσαι καλά;... τῆς ψιθύ-
ρισε ὁ δικηγόρος, ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε
μὲ ἀνησυχία.

— Ὁχι... νάι... Ρωτήστε τον, σὰς
παρακαλῶ πάρα πολὺ, ἀν γνωρίζη τὴν οἰ-
κογένεια Βένεγα.

— Τί σχέσι ἔχει τώρα αὐτό; Γιατί θέ-
λεις νὰ τὸν ρωτήσω;
— Γρήγορα! Σὰς παρακαλῶ; ἰκέτευσε
ἡ μικρή.

Μπέρδεμα...

Παρὰ τὴ συνειδήσί του, μὲ ἀμφιβολία,
ἔθεσε ὁ δικηγόρος τὴν ἐρώτησι αὐτὴ στὸ
μάρτυρα:

— Κύριε μάρτυς... Μήπως γνωρίζετε
τὴν οἰκογένεια Βένεγα;

— Πρὶν ἀκούσῃ καλὰ-καλὰ τ' ὄνομα ὁ Δρο-
μάνης, ἀποκρίθηκε ζωηρά:

— Πῶς δὲν τὴν γνωρίζω; Τὴν οἰκογένεια
Βένεγα δὲν γνωρίζω;... Ὅλους τοὺς συγ-
γενεῖς καὶ φίλους τῆς οἰκογενείας Βερδέτη,
τοὺς γνωρίζω κατὰ βάθος...

— Εἰστέ βέβαιος, ὅτι ἡ οἰκογένεια Βέ-
νεγα εἶναι γνωστὴ τῆς οἰκογενείας Βερδέ-
τη;... ρώτησε ἐξυπνα ὁ δικηγόρος.

— Ὁ μάρτυς σάστισε.

— Πιθανόν... πιθανόν... νὰ μπερδεύ-
τηκα... Πῶς εἶπατε; Βένεγα;...

— Ἀξάφνα, κοκκάωσε. Τὸ χαμόγελο ἔφυγε
ἀπὸ τὰ χεῖλη του, καθὼς καὶ τὸ κοσμικὸ,
σίγουρο ὄφος του. Τὸ πρόσωπό του πήρε
μιά ἔκφρασι αὐστηρῆς, ἀγέρωχης...

— Τὴν οἰκογένεια Βένεγα τὴ γνωρίζω
κάποτε τυπικά. Εἶχα πάει γιὰ λόγους ὑ-
πηρεσιακοῦς...

— Μπορεῖτε νὰ μὰς ἀναπτύξετε τοὺς
λόγους;... ἐπέμεινε ὁ δικηγόρος, χωρὶς νὰ
ἔξη ἀκριβῶς ποὺ θὰ κατέληγε αὐτὴ ἡ ὑ-
πόθεσι.

— Αὐτὰ εἶναι ἄσχετα μὲ τὸ θέμα, εἶπε
ὁ πρόεδρος.

— Ὁ δικηγόρος ὅμως ἐπέμεινε.

— Εἶχα πάει κάποτε γιὰ μία μικρὴ, υἱο-
θετημένη ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Βένεγα...εἶπε
μὲ στενοχωρία ὁ Δρομάνης.

— Ὁ πρόεδρος ἔδωσε προσοχὴ τώρα.

— Τὴν γνωρίζετε αὐτὴ τὴ μικρὴ; ρώ-
τησε.

— Ὁχι, κύριε πρόεδρε, ἀποκρίθηκε πιὸ
νευρικά αὐτός. Δὲν τὴν γνωρίζω. Εἶχα πάει,
σὰς λέω, γιὰ λόγους υπηρεσιακοῦς...

— Ὁ πρόεδρος φαινόταν νὰ διστάζῃ ἀν ἔ-
πρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐρωτήσεως του
ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Ἀξάφνα, μέσα στὴ
γενικὴ σιωπῇ, ἡ Φωτεινὴ σηκώθηκε. Χλωμὴ
σάν κέρινη, μὲ μάτια πελώρια, μὲ τὸ μα-

κροῦλό της προσώπακι σοβαρὸ καὶ πονε-
μένο, στράφηκε πρὸς τὸν Δρομάνη. Ἡ φωνὴ
τῆς ἀκούστηκε καθαρὰ, δονοῦμενη:

— Τὸ κορίτσακι ποὺ εἶχε υἱοθετήσῃ ἡ
οἰκογένεια Βένεγα, εἶμαι ἐγώ! φώναζε κα-
θαρά.

Τότε ἐγίνε κάτι ποὺ ἀνίστατόσε τὸ δι-
καστήριον. Ὁ Δρομάνης ἀνοίξε τὰ μάτια
τοῦ πελώρια, λὲς κι' ἤθελε νὰ τὴν
δὴ καλά. Κι' εἴπαι, ἐπὶ ὅπως ἦταν ψη-
λός, κομψός καὶ ὠραίος, σωριάστηκε στὸ
πάτωμα!

— Ὅλοι σηκώθηκαν ἀπὸ τὶς θέσεις τους.
Αὐτὸ ἀστυφύλακες ἔτρεξαν νὰ βοηθήσουν τὸ
Δρομάνη.

— Εἶναι λιποθύμος! εἶπαν.

— Ὁ πρόεδρος ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὸ κου-
δούνι του.

— Ἡσυχία! Νὰ τύχη ἱατρικῆς περιθάλ-
ψεως ὁ μάρτυς καὶ νὰ ξεναληθῇ, μόλις
συνέλθῃ. Ἡ δίκη διακόπτεται γιὰ δέκα λε-
πτὰ.

Κλεισμένη σ' ἓνα δωμάτιο ἡ Φωτεινὴ,
καθόταν σάν ἀγρίμι, μὲ μιά ἀγρία ἔκφρασι
στὸ πρόσωπό της, μὲ τὰ μαλλιά ἀνάστατα, μὲ
τὰ μάτια τρελλὰ. Μάτια ὁ νεαρός δικη-
γόρος προσπαθοῦσε νὰ τὴν κἀν νὰ μιλήσῃ.

— Μά, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πὲς μου
τί συμβαίνει, τὴν παρακαλοῦσε. Δὲν μπορῶ
νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὑπερασπίσι σου ἔτσι.

— Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὲ κρατᾷς ἐμένα στὸ
σκοτάδι; Γιατί λιποθύμησε αὐτός ὁ Χρι-
στιανός, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια σου; Ἡ-
ταν ψευδομάρτυς, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία.

— καὶ θὰ τὸν ζετινάξω τώρα ὡς ψευδομάρ-
τυρα!... Αὐτὸς κλονίσθη ὅλη τὴν κατηγο-
ρία! Ἀλλά, γιατί νὰ τὸν κάνουν νὰ λιπο-
θυμῇ τὰ λόγια σου;...

— Ἡ Φωτεινὴ φαινόταν νὰ μὴν ἀκούῃ. Κύ-
ταξε ἴσια μπροστὰ της καὶ τὰ μάτια της
γυάλιζαν.

— Ἀξάφνα, γύρισε στὸ συνήγορό της:

— Ἔνα καθρεφτάκι! Μπορεῖτε τώρα νὰ
μοῦ δώσετε ἓνα καθρεφτάκι;...

Σηκώνοντας τοὺς ὤμους του μὲ δυσφο-
ρία, τῆς ἔφερε ἓνα καθρεφτάκι ὁ συνήγορος.

Αὐτὴ κυττάχτηκε πολλὴ ὥρα, λὲς κι' ἔδλεπε
τὸ πρόσωπό της γιὰ πρώτη φορὰ. Ἐπειτα,
μὲ μιά κίνησι τρελλοῦ θυμοῦ, πέταξε κάτω
τὸ καθρεφτάκι, τόκανε χίλια κομμάτια.

— Τρελλάθηκες! φώναξε ὁ δικηγόρος.

— Σὲ παρακαλῶ, φρόντισε νὰ συνέλθῃς. Τώρα
εἶναι ἡ ὥρα νὰ μιλήσῃς ἐσύ, ν' ἀπολογη-
θῇς...

— Φαινόταν νὰ μὴ τὸν ἀκούῃ.

— Φωτεινὴ, εἶπε ὁ Ἀνδρέας Καρρᾶς...

— Προσπάθησε νὰ συγκρατηθῇ! Ἀπὸ τὴν ἀ-
πολογία σου ἐξαρτῶνται πολλὰ. Θὰ σοῦ

πῶ κάτι ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ σοῦ πῶ. Ἵσως
ὅμως αὐτὸ νὰ σοῦ δώσῃ θάρρος. Ἵσως νὰ
σὲ κἀν νὰ καταλάβῃς, ὅτι ὑπάρχει ἀν-
θρώποι ποὺ σ' ἀγαποῦνε. Φίλοι σου...

Τὸν κύτταξε μὲ μίσος.

— Σῶπα! Ὅ,τι κι' ἀν πῆς, εἶναι ψέμ-
ματα! Εἶναι ἡ δουλειά σου νὰ λὲς ψέμ-
ματα!

— Σὲ παρακαλῶ... Δὲν σοῦ θυμῶνω.

Δὲν πειράζει, ἐμένα βρῖσε με ὅσο θέλεις,
νὰ ξεθυμῶνῃς. Στὸ δικαστήριον ὅμως νὰ μι-
λήσῃς γλυκά, τ' ἀκούς; Δὲν κάνει καλὴ ἐν-
τύπωσι μιά κοπέλλα ποὺ παρουσιάζεται μὲ
ὕφος ἐπιθετικόν. Ἀπὸ τὴν ἀγόρευσί σου ἐ-
ξαρτῶνται πολλὰ. Καὶ στὸ ξανάλεω, ἔχεις
φίλους ποὺ θὰ στενοχωρηθοῦνε πολὺ ἀν κα-
ταδικασθῇς. Ξέρεις ποῖος μοῦ ἀνέθεσε ν' ἀ-
ναλάβω τὴν ὑπερασπίσι σου;...

— Σήκωσε τοὺς ὤμους της ἀδιάφορα.

— Ὁ Χρήστος Περδίκας, εἶπε ὁ νεαρός
δικηγόρος.

— Στ' ὄνομα αὐτοῦ, ἡ κοπέλλα ἀνατρίχιασε,
ἀλλὰ δὲν ὁλόωνε.

— Αὐτὸς ξεσήκωσε κι' ὅλο τὸ προσω-
πικὸ τοῦ ἐργαστασίον νάρθη νὰ μιλήσῃ γιὰ
σένα! συνέχισε ὁ Καρρᾶς.

— Ψέμματα! πρόφερε δίχως νὰ τὸν κυτ-
τάξῃ ἡ κοπέλλα.

— Σὲ παρακαλῶ, Φωτεινὴ, αὐτὸ δὲν
μπορεῖς νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃς. Ὅλοι θὰ
στὸ πούνε!...

— Ἀν ἦταν ἀλήθεια, θάρχοταν κι' αὐ-
τὸς νὰ μαρτυρήσῃ γιὰ μένα...

— Ὁ δικηγόρος χαμογέλασε.

— Δὲν εἶσαι λεπτὴ ψυχολόγος Φωτεινὴ.

— Ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἐνδιαφέρεται γιὰ σένα
δὲν παρουσιάστηκε αὐτός ὡς μάρτυς ὑπε-
ρασπίσεως.

— Γιατί;

— Γιὰ νὰ μὴ φανῇ πῶς ὁ ἄντρας ἐνδια-
φέρεται γιὰ σένα. Ἦταν τέτοια ἡ φύσι τοῦ
κατηγορητήριου, ποὺ θὰ σ' ἐβλάπταν ἀν
παρουσιαζόταν ἓνας νέος νὰ ἐνδιαφέρεται
γιὰ σένα. Προτιμώτερο ποὺ παρουσιάστη-
καν μόνον γυναῖκες καὶ συναδέλφοι.

— Ἡ Φωτεινὴ τὸν κύτταξε μὲ φρυδιὰ σου-
φρωμένα.

— Δὲ θέλω νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα ὁ
Χρήστος Περδίκας, εἶπε.

— Δὲν μπορεῖς νὰ τὸν ἐμποδίσῃς ὅμως,
μικρὴ μου. Ἐξ ἄλλου, δὲν ἔχει σημασία.

— Πεταχτήκε μπροστὰ του, μὲ μάτια ἀ-
γρία.

— Γιὰ μένα ἔχει σημασία! Νὰ τοῦ πῆς
τοῦ Χρήστου Περδίκας, ὅτι ἀν εἶναι νὰ ἀ-
θωωθῶ μὲ τίς δικές του τίς ἐνέργειες, δὲν
τὴ θέλω τέτοια ἀθώωσι. Τ' ἀκούς; Αὐτὸ
νὰ τοῦ πῆς!...

— Καλὰ, καλὰ ἂς ἀθωωθῇς ὅμως πρῶ-
τα! Προσπάθησε ν' ἀθωωθῇς ἐσύ, μὲ τὰ
ἴδια σου τὰ μέσα, μὲ τὴ δική σου τὴν ἀπο-
λογία. Πὲς μου μονάχα γι' αὐτὸ τὸν κύριο
Δρομάνη, τί ξέρεις; Τί μπορούμε νὰ κά-
νουμε; Μήπως μπορεῖ νὰ μὰς χρησιμεύσῃ
τὸ πρόσωπό αὐτό; Σκέψου καλὰ, Φωτει-
νούλα! Παίζεται ἡ ἐλευθερία σου, μὴ τὸ
ξεχνᾷς. Καὶ κάτι πάρα πάνω, ἡ ὑπόληψί
σου... Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἡ οἰκογένεια
Βερδέτη, σὲ παρουσιάζει σάν ἓνα διεφθα-
ρμένο πλάσμα. Θὰ μπορούσαμε ἐμεῖς νὰ ζη-
τήσουμε...

— Κόμπιασε. Ἦταν φανερό πῶς εἶχε κατ'-
δύσκολο νὰ πῇ.

— Τὸν κύτταξε ἔχθρικά, στὰ μάτια.

— Τί νὰ ζητήσουμε;

— Μὲ συγχωρεῖς γι' αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ
πῶ. Νὰ ζητήσουμε τὴν ἱατροδικαστικὴν σου
ἐξέτασι, Φωτεινὴ. Γιατί ἀν ἀποδειχθῇ, ὅ-
πως πιστεύουμε, ὅπως πιστεύει δηλαδὴ κι'
ὁ Χρήστος, ὅτι εἶσαι ἀμέμπτων ἡθῶν, τότε
ἡ κατηγορία πέφτει.

— Τὰ μάγουλά της ἔγιναν φωτιά. Ὅλη ἡ
παρθενικὴ τῆς αἰδῶ ἐξανέστη σ' αὐτὰ τὰ
λόγια.

— Ὁχι! φώναξε ἄγρια. Ἀκούστε κύριε
δικηγόρε! Σὰς τὸ λέω μία φορὰ γιὰ πάν-
τα. Ἀν μπορήτε νὰ τοὺς κάνετε νὰ πιστέ-
ψουν τὴν ἀθωότητά μου, καλὰ. Ἐτοίμως
χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ Χρήστου, ἡ κανονὶς
ἄλλου. Πρέπει νὰ πιστέψουν, νὰ μὲ πιστέ-
ψουν ἐμένα. Ἐπειδὴ τὰ πράγματα φωνά-
ζουν μονάχα τοὺς.

— Σήκωσε τοὺς ὤμους του ὁ Καρρᾶς.

— Εἶναι σάν νὰ μοῦ ζήτησῇ νὰ σοῦ χτίσω
ἓνα σπίτι ἀπάνω στὴν ἄμμο.

— Τότε ἄφησε νὰ μὲ καταδικάσουν,
πρόφερε πικρά. Προτιμῶ τὴν καταδίκη μου.

— Ἐχω πάρει τὴν ἀπόφασιν πῶς ἔτσι κι' ἄλ-
λοῖως, θὰ περάσω τὴν περισσότερην ζωὴ
μου στὴ φυλακὴ.

— Ἀλλὰ κουταμάρα πάλι! ἔκανε μὲ
δυσφορίαν ὁ δικηγόρος. Εἶσαι δύστροπο
πλάσμα, τὸ ξέρεις μικρή; Γιατί τὰ λὲς αὐ-
τὰ τὰ λόγια; Ὑπάρχει καμμιὰ αἰτία νὰ
περάσῃς τὰ περισσότερα χρόνια τῆς ζωῆς
σου στὴ φυλακὴ;

— Τὸν κύτταξε μὲ μάτια σκοτεινά.

— Νάι!

— Ἡ ἀπόκρισί της ἦρθε κοφτὴ, σκληρὴ.

— Πρόκειται νὰ κάνῃ κανένα φόνο;

— Ρώτησε γελῶντας ὁ Καρρᾶς.

— Πάλι τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ πρόφε-
ρε κοφτά:

— Νάι...

— Ἐκανε τὸ σταυρὸ τοῦ ὁ δικηγόρος.

— Ἐ, παιδί μου, εἶσαι μυστήριον ἐσύ.

— Ἐτοίμὸς ποὺ τὸ λὲς κοντεύω νὰ τὸ πιστέψω
πῶς εἶσαι ἱκανὴ νὰ κάνῃς φόνο. Δὲν πι-
στεύω τουλάχιστον νὰ θέλῃς νὰ σκοτώσῃς
τὸν Χρήστο, γιὰ τὸ εὐχριστῶ ποὺ χάλασε
τὸν κόσμο νὰ σὲ βοηθήσῃ.

— Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Ὁχι... Μπορεῖ νὰ τὸν μισῶ κι' αὐ-
τὸν, ὅπως μισῶ ὅλο τὸν κόσμο, ἀλλὰ ὅχι
τόσο γιὰ νὰ τὸν σκοτώσω.

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτός ὁ δυστυχής.

— Ἡθιγός, ποὺ τὸν μισεῖς τόσο ὥστε νὰ τὸν
σκοτώσῃς; Δὲν πιστεύω νὰ εἶχες καμμιὰ
ἐρωτικὴ περιπέτεια...

— Αὐτὴ εἶναι δική μου δουλειά, ἀπο-
κρίθηκε ἄγρια. Κύτταξε ἐπὶ ἀν μωρὸς νὰ
μὲ ἀθώωσῃς.

— Ἀν εἶναι γιὰ νὰ σκοτώσῃς ἄνθρωπο
προτιμῶ νὰ μὴ σὲ ἀθώωσω, εἶπε ὁ δικη-
γόρος σοβαρά.

— Ὁ μάρτυς εἶναι βαρεῖα ἄσθενής

— Ἀργησαν πολὺ νὰ καλέσουν τὴ Φωτει-
νὴ ξανά στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου.

— Στὸ μεταξὺ σὲ μία ἄλλη αἴθουσα, ὁ γι-
ατρός γεγνημένος ἀπάνω στὸν Δρομάνη
προσπαθοῦσε νὰ τὸν συνεφέρῃ. Ὁ
πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου παράμερα πα-
ρακολουθοῦσε μὲ ἀνησυχία.

— Τί ἔπαθε; ρώτησε κάποια στιγμή.

— Εἶναι ἀπλὴ λιποθυμία;

— Κούνησε ὁ γιαντρός τὸ κεφάλι.

— Φοβάμαι, πῶς εἶναι σοβαρά. Μάλλον
μιά ἐλαφρὰ συμφορία.

— Συμφορία; Τί θὰ τὸν κάνουμε τώρα;

— Δὲν πρέπει νὰ μετακινήθῃ.

— Περιεργὸ πρᾶγμα, μουρμούρισε ὁ
πρόεδρος, καὶ ἀπομακρύνθηκε συλλογισμέ-
νος.

— Ἐπειτα πῆγε κι' ἄρχισε νὰ ψιθυρίζῃ
μὲ τοὺς ἄλλους δικαστάς.

— Στὸ μεταξὺ ὁ γιαντρός ἔκανε ἐνέσεις στὸν
ἄρρωστο, ποὺ ἀνοίξε ἐπὶ τέλους τὰ μάτια
του. Γιὰ μιά στιγμὴ, κύτταξε γύρω του
σάν νὰ μὴ καταλάβαινε ποὺ βρίσκεται. Ἐ-
πειτα, τρομαγμένος ἔκανε ν' ἀνασκηθῇ.

— Μετὰ μὲτὰ προσπαθεῖ χαμογέλασε.

— Τί ἔπαθε; Κουτὸ πρᾶγμα, ἔ, γιαντρε
μου, νὰ λιποθυμῶς ἔτσι;

— Καθῆστε ἡσυχᾶ, εἶπε ὁ γιαντρός. Δὲν
πρέπει νὰ κινήθῃτε διόλου γιὰ ἀρκετὴ ὥρα.

— Μά... δὲν ξέρω πῶς αἰσθάνομαι...

— Σάν νὰ ζαλίζομαι.

— Πρέπει νὰ μείνῃτε ἀκίνητος.

— Κι' ὅμως... ὅχι!...

— Σηκώθηκε, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς συστά-
σεις τοῦ γιαντροῦ.

— Ὁχι... Πρέπει νὰ πάω στὴν αἴθου-
σα. Πρέπει νὰ μιλήσω στὸ δικαστήριον.

— Ἀργότερα. Καθῆστε νὰ συνέλθετε.

— Ἐγὼ ὡς γιαντρός δὲν σὰς ἐπιτρέπω νὰ τα-
ραχθῇτε.

— Ἐγώ, ὅμως ὡς ἄνθρωπος, σὰς λέω
ὅτι εἶναι ἀνάγκη...

— Σταμάτησε, ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ
δύο του χεῖρα, καὶ ἔδωσε τὴν ἐντύπωσι
κάμποσιν ὥρα, ὅτι δὲν ἦταν κύριος τοῦ ἑαυ-
τοῦ του.

— Βλέπετε; εἶπε ὁ γιαντρός. Δὲν εἴσα-
στε καλὰ.

— Δὲν εἶμαι καλὰ! στέναξε ὁ Δημήτριος
Δρομάνης. Τώρα τὸ κατάλαβα κι' ἐγὼ πῶς
δὲν εἶμαι καλὰ. Μήπως ἔπαθα καμμιὰ ἡμι-
πληγία;

— Ὁχι ἀκριβῶς, πάντως ἀπὸ στιγμὴν σὲ
στιγμὴν ἡ κατάσταση σὰς μπορεῖ νὰ χειρο-
τερεύῃ.

— Τὰ μεγάλα μάτια τοῦ ἄρρωστου στηλώ-
θηκαν ἐρευνητικὰ στὸν γιαντρό.

— Βρίσκομαι σὲ κίνδυνον; ρώτησε.

— Ἐκανε αὐτὸς μιά δόριστη κίνησι.

— Ὁχι, φυσικά, ὅχι. Ἀλλὰ χρειάζεται
προσοχή.

— Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθεια,
γιατρέ.

— Μά, ἀγαπητὴ μου κύριε, σὰς λέω...

— Χρειάζεται προσοχή, τί ἄλλο νὰ σὰς πῶ;

— Θέλω νὰ πάω στὴν αἴθουσα! φώνα-
ξε ὁ Δημήτριος Δρομάνης. Βοηθήστε με νὰ
πάω στὴν αἴθουσα.

— Αὐτὸ τὸ ἀπαγορεύω ρητὰ!

— Κι' ὅμως...

— Ἄν ἔχετε τίποτε νὰ πῆτε, μπορῶ νὰ
καλέσω ἐν ἀνάγκῃ ἐδῶ τὸν πρόεδρο.

— Ἀνασκηθῇκε στὸν ἀγκῶνα τοῦ ὁ ἄρρω-
στος.

— Πρόκειται νὰ πεθάνω γιατρέ; ρώτησε
μὲ φόβο.

— Ἐλάτε, ποῖος σὰς εἶπε τέτοιο πρᾶ-
γμα;

— Εἶμαι ἄντρας, γιατρέ. Δὲν φοβάμαι.

— Ὑπάρχουν ὅμως πράγματα ποὺ πρέπει νὰ
τὰ κανονίζῃ κανεὶς ὅσο εἶναι ἀκόμα και-
ρός. Γι' αὐτό, σὰς μιλῶ σάν ἄντρας. Πέστε
μου τὴν ἀλήθεια. Ἀν πρόκειται νὰ πεθάνω
ἔχω κατὰ σπουδαίον νὰ κανονίσω.

— Ὁ γιαντρός φάνηκε νὰ διστάζῃ.

— Ἀγαπητὴ μου κύριε, εἶπε ἐπὶ τέλους,
ἐγὼ ὡς γιαντρός δὲ μπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ γιὰ
τὴ ζωὴ κανενὸς ἀνθρώπου, οὔτε τοῦ πιὸ
ὕγιου. Τὸ φρόνιμο καὶ τὸ ἠθικὸ εἶναι, ἀν
ὑπάρχουν πρᾶγματα ποὺ πρέπει νὰ τὰ κανο-
νίσῃτε, νὰ τὰ κάνετε.

— Τὰ μαῦρα πονεμένα μάτια τοῦ ἄντρα
στηλώθηκαν μὲ ἀπελπισία στὸν γιαντρό.

— Μὰ ὑπάρχουν πράγματα ποὺ μόνον
ὅταν ξέρῃ κανεὶς, ὅτι πρόκειται νὰ πεθάνῃ,
ἔχει τὴ δύναμι νὰ τὰ κανονίσῃ.

— Ὁ γιαντρός σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Θέλετε νὰ γίνω Θεός... Σὰς συμ-
βουλεύω

δείχνει εγκληματικά ένστικτα.

— "Αι στο διάολο κι' εσύ! Ξέ-

σπασε ο Σταμάτης.

— Στο διάολο να πιάς κι' ακόμα παρσέπτερα. Ζών!

Ο Σταμάτης μία σπάθα περί-
μενε για να φωνάξει. Σήκωσε
την καρέκλα και σημάδεψε το κε-
φάλι του αναισθητού εκείνου κυρίου,
που έσκυψε και τη γλύτωσε. "Επει-
τα σήκωσε ο ανήπαλος μία μπο-
κάλα. Τραβήχματα καρεκλών, βρι-
σιές, φασαρία, μπήκαν στη μέση
γχαρσόνια και άλλοι πελάτες και
συγκράτησαν τα δυο μαχόμενα
μέρη. Σ' αυτά τα λίγα δευτερόλεπ-
τα ο Γιαννάκης έτρεξε στην Κα-
τίνα και πρόφτασε το νέο :

— Μαμά, ο μπαμπάς μαλλώνει!

Και μέσα στην όχληση που γι-
νόταν, εξ ατίας του χαυιά, ξεπή-
δησε κοφτερή η φωνή της Κατί-
νας, σαν στρυγγλιά :

— Σταμάτηρη!...

Εύτυχως είχε περάσει η όρμη
της μάχης. Ο κύριος της κυρίας
με τη χαμένη τσάντα βρέθηκε κα-
θισμένος στην καρέκλα του χωρίς
να καταλάβει, ενώ άλλα χωριά α-
ποτραβούσαν το Σταμάτη προς τα
σύνορά του. Η όρχηστρα που άρ-
χιζε να παίζει στην πιο κρίσιμη
στιγμή, ημερώσε τα νύχτα.

— Μα για να καυχώσαστε ηρ-
θαμε εδώ η να διασκεδάσουμε; πα-
ρασπινέθηκε η Κατίνα.

— "Ασε με και σύ να μή...

Ηθέλε να μελετήσει για μία
ακόμη φορά το διάβολο ο Στα-
μάτης, αλλά το ανέβαλε. Κατέβα-
σε ένα ποτήρι μύρα μονόρουφι
και κάπως καταπραυνήθηκε. "Επει-
τα έπεσε στο φαί. Η μαμά άγω-
νιζόταν να βάλει ένα κομμάτι κρέ-
ας στο στόμα της φροσύλας, που
το κρατούσε σφαιρισμένο μ' ένα
πέισμα αλλόκοτο.

— Φάε πουλάκι μου! Φάε!

— Δεν θέλω! φώναζε εκείνη.

— Δεν θέλεις; της είπε ο πα-
τέρας.

— Όχι.

— Φάε λοιπόν!

Και της κοπάνησε ένα χαστού-
κι που έκανε το μαγουλάκι της ν'
ακράτη. Οι γύρω θαμώνες γύρι-
σαν και κύτταζαν με φανερά δυ-
σαρέσκεια τη θυροδοπού οικογέ-
νεια. Η μικρή χώθηκε στα γόνατα
της μάνας της και βάλθηκε να
κλαίει. Και η Κατίνα, που ανή-
λαμδανόταν τη δυσάρεστη θέσι,
που είχαν βρεθεί, είπε σιγά στο
Σταμάτη :

— Ρεζίλι γίναμε. "Όλοι έμας
κύττανε.

— Δεν πάνε στο διάολο! — ξα-
ναμελέτησε εκείνος.

— Αντί να δένεις το παιδί, κα-
λύτερα θάκανες να το πιάς σ' ένα
γιατρό, να ιδούμε γιατί δεν τρώει.
— Δεν πιά να μη σώσει και φάει
ποτέ της! "Ωχ αδερφέ!

★

Τ' άλλα παιδιά κάτι έφαγαν,
ήπιαν και λίγες γουλιές μύρα ια
έπειτα χάθηκαν σαν φαντάσματα.
Κι' όλη την ώρα, ο καυμένος ο
μπαμπάς άλλη δουλειά δεν έκανε
παρά να τρέχει να τα μαζεύει. Το
γχαρσόνι έφερε τα φρούτα. Αλλά-
δια και βερύκοκα. Ο Μπούλης τα
είδε και ξεφώνισε :

— Σέλω καπούζι!

Δεν βγήκαν ακόμα τα καρ-
πούζια! όηλωσε ο πατέρας. Φάε
βερύκοκο.

— Σέλω καπούζι! τσίριξε πιο
δυνατά ο πιτσιρικός και πέταξε
μοκρὰ το βερύκοκο που τούδινε
ο μπαμπάς.

Και συνέχισε με ρυθμό :

— Σέλω καπούζι — Σέλω κα-
πούζι — Σέλω καπούζι!

Δεν ρωτάς το γχαρσόνι μή-
πως έχει; είπε η μαμά.

Και μ'ην περιμένοντας από τον
άντρα της, κάλεσε το γχαρσόνι,
που έτυχε να περνάει κοντά :

— Γκαρσόν. Καρπούζι δεν έ-
χετε;

— Δεν βγήκαν ακόμα, μαντάμ.

— Μήπως σ'ας βρίσκεται από
πέρα στο μπαγιό;

— "Ας τσεκάρω, μαντάμ;

Ο Σταμάτης σπρωχνόκινε
την Κατίνα για τη μεγάλη κου-
ταμάρα, που ξεφούρnisse. "Εκείνη
έκανε πως δεν κατάλαβε. "Εσκυ-
ψε στο Μπούλη.

— Αδρία, παιδί μου, θά σου φέ-

ρη ο μπαμπάς. Φάε ένα αχλάδι.

— "Αι στο διάολο κι' εσύ! Ξέ-

σπασε ο Σταμάτης.

— Στο διάολο να πιάς κι' ακόμα παρσέπτερα. Ζών!

Ο Σταμάτης μία σπάθα περί-
μενε για να φωνάξει. Σήκωσε
την καρέκλα και σημάδεψε το κε-
φάλι του αναισθητού εκείνου κυρίου,
που έσκυψε και τη γλύτωσε. "Επει-
τα σήκωσε ο ανήπαλος μία μπο-
κάλα. Τραβήχματα καρεκλών, βρι-
σιές, φασαρία, μπήκαν στη μέση
γχαρσόνια και άλλοι πελάτες και
συγκράτησαν τα δυο μαχόμενα
μέρη. Σ' αυτά τα λίγα δευτερόλεπ-
τα ο Γιαννάκης έτρεξε στην Κα-
τίνα και πρόφτασε το νέο :

— Μαμά, ο μπαμπάς μαλλώνει!

Και μέσα στην όχληση που γι-
νόταν, εξ ατίας του χαυιά, ξεπή-
δησε κοφτερή η φωνή της Κατί-
νας, σαν στρυγγλιά :

— Σταμάτηρη!...

Εύτυχως είχε περάσει η όρμη
της μάχης. Ο κύριος της κυρίας
με τη χαμένη τσάντα βρέθηκε κα-
θισμένος στην καρέκλα του χωρίς
να καταλάβει, ενώ άλλα χωριά α-
ποτραβούσαν το Σταμάτη προς τα
σύνορά του. Η όρχηστρα που άρ-
χιζε να παίζει στην πιο κρίσιμη
στιγμή, ημερώσε τα νύχτα.

— Μα για να καυχώσαστε ηρ-
θαμε εδώ η να διασκεδάσουμε; πα-
ρασπινέθηκε η Κατίνα.

— "Ασε με και σύ να μή...

Ηθέλε να μελετήσει για μία
ακόμη φορά το διάβολο ο Στα-
μάτης, αλλά το ανέβαλε. Κατέβα-
σε ένα ποτήρι μύρα μονόρουφι
και κάπως καταπραυνήθηκε. "Επει-
τα έπεσε στο φαί. Η μαμά άγω-
νιζόταν να βάλει ένα κομμάτι κρέ-
ας στο στόμα της φροσύλας, που
το κρατούσε σφαιρισμένο μ' ένα
πέισμα αλλόκοτο.

— Φάε πουλάκι μου! Φάε!

— Δεν θέλω! φώναζε εκείνη.

— Δεν θέλεις; της είπε ο πα-
τέρας.

— Όχι.

— Φάε λοιπόν!

Και της κοπάνησε ένα χαστού-
κι που έκανε το μαγουλάκι της ν'
ακράτη. Οι γύρω θαμώνες γύρι-
σαν και κύτταζαν με φανερά δυ-
σαρέσκεια τη θυροδοπού οικογέ-
νεια. Η μικρή χώθηκε στα γόνατα
της μάνας της και βάλθηκε να
κλαίει. Και η Κατίνα, που ανή-
λαμδανόταν τη δυσάρεστη θέσι,
που είχαν βρεθεί, είπε σιγά στο
Σταμάτη :

— Ρεζίλι γίναμε. "Όλοι έμας
κύττανε.

— Δεν πάνε στο διάολο! — ξα-
ναμελέτησε εκείνος.

— Αντί να δένεις το παιδί, κα-
λύτερα θάκανες να το πιάς σ' ένα
γιατρό, να ιδούμε γιατί δεν τρώει.
— Δεν πιά να μη σώσει και φάει
ποτέ της! "Ωχ αδερφέ!

★

Τ' άλλα παιδιά κάτι έφαγαν,
ήπιαν και λίγες γουλιές μύρα ια
έπειτα χάθηκαν σαν φαντάσματα.
Κι' όλη την ώρα, ο καυμένος ο
μπαμπάς άλλη δουλειά δεν έκανε
παρά να τρέχει να τα μαζεύει. Το
γχαρσόνι έφερε τα φρούτα. Αλλά-
δια και βερύκοκα. Ο Μπούλης τα
είδε και ξεφώνισε :

— Σέλω καπούζι!

Δεν βγήκαν ακόμα τα καρ-
πούζια! όηλωσε ο πατέρας. Φάε
βερύκοκο.

— Σέλω καπούζι! τσίριξε πιο
δυνατά ο πιτσιρικός και πέταξε
μοκρὰ το βερύκοκο που τούδινε
ο μπαμπάς.

Και συνέχισε με ρυθμό :

— Σέλω καπούζι — Σέλω κα-
πούζι — Σέλω καπούζι!

Δεν ρωτάς το γχαρσόνι μή-
πως έχει; είπε η μαμά.

Και μ'ην περιμένοντας από τον
άντρα της, κάλεσε το γχαρσόνι,
που έτυχε να περνάει κοντά :

— Γκαρσόν. Καρπούζι δεν έ-
χετε;

— Δεν βγήκαν ακόμα, μαντάμ.

— Μήπως σ'ας βρίσκεται από
πέρα στο μπαγιό;

— "Ας τσεκάρω, μαντάμ;

Ο Σταμάτης σπρωχνόκινε
την Κατίνα για τη μεγάλη κου-
ταμάρα, που ξεφούρnisse. "Εκείνη
έκανε πως δεν κατάλαβε. "Εσκυ-
ψε στο Μπούλη.

— Αδρία, παιδί μου, θά σου φέ-

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 495

ΟΡΙΖΟΝΤΩΣ

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Έλλην ποιητής.—Κατά την
Σαρακοστή του γίνεται με-
γάλη κατανάλωση.
2 Άγαθος.—Μας κάνει να υ-
ποφέρουμε.—Θέλει συχνά
πότισμα τώρα το καλοκαίρι.
3 Ήγεμονικός οίκος της
Βουλγαρίας.—Κράτος της
Αμερικής.—Περίφημο έρ-
γο της γαλλικής φιλολο-
γίας.
4 Στις ταβέρνες ανοιγοκλεί-
νει συχνά.—Μένει ακίνη-
τος.
5 Τίτλος σε γειτονική χώρα.
—Δέντρο που προτιμά τις
όρεινες περιοχές.—Πάχος.
6 Νοστιμίζει.—Χορταρικό.—
Διαμέρισμα του σπιτιού.
7 Τσάνεζι: παλαιά δόξα
του κινηματογράφου.—Συν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

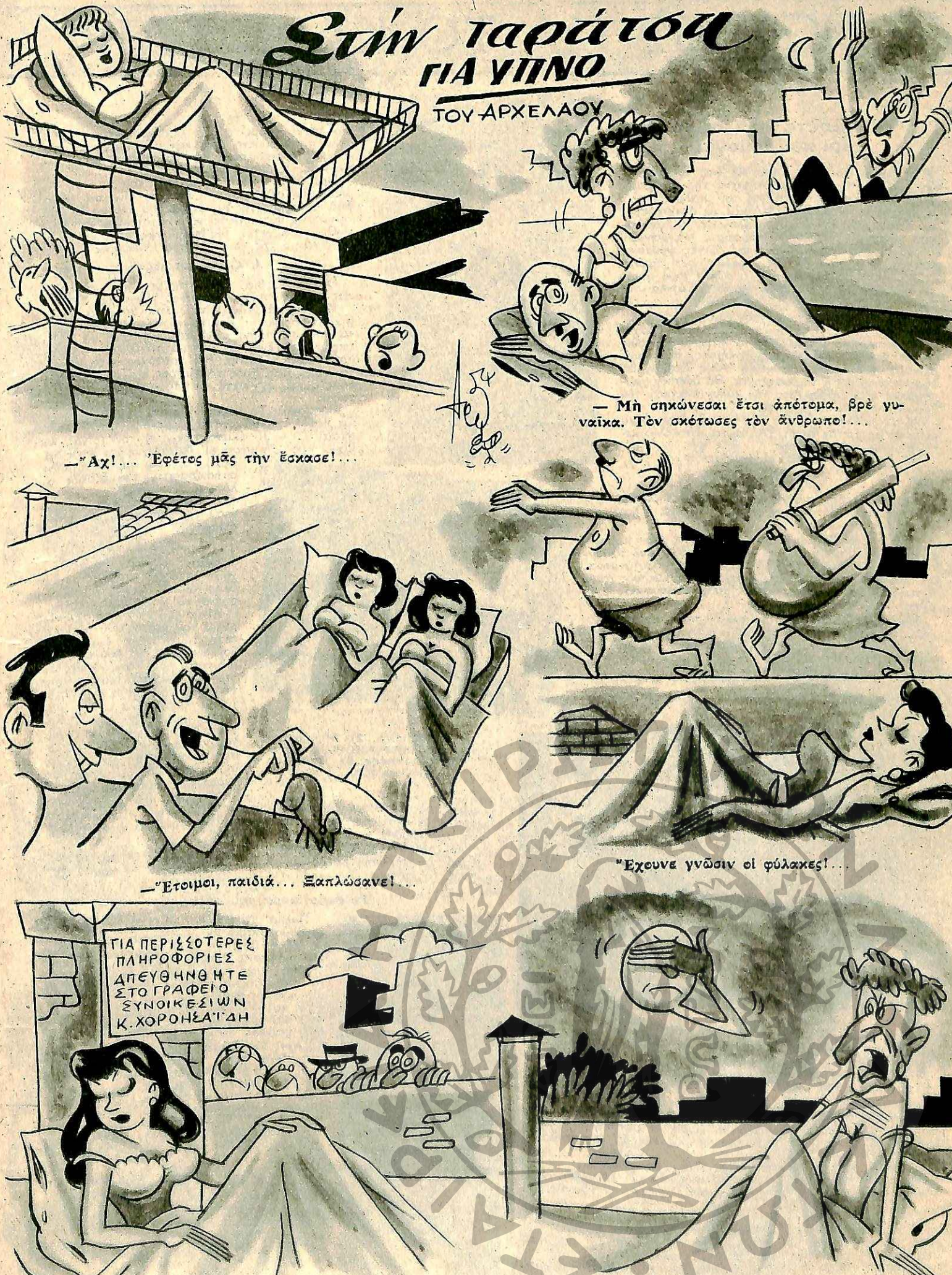
4 Μάρκα αυτοκινήτων.—Νό-
τα.—Γάλλος στρατάρχης.—
Ανεστραμμένη καλλονή.
5 Αναφορική αντωνυμία.—
Κατοικίδιο ζώο.—Διευκολύ-
νει την επίτευξη σκοπού.—
Ποιότης εκλεκτή.
6 Όμοιωματικός σύνδεσμος.—
Σύλο με κανονικό αχμά.
—Επώνυμο συγγραφέως
έργων τρόμου και φρίκης.
7 Έχει προσβληθεί από φο-
βερή αρρώστια.—"Όργανο
αισθήσεως.—Τμήμα της
Πειραικής ακτής.
8 Τροπικό επίρρημα (ξεν.).—
Στρατιωτική μονάς.—"Επι-
φώνημα.—Τίτλος σε αφρι-
κανική χώρα.
9 Τοπικό επίρρημα.—Νότα.
—Μέτρον επιφανείας (γαλ.).
—... απ' γκέμ.
10 Περίπατος των μυρών.—
Χρονικός σύνδεσμος.—Σπ-
μείον της αριθμητικής.—
Το πρώτον ήμισυ αθλητικού
δρόμου.
11 Λέξεις που θα δάτε σε αρ-
κετά αυτοκίνητα.—Μακρο-
νή μας πρόγονος.—Διαμέ-
ρισμα του σπιτιού.
12 Γνωστό στους ψάλτες.—Νη-
σί όπου γίνονται συχνά έ-
παναστάσεις.—Δικό σου
(ανεστραμμένο).
13 Όνομα γκάνγκοτερ.—"Όρο-
σειρά της Ν.Α. Ευρώπης.—
Τρυφερός.—Απαγορεύει.
14 Γαλλική ποδοσφαιρική ό-
μάς, γνωστή στους "Αθη-
ναίους.—Νομός και ποτα-
μός της Γαλλίας.—Χρονι-
κό επίρρημα.—Νησί της
Δωδεκανήσου.
15 Ένα από τα σπλάχνα μας.
—Τα λόγια αυτά δεν άφι-
νουν καμιά αμφισβόλια.—
Σημαίνει επανάληψη.
16 Μέρος του υποδήματος
(γεν.).—Τό βλέπετε.—
Ταραχή.
17 Νησί του Σαρωνικού.—Δυνα-
τός.

δεσμος (αρχ.).—Όμοια.
—Ζωγράφος γνωστός στους
φοιτητές του Πανεπιστη-
μίου.
5 Προτρέπει.—Τροφή ζώων.
—Θυμίζουν άλλα.—Κτητική
αντωνυμία (πληθ.).
6 Χαρτοπαικτικός δρος.—"Όρ-
θη.—Δεσποινίς (ξεν.).
7 Μαλακός.—"Αριθμητικό
(θελ.).—Τό ύφος τους δεν
είναι κανονικό.
8 Κτητική αντωνυμία.—Συ-
ζυγος του "Αβραάμ.—Μι-
κρός στην ηλικία.—Παράγ-
γελμα (όπως προφέρεται
συνήθως).
9 "Απάντησις.—Σύμφωνον.—
Όμοια φωνήεντα.—Χρονι-
κό διάστημα.
10 Ξενικό ανδρικό όνομα.—"Α-
ποτελούν μέρος συνόλου.—
Νησί των "Ολλανδικών "Ιν-
δών.—Υπερήφανο ζώο.
11 "Ακαθόριστο.—Προσωπική
αντωνυμία (α' προσώπου).
—Απάτησις.
12 Διεθνές σήμα.—Νησί του
Αιγαίου.—Θεά των αρχαίων.
13 Καλύπτουν το μισό "Ιράκ.—
Διάσημος μουσουργός.—"Α-
δικημένοι απ' τη φύσι.—Προ-
σωπική αντωνυμία.
14 Χρονικό διάστημα.—Βορ-
ράς (ξεν.).—Ανεστραμ-
μένη νότα.—Πρόθεσις
μπαρά σε φωνήεν.
15 Όλος.—Αφορά μία των
τεσσάρων εποχών.—Επί-
ώνυμον αδελφός του θεά-
τρου μας.
16 ... Χένυ: παλαιά δόξα του
κινηματογράφου.—"Όπερα.
Προστατεύει λιμάνια.
17 Ντύνει... υποζύγια.—Προ-
δίδει ζωή.
Κ. Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
"Η λύσις του 494
στη σελ. 82

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΙΑ Σ

Στίν ταρατόν για νίπνο

ΤΟΥ ΑΡΧΕΛΑΟΥ

— "Αχ!... Έφέτος μάς την έσκασε!...

— Μη σηκώνεσαι έτσι άπότομα, βρέ γυ-
ναίκα. Τόν σκότωσες τόν άνθρωπο!...

— Έτοιμοι, παιδιά... Ξαπλώσανε!...

"Εχουμε γνώσιν οι φύλακες!...

ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΩ ΗΤΕ
ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ
ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ
Κ. ΧΟΡΟΝΕΑΪΔΗ

Χωρίς πολλά λόγια...

Παλιοφέγγαρο!

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Για να δώσετε στο σώμα σας
χάρι και αρμονία

ΕΠΕΙΤΑ από την καθιστική ζωή του χειμώνα και τα δειλά σκιρτήματα της ανοίξεως το πλούσιο ξεφάντωμα του καλοκαιριού! Επειτα από τα παλτά και τα σφικτοδεμένα στο κορμί ταγιέρ, τα απλόχρωρα κι ανάλαφρα γυναικεία φορέματα, τα σόρτς, τα μαγιό! Τί δοκιμασία για τη γυναίκα! Λίγες γυναίκες κατορθώνουν να μην είναι άδέξιες, τον πρώτο καιρό, κατά το καλοκαίρι. Το σώμα τους μοιάζει σαν ξένο μέσα στ' απλό καλοκαιριάτικο ντύσιμό τους.

Κι' αυτές ακόμη, που έχουν εύνοητή περισσότερο από τη φύση, αισθάνονται κάποια δυσχέρεια ώσπου να μπορέσουν να προσαρμοσθούν. Αλλά μερικές κατάλληλες ασκήσεις, που υποδεικνύει η Γαλλίδα αισθητική Άλνις Σαδάν, θα εξαφανίσουν αυτή τη δυσχέρεια. Θα δώσουν ταυτόχρονα στο σώμα σας την ελυσίσιμα και την κομψότητα που επιθυμείτε.

Αυτές οι ασκήσεις θα σας φανούν ίσως λίγο κουραστικές στην αρχή. Αλλά τα αποτελέσματά θα σας ενθουσιάσουν.

Να ποιές είνε αυτές οι ασκήσεις:

1. Η «δέσις»

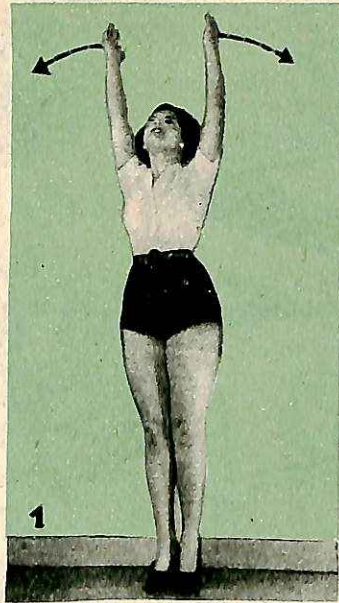
Θέσις: Όρθια, τα χέρια ψηλά, δλόκληρο το σώμα τεντωμένο προς τα επάνω, σαν να θέλατε να φτάσετε στον ουρανό.

Κίνηση: Θ' ανασηκωθείτε στις μύτες των ποδιών και θ' αρχίσετε να κάνετε μικρά βήματα επί τόπου (βήμα σημειωτών, αλλά με τις μύτες). Ταυτόχρονα θα διαγράφετε με τα χέρια σας μικρούς κύκλους από πίσω προς τα εμπρός. Αυτούς τους κύκλους θα τους μεγαλώνετε σιγά - σιγά.

Προσοχή: Οι άκρες των ποδιών προς τα έξω. Οι ώμοι προς τα πίσω. Τα χέρια όχι αλύγιστα σαν ξύλα. Τί πρέπει ν' αποφεύγετε: Το τέντωμα της κοιλιάς προς τα εμπρός και το λυγισμό των γονάτων.

2. Η «μηχανή του πλεξίματος»

Αυτή η άσκηση απέκλινθη έτσι, γιατί οι κινήσεις

1) Η «δέσις». 2) Η «μηχανή του πλεξίματος». 3) Το «τόξον». 4) Οι «κλωτσιές». 5) Ο «πελαργός».

μένο προς τα πίσω. Το ανασηκωμένο πόδι πρέπει να βρίσκεται σε να αποτελούσε προέκταση της κνήμης.

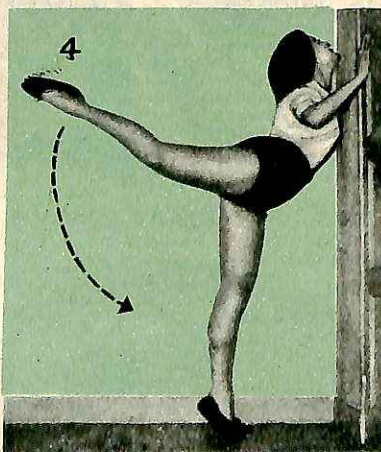
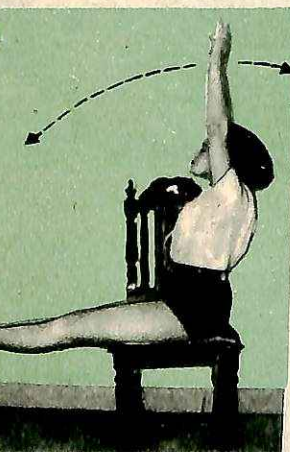
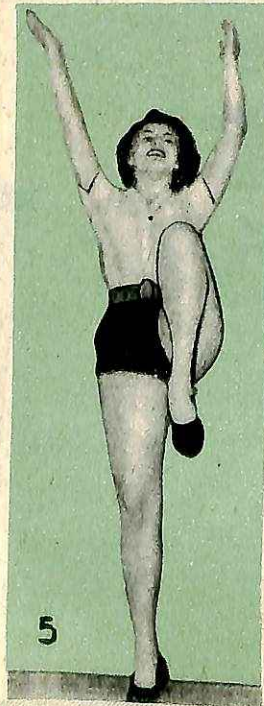
Θ' αποφεύγετε: Το πόδι όπου στηρίζεστε δεν πρέπει να είναι χαλαρό. Δεν πρέπει, εξ άλλου, να έχετε τεντωμένη την κοιλιά σας προς τα εμπρός.

Το βούρτσισμα του προσώπου

Πολλά Ινστιτούτα καλλονής συνιστούν το βούρτσισμα του προσώπου, που γίνεται ως εξής: Περνάτε ένα βουρτσάκι μάλλον μαλακό πάνω από ένα υγρό σαπούνι εκλεκτό και λίγο λιπαρό, και τρίβετε μ' αυτό το πρόσωπό σας ελαφρά αλλά επίμονα, με μια κίνηση κυκλική. Επιμένετε ιδίως στη μύτη και σ' όποιο άλλο μέρος του προσώπου φαίνονται οι πόροι πιο διεσταλμένοι. Μην ξεχνάτε ποτέ το μέτωπο.

Αντί για βουρτσάκι, μπορείτε να μεταχειρισθείτε πολύ λεπτή σκόνη ελαφρόπετρας. Σαπουνίζετε άφθονα το πρόσωπό σας, βουτάτε στη σκόνη τις άκρες των δακτύλων σας και κάνετε ένα είδος κυκλικού μασάζ σ' όλο το πρόσωπο. Όταν ξεπλυθείτε ύστερα, θα νοιώθετε μια ζέση, γιατί θαχη μαζεμένη το αίμα στην επιφάνεια της επιδερμίδος. Μά αυτό ακριβώς όφειλε το δέρμα.

Αφού σκουπιστήτε, αν έχετε δέρμα στεγνό, τ' αλείφετε με θρεπτική κρέμα, αφήνετε ν' απορροφηθεί ένα τέταρτο της ώρας και σκουπίζετε δση περισσεύει. Προκειμένου για δέρμα λιπαρό, αντί κρέμας πλένετε το πρόσωπό σας μ' ένα καλό «γάλο καλλονής» με βάση το αμύγδαλο ή το μαρούλι.

σας θα πρέπει να είνε όμοιες με κείνες που θα κάνατε αν καθόσαστε μπροστά σε μια μηχανή πλεξίματος.

Θέσις: Καθίστε σε μια καρέκλα και στηρίξτε καλά την πλάτη σας στη ράχη της. Θα φέρετε τα χέρια πίσω και θα πιάσετε γερά τα καγκέλλα της καρέκλας.

Κίνηση: Σηκώστε τα πόδια οριζόντια και τεντώστε το πέλμα προς τα εμπρός. Ταυτόχρονα, χωρίς να μετακινήσετε τους ώμους σας, θα φέρετε τα χέρια εμπρός και θα ανασηκώσετε άργα τις παλάμες.

Προσοχή: Τα πόδια τεντωμένα. Το κεφάλι δλόισια. Θ' αποφεύγετε: Να μετακινήτε τους ώμους. Να ξεκολλάτε την πλάτη σας από την καρέκλα. Να λυγίζετε τα γόνατα.

3. Το «τόξον»

Θέσις: Καθίστε σε μια καρέκλα πλάγια, όπως δείχνει η εικόνα. Θα βάλετε τα πόδια σας κάτω από ένα έπιπλο, π.χ. ένα συρτάρι. Τα χέρια τεντωμένα προς τα πάνω.

Κίνηση: Αναποδογυρίστε το σώμα σας προς τα πίσω, όσο

Ταράτσε

Τού θέρους πλέον έφτασε το φλογερό τετράμηνο, που το ζεστό τ' Αστ' μας θυμίζει άσβεστοκάμιν'ο, κι' ελάχιστοι ευδαίμονες και λίγοι ευτυχείς, μπορούν ν' απολαύσουν ταξίδι αναψυχής... Να μπουνε σ' αεροπλάνα, να κάνουν «κρουαζιέρες» και να μη σκάσουν, εξαφνα, σαν... βενζινογκασιέρες!

Αλλά δεν είναι, βλέπετε, 'Γνώσθες οι πάντες για γάχουν δλοί κότερα, ή μέσα βολικώτερα και χίλιες-δύο δβάντες... Και, φυσικά, τα στρώματα τα φτωχικά και τ' άπορα, που βρίσκουν απλησίαστα κι' αυτά τα... παληοδάπορα, στην πόλη την άχνίζουσα τ'ό θέρ'ος το περνάνε, και σκάνε σαν τ'ον τζιτζικα αφού δεν «τ'... φυσάνε».

Όσ'όσο και στη τάξη τους υπάρχουν ώριμοί, προνομιούχοι άρχοντες και τριευτυχιμένοι, που ναι μ'έν δεν τ'ά έχουνε τα χρημάτα τους μάτσα, άλλ' όμως διαθέτουνε στο σπίτι τους... ταράτσα! Και μια ταράτσα, σήμερα, σημαίνει ακριβώς, ότ' είναι για τ'ον πλούσιο μια βίλλα στο... Νταβός!

Μια ταρατσούλα, μάλιστα, σε φτωχογειτονιά, θα π'ή «δεν πάω... σπίτι μου κι' ό μήνας έχει έννη». Και βλέπεις κάθε Κυριακή, Δευτέρα ή Τετάρτη, να δίνουν και να παίρνουνε τα γλέντια πανοικει και τ'... «ταράτσεν-πάρτυ»...

Όπου, χωρίς υπερβολή, και δίχως φλυαρία, θα δ'ή καθένας τ'ή Διλή, τ'ή... ταρατσουρία, να προσκαλή τ'ή «Ελενα κι' ή «Ελενα τ'ή Νέλλυ, ή Νέλλυ νάχη δίπλα της τ'ον Τάκη και τ'ή Έλλη... Να κουβαλάνε μερικοί ξαδέρφια και μαμάδες, κεφτέδες, φρούτα και τυριά, σαλάμια και ντολμάδες, τ' «άκκορτεόν» ή Στέφανος, ή Γιάγκος τ'ή κιάρα και ν' αρχινά ή έξαρσις, τ'ό γλέντι κι' ή... άντάρα.

Βράζει «μπεμλ» ή Σοφοκλής, γλυκνίνεται ή Μπέλλα και τ'ον κυττά, συνέχεια, σαν νάναι... καραμέλλα! Στο «φλέρν» τ'ό ρίχνει ή Δέσποινα στο «ταφτιτέλι» ή Δέσποινα και ή ταρατσουρία και ή... ταρατσόδοσινα στο φαγητό τ'ό ρίχνουνε και δίχως «ντρίκα μάτσα», με τ'ό «ταράτσεν-πάρτυ» τους, τ'ήν κάνουνε ταράτσα!

Τ'ό γλέντι συνεχίζεται, συχνά μέχρι τ'ό χάραμα, και λέγεται... τρικουθέριο και τ'ων γευτών «τάραμα», διότι δεν μπορούνε και τ'ήν μονή... κουδέρια τους κι' εκείνοι να χαρούνε. Άκουνε, αδιάκοπα, τ'ό Μπάμπη τις... «στροφές» και τ'ά, χωρίς περιστροφές, «φωνητικά... χαρίσματα» κι' αρχίζουν στο κρεβάτι τους κι' αυτοί... στριφογυρί- (σμάτα!...

Τ'ό «Αχ, αυτός ό άτιμος...» άκουν' ός τ'ό ξημέρωμα που χρειάζόταν σκότωμα και «ήθελε... μαχαίρωμα» και ξεφωνίζουν έξαλλοι: «Ορίστε, ξημερώνει, αλλά κανένας, βρε παιδιά, δεν τ'ού τραβά μια σονγιάδια και για τ'ήν ήσυχία μας δεν τ'όνε... μαχαίρωνε! Γανγίξει ή αφιλότιμος φουκτά και παραφύρεως και χίλια-δύο σμπέτικα θα μ'ας σκυλογαυισή, παρ' όλ' αυτά δεν έρχεται ν'ά τ'ον άσπάξη ή φόρος και σαν κοινό μαντερόσκυλο ν'ά τ'όν... φορολογήση!»

Εισαγωγή του Σ. Σοφοκλήδ. Σ. Σοφοκλήδ.

Η ΔΟΡΑΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ

ΟΤΑΝ το συμμαχικό υποβρύχιο «Ρ.Ν. 103» αναδύθηκε κοντά στο Σούνιο και οι δύο πράκτορες, που είχε φέρει μαζί του αποβιβάστηκαν στην ξηρά με λαστιχένια βάρκα, ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Φορτωμένοι με δύο κιβώτια εκρηκτικές ύλες, πήραν ένα απότομο μονοπάτι, ανέβηκαν ένα λόφο και χώθηκαν σε μία σπηλιά, που δέσποζε πάνω από τη θάλασσα του Σαρωνικού. Το σημείο αυτό βρισκόταν σε μικρή απόσταση από ένα γερμανικό καταυλισμό. Γι' αυτό όμως και το στρατηγείο του Καίρου, προτίμησε να βγάλει εκεί τους κατασκοπούς του. Οι Γερμανοί, βέβαια για την ασφάλειά τους, δεν θα μπορούσαν ποτέ να φαντασθούν ότι ένα συμμαχικό υποβρύχιο θα αποφάσιζε να βάλει πιάση στα χέρια τους. Άλλωστε ο λακωνικός εκείνη τη θαλάσσια περιοχή ήταν ντυμένη με νάρκες. Μά οι σύμμαχοι γνώριζαν τα «μυστικά» περάσματά τους κι' έτσι κυκλοφορούσαν ανέγγιχτα σχεδόν, γύρω από τις έγχρωμες βάσεις.

Οι δύο πράκτορες ήταν: «Ο Αμερικανός Τόμμι Σμάτς και ο Έλληνας από την Αλεξάνδρεια Χριστόφορος Μπρίκας». Άνθηκαν και οι δύο στις δυνάμεις της Μ. Ο. 4, που δρούσε τότε σε όλη την καταρμένη Ευρώπη. Ο Σμάτς ήταν αρχαιολόγος κι' είχε ξανάρθει στην Ελλάδα το 1938. Καταγινώσκονταν με άναρτητικές γύρω από τα έρευνά του ναού του Ποσειδώνα, στο Σούνιο. Δεν βρήκε νόστος τίποτε το καινούριο, εκτός από μία σπηλιά — την ίδια αυτή σπηλιά, που είχαν καταλάβει τότε — που πήγαινε σε αρκετό βάθος, σχηματίζοντας ένα στενόμακρο τώλο διαδρομή, ίδιο με υπαίγια στοά. Για την ανοκάλυψή του αυτή ο Σμάτς δεν ανέφερε τίποτε τότε, σε κανένα, επειδή βιαζόταν να φύγει για την πατρίδα του. Είχε σκοπό όμως να ξαναγυρίσει πίσω και να την έρευνήσει με περισσότερη προσοχή. Άλλα μεσολάβησε ο πόλεμος.

Όταν τον κάλεσε η υπηρεσία του για να τον στείλει μαζί με το Μπρίκας στην Ελλάδα, ο νεαρός Αμερικανός καταρχήν, κι' η χαρά του έγινε ακόμη πιο μεγάλη, όταν έμαθε πως το υποβρύχιο θα τους άφηνε κοντά στις ακτές του Σουνίου. Ο Σμάτς είχε τότε το αμυστικό του στους ανώτερους του και τους διαβεβαίωσε ότι στη σπηλιά αυτή θα ήταν τελείως ασφαλισμένοι. Θα μπορούσαν ακόμη να εγκατασταθούν εκεί τον άσυρμάτο τους, έφ' όσον δούλευε με μπαταρίες. Εκείνοι δεν είχαν κομμία αντίρρηση.

Πρόκειται να μεταφέρετε στην Αθήνα δύο κιβώτια με εκρηκτικές ύλες, συμπλήρωσε ένας αξιωματικός. Δεν είναι δυνατόν βέβαια να τα περάσετε μπροστά από τα μάτια των Γερμανών, χωρίς να σας πάρουν ειδοίση. Γι' αυτό να π' αφήσετε στη σπηλιά του Σουνίου και να πάτε να ειδοποιήσετε το λοχαγό Γαβρίλη, ναρδή με τους ανθρώπους του να τα παραλάβει...

Ο Γιάννης Γαβρίλης, ήταν αρχηγός ενός κλιμακίου της Μ. Ο. 4, στον Πειραιά. Το κλιμάκιο αυτό εκτελούσε μόνο ομοιότητες, κυρίως σε καρδιά του έγχρου. Επειδή όμως η δράση του ήταν κάπως περικομμένη, γι' αυτό και το Κάιρο αποφάσισε να το ενισχύσει στέλνοντάς του δύο ειδικευμένους αξιωματικούς της σχολής «102» της Χάιφας. Ο Γιάννης Γαβρίλης ειδοποιήθηκε για την άφιξή τους με τον άσυρμάτο και τους περιμένε στο σπίτι του, στην οδό Αγίας Μαρίνης 18. Πρόκειται ναρδή τον 22 Αυγούστου του 1943. Μά οι μέρες περνούσαν και κανείς τους δεν φαινόταν. Κι' όπως έδειχναν τα πράγματα, η άρση πορείας τους θα διαρκούσε για πολύ ακόμη. Τι είχε συμβεί;

Μόλις ο Σμάτς και ο Μπρίκας τακτοποιήσαν τα πράγματά τους στη σπηλιά, ξεκίνησαν την έρευνά τους για τον Πειραιά, για να συναντηθούν με το λοχαγό. Για καλό και για κακό όμως, σύνδεσαν μεταξύ τους μ' ένα σύρμα πιά δύο κιβώτια, ώστε με την πρώτη ξένη επαφή ν' ανατινάσσονταν στον αέρα.

Τα πράγματα όμως ήρθαν διαφορετικά. Οι δύο σαιμπότερ, προτού ακόμη βγούν από την περιφέρεια του Σουνίου, έπεσαν πάνω σ' ένα Ιταλικό φυλάκιο. Οι φασίστες τους σταμάτησαν κι' όταν εκείνοι έδειξαν τις πλαστικές τους ταυτότητες, έτοιμάστηκαν να τους αφήσουν να φύγουν. Από κοινή ύλη όμως, την ίδια στιγμή φάνηκε ένα αστόχητο της Γκεστάπο με τρεις αξιωματικούς κι' ένα υπαξιωματικό. Ο τελευταίος τους έκανε ομαστική έρευνα, κατόπιν διαταγής των ανωτέρων του. Βρήκε τότε στην τσέπη του Σμάτς ένα πακέτο αμερικανικά ταγάρια κι' ένα παλιό ελπίριο λεωφορείου της Αλεξάνδρειας.

Αυτό ήταν αρκετό για να καταλάβουν οι Γερμανοί, ότι οι δύο αυτοί αυτοκίνητοι δεν ήταν «τυχαίοι». Χωρίς να χάσουν καιρό, τους έβαλαν στο ασις που επακολουθούσαν από φοβερά μπουντρούμια της μονάδας «3000» θρωπα μέρα που μπορούσαν να μην ανθρωπίνη φαντασία. Όλα τα άπαντα του Χίτλερ, που μπορούσαν να μεταχειριστούν τα εγκληματικά όργανα Παρ' έλα αυτά τίποτε δεν κατάρθαν. Το αποτέλεσμα ήταν να τους τους ταυφίκονα σε πέντε μέρες, στο ίδιο κελιά, με την άπειλη ότι θα μείνουν αυτοί, αρχικά για από τις δύο καταπληκτικές ιστορίες του μυστικού πολέμου, που έμελλε τελικά άγνωστη από τον λαό. Και από τη σπηλιά αυτή, που την πήραμε από τους έπιστομους και απόρρητους φακέλους της Β.Μ.Σ. αρχίζει με το παρακάτω γράμμα:

«Αγαπητέ Αριστέϊδη, «Δεν είχαμε καθόλου τύχη. Πιστώσαμε από τη Γκεστάπο και σε τρεις μέρες πρόκειται να μας τουφεκίσουν. Καταλαβαίνεις την αγωνία μας. Εστιά μου να σώσω. Έγινε καταρρώσας να ξεμπερδέψουμε, οπότε τον πιά σου το γράμμα μας κι' έτσι έκτελούμε ένα τελευταίο καθήκον. Μά το να προλάβουμε να σου εκθέσουμε όλα τα τελευταία καθήκον, με τα όσα ανακαλύφθηκαν. Αν έμελλε να είχαμε πληροφορίες καταρρώσας ως να θα ήταν διαφορετικές, Συναποτίνασσαν πάντως στο σπιντοί σου, τα πράγματα σου. Είπαί όμως καταρρώσας στο φρούρο τ' όνομα σου και τα χαρακτηριστικά σου. Είπαί όμως καταρρώσας να σε βρή. Άλλωστε είσαι γνωστός στη διεύθυνση του κέντρου.

«Μέσα στο γράμμα μας θα βρεις το πρόχειρο σημείωμα που είχαμε συντάξει για την άρση και την άμυνα του λιμένος Πειραιώς και του Μαρσιλίου. Φυσικά δεν προλαβαίνουμε να το αντιγράψουμε στο σημείωμα αυτό, αλλά κι' έτσι βιαστικά, που είναι γραμμένο, θα σου παρα- στεί πολυτίμητες πληροφορίες. Θα προσέσουμε μόνο τώρα όλα καταρρώσας με ν' ανακαλύψουμε σχετικά με τις αστοχές υπονομεύσεων του λιμανιού, που η υπηρεσία μας υπέθεσε πάντοτε ότι υπάρχουν. Πρέπει να ειδοποιηθούν οι σύμμαχοι το ταχύτερο για να το προστοπύσουν, σε περίπτωση που οι Γερμανοί θ' αποχωρήσουν. Άλλα το σπουδαιότερο μέρος της ανακοινώσεώς μας είναι άλλο: Θυμάσαι που σου μίλησα κάποτε για μία σπηλιά, στην οποία λέγαμε να εγκαταστήσουμε τον άσυρμάτο μας; Έντελώς τυχαία διαπιστώσαμε ότι στα βάθη του υπαίθρου θαμμένους μεγάλους θησαυρούς.

«Δεν ξέρουμε φυσικά την πρόελευσί του. Ίσως να είναι τάφος κανενός αρχαίου βασιλιά, ίσως πάλι να είναι κρυμμένος από την εποχή των περσών. Το τελευταίο είναι και το πιο πιθανό, γιατί υπάρχουν δύο σι- περάτων. Το τελευταίο είναι και το πιο πιθανό, γιατί υπάρχουν δύο σι- περάτων. Το τελευταίο είναι και το πιο πιθανό, γιατί υπάρχουν δύο σι- περάτων. Το τελευταίο είναι και το πιο πιθανό, γιατί υπάρχουν δύο σι- περάτων.

«Δεν ξέρουμε φυσικά την πρόελευσί του. Ίσως να είναι τάφος κανενός αρχαίου βασιλιά, ίσως πάλι να είναι κρυμμένος από την εποχή των περσών. Το τελευταίο είναι και το πιο πιθανό, γιατί υπάρχουν δύο σι- περάτων. Το τελευταίο είναι και το πιο πιθανό, γιατί υπάρχουν δύο σι- περάτων.

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ΤΟΥ ΣΟΥΝΙΟΥ

σχεθήκαμε. Τις οικογένειές μας, που μάταια θα μάς περιμένουν και δεν θα τις αφήσει να χαθούν.

Μόλις ο Γερμανός φρουρός πήρε το γράμμα αυτό που του έδωσαν ο Σμάτς και ο Μπρίκας, πήρε άδιστακα και το παρέδωσε στον αντι- συνταγματάρχη «Όττο Μπρίκας», το φοβερό αρχηγό της μονάδας «3000». μα στο φρούρο, τον ρώτησε:

— Τα κάταρες, λοιπόν, Πάουλους; Σου έχουν πάντοτε έμπιστοσύνη; το αρχηγό του. Το γράμμα αυτό πρέπει να παραδοθεί σε κάποιον λο- χαγό. Αριστέϊδη Παυλάουλο. Δυστυχώς δεν γνωρίζουν τη διεύθυνση του. Σχεδόν όμως στο κέντρο «Ιωνιάκη» και μου έδωσαν τα χα- ρακτηριστικά του. Θα μπορούσα να τον βρω με κλειστά μάτια.

«Βρήκα, παιδιά! φωνάζει ο Χα- ρίδημος. Αυτάν ακούθως τη σι- γή, περμένον για να σας βοη- θήσω.

— Ασταλώς και θα τον βρή, αποκρίθηκε ο Μπρίκας. Έχω απόλυτη πεποίθηση στην ευφύα σου. Προηγούμενες όμως πρέπει να μελετήσουμε το περιεχόμενο της έπιστολής. Ίσως αυτό να μάς οδηγήσει στα ύλη καμμία μεγάλη και δυνατή οργανώσεως...

«Ο Μπρίκας άνοιξε το γράμμα, το κύτταξε ένα λεπτό με μισόκλειστα μάτια και το παρέδωσε στο διερχόμενο Τάκη Χαρίδημο, να το μεταφρά- σι. Άλλα καθώς άκουσε το περιεχόμενό του, παράτησε πάνω σαν να ση. Άλλα καθώς άκουσε το περιεχόμενό του, παράτησε πάνω σαν να ση. Άλλα καθώς άκουσε το περιεχόμενό του, παράτησε πάνω σαν να ση.

«Ο Μπρίκας άνοιξε το γράμμα, το κύτταξε ένα λεπτό με μισόκλειστα μάτια και το παρέδωσε στο διερχόμενο Τάκη Χαρίδημο, να το μεταφρά- σι. Άλλα καθώς άκουσε το περιεχόμενό του, παράτησε πάνω σαν να ση. Άλλα καθώς άκουσε το περιεχόμενό του, παράτησε πάνω σαν να ση.

«Ο Μπρίκας άνοιξε το γράμμα, το κύτταξε ένα λεπτό με μισόκλειστα μάτια και το παρέδωσε στο διερχόμενο Τάκη Χαρίδημο, να το μεταφρά- σι. Άλλα καθώς άκουσε το περιεχόμενό του, παράτησε πάνω σαν να ση. Άλλα καθώς άκουσε το περιεχόμενό του, παράτησε πάνω σαν να ση.

είμαστε υποχρεωμένοι να τους τουφεκίσουμε. Έχουμε όμως νομίζω κα- ποία υποχρέωση να εξακριβώσουμε αν όλα αυτά είναι αλήθεια. Εμπρός, κύριοι, ακολουθήστε με! Πρέπει ν' ανακαλύψουμε οπωσδήποτε την πε- ρίφητη αυτή σπηλιά...

Άλλα, συνταγματάρχα μου, παρατήρησε δειλά ο ένας από τους δύο αξιωματικούς που βρισκόταν μαζί του, οι δύο αυτοί κατασκοποί έδειξαν ως τώρα πάση πονηρία κι' επιδεισιότητα, ώστε πολύ φοβόμαι μήπως κι' αυτό είναι κομμία παγίδα τους.

Τά λόγια του νεαρού ταγματάρχη έκαναν έντονα. Στο γραφείο απόλυτης καταθλιπτική σιγή. Όσοι μπορούσε όλα αυτά που έγραφαν στο γράμμα να έινε ψεύτικα; Οι δύο αυτοί πράκτορες έδειξαν πρ- αγματι «πονηρία κι' επιδεισιότητα» στις ανακρίσεις που τους είχαν υ- ποβάλει. Και δεν είχαν καταρρώσει όχι μονάχα να τους αποσπάσουν λέξη, αλλά ούτε κι' αυτό τ' όνομα τους να μάθουν. Αυτό όμως δεν είχε σημασία. Η πείρα τους είχε διδάξει ως τότε, πως και οι πιο έξυπνοι πράκτορες έχουν κομμία φορά μερικές αφέλειες που καταστρέφουν όλο το οικοδόμημά τους. Στην περίπτωση αυτή, η αφέλεια των δύο κρα- τομένων ίσως να ήταν η έμπιστοσύνη που έδειξαν στο φρούρο του κελλιού τους. Γιατί όχι; Άλλωστε, όπως λέει και η παροιμία από έξυ- πνο πούλι από τη μύτη πιάνεται...

— Είπα σύμφωνος ότι πρέπει να τους αποπτευσάστε ως την τελευ- ταία στιγμή, είπε ο Μπρίκας έπειτα από μεγάλη σκέψη. Υπόχρει ο- μως μία απόλυτα λύσι: Θα τους αναγκάσουμε με κάθε τρόπο, να μάς οδηγήσουν οι ίδιοι στη σπη- λιά του θησαυρού...

Στο μεταξύ, οι δύο πράκτο- ρες, περιμέναν με αγωνία στο κελλιά τους. Είχαν διαλέξει το φρούρο που τους φάνηκε περισ- σότερο «αδιάφορο» απ' όλους τους άλλους και σ' αυτόν έμψι- στευτήκαν το γράμμα τους. Η- ταν απόλυτως βέβαιοι ότι κά- θε άλλο παρά θα το πήγαινε να το παραδόση στα χέρια του ά- ντισυνταγματάρχη Αριστέϊδη Παυλάουλου. Τον αξιωματικό αυτό τον είχε δημιουργήσει η φαντασία τους, γιατί ήταν ά- ποφασισμένοι να δραπέτευσουν

«Πιστεύω ότι όλα θα γίνουν όπως τα κανονίσαμε, είπε ο Σμάτς στο Μπρίκας. Έλπίζω να μη μωριαστούν το κόλλο μας. Σ'ας περιμένουμε λοιπόν κι' ο Θεός βοηθός.

Οι ώρες άρχισαν να περνούν καταθλιπτικές μέσα στο υπαίγιο εκεί- νος κελιά της οδο Παυλάου. Κανείς πιά δεν μιλούσε κι' όταν κατάλαβαν πως είχαν περάσει τα μεσάνυχτα χωρίς να συμβεί αυτό που περιμέναν, άρχισαν να άπληθύνονται. Ο Αμερικανός βημάτιζε συνέχεια πάνω κά- τω. Έπειτα έσηπλάθηκε κατάχαμα, δίπλα στον άμυλο και σκεπτικό Μπρίκας. Σαφνικά κάποιος θόρυβος άκούστηκε απ' έξω, βήματα που πλησίαζαν κι' ύστερα από ένα λεπτό άνοιξε άπτομα η πόρτα τους. Στο κελιά τους μπήκε ο Όττο Μπρίκας, συνοδευόμενος από δύο νεα- ρούς ταγματάρχες. Οι δύο σύντροφοι, ούτε καν κινήθηκαν από τη θέ- σι τους.

«Ο αρχηγός της μονάδας «300», τους πλησίασε κι' αφού τους κύ- τταξε κατά τη συνήθειά του ψυχρά και με μισόκλειστα μάτια, τους είπε ειρωνικά:

— Ηρόσμε, φίλοι μου, να σας πούμε ότι θα σας είμαστε αιώνας ευγνώμονες, αν μάς οδηγήσετε έσεις οι ίδιοι ώς τη σπηλιά, που στα βάθη της έινε κρυμμένος ο θησαυρός!

— Δεν καταλαβαίνουμε τι ένοείτε, αποκρίθηκε σοβαρός ο Σμάτς σε άπτασια γερμανικά. Σε ποιά σπηλιά θέλετε να σας οδηγήσουμε; Ο Μπρίκας γέλασε σαρκαστικά:

— Ίσως να έχετε δίχτυ, φίλε μου! άπάντησε. Αυτό το γράμμα δ- νει, μπορεί να σας κλέψι να θυμηθείτε καλύτερα και να θέλ'στε να μάς ξεμπερδέψετε. Κι' αν άρνηθήτε, δεν έχετε να κερδίσετε τί- ποτα. Θα χειροτερέψετε μόνο τη θέσι σας.

Γρηγόρης σαν άστροση, ο Τόμμι Σμάτς έωρμισε κι' άρπαξε το γράμμα από τα χέρια του άντισυνταγματάρχη. Προτού όμως προλά- βει να το καταστρέψει, έπεσαν πάνω του οι δύο νεαροί αξιωματικοί έφ' να το καταστρέψει, έπεσαν πάνω του οι δύο νεαροί αξιωματικοί έφ' να το καταστρέψει, έπεσαν πάνω του οι δύο νεαροί αξιωματικοί έφ' να το καταστρέψει.

«Ο Μπρίκας άνοιξε το γράμμα, το κύτταξε ένα λεπτό με μισόκλειστα μάτια και το παρέδωσε στο διερχόμενο Τάκη Χαρίδημο, να το μεταφρά- σι. Άλλα καθώς άκουσε το περιεχόμενό του, παράτησε πάνω σαν να ση. Άλλα καθώς άκουσε το περιεχόμενό του, παράτησε πάνω σαν να ση.

«Ο Μπρίκας άνοιξε το γράμμα, το κύτταξε ένα λεπτό με μισόκλειστα μάτια και το παρέδωσε στο διερχόμενο Τάκη Χαρίδημο, να το μεταφρά- σι. Άλλα καθώς άκουσε το περιεχόμενό του, παράτησε πάνω σαν να ση. Άλλα καθώς άκουσε το περιεχόμενό του, παράτησε πάνω σαν να ση.

«Ο Μπρίκας άνοιξε το γράμμα, το κύτταξε ένα λεπτό με μισόκλειστα μάτια και το παρέδωσε στο διερχόμενο Τάκη Χαρίδημο, να το μεταφρά- σι. Άλλα καθώς άκουσε το περιεχόμενό του, παράτησε πάνω σαν να ση. Άλλα καθώς άκουσε το περιεχόμενό του, παράτησε πάνω σαν να ση.

«Ο Μπρίκας άνοιξε το γράμμα, το κύτταξε ένα λεπτό με μισόκλειστα μάτια και το παρέδωσε στο διερχόμενο Τάκη Χαρίδημο, να το μεταφρά- σι. Άλλα καθώς άκουσε το περιεχόμενό του, παράτησε πάνω σαν να ση. Άλλα καθώς άκουσε το περιεχόμενό του, παράτησε πάνω σαν να ση.

«Ο Μπρίκας άνοιξε το γράμμα, το κύτταξε ένα λεπτό με μισόκλειστα μάτια και το παρέδωσε στο διερχόμενο Τάκη Χαρίδημο, να το μεταφρά- σι. Άλλα καθώς άκουσε το περιεχόμενό του, παράτησε πάνω σαν να ση. Άλλα καθώς άκουσε το περιεχόμενό του, παράτησε πάνω σαν να ση.

ζώντας όλους άμυλο. Στην ψυχή του όμως είχε ξαναφουρτώσει πα- λι η άλπιδα της ελευθερίας.

— Και τώρα, τον ρώτησε ο Μπρίκας, είσαι διατεθειμένος να μάς δείξεις το έρεμο που άδηγει στη σπηλιά;

— Είπαί, άλλα με τί αντίταλ'λα; Έφ' όσον πρόκειται να μάς του- φεκίσετε, γιατί να σας πούμε ένα μυστικό που άήκει στους Έλληνες και στην Ελλάδα;

Και τους κύτταξε υπερήφανο. Έκείνοι σάστισαν για μία στιγμή. Το θράσος του Σμάτς τους είχε άφρησε κατάπληκτους.

— Όταν μάς βάζεις όρους; φώναξε κατακόκκινος από θυμό ο Γερ- μανός. Αν δεν όμολογήσετε με το καλό, θα σας αναγκάσουμε να μάς πείτε την άλ'φεια με τον τρόπο που ξέρουμε έμεις. Είτε το μόνο ευ- κολο! Κι' άλλοι πριν από σας μάς έκαναν τον παλληκαρά, μά τους άναγκάσαμε να μάς φανερώσουν ό,τι θέλαμε.

Ο Αμερικανός κούνησε το κεφάλι του χαμογελώντας. Έπειτα παίρ- νοντας μία περιφανή στάσι έπαιε στο Γερμανό:

— Δεν έινε και τόσο εύκολο όσο νομίζετε! Το έζυλο και τα β'ζανι- στήρια δεν μάς πτοούν κι' αυτό σας το έχουμε άποδείξει. Αν θέλετε, λοιπόν, να σας πούμε που βρίσκεται η σπηλιά, δεν έχετε παρά να μάς χαρίσετε τη ζωή και να μάς αφήσετε έλευθερούς. Διαφορετικά δεν πρό- κείται να μάς φανερώσουν ό,τι θέλαμε.

Ο Μπρίκας έσφίξε τα δόντια του. Ωραία! αποκρίθηκε ειρωνικά. Θα σας άφήσω έλευθερούς αφού έμμένετε.

— Δεν έινε άρκετό αυτό. Θέλωμε το λόγο της στρατιωτικής σας τιμής. Γιατί ξέρουμε ότι ένας Γερμανός αξιωματικός, κρατάει πάντα το λόγο του. Γι' αυτό, μόνο αν μάς δώσετε το λόγο της στρατιωτικής σας τιμής, θα είμαστε βέβαιοι πως θα πραγματοποιήσετε την υπό- σχεσί σας.

Ο άντισυνταγματάρχης έγινε κατάχαμος. Γύρισε και κύτταξε τους δύο νεαρούς συνοδούς του κι' έμεινε λίγα λεπτά σιωπής. Η θέσι του ήταν πολύ δύσκολη, γιατί αυτό που του ζητούσαν οι κρατούμενοι ήταν πολύ σοβαρό. Άπτομα όμως έστρεψε το κεφάλι του στους δύο κρατούμενους.

— Έστω! ψιθύρισε. Σας δίνω το λόγο της στρατιωτικής μου τιμής ότι θα σας χαρίσω τη ζωή και θα σας άφήσω έλευθερούς, μόλις βρού- με το θησαυρό της σπηλιάς...

Από εκεί και πέρα τα πράγματα κανονίστηκαν γρήγορα. Ο Σμάτς και ο Μπρίκας, ακολουθούμενοι από τους τρεις αξιωματικούς, κατέ- διερχοντάς Τάκη Χαρίδημο, μπήκαν σ' ένα αυτοκίνητο και τράβηξαν ο- λοσχεώς στο Σούνιο.

Ήταν πούλι πιά όταν έφτασαν εκεί κι' έπειδή — όπως αναφέραμε στην άρχη — στην περιφέρεια εκείνη υπήρχε ένας γερμανικός καταυ- λιμός, ο Μπρίκας διατάξε να κρύψουν τ' αυτοκίνητο τους σε μία χαράδρα και να συνεχίσουν με τα πόδια. Έτσι κι' έγινε. Ωστόσο η ένεργεια αυτή του Μπρίκας, έδειχνε ότι δεν έπράκειτο να δηλώση στην υπηρεσία του την ύπαρξή του «θησαυρού». Διαφορετικά δεν θα υπήρχε λόγος να παίρνει τόσες προφυλάξεις. Όπως κι' αν είχε το ζήτημα, μόλις έφτασαν στο σημείο που βρισκόταν η σπηλιά, ο Σμάτς γύρισε στο Γερμανό άντισυνταγματάρχη.

— Έλπίζω να μην έχασάτε το λόγο σας, του έπαιε. Σε δύο λεπτά θα έχετε στα χέρια σας το θησαυρό. Έδώ βρίσκεται η σπηλιά. Το ά- νοιγμα της έινε αυτό. Αν μου έπιτρέψετε, θα μ'ω πρώτος μέσα για να σας δείξω το δρόμο...

Ο Μπρίκας ξαναγέλασε με τον ίδιο σαρκαστικό τρόπο. Χωρίς να πη λέξη κατόπιν, έκανε κάποιο νόημα στους νεαρούς ταγματάρχες. Έ- κείνοι τράβηξαν τότε τα περιστροφά τους και τα κόλλησαν στο στήθος των δύο πρακτόρων. Ο Σμάτς και ο Μπρίκας τους κύτταξαν κατά- πληκτοι, γιατί δε μπορούσαν να φανταστούν πως ένας ανώτερος Γερ- μανός αξιωματικός θα ποδοπατούσε το λόγο της τιμής του.

Αυτό έινε το τέλος σας, τους έπαιε ο άντισυνταγματάρχης. Σ' ένα άμειλικο πόλεμο σαν το δικό μας, μπορείς να δώσεις το λόγο σου στον έχθρο και να μην τον κρατήσης. Αυτό έκανα κι' έγώ, φίλοι μου. Έμπερε να μάθουμε οπωσδήποτε τη σπηλιά. Ο σκοπός άγιάζει τα μέσα...

Και γυρίζοντας στο διερχόμενο Τάκη Χαρίδημο, πρόσθεσε με ύφος επιτακτικό:

— Πάρε ένα περιστροφά κι' έχε το νού σου! Στην παραμικρή ύπο- πτη κίνηση που έά κάνουν οι δύο αυτοί ήλιθιοι, να τους την άναμης! Εμπρός, κύριοι! Έλάτε μαζί μου. Αν είμαστε τυχεροί, για μάς θα τελειώσει μία ώρα άρχητερα ο πόλεμος...

Ο ένας πίσω από τον άλλον, οι τρεις αξιωματικοί, μπήκαν στη σπηλιά κρατώντας μικρά κλειφάκια. Μόλις όμως έξαφάνισαν μέσα στο άνοιγμά της, ο Χαρίδημος έβαλε το περιστροφά στην τσέπη του, και πλησιάζοντας με τρόπο τους δύο κατασκοπούς, τους έπαιε βιαστικά:

— Δρόμο, παιδιά! Αύτην άκριβώς τη στιγμή περίμενα για να σας βοηθήσω. Άλήθεια η ψέμματα, ο Μπρίκας θα κάνει άνω κάτω τη σπηλιά για να βρή το θησαυρό. Πάμε να φύγουμε λοιπόν όσο έινε ά- κόμη καιρός...

Δεν πρόλαβε ν' άποτελειώσει τη φράση του. Την ίδια στιγμή, το έδαφος σείστηκε τρομαχτικά και τεραστίες φλόγες ξεχύθηκαν μέσα ά- πό το στόμιο της σπηλιάς που άρχισε κίλας να γκρεμίζεται. Ο διερ- μινός κύτταξε με άλ'φεια μάτια εκείνη την καταστροφή. Ο Σμάτς όμως και ο Μπρίκας, χωρίς να το δώσουν έξηγήσεις, τ'ών πήραν σχε- δόν απ' το χέρι κι' άρχισαν να καταβαίνουν τρέχοντας την πλαγιά του λόφου. Έμπερε ν' άπομνηστέον το ταχύτερο από εκεί, προτού κά- νουν την έμφάνισή τους οι στρατιώτες που έπαιαν να έφταναν. Και μόνο δ- νον βρέθηκαν άσφαλισμένοι στην καλώς κάποιου χαρικού, το Γιώρ- γη Κρίθωρη, που διηγήθηκαν με πόνον τρόπο άνατίναξη της σπηλιάς στον άέρα. Τα πυρομαχικά που είχαν φέρει μαζί τους από τη Μ. Α. νατολή, άν και προοριζόταν για ν' άλλους, είχαν κάνει κι' έβδ θαμμένα τη δουλειά τους.

Πορ' όλα όβτα, από τους τρεις αξιωματικούς που είχαν μπη στη σπηλιά, ο Όττο Μπρίκας καταρρώσας να τη γλυτώση έλαφρά τραυ- ματισμένος. Οι δύο άλλοι έμειναν στον τόπο. Πώς δικαιολόγησε την παρουσία του εκεί μέσα ο άντισυνταγματάρχης, παρέμεινε άγνωστο.

Ο Τόμμι Σμάτς και ο Χριστόφορος Μπρίκας, με την άποτελεσματική βοήθεια του κρηόδ εκείνου πατριώτη Τάκη Χαρίδημο, ήρθαν σ' έπα- φη από τα σπουδαιότερα κλιμάκια της Μ.Ο.4 που άπλώθηκε σε όλο- κληρή την Αττική κι' έβρασε με καταπληκτική έπιτυχία, ως την τε- λευταία μέρα της κατοχής...

ΟΤΑΝ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1951 γυρί-
ζονταν στὰ ἀγγλικά στούντιο οἱ
τελευταίες σκηνές τοῦ φιλμ (Τὰ
Παραμυθία τοῦ Ὀφφμαν), ἡ
Λουντμίλλα Τσερίνα, μιά ἀπὸ τίς
πρωταγωνίστριες-χορεύτριες, ἐτοιμαζόταν
γιά τὸ μέρος τῆς χορῆς νὰ φαντάζεται ὅτι
μιάς πρὸ ὀλίγου ἔνα τρομερὸ δυστύχη-
μα τὴν εἶχε πλήξει τραγικά: ὁ ἀγαπημέ-
νος τῆς σὺζονς Ἔντνιντ Ἄντράν, χο-
ρευτὴς, χορογράφος καὶ συμπρωταγωνι-
στὴς τοῦ φιλμ, εἶχε βρῆ τραγικὸ θάνατο
κάπως τὸ αὐτοκινεῖο τοῦ ἀντράν ἐπὶ
στρέφοντάς ἀπὸ μιά ἐπαρσιακὴ πόλιν εἰς
Λονδίνον!

ΛΟ

Η όμορφη χορεύτρια μιλά Τσε

τερο φιλμ πρόκειται νά ξανάρθῃ τὸν Σεπτέμβριο. Τώρα βρίσκεται στὰ παρσιάνια στούντιο στὰ ὁποῖα με συμπρωταγωνιστὰς τοὺς φράνκ Λάιμπο, Μίλλυ Βιτάλε, Ἰνκί τσίνφκ καὶ ἄλλους γυρίζει τὸ ἐγχρωμὸ ἱστορικὸ-πολεμικὸ φιλμ «Ἡ κόρη τῆς Μά. τα Χάρι».

Τὰ σχέδιά της γιὰ τὸ προσεχές μέ-
λον εἶναι πολλὰ. Πιστεύοντας ἐλλικρινά
ὅτι τὸ κλασικὸ μπάλετο μπορεῖ νὰ πλαι-
σιωθῇ ἀπὸ τραγουδιὸν, προσπαθεῖ νὰ ὀργα-
νίσῃ ἕναν ὄμιλο ἀπὸ νέους, ἀγνωστούς
χορευτὰς καὶ τραγουδιστὰς, καὶ νὰ ἐπι-
χειρήσῃ μιὰ τουρνέ στὴν Εὐρώπην καὶ Ἀ-
μερική. Σκεπτεται ἀκόμην νὰ δεχθῇ τὴς προ-
τάσεις τοῦ Ἀγγλοῦ παραγωγοῦ Μάικλ Πά-
ουελ, δημιουργοῦ τῶν ταινιῶν «Κόκκινα
παπούτσια» καὶ «Παραμύθια τοῦ «Οφφριαν»
γιὰ νὰ πρωταγωνιστήσῃ στὸ ἱστορικὸ-μου-
σικοχορευτικὸν φιλμ «Σεκραζάτ», μὲ τὸ ὁ-
ποῖον ἔλπει νὰ νὰ σημειώσῃ ἕναν ἀκόμην
διεθνὴ θρίαμβο.

Πέρσαι στις 28 Μαΐου παντρεύτηκες διά
 δεύτερη φορά με τον Γάλλο βιομήχανο
 και οικονομολόγο Ραϋμόν Ρουζ, ύστερα
 από σύντομη γνωριμία που κατέληξε σε
 έρωτα. Παρ' όλο που το ζεύγος αναγκάστηκε να χωρίσει λίγο
 αργότερα, γιατί η διάσημη χορεύτρια πήγε στο Χόλλανδουντ,
 αυτός δεν την ακολούθησε αλλά της τηλεφώνουσε κάθε βράδυ
 τούτος έναν γλόγκορ διαμέριμα.
 «Ο Ραϋμόν είναι τόσο αξιανάπητος, λέει η Λουντμίλλα, και
 με περιποιείται τόσο πολύ ώστε κυριολεκτικά μ' έχει κακομάθει.
 'Η Λουντμίλλα Τσεχόβα αυτό είναι μόνο το καλλιτεχνικό
 της όνομα - γεννήθηκε στο Παρίσι στις 10 'Οκτωβρίου του
 1921 από πατέρα Ρώσο μηχανικό και μητέρα - έφευρεττή, τον 'Αβενίρ Τσε-
 μέν, μεγάλη κλίση της για το χορό πή έδειξε από κοριτσάκι 5 ετών
 στον οί γονείς της την παρουσιάσει στους προσκεκλημένους
 για τα ταλέντους της και σε ηλικία 11 ετών ήταν όχι μόνον
 απόφοιτος της πρώτης σχολής κλασσικών χορών και μπαλέ-
 του, αλλά και μία περίφημη «ρολίτ»».

Τὰ νεώτερα
τῶν ἀσπερῶν

★ Ἡ ὁμιλία τοῦ Χέμπορν φέρεται ἀεροπορικῶς στὴν Ἑλλάδα, ὅπου αὐτὴ παραμείνει ἕνα ὁλόκληρο μῆνα γιὰ τὴν ἐξουραστή, ἀποπνιγνὴ τοῦ ὕδατος τῶν γυαλῶν τοῦ Ἡ ὁμιλία τοῦ Χέμπορν φέρεται ἀεροπορικῶς στὴν Ἑλλάδα, ὅπου αὐτὴ παραμείνει ἕνα ὁλόκληρο μῆνα γιὰ τὴν ἐξουραστή, ἀποπνιγνὴ τοῦ ὕδατος τῶν γυαλῶν τοῦ

★ Ο Γάλλος σκηνοθέτης Ζαν Ενουάρ έτοιμάζει με επιμέλεια το γύρισμα του νέου του εγχρώμου φιλμ «Φρέντις-Καικάν», που πιστεύεται ότι θα είναι πολύ καλύτερο από το «Μουλέν Ρούζ», ενώ από τους βασικούς πρωταγωνιστές του έργου θα είναι ο Ζαν Κασπέν και η Φρανσουά Αρνόυλ.

★ Στο Πακιστάν συνελήφθησαν 0 διάσημοι άστέρες του ντόπιου κινηματογράφου, έπειδή, παρά την απαγόρευση της αστυνομίας, οργανώσαν μια διαδήλωση διαμαρτυρίας κατά της εισαγωγής γλυμ των Ινδών και ιδίως της σινιάς (Τζάαλ).

★ Ο εριφίμος νέγρος τρα-
ουδιστής Πώλ Ρόμπιξον έ-
κρινε στην 'Αμερική τη δημοτικό-
δο του από τον καιρό που άπε-
καυφθή το έχει φιλοκομμουνιστί
έπ' ατάσεις. Πρό ήμερών ζήτησε
α το θεωρούν το διαθεατήριό
ου για να κάνει μιá καλλιτεχνική
συργε στην 'Αγγλία, στη Γαλλία
στην το 'Ισραήλ. 'Η αρμοδία ύ-
πρεσία το του άρνήθηκε όμως την
έωρήσει, γιατί έξακριβώσε ότι
έκπεσε, μετά άλλων να μεταθή
απ' ατ' Ρωσία.

* Η Λένα Ρίπενσταλ, που γυ-
 ρισε τον πρώτο ολυμπιακό φιλμ
 «Ολυμπιακών Αγώνων τοι-
 936, έδωσε σε ότι θα φιλάει
 «Ολυμπιακού του 1956.
 * Ένας Βιεννέζος δημοστο-
 λός ανέκαυσε στα αρχεία του
 ημάρχει του αυστριακού προ-
 ευού του πραγματοποιήσε
 Ερρίκ φον Στροχάμ του
 γνωστόν έχει γεννηθή στη Βιέν-

η. Ονομάζεται λοιπόν και
τροχάϊμ φόν Νόρντενγουάλ. Δι-
α στο όνομα γράφεται η ιδιό-
της του: «ύπολοχαγός του αυτο-
κρατορικού στρατού».

* Ἡ Γαλλία προέβλεπε ὅτι ἡ
 ἂν τὴν ἀπεκάλυψε ὅτι ἐξε-
 λάγη βλέποντας πρὸ ἡμερῶν ὅ-
 να ἐστιατόριο τοῦ Παρισίου τὸν
 ἔργο τραγουδιῇ Ραϊή (Σοῦγ-
 αρ) ρομπινσον νά κἀνὴ τὸ σταυ-
 ροῦ — καθολικά — προτοῦ ἀρ-
 ᾶν νὰ τῶν.

* Στην 'Αμερική κυκλοφορεί
 α γ α λ λ ι κ ή τ ο υ ρ ι σ τ ι κ ή ά φ ι α ,
 τ ο υ πα ρ ο υ σ α ί ζ ο ν τ η ν Μ α ρ τ ι ν
 α ρ ο λ μ έ μ α γ ι ώ κ α ι π ο υ έ χ ε ι
 τ ο κ ά τ ω μ έ ρ ο ς τ η ν α κ ό λ ο υ θ η
 ρ ά σ η : « Π ε ρ ά σ τ ε τ ι ς δ ι α κ ο ν ή ς
 σ τ η Γ α λ λ ι α γ ι ά ν ά θ η τ η ν
 α ρ τ ι ν Κ α ρ ό λ έ κ τ ο υ φ υ σ ι κ ο ύ ! »
 Σ τ ο χ ό λ λ ο υ ν τ ε , ό Β ά ν

Χέφλιν, ὁ Μπαρτ Λάνκαστερ καὶ ὁ νέος ἡθοποιὸς Ἐντμοντ Πάρντομ ἔγιναν τὴν ἱδια μῆρα (8 Ἰουλίου) πατέρες. Μόνο ὁ Βᾶν Χέφλιν ὁμῶς ἀπέκτησε γυιό.

★ Ο Γάλλος ηθοποιός Πιέρ Κρεσσούα, που έγινε στην Ίταλία άσπτερ πρώτου μεγέθους, έκανε από ημερών έξω φρενών τον σκηνοθέτη του νέου του φιλμ «Κατάρα στον νικημένο». Κατά το γυρίσιμα του φιλμ, ο Πιέρ ανάσπυθησε σέ δάκρυα σέ μία στιγμή, που έπρεπε νά φωνή υπερβολικά σκληρός. Τί είχε συμβεί; Άπλυστατά ο Πιέρ Κρεσσούα είχε κάνει λάθος στό «μαντήλι». Πιρρε έκείνο που ήταν ραντισμένο μέ δακρυγόνο σκόνη και που χρησιμοποιούσε η παρατεταία του Άννα Μαρία Φερέρο, γιά νά χύνει άρθρα δάκρυα, ανάκαλυπται ότι ενώ ήταν λιτόθυμος ο φίλος της την είχε κακομεταχειριστή.

★ Ἡ Μαίρυλιν Μονρόε δὲν μπορεῖ νὰ χορέψῃ. Λιποθύμει σε δυὸ φορές, ἐνῶ γυρίζει μιὰ χορευτικὴ σκηνή τοῦ νέου της φιλμ. Πολλοὶ πιστέψαν ὅτι ἡ Μαίρυλιν περιμένει κανένα μικρὸ Ντὶ Μάτζιο. Ἡ Μαίρυλιν ὅμως ἐδήλωσε κατηγόρηματικὰ πῶς ἐπρόκειτο μόνο γιὰ ὑπερκόπηση.

πρῶτον πάντων νὰ μάθουν τὴ ἀκριβῆς συμβαίνει μετ' ἐξουθύν. Τί ῥ. ν. εὐ. — Ἀλλ' Ἡ Χά ν. Κανεὶς οὐδὲς δὲν μπόρεσε ν' ἀνακαλύψῃ τίποτε. Τὸ γεγονός πάντως εἶναι ὅτι οἱ δύο ἄλλοτε ἀχώριστοι ἐρωτευμέν. οὖν ζοῦν σήμερα μακριὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ οὐτε ἀλληλο- γραφοῦν, οὐτε ἐπικοινωνοῦν τηλε- φωνικῶς.

* Ὁ Γάλλος ἡθοποιὸς Ζὼρζ
 Μπρὲ ἀπαντρεύτηκε στὴν Ρώμη
 τὴν Ἰταλίδα πριγκίπισσα Τζιόση
 Πινιατέλλι. Στὸς δημοσιογρά-
 φους ποὺ τὸν ρώτησαν πῶς ἄρχισε
 τὸ εἰδυλλιοῦν τοὺς, ὁ Γάλλος ἡθο-

— Ἡ εὐτυχία μῆκε στήν καρδιά μου ἀπό μιὰ πόρτα πού κι ἐγώ δέν πρόσεξα ὅτι τήν εἶχα ἀφήσει ἀνοιχτή!

★ Ἡ Γκλόρια Γκράχαμ
ἐμφανίζεται συχνὰ τώρα τελευταία
μὲ φορεματα τύπου Μαίρilyn Μον-
ρόε. Θέλει ἔτσι ν' ἀποδείξῃ ὅτι
δὲν ὕστερεῖ σὲ τίποτε ἀπὸ τὴν ξαν-
θὴ γόησσα.

★ Ἡ Λίσσα ἀπετέλεσε κωϊκά
ἡ Ρόντα φλέμινγκ παίρ-
νουν μαθήματα τραγουδιῶ καὶ χο-
ροῦ. Οἱ 30.000 δολλάρια τὴν ἐ-
δομάδα ποὺ προσφέρουν μερικὰ
μεγάλια νυχτερινὰ κέντρα τοῦ Λας
Βέγκας ἔχουν δελεάσει πολλὰ
λαμπρὰ ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ.

★ Τὸ ζευγὸς Μαίρυνλιν Μοιρόε—
Τζὸ ντὶ Μάτζιο ἀγόρασε μιὰ θαυ-
μασία βίλλα στὸ Σάν Φερνάντο
Βάλλεϋ, διπλὰ ἀκριβῶς στὴ βίλ-
λα τῆς Τζέην Ράσσελ.

★ Ο Βίκ Ντάμον μοιρά-
ζει τις ελεύθερες ώρες του μετα-
ξύ της Μαρίζα Παβάν και
της Μόνας Φρήμαν.
★ «Βασιληάς» στο Χόλλυγουντ
έθεωρείτο μέχρι πρό ολίγου ο

Καλάρι ή κρημύλα, από αυτούς τους 4 ανήκουν 2 ανήκουν γόφης δηλαδή 2 τι θα εγκαταλείψουν τον κινηματογράφο για να ξεκουραστή, οι αρμοβίοι προσπαθούν να βρουν τον διδαγικό τον. Τον ζήτησε τίτλο διεικδικεί, περισσότερο από κάθε άλλον, τον Ρόμπερτ Τσάιηλορ, ο οποίος και έχει πρωταγωνιστήσει στα τρία πιο ακριβά φιλμ, που γυρίστηκαν μέχρι σήμερα: «Κόδο Βάντις» (10.500.000 δολάρια), «Ιππότες της Στρογγυλής Τράπεζης» (8.000.000 δολάρια) και «Ιβανόνης» (6.000.000 δολάρια).

★ Παρατίθω διαφωτισείς, η Άαα Γκάρντινερ φαίνεται πως είναι πραγματικά ερωτευμένη με τον Ίσπανο ταυρομάχο Λούις-Μιγκέλ Ντομίτιγκιτ. Για να την συναντήσει, ο τελευταίος έφυγε αεροπορικάς για το Ρένο, όπου η Άαα περιμένει την έκδοσή του διαβυλίου, που θα την χωρίσει από τον Φράνκ Σινάτρά. Στην πρωτεύουσα αυτή του διαβυλίου, οι δύο ερωτευμένοι, εθάρθησαν κατά έπαληψην μαζί σε διάφορα νυχτερινά κέντρα, στα δε πρόσωπά τους καθρεφτιζόταν ολόφανερα η εύτυχια.

PAT KENENTY

(Ἐκεῖνος κ' Ἐκείνη στὴν πιδ
μοναχικὴ γωνιά μιᾶς ἀπόμερης
συνοικιακῆς ταβερνούλας, ἀπο-
λαμβάνουνε τὶς τρεῖς μεγάλες ὁ-
μορφιὲς τῆς ζωῆς ποὺ λέγονται
φεγγάρι, κρασί καὶ ἔρωτας).

ΕΚΕΙΝΗ: Στήν υγείά σου!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Στήν υγείά σου,
ἀγαπούλα! Στὰ μάτια σου,
στήν όμορφιά σου, στήν ἀγάπη
μας!

ΕΚΕΙΝΗ (σὰν τρυφερὴ τοῦ
ἡρώ) : Στὴν ἀγάπη μας...
(τσοῦγκρίζουνε τὰ ποτήρια
τους καὶ πίνουν). Μά, ἀλήθεια,
ὅλα ὠμόρφηναν ἀπόψε, ἢ ἔτσι
μοῦ φαίνεται;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σὰν ποιὰ ὁμορφήνανε, νὰ ποῦμε;...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά τὸ πιάτο αὐ-
τὸ μὲ τὶς μαριδίτσες, πήρε μιὰ
καινούργια αἶγλη πορσελάνης...
Οἱ μαριδες του, μ' ἕναν ἐλαφρὸ
μεταγγραμματισμό, προήχθησαν
σὲ γαρίδες... Ὁ Γιάννης, τὸ

καρσόν με το μπαλωμένο ασπρο σακκάκι, μοιάζει απόψε με μεγαλοπρεπή μαίτρ ντ' ότέλ, άσπαστον και σιδερωμένο, που ξέρι άπ' έξω κι άνακατωτά με τ' όνύχιστά και

ταπεινά, με τα σινεμά κα-
τούς τίτλους τους, όλες τις έ-
ξέχουσες προσωπικότητες της
Ευρώπης... Τò τσιγαρόγαρτο

που σκεπάζει τὸ τραπέζι μας,
μου φαίνεται σὰν κρινόλευκο
τραπέζομάνηλο ἀπὸ τὸ πιὸ
φίνο λινό... Κι' ἡ ταβερνούλα
που μᾶς φιλοξενεῖ ἀπόψε τόσο
ἀπέρριττα, ἀνεβαίνει ἀπόψε ἀ-
νεβαίνει τρομαχτικά, γίνεται
κοσμοπολιτικὸ κέντρο μεγιστά-

— «Όχι, Κώστα μου, τὸ πωγὲ θὰ τὸ βγάλω μόνον ὅταν φύ-
γουν αὐτὲς οἱ χορεύτριες! . . .

ων, κάτι μεταξύ «Νευκρέσκο»
τῆς Νικαίας καὶ «Σαβοῖ» τοῦ
Λονδίνου, ἔτοιμο νὰ δεχτῇ τοὺς
πιο ἀστραφετέρους Ἀγὰ Χὰν
καὶ τοὺς πιο λαμπεροὺς Ὀνά-
σηδες ὅλης τῆς Ὑδρογειοῦ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (θλιβερά): Ἐγὼ
δὲ δέχεται παρὰ πολὺ μέτριοι
προσωπικότητες, σὰν τὸν κύρ-
Στέλιο τὸν γκαβὸ καὶ τὸν κύρ-
Λευτέρη τὸ ζόρικο — χωρὶς νὰ
λογαριάσω κι' ἐμὰς τοὺς δύο...

ΕΚΕΙΝΗ (που δεν σταμα-
τάει στον γλυστερό κατήφορο
της φαντασίας της) : Μά κα-
γιά μας τους δυο άπόψε, έχω
έντελεξη διαφορετική ιδέα: να
λίγο απέχω από το να φαντα-
στώ έξένα μαρκήσιο, τον έαυ-
τό μου δούκισσα, κι όταν βγού-
με, να γυρέψω απ' έξω το ιδιο-
κτητο άμάξι μας με το χρυσό
οικόσημο στην πόρτα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (γεμίζει πάλι τὸ ποτήρι της): Καὶ ξέρεις γιατί συμβαίνουν ὅλα αὐτά; Γιατί, ὅπως σοῦ ξανάπα, πίνουμε κρασί, μᾶς φωτίζει ἀπὸ ψηλὰ τὸ

φεγγαρί και μας συντροφεύει
 άορατος, σε μία γωνιά του
 τραπέζιού, δ' Έρωτος... Άλλά,
 έκτος άπ' αυτά, κυρίως γιατί
 μάς τριγυρίζει ή νύχτα!... Η
 έξαισία νύχτα του καλοκαιριού,
 το άσύγκριτο αυτό άριστούρ-
 γημα της Άθήνας!...

ΕΚΕΙΝΗ: Λὲς νᾶν' ἡ νύχτα
ἡ αἰτία τῆς γοντευτικῆς αὐτα-
πάτης μας:

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά. Τί άλλο θές νάναι;... Τή νύχτα σπαίνουν όλοι οι αντίσπασθητικοί θέρυβοι, κι' ένας σιωπηλός υπερεκόσμιος πόλισμαν τής Τροχαίας του ούρανού ρυθμίζει σιωπηλός τήν κίνησι των άστρων! Έκείνη τήν ώρα οι άν-

Εται ικανοποιήθηκε η περιέργεια γύρω από την έκλεκτη καλλιτέχνηδα. Όλοι την βρήκαν πολύ όμορφη, καταδεκτική και άξια της φήμης της. Και πράγματι είναι!

ΟΥΪΛ ΣΤΑΚ

θισμένες γαρυφαλλίες νικάνε τις ανασυμπίσεις των υπονόμων και τους διαλαλητές των ντοματών, των αγγουριών και των κολοκυθιών τους αντικαθιστούν οι ρωμαντικοί κανταδόροι που κουρντίζουνε στη γωνιά της γειτονιάς τις κιθάρες τους... Τότε, το φεγγάρι γεμίζει ασημί, όλη τη φτωχολογιά της Γης! Φορέι στέμματα και διαδήματα στα κεφάλια των πιο τιποτένιων φουκαράδων και ντύνει με άπιδανα στράς και λαμέ τις μοδιούλες και τις υπέρ-τρεις... Είναι η ώρα! Είναι η στιγμή της ανατροπής των πάντων!... 'Η νύχτα, σαν ύπεροχος θηλυκός παραχαράκτης, κινητοποιεί όλες τις ικανότητες της, για να προκαλέσει οφθαλμοπατίες και ψευτικές φαντασμαγορίες της στιγμής... 'Εκείνη την ώρα, είναι φυσικό να βλέπεις το γιοματάρι για σαμπάνια Κορντόν Βέρ, τον κύρ-Στέλιο τον γκαρδό για Μονορανού, τον κύρ-Λευτέρη τον ζόρικο, για Σέν-Μάρς, κι' έμας τους δυο για κατ' ευθείαν απογόνους των Σταυροφόρων! ('Η ταδερούλα όμως, στο διάστημα της φλυαρίας τους, έχει αδειάσει. 'Ο ταδερινάρης χασμουριέται επίδεικτικά, πίσω από τον πάγκο του. Τό γκαρσόνι έρχεται με τον λογαριασμό στο χέρι, πνιγόντας κι' αυτό ένα χασμουρητό. 'Εκείνος πληρώνει τον λογαριασμό, σηκώνεται και την παρασύρει προς την έξοδο).

ΕΚΕΙΝΗ (άρκετά ανήσυχη): Πού πάμε τώρα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θά σού πρότεινε να συνεχίζαμε στο καμπαρέ, αν είχαμε μία πολυκατοικία για να την πουλήσουμε και να πληρώσουμε τον λογαριασμό!... 'Επειδή όμως δεν έχουμε ούτε κοττέτι ιδιόκτητο, ας γυρίσουμε στο σπίτι μας...

ΕΚΕΙΝΗ (γεμάτη φρίκη): Στα σεντόνια μας που ανάνοι-νε και πετάνε φλογές...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, στα σεντόνια μας, στις σκηνές μας, στο καμίνι μας, στην κόλαση μας — ενώ έξω το συμπαν ασπλώνεται τζάμπα από το φεγγάρι, και οι δρόμοι μεταβάλλονται σε άργυρους Νιαγάρες, που δεν θα κινδυνέψουν να μας πνίξουν, γιατί, άπλουστα, δεν θα μας βρούνε!... (Μιλώντας δλοένα, έχουνε φτάσει μπροστά στο σπίτι τους. 'Εκείνος βγάζει το κλειδί του, ανοίγει την εξώπορτα και μπαίνει μέσα).

ΕΚΕΙΝΗ (πυύχει έντελώς συνελθει από τις ποιητικές παραισθήσεις της): Τι διαφορά θερμοκρασίας όμως!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι! νομίζεις ότι μπήκαμε κατ' ευθείαν σ' ένα φούρνο! 'Ας ψηθούμε άδιαμαρτύρητα, αγαπούλα μου!... Κι' ας μείνη η νύχτα έξω από το παρθερό μας — έρημη, παραπονεμένη και σεληνοφώτιστη, για να χαρούνε απεριόριστα τα άσημια της, όντα προνομιούχα κι' αζιζήλευτα, οι γάτες των κεραμιδιών!...

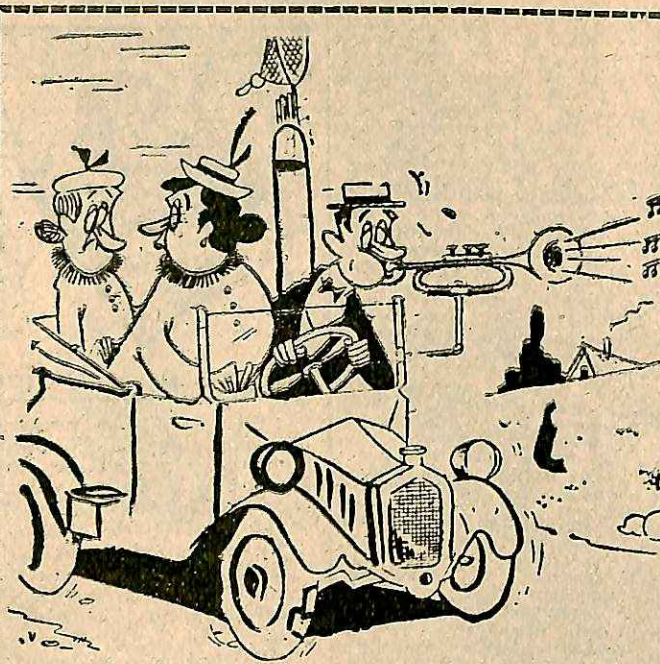
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Επειδή τον φλέρταρε

Στο Τoronto του Καναδά, μία νέα 19 χρονών, καταδικάστηκε από το δικαστήριο, σε ένος έτους «ειδική επίβλεψη», έπειδή από δυο χρόνια «φλερτάρει με τρόπο επίμονο και ένα-χλητικό» ένα νεαρό σπουδαστή.

20

— Τι λές, Μαριάνθη μου, ένα καινούργιο κλάζον κοστίζει 500 δραχμές... —

Επίκαιροι στίχοι

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

Του Σταδίου μας ο χώρος σέ πούνα μετεβλήθη, όπου και παγοδρομίες θ' απολαύσουν τα πλήθη! Νεαρές, επιπροσθέτως, άρκτων Κρατών κι' άπειρων, ίσως δυο-τριών 'Ηπειρών, θά χορεύουνε στους πάγους, θά πηδάνε, θά γυρίζουν κι' ούτω πώς... νυχταγώνια στο κοινό να θά χαρίζουν

Μ' όλα ταύτα, φίλτατοι μου, κι' ειδικώς σ' αυτήν την πόλι, δεν μπορείς τέτοιους άγώνες να τους πής καινοτομίες, τη στιγμή που τρέχει ο κόσμος πίσω από τον παγοπόλη κι' έχει φρέ! αυτές τις μέρες συνεχώς... παγοδρομίες!

ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΟ

'Αλλεπάλληλες ρεκαίμες με μακέτες και σε στίχους και τεράστιες αψίδες και μονοφυλλα στους τοίχους, προσκαλούν τους 'Αθηναίους να χαρούν την ευτυχία, εις των λουτροπόλεων μας τα λαμπρά ξενοδοχεία...

Προσκαλούν, αδιακρίτως, κάθε τάξι, κάθε στρώμα, να χαρή κομφορ και θέα και να πάρη νέο χρώμα! Κι' όντως, δεν άργει ο κόσμος, μόλις δη και το «τιμαί»... δέκα χρώματα ν' αλλάξη και να γίνη... έμπριμι!

ΕΦ' Ω ΕΤΑΧΘΗ...

'Εκτός ποικίλων θέσεων επισημονικών, πού, ήδη, κατελήφθησαν υπό των γυναικών, πολλές άδρες υπάρχουνε μας, αιδής και φίλες, θά γίναντε κι' επίσημες... συμβολαιογραφίνες!

'Ωραία σκέψις, πράγματι, η μάλλον ό,τι πρέπει, έφ' όσον στην... αλήθεια το θήλυ διαπρέπει, και είναι, όπως έχουμε παραδειγματίαν πληθος, το «ναί» της και ο λόγος της... συμβόλαιον συνήθως!

ΠΑΜΕ ΠΡΙΜΑ

Θάχη δίκη, κύριοι μου, όποιος κι' αν ίσχυριστη, πώς ο κόσμος, τελευταίως, έχει... έκτροχιασθή, και κανείς δεν θά τολμήση να τού φέρη αντίρρησης, αν προσέση μεσ' στις άλλες και των Σ.Ε.Κ. τις κατα- (χρήσεις!)

Σοβαρές ατασθαλίες σημειώθηκαν κι' έχει κι' είναι ανάστατοι οι πολίτες κι' οι σιδηροδρομικοί... Πλήν αυτού κι' εν κατακλείδι, συμφωνούν όλοι διού, πώς οι καταχρήσεις ήδη έχουν γίνει... το συνηθισ!

ΣΤΑΡΑΤΑ

Στους μελεάδες μας τους τόσους προσετέθη κι' ο μελεάς, σχετικώς με το ταξίδι της προσφάντου «στάρ 'Ελλάς», έπειδή, λέει, απροσπίως και την ώρα την υστάτη, πήγε η επικρατεστέρη κι' όχι η «επικρατεστάτη»!

Την αϊτία ψάχνουν ναβούν άρκετοι και το «γιατί» και μια γνώμη, κατά βάθος, στους πολλούς... επικρατεί πώς η «Στάρ 'Ελλάς», η Ρίκα, κάθο έπαθε, στο τέλος, και μεγάλη... ησασίνα!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ο νέος χορός «ΡΟΥ-ΡΟΥ-ΚΕΝΓΚΟΥΡΟΥ»

Οι ντάμες και οι καβαλιέροι χοροπηδούν σαν καγκουρού

Τους 'Αμερικανούς έχει ξετρελλάνει τελευταία ένας νέος πρωτότυπος χορός, το «Ρού-Ρού Κενγκουρού».

Πρόκειται μάλλον για ένα μίγμα ρούμπας, χορών των Ιθαγενών της Νοτίου 'Αμερικής και ενός χορού των ναυτικών της Κεντρικής 'Αμερικής, που χορεύεται συνήθως έπειτα από γερη κρασκατάνυξη.

Το «Ρού-Ρού-Κενγκουρού» εισήχθη για πρώτη φορά στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, πρό 10 μηνών.

Κανένας όμως δεν το πρόσεξε στην αρχή, γιατί το «Μάμ-πο» ήταν ακόμα πολύ αγαπητό, την εποχή εκείνη.

Ο Τζίμυ Ρόμας, ηλικίας 25 χρόνων, που είναι διευθυντής μιας χορευτικής ορχήστρας και παίζει ο ίδιος τρουμπέτα, κατάλαβε, ότι το «Ρού-Ρού-Κενγκουρού», είχε μέλλον και ανέλαβε να το... επιβάλει! Το διαμόρφωσε κατά πρωτότυπο τρόπο, έμπνευσθες από τα παιχνίδια και τα πηδήματα των καγκουρά, που μία μέρα, τυχαία, συνέβη να παρακολουθήσει στο ζωολογικό κήπο.

Αυτός δε έδωσε και στο χορό το όνομα «Ρού-Ρού-Κενγκουρού».

Ο νέος χορός είναι απλούστατος.

Οι χορευταί του δε κάθονται τόσο πρέπει να φωνάζουν, όσο πιο δυνατά θέλουν: «Ρού-Ρού-Κενγκουρού»!

Τα βασικά βήματα του «Ρού-Ρού-Κενγκουρού» είναι τα εξής μονάχα:

Πρώτ' άπ' όλα ένωσετε τα πόδια.

Έπειτα, σηκώνετε το άριστερό πόδι, πηδάτε σαν καγκουρά και κατόπιν γλιστράτε προς τ' άριστερό.

Έπειτα ένωσετε ξανά τα πόδια.

Τώρα σηκώνετε το δεξιό πόδι, πηδάτε πάλι σαν καγκουρά και γλιστράτε με τον ίδιο τρόπο προς τα δεξιά.

Ένωσετε πάλι τα πόδια και ούτω καθεξής.

Ο ρυθμός του «Ρού-Ρού-Κενγκουρού» είναι: Ένα-δυο, ένα-δυο-τρία, ένα-δυο, ένα-δυο-τρία, ένα-δυο, ένα-δυο-τρία. Το σημαντικότερο όμως, κατά το χορό, είναι να μην ξεχνάει ο χορευτής, στην κατάλληλη στιγμή, να φωνάζει «Ρού-Ρού-Κενγκουρού»!

Ο νέος χορός χορεύεται εύκολα, με διάφορες φιγούρες, όπως π. χ. οι εξής: Οι χορευτές και οι χορεύτριες μαζί, σχηματίζουν μία σειρά και πηδούν από την μία μεριά στην άλλη, ενώ συγχρόνως φωνάζουν ρυθμικά «Ρού-Ρού-Κενγκουρού», ή οι άνδρες σχηματίζουν μία γραμμή και άλλη γραμμή οι γυναίκες, κι' έπειτα χορεύουν, ή, για να είμαστε ακριβέστεροι, πηδούν ό ένας προς τον άλλον.

Ο νέος χορός, έκαμε, πρό ήμερών, την εμφάνισή του σ' ένα χοροδιδασκαλείο του Λονδίνου, όπου σημείωσε εξαιρετική επιτυχία.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΒΙΕΝΝΗ

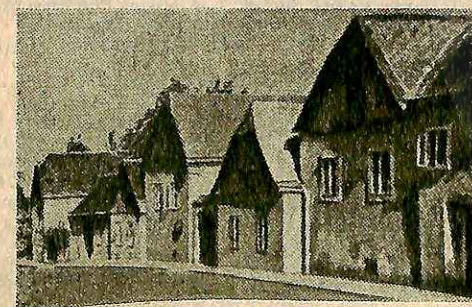
Οι ξένοι, που έπισκεφθήκανε την αυστριακή πρωτεύουσα λίγο μετά το τέλος του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, είχαν βιαστή να διαπιστώσουν πως «η Βιέννη του παλιού καλού καιρού είχε πεθάνει για πάντα». Πραγματικά, η άψι της, όχι μόνο δεν διατηρούσε καμιά νότα ευθυμίας, αλλά παρουσίαζε κάτι το άληθινα μακάβριο. 'Ολόκληρα τετράγωνα είχαν ίσοπεδωθεί από τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς ή είχαν έξαφανιστή μέσα στις φλόγες. 20.000 σπίτια είχαν υποστή ολοκληρωτική καταστροφή, ενώ 100.000, δηλαδή, το ένα τέταρτο του συνόλου, είχαν γίνει άκατοίκητα. Και στα πρόσωπα όλων των κατοίκων της, που άλλοτε άνθιζε το χαμόγελο, είχε άπλωθ η γκριζιά κατήφεια.

Σήμερα, ενάμιση χρόνο μετά την καταστροφή, είναι άδύνατο ν' ανακαλύψη κανείς, τουλάχιστον με το πρώτο βλέμμα, κανένα της ίχνος!

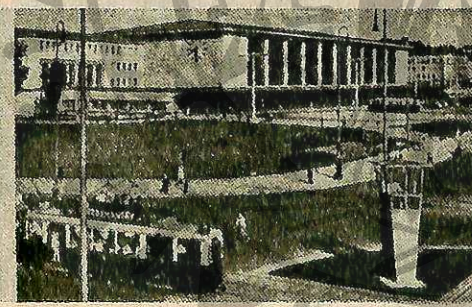
Η αυτοκρατορική πόλι του Δουάδεως ξανάγινε η εύθυμη και ξένοιαστη Βιέννη, τα χρόνια της αθλιότητας και της πείνας έχουν περάσει σ' α να μην υπήρξαν ποτέ. Η Βιεννέζα έχει ξαναβρή εκείνη την άπροσμέτρητη χάρι και την ραφιναρισμένη απλότητα, που την κάνουν να συναγωνίζεται την Παριζιάνα και να άποτελή συγχρόνως, πόν άντίποδά της. Οι βιτρίνες των μαγαζιών της Καίρ-τνεστράσσε άστράφτουν από κομψότητα, εφάμιλλη των παρισινών βουλεβάρτων και του Μπάνχοφ - φέρτελ της Ζυρίχης. 'Ακόμη και η ιστορική συσιονομία της Βιέννης, που ο πόλεμος της είχε προσενήσει πληγές, που τις πίστευαν όλοι για άνεπούλατες, έχει ανασυντεθ στο άκέραιο. Το Κοινοβούλιο, το Μπελβεντέρε, ο 'Αβεδρι-κός Ναός του 'Αγίου Στεφάνου, το Μουσείο 'Ιστορίας της Τέχνης και το θρυλικό ανάκτορο των Αυβούργων, το Σένμπρουν, με το μαγευτικό πάρκο του, άνοικοδομημένα με σχολαστική ευσυνείδησι, στέκουν επιδλητικά στη θέσι τους, σ' α να μην είχαν γνωρίσει ποτέ τον πόλεμο και την καταστροφή. Ούτε στο Χόφμπουργκ, το τεράστιο οικόδομημα, που περιλαμβάνει 2.600 δωμάτια, μπορεί να άναγνωρίση κανείς ίχνη των ζημιών. Η μόνη διαφορά, που το χωρίζει από το παρελθόν, είναι ένα κολοσσιαίο κόκκινο, αστέρι, κατάφωτο κάθε νύχτα, που δείχνει πώς μία από τις πτέρυγες του έχει γίνει σήμερα λείψη των Ρώσων άξιωματικών.

Για να άνακαλύψη κανείς τις διαφορές, που χωρίζουν την τωρινή Βιέννη από την παλιά, πρέπει να άπουα-κευθή από την επίφανεια, να ζήση μαζί με τους κατοίκους της την καθημερινή ζωή τους.

Τότε θα διαπιστώση πως, σε ώρισμένες τουλάχιστον έκδηλσεις, ο αιώνας της μηχανοποίησης έχει έναποθέσει την σφραγίδα του στην πόλι των 'Αψβούργων. Τα ιστορικά καφενεία της, που άποτελούσαν ένα από τα γραφικότερα χαρακτηριστικά της, έχουν άρχισει να παρακαλούν. Η σημερινή Βιεννέζικη νεολαία, δεν βρίσκει πιά εύχαρίστησι να κάθεται στις άναπαυτικές και γεμάτες άτμόσφαιρα γωνίες τους και να συζητή γύρω από ένα φλυτζάνι με άχνιστό καφέ της Μόκκας. Είναι περισσότερο βιαστική και λιγώτερο διανοητική από άλλοτε. Για να ίκανοποιηθούν οι καινούργιες άνάγκες, σε κάθε σταυροδρόμι της Βιέννης, έχουν ξεφυτρώσει σήμερα σ' α μανιτώνια τα «καφέ-έσπρέσσο», όπου πίνει κανείς όρθιος τον καφέ του, για να τρέξη άμέσως έπειτα στη δουλειά ή στο ραντεβού που τον περιμένει.

Παλιή Βιέννη: Γραφικά σπία της παλιάς εποχής στο Γκριντσικ.

Σημερινή Βιέννη: Ο δυτικός σιδηροδρομικός σταθμός με την άπέρανη πλατεία του.

Η αυτοκρατορική πόλις των 'Αψβούργων έχει ξαναβρή την εύθυμη άψι της «του παλιού καλού καιρού»

Τα παλιά καφενεία, για να άνα-τεπεξέθουν στον συναγωνισμό, έχουν άναγκαστή να συγχρονισθούν.

Και βλέπει κανείς το παράξενο θέαμα, να έχη έγκατασταθ ή μίμη μηχανή για έσπρέσσο, γυαλιστερή και υπερμοντέρνα, σ' έναν χώρο, όπου όλα θυμίζουν παρελθόν, με μερικούς νεαρούς γύρω της, που πίνουν όθιοι τον καφέ τους, ενώ λίγο πιο κάτω, ένας πιστός των παραδόσεων, βυθισμένος στην πολυθρόνα του, διαβάει την έφημερίδα του κοντά στο τραπέζι-κι, το φορτωμένο με ένα φλυτζάνι καφέ της Μόκκας και άμέτροτα ποτήρια νερό!

Αν, όμως, υπάρχουν και οι διαφορές, οι όμοιότητες με το παρελθόν είναι πολύ περισσότερες. Το έθιμο της όμαδικής έξοδου των Βιεννέζων κάθε βράδυ, με το αυτοκίνητο, την μοτοσυκλέττα, ή το ποδήλατό τους, σ' α όνομαστά προσόστει — το Γκριντσικ, το Σίβεριγκ, το Νούσντορφ — έχει διατηρηθ άναλλοίωτο. Και άναλλοίωτο έχει έπίσης διατηρηθ το μεγάλο πάθος όλων των κατοίκων της Βιέννης: Το πάθος τους για την μουσική!

Δεν ύπάρχει, ίσως, τίποτε χαρακτηριστικώτερο για την άγάπη προς την μουσική, αλλά και για τον βαθύτερο ψυχικό πολιτισμό αυτού του λαού, από το γεγονός, ότι, τον Μάρτιο του 1945, όταν η περίφημη Κρατική 'Οπερα της Βιέννης κατέρρευσε σε έρείπια, έπειτα από έναν βομβαρδισμό, γυναίκες και άντρες έ-κλαιγαν στους δρόμους με λυγμούς! Θά έλεγε κανείς πως την ώρα εκείνη κηδεύανε το ίδιο το πνεύμα της Βιεννέζικης μουσικής...

Όμως, το πνεύμα αυτό άποδείχτηκε άθάνατο. Από τον φτωχικό προϋπολογισμό της, η αυστριακή κυβέρνηση διέθεσε το ά-στρονομικό ποσό των 300 εκατομμυρίων νέων δραχμών για την άνοικοδομηση της Κρατικής 'Οπερας! Και το φθινόπωρο του 1955, το μοναδικό αυτό στολίδι της Βιέννης, περιλάμπρο ό-πως και πρώτα, θά είναι έτοιμο για τα μεγαλόπρεπα του έγκαίνια...

Την αίσίοδοξη εικόνα της αυστριακής πρωτεύουσας, που ξαναβρίσκει τον παλιό εαυτό της, δεν την ταραξί ούτε ο χωρισμός σε τέσσερες ζώνες από τους ξένους κατακτητές της. Ένώ στο Βερολίνο ο χωρισμός αυτός είναι όλοζώντανα αίσθητός, στη Βιέννη βρίσκει-ται περισσότερο σ' α χαρτιά, παρά στην πραγματικότητα.

Οι σχέσεις μεταξύ των Ρώσων και των δυτικών συμμάχων είναι ειρηνικώ-τατες. Συχνά, παρακολουθεί κανείς το περίεργο θέαμα ρωσικών και άμερικανικών στρατιωτικών τμημάτων, που

παρελαύνουν μαζί στις κεντρικές λεωφόρους. Και οι «τέσσερις ζώνες τζιπ» — η μεταπολεμική ιδιότητα της Βιέννης, που την έχει κάνει διάσημη το όλιανμο έθελκτικό φίλμ — εξακολουθούν να κάνουν μαζί την περιπολία τους. Με τη διαφορά πως ο 'Αγγλος, ο Γάλλος, ο 'Αμερικανός και ο Ρώσος εκπρόσωπος της στρατιωτικής άστυνομίας της χώρας τους, προτίμησαν, τον τελευταίο καιρό, να άντικαταστήσουν το τζιπ με μία, πολύ πιο άνετη, κατά-λευκη Σεβρόλε.

Η εικόνα, όμως, της σημερινής Βιέννης, δεν θά ήταν όλοκλη-ρωμένη, αν παράλειπε να μιλήση κανείς για την φθηνεία της, που προσελκύει σαν μαγνήτης τους ξένους.

Η Βιεννέζα νοικοκυρά αγοράζει το κρέας προς 25, το βούτυρο προς 40 και το ψωμί προς 4 νέες δραχμές το κιλό. Και ντύνε-ται κομψότατα, με φορέματα, που της στοιχίζουν άνωμεσα σε 400 και 700 νέες δραχμές, και για τα όποια, σε οποιαδήποτε έλλη εύρωστική πρωτεύουσα, θά ήθελε μία μικρή περιουσία!

Ευτυχισμένος τόπος!

Οι φόροι στην Καλιφορνία

Οι οικονομικές υπηρεσίες της Καλιφορνίας έλαβαν τελευταία ένα παλιό ποικα-μισμό, μία τούφα μαλλιών κι' ένα κομμάτι δέρμα. Προέρχονταν από κάποιον φορολογούμενο που έγραφε πάνω σ' ένα κομμάτι χαρτί: «'Ο,τι είχα μου το πήρατε! Μού είχαν άπομείνει ένα ποικαμισμό και λίγα μαλλιά. Σας τα στέλνω και αυτά. Και έπειδή είμαι καθυστερημένος, προσθέ-τω κι' ένα κομμάτι από το δέρμα μου για τους τόκους!...» Παντόν τα ίδια, όπως βλέπετε!...

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Τζενάρο καθουχάζει το θόκαρι, βεβαιώνοντας τον ότι έχει λάθει όλα του τα μέτρα για τη συντριβή των συνωμοτών και τη σύλληψη του Άλτιέρι και των συνεργατών του, που θα βρίσκονται πάνω στη ναυαρχίδα. Την ώρα που ο Τζενάρο, με τα φανερά του, που θα βρίσκονται πάνω στη ναυαρχίδα. Την ώρα που ο Τζενάρο, με τα φανερά του, που θα βρίσκονται πάνω στη ναυαρχίδα. Την ώρα που ο Τζενάρο, με τα φανερά του, που θα βρίσκονται πάνω στη ναυαρχίδα.

Καλά... Δός μου και το άλλο σκούφο.

— Θα σου το δώσω τη στιγμή που θα πηδάω στη βάρκα.

— Για πές μου, λοιπόν... Έγινες ξαφνικά πλούσιος;

— Η φίλεναδούλα μου είχε πλούσια... Κατάλαβες;

— Κατάλαβα...

— Ο ναύτης απομακρύνθηκε κι' έτρεξε να συναντήσει τον Σκαλαμπρίνο που τον περίμενε κάτω από το μεγάλο κατάρτι.

— Το δυσκολότερο έγινε! το ψιθύρισε.

— Μην ανησυχής για τα υπόλοιπα, του είπε ο Σκαλαμπρίνο. Τα κανόνισες με το σκοπό;

— Δεν θα πη τίποτε.

— Καλά. Μπορείς να μ' αφήσεις εδώ.

— Α!... Το ξέρεις, λοιπόν, το καράβι;

— Ναι.

— Ξέρεις... δεν είμαι αδιάκριτος, αλλά θάθελα να μου πής τι σκοπεύεις να κάνεις...

— Σίγουρα, θα θέλεις να δώσεις καμιά μαχαιριά σε κάποιον από τους αξιωματικούς...

— Αυτό δεν είναι... Είμαι βέβαιος πως θα υπηρέτησες άλλοτε σε κάποιο από τα πλοία...

— Μάντεψες σωστά, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο. Υπηρέτησα άλλοτε στα καράβια της δημοκρατίας διατάζοντας από τους αξιωματικούς να δώσουν μαχαιριές σε κάποιον από τους αξιωματικούς...

— Αυτό δεν είναι, συμφώνησε ο ναύτης. Εμπρός, καλή τύχη!... Και μένα επίσης με μασιτίσωναν άδικα και με αλυσοδεσαν... και θάθελα να εκδικηθώ, αλλά δεν έχω το δικό σου θάρρος... Καλή τύχη, σύντροφε!

— Ευχαριστώ.

— Ο ναύτης έκαμε μια μικρή βόλτα στο κατάρτι και έπειτα ξαναγύρισε κοντά στο σκοπό και το έδωσε το δεύτερο σκούφο που του είχε υποσχεθεί.

— Ελα, φύγε! του είπε αυτός. 'Αλλά κύτταξε να γυρίσει εδώ στις τέσσερες...

— Διαφορετικά, θα πω πως έλειψες όλη τη νύχτα.

— Μην ανησυχής! του απάντησε ο ναύτης.

— Πιάστηκε ταυτόχρονα από ένα σχοινί και γλύστρησε ως τη βάρκα του.

— Έπειτα από μια στιγμή, διευθυνόταν και πάλι προς την ξηρά.

— Στη μέση περίπου του λιμανιού, διασταυρώθηκε με μια μεγάλη βάρκα που έπλεε προς την ναυαρχίδα.

— Ο Σκαλαμπρίνο, όταν έμεινε μόνος, πήγε κοντά στο μεγάλο αεραγωγό, που βρισκόταν στη μέση περίπου του κατάρτι.

— Αφού προέκυψε με προσοχή, κανένας θόρυβος δεν έφτασε στ' αυτιά

του. Μέσα στο πλοίο βασιλευσε το σκοτάδι κι' η σιωπή.

— Ο κολλασός σήκωσε τότε τα μάτια του προς τον ουρανό και κύτταξε μερικές στιγμές τα άστρια που έλαμπαν ψηλά.

— Έπειτα, άνοιξε μια καταπακτή και γλύστρησε στο εσωτερικό του πλοίου.

Μυστικές οδηγίες

— Η μεγάλη βάρκα, που διασταυρώθηκε στη μέση του λιμανιού με κίνηση του ναυτή που έφευγε από το πλοίο, πλεύρισε έπειτα από μερικές στιγμές τη ναυαρχίδα.

— Ακούστηκε τότε μια φωνή, στην οποία απάντησε μια άλλη από το πλοίο.

— Ταυτόχρονα σχεδόν ένας αξιωματικός φάνηκε πάνω στο κατάρτι.

— Ποιοι είσαστε και τί θέλετε; ρώτησε

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Περί φόρων

Νέοι και γέροι και παιδιά, έχουνε περσει από μαράκι και σου την κάνουν την καρδιά, από τη λυπή να οπαράζης!

Μέρες τους βλέπεις ακεφτικούς και δουτυαίους και ταλαιπώρους, ή νυχτα-μέρα τους άκους να βλαστημάνε για τους... φόρους!

Μόνον εντός των ταβερνών κέφι κανείς απολαμβάνει, γιατί ο φόρος των κυνών τους κρσσοπότες δεν τους πιάνει...

Και δεν τους πιάει επειδή κανουνε τέτοιο κρσσογλέντι, που χάνει η μάννα το παιδί, κι' ο σκύλος χάνει τον αφέντη!

— Όσον, έν τέλει, αφορά και την... νεροφορολογία, νοιώθεις απέραντη χάρη και λές: —Και σ' άλλα μέ... υγεία!

Κι' αν το υδρόφιλο κοινόν έχει μ' αυτήν αγαπάει, τότε, κάθε μπεκρής, εν, (γυνώνων, «φόρον τιμής της» (σ' απότιον!

Ευεργεσία, Ηα να δείχνει σ' έμας ή (εφόρια, γιατί ή ρεμούλα θα (κοπή) στο καπηλειό του (Ζαχαρία...)

— Ήγουν ο Ζαχός (ηροεκώς) φόρους υδάτων θα (πληρών) και το κρασί μας (συνεχώς) δεν θα μπορεί να (τό... νερών!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ευεργεσία, Ηα να δείχνει σ' έμας ή (εφόρια, γιατί ή ρεμούλα θα (κοπή) στο καπηλειό του (Ζαχαρία...)

— Ήγουν ο Ζαχός (ηροεκώς) φόρους υδάτων θα (πληρών) και το κρασί μας (συνεχώς) δεν θα μπορεί να (τό... νερών!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ευεργεσία, Ηα να δείχνει σ' έμας ή (εφόρια, γιατί ή ρεμούλα θα (κοπή) στο καπηλειό του (Ζαχαρία...)

— Ήγουν ο Ζαχός (ηροεκώς) φόρους υδάτων θα (πληρών) και το κρασί μας (συνεχώς) δεν θα μπορεί να (τό... νερών!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ευεργεσία, Ηα να δείχνει σ' έμας ή (εφόρια, γιατί ή ρεμούλα θα (κοπή) στο καπηλειό του (Ζαχαρία...)

— Ήγουν ο Ζαχός (ηροεκώς) φόρους υδάτων θα (πληρών) και το κρασί μας (συνεχώς) δεν θα μπορεί να (τό... νερών!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ευεργεσία, Ηα να δείχνει σ' έμας ή (εφόρια, γιατί ή ρεμούλα θα (κοπή) στο καπηλειό του (Ζαχαρία...)

— Ήγουν ο Ζαχός (ηροεκώς) φόρους υδάτων θα (πληρών) και το κρασί μας (συνεχώς) δεν θα μπορεί να (τό... νερών!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ευεργεσία, Ηα να δείχνει σ' έμας ή (εφόρια, γιατί ή ρεμούλα θα (κοπή) στο καπηλειό του (Ζαχαρία...)

— Ήγουν ο Ζαχός (ηροεκώς) φόρους υδάτων θα (πληρών) και το κρασί μας (συνεχώς) δεν θα μπορεί να (τό... νερών!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ευεργεσία, Ηα να δείχνει σ' έμας ή (εφόρια, γιατί ή ρεμούλα θα (κοπή) στο καπηλειό του (Ζαχαρία...)

— Ήγουν ο Ζαχός (ηροεκώς) φόρους υδάτων θα (πληρών) και το κρασί μας (συνεχώς) δεν θα μπορεί να (τό... νερών!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ευεργεσία, Ηα να δείχνει σ' έμας ή (εφόρια, γιατί ή ρεμούλα θα (κοπή) στο καπηλειό του (Ζαχαρία...)

— Ήγουν ο Ζαχός (ηροεκώς) φόρους υδάτων θα (πληρών) και το κρασί μας (συνεχώς) δεν θα μπορεί να (τό... νερών!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ευεργεσία, Ηα να δείχνει σ' έμας ή (εφόρια, γιατί ή ρεμούλα θα (κοπή) στο καπηλειό του (Ζαχαρία...)

— Ήγουν ο Ζαχός (ηροεκώς) φόρους υδάτων θα (πληρών) και το κρασί μας (συνεχώς) δεν θα μπορεί να (τό... νερών!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ευεργεσία, Ηα να δείχνει σ' έμας ή (εφόρια, γιατί ή ρεμούλα θα (κοπή) στο καπηλειό του (Ζαχαρία...)

— Ήγουν ο Ζαχός (ηροεκώς) φόρους υδάτων θα (πληρών) και το κρασί μας (συνεχώς) δεν θα μπορεί να (τό... νερών!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ευεργεσία, Ηα να δείχνει σ' έμας ή (εφόρια, γιατί ή ρεμούλα θα (κοπή) στο καπηλειό του (Ζαχαρία...)

— Ήγουν ο Ζαχός (ηροεκώς) φόρους υδάτων θα (πληρών) και το κρασί μας (συνεχώς) δεν θα μπορεί να (τό... νερών!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ευεργεσία, Ηα να δείχνει σ' έμας ή (εφόρια, γιατί ή ρεμούλα θα (κοπή) στο καπηλειό του (Ζαχαρία...)

— Ήγουν ο Ζαχός (ηροεκώς) φόρους υδάτων θα (πληρών) και το κρασί μας (συνεχώς) δεν θα μπορεί να (τό... νερών!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Ύβοντας το κορμί του προς το μέρος της βάρκας.

— Η απάντησι που πήρε του φάνηκε πολύ παράξενη. Δεν δίστασε, ωστόσο, ούτε στιγμή.

— Κατεβάστε τη σκάλα! διέταξε.

— Ένας άνθρωπος που καθόταν στο πίσω μέρος της βάρκας σηκώθηκε τότε, πιάστηκε από τη σκάλα κι' άρχισε ν' ανεβαίνει.

— Οι κωπηλάτες και κείνος που καθόταν στο τιμόνι έμειναν μέσα στη βάρκα.

— Οδηγήστε με άμεσα στο ναύαρχο, είπε ο άνθρωπος που ανέβηκε από τη βάρκα στον αξιωματικό του πλοίου.

— Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος από τον αρχιστράτηγο της Βενετίας Άλτιέρι.

— Ο αξιωματικός λύγισε το κορμί του στα δύο.

— Εύαρεστηθήτε να μ' ακολουθήσετε, αβέντα, είπε.

— Διευθύνθηκαν προς τον πυρμαίο πυργίσκο της ναυαρχίδας.

— Εκεί ο αξιωματικός χτύπησε μια πόρτα και παραμέρισε για ν' αφήσει τον επισκέπη να περάσει.

— Η πόρτα άνοιξε κι' έκλεισε άμεσα πίσω από τον επισκέπη.

— Αγαπητέ μου Άλτιέρι...

— Ο ναύαρχος της Βενετίας έσφιξε το χέρι του Άλτιέρι και τον ώδηγησε μέσα στο γραφείο του.

— Μπορείτε να μου μιλήσετε ελεύθερα, είπε κλεινώντας το στόμα ενός αεραγωγού. Κάνεις δεν μπορεί πια να μας άκουση.

— Ο Άλτιέρι κάθισε σε μια πολυθρόνα.

— Και δεν πρέπει κανείς να μας άκουση, απάντησε. Γιατί αυτό που πρόκειται να σας πω είναι απολύτως εμπιστευτικό.

— Όταν ξαναβγήκε από το γραφείο του ναυάρχου είχε περάσει πάνω από μισή ώρα.

— Ο ναύαρχος τον συνώδευσε ως τη σκάλα και τη στιγμή που τον άποχαιρέτουσε του ψιθύρισε:

— Θα διατάξω άμεσα το χειρισμό που μου υποδείξατε.

— Πραγματικά, μόλις απομακρύνθηκε η βάρκα που είχε φέρει τον Άλτιέρι, ο ναύαρχος κάλεσε μέσα στο γραφείο του τους αξιωματικούς του πλοίου και τους έδωσε τις απαραίτητες διαταγές.

— Προσοχή! τους είπε τελειώνοντας. Τα πάντα πρέπει να γίνουν άθροισμα για να μην καταλάβουν τίποτε από τα γειτονικά πλοία.

— Οι αξιωματικοί έψυχναν μόνοι τους τους ναύτες, τους χώρισαν σε μικρούς όμιλους κι' έζηγαν στους επί κεφαλής τί έπρεπε να κάνουν.

— Έπειτα από μισή ώρα, οι βαρείες άγκυρες ανασύρθηκαν γρήγορα και το μεγάλο πλοίο, με σβυσμένα όλα τα φώτα του, κινήθηκε προς την προκυμαία.

— Τα άλλα πλοία δεν πρόσεξαν αυτή τη μετακίνηση.

— Σ' ένα ώριμο μέρος της προκυμαίας ήταν παραταγμένοι δύο λόχοι πεζών, ένας λόχος τοξοτών κι' άλλος ένας λόχος τυφεκιοφόρων.

— Οι άνδρες αυτών των λόχων άρχισαν άμεσα να επιδιβάδωνται στη ναυαρχίδα.

— Η επιδίβασι τους τερματίστηκε στις πέντε το πρωί.

Ο ένταφιασμός

— Οι αναγνώστες μας θυμούνται ότι η θριαμβευτική πομπή του Φόσκαρι διασταυρώθηκε με την πένθιμη πομπή του Δάνδολο.

— Αυτή τη συνάντησι, που είχε κάμει τόσο βαθεία εντύπωση στον δόγη και στον αρχιστράτηγο της Βενετίας, δεν την είχε επιδιώξει η Λεωνώρα.

— Ήταν αποκλειστικό έργο της τύχης. Ή καλύτερα την είχε προκαλέσει η ιδιότροπη διαρρύθμισι των δρόμων της Βενετίας.

— Οι περισσότεροι ήταν στενοσόκακκα, που απλώνονταν σαν λαβύρινθος ανάμεσα στα κανάλια. Τρεις ή τέσσερις μόνον είχαν κά-

ποιε φάρδος, για να μπορή να περάσει απ' αυτούς μια πομπή.

— Η Λεωνώρα, άλλωστε, δεν πρόσεξε αυτή τη συνάντησι ή όπωσδήποτε δεν έδωσε σημασία σ' αυτήν.

— Άλλ' όσο προχωρούσε, έβλεπε ομάδες πολιτών που προχωρούσαν σαν να πηγαιναν σε μάχη. Όλα τα σπίτια κι' όλα τα καταστήματα ήταν κλειστά.

— Μια ώρα έπειτα απ' αυτή τη συνάντησι, μεγάλες κραυγές υψώθηκαν από το μέρος του Λίντο:

— Ζήτω ο Άλτιέρι!

— Ο Άλτιέρι είναι νικητής», σκέφτηκε η Λεωνώρα.

— Άλλά δεν σταμάτησε ούτε στιγμή σ' αυτή τη σκέψι. Της ήταν ολότελα αδιάφορο αν θα εθριάμβευε ο Φόσκαρι ή ο Άλτιέρι.

— Οι φωνές δυνάμυναν ολοένα.

— Σε λίγο ακούστηκαν πυροβολισμοί.

— Έπειτα μια τρομαχτική έκρηξι δόνησε τον αέρα.

— Ύστερα απ' αυτή την έκρηξι, απλώθηκε μια περιεργη ήρεμία για κάμποσες στιγμές.

— Άλλά, άμεσα έπειτα ακούσθηκαν και πάλι φωνές και πυροβολισμοί.

— Οι καμπάνες όλων των εκκλησιών χτυπούσαν δαιμονισμένα.

— Μέσα σ' αυτό τον απερίγραπτο θόρυβο, η πομπή του Δάνδολο προχωρούσε προς το νεκροταφείο.

— Ο Άλτιέρι είναι νικητής», ξαναέφραξε η Λεωνώρα, ενώ βάδιζε πίσω από το φέρετρο του πατέρα της.

— Η μοναδική της σκέψι ήταν τώρα να πραγματοποιήσει το συντομότερο την απόφασι που είχε πάρει. Ή ζωή δεν είχε πια αξία στα μάτια της.

— Η πομπή, βραδυπορώντας, έφτασε έπειτα από κάμποση ώρα στη νήσο του Όλιβόλο.

— Μια άπεραντη ήρεμία απλωνόταν εκεί. Ούτε φωνές, ούτε πυροβολισμοί, ακούγονταν. Θάλαγες πως άρχιζε από κεί ένας κόσμος ολότελα διαφορετικός, ένας κόσμος, που το γνώρισμα του ήταν η σιωπή κι' η γαλήνη.

— Το οικογενειακό μνήμα των Δάνδολο βρισκόταν πάλι στην εκκλησία της Παναγίας Φορμάδας.

— Οι ιερείς σταμάτησαν μπροστά στο κιγκλίδωμα που περιέβαλλε το μνήμα κι' άρχισαν άμεσα να ψέλνουν τη νεκρώσιμη άκολουθία.

— Βιάζονταν να τελειώσουν, γιατί είχαν τρομοκρατηθή από το θόρυβο της επαναστάσεως, που είχε ξεσπάσει στην πόλι.

— Όλα έγιναν μέσα σε λίγα λεπτά.

— Οι νεκροφόμοι, που δεν βιάζονταν λιγότερο από τους ιερείς, χωρίς να περιμένουν να τελειώσουν τις ψαλμωδίες τους, κατέβασαν το φέρετρο στην ύπογεια κρύπτη και το άποθεσαν εκεί.

— Έπειτα βγήκαν από το μνήμα και ξανακλείσαν πίσω τους την πόρτα του κιγκλιδώματος.

— Οι λιγοστοί συγγενείς που είχαν παρακολουθήσει την κηδεία, προσφέρθηκαν τότε να συνοδεύσουν τη Λεωνώρα ως το μέγαρο Άλτιέρι.

— Άλλά, αυτή άρνήθηκε, λέγοντας, ότι ήθελε να ξεκουραστή λίγο στο παλιό σπίτι των Δάνδολο.

— Έπειτα πρόσθεσε:

— Θάπρεπε να σας προσφέρω το καλύτερο από τους παρόμοιους περιπάτους γύρω. Άλλά είμαι ολότελα άπροετοίμαστη γι' αυτό... Φαίνεται, άλλωστε, πως στην πόλι το... Φαίνεται, άλλωστε, πως στην πόλι το... Φαίνεται, άλλωστε, πως στην πόλι το...

— Σας παγυρίση κανένας στο σπίτι του... Σας παγυρίση κανένας στο σπίτι του... Σας παγυρίση κανένας στο σπίτι του...

— Κανείς δεν έφερε αντίρρησι. Κι' άλλωστε ήταν ευχαριστήμενοι, γιατί είχαν τελειώσει τόσο γρήγορα. Οι πιο δειλοί βιάζονταν να γυρίσουν στα σπίτια τους. Οι πιο τολμηγοί αισθάνονταν την περιέργεια να μάθουν τι γινόταν μέσα στην πόλι.

— Άποχαιρέτησαν, λοιπόν, τη Λεωνώρα κι' έφυγαν.

Ο γέρο δόγης

— Η νεαρή γυναίκα έμεινε σε λίγο μόνη. Παρακάλεσε τότε δυο από τους υπηρέτες

να την συνοδεύσουν ως το σπίτι των Δάνδολο.

— Όταν έφτασαν μπροστά στην πόρτα, τους έδιωξε και μπήκε μόνη της στον κήπο.

— Ο γέρο-Φίλιππος είχε άκουσει τους πυροβολισμούς και τις φωνές κι' ή άπροσδόκητη εμφάνισι της Λεωνώρας τον τρόμαξε.

— Σείς, κυρία; είπε.

— Ναι, καλέ μου Φίλιππε, απάντησε η Λεωνώρα. Μπορείς να μου δώσεις το κλειδί του δωματίου όπου έμενα προτού παντρευτώ;

— Άλλά, είναι να με ρωτάτε, κυρία;

— Ένα θλιβερό χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλη της Λεωνώρας.

— Και βέβαια, αγαπητέ μου Φίλιππε, απάντησε. Το σπίτι δεν είναι πια δικό μας και δεν έχω κανένα δικαίωμα να μπαίνω εδώ.

— Άλλά, κυρία, τραύλιζε ο γέρο-υπηρέτης, ξερετε πολύ καλά, ότι το σπίτι είναι δικό σας, αφού άνήκει σ' αυτόν...

— Η Λεωνώρα ανατρίχιασε ακούγοντας αυτά τα λόγια και θέλησε να πη κάτω. Άλλά κανένας ήχος δεν βγήκε από το στόμα της.

— Χαμογέλασε μόνο και πέρασε μέσα στο σπίτι.

— Νά το κλειδί του δωματίου σας, κυρία, είπε ο γέρο Φίλιππος. Πρέπει να ξερετε πως κανείς δεν έχει μπη εκεί μέσα...

— Όλα βρίσκονται στη θέση που τα άφισατε...

— Ευχαριστώ, καλέ μου Φίλιππε.

— Το βλέμμα της πλανήθηκε ολόγυρα. Μέσα σ' αυτό το σπίτι, είχε γνωρίσει άλλοτε την ευτυχία.

— Ο γέρο-υπηρέτης καταλάβαινε πως κάτι το πολύ εξαιρετικό έπρεπε να συμβαίνει για ν' άποφάσιση η Λεωνώρα να πη εκεί και την κούταζε με αγωνία, που δεν πρόσπαθούσε να κρύψη.

— Δεν έπρε, ωστόσο, τίποτε.

— Την είδε σε λίγο ν' ανεβαίνει άργα τη σκάλα και να χάνεται μέσα στο μισοσκόταδο των διαδρόμων, σαν φάντασμα που εξαφανίζεται.

— Ο γέρο-Φίλιππος κάθισε τότε σε μια πολυθρόνα και στήριξε το κεφάλι του πάνω στις παλάμες των χεριών του. Το μυαλό του, μ' όλα τα χρόνια του, δούλευε έντατικά. Έκανε διάφορες υποθέσεις γι' αυτή την άπροσδόκητη επίσκεψι της κυρίας του, προσπαθώντας να μαντέψη ποιά από όλες ήταν η σωστή.

— Μια μικρή κραυγή βγήκε σε λίγο από το στόμα του. Είχε την εντύπωση πως είχε βρη εκείνο που ζητούσε.

— Άς γίνη ό,τι θέλει! σκέφτηκε. Άν μπορούσα να είδοποιήσω τον Ρολάνδο, θα το έκανα. Άλλά είναι αδύνατο να τον βρώ

αυτή την ώρα. Είναι, όμως, εδώ ο πατέρας του...

— Άν ή σινιόρα έχη κάτι κακό στο μυαλό της, αυτός μόνον μπορεί να την σώσει.

— Χωρίς να χάνη καιρό, λοιπόν, διευθύνθηκε προς το μεγάλο κέδρο που υψωνόταν στη μέση του κήπου.

μου, αλλά γιατί φορέσατε αυτό το φόρεμα;

— Η Λεωνώρα έγινε κατακίτρινη.

— Σου φαίνεται παράξενο, καλέ μου Φίλιππε; απάντησε. Ένα απλό κατρίτσιο...

— Κυρία, ξαναείπε ο Φίλιππος, γιατί κρύψατε αυτό το μπουκαλάκι μέσα στο κορσάκι σας;... Αυτό το μπουκαλάκι περιέχει δηλητήριο! Είμαι βέβαιος γι' αυτό!

— Η Λεωνώρα γύρισε αλλού το κεφάλι της, γιά να κρύψει τη συγκίνησή της.

— Τι με θέλεις; ξαναρώτησε γιά τρίτη φορά.

— Κυρία, απάντησε ο ύπηρέτης, ένας άνθρωπος που θέλει να σάς μιλήσει, βρίσκεται κάτω... στην τραπέζια...

— Ένας άνθρωπος;

— Ναι... κάποιος που τον γνωρίζετε... κάποιος που τον αγαπούσατε άλλοτε σαν πατέρα σας...

— Σας πατέρα μου! είπε με υπόκωφη φωνή η Λεωνώρα, χωρίς να καταλαβαίνει.

— Κυρία, συνέχισε ο Φίλιππος, αν πενήντα χρόνια που υπηρέτησα πιστά τους Δάνδολο αξίζουν κάποια ανταμοιβή, αν δεν ξεχάσατε ότι σας έμαθα να περπατάτε μέσα σ' αυτό τον κήπο κι' ότι σας ήμουνα πάντα αφοσιωμένος, σας παρακαλώ να δεχθώτε να ιδήτε αυτόν τον άνθρωπο που σας περιμένει.

— Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του πά-νυ στο ρυτιδωμένο από τα χρόνια και τις λυπές προσωπικό του.

— Μην αρνηθήτε, κυρία, ξαναείπε. Δεν σας ενόχλησα ποτέ... Αυτή είναι η μόνη χαρά που σας ζητάω...

— Η Λεωνώρα ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά.

— Έστω, είπε με αδύνατη φωνή. "Ας κατεβούμε.

— Τί έλπιζε, λοιπόν, ο γέρο Φίλιππος, προσπαθώντας να οδηγήσει τη Λεωνώρα μπροστά στον πατέρα του Ρολάνδου; Είχε διακρίνει άρα γε στον δυστυχισμένο τρελλό κάποια σημάδια που έδειχναν, ότι το λογικό του ήταν έτοιμο ν' αφυπνισθεί; "Η έκανε τη σκέψη πως η συγκίνηση θα είχε ευεργετική επίδραση στην ψυχή της Λεωνώρας; Όταν κατέβηκαν στο ισόγειο, η Λεωνώρα ρώτησε:

— Ποιός είναι αυτός ο άνθρωπος;

— Θα τον δите, κυρία, απάντησε ο Φίλιππος, που προπορευόταν.

— Η Λεωνώρα φορούσε ένα ολόλευκο νεανικό φόρεμα, που την έκανε να φαίνεται ό-πως ήταν άλλοτε, την ευτυχισμένη έποχή της νιότητάς της. Βλέποντάς την, δεν θα την νομίζες μεγαλύτερη από είκοσι χρόνων.

— Όταν μπήκε στην τραπέζια, είδε έναν γέρο που καθόταν σε μία πολυθρόνα, με το πρόσωπο γυρισμένο προς το παράθυρο.

— Ο Φίλιππος είχε εξαφανιστή από μία πλάγια πόρτα.

— Η Λεωνώρα έκαμε μερικά βήματα και πήγε κοντά στο γέρο. Καί τότε αναγνώ-ρισε τον δόγη Κανδιάνο.

— Ο πατέρας του Ρολάνδου! ψιθύρισε.

— Αποτραβήχτηκε άμέσως προς τα πίσω, δοκιμάζοντας ένα αίσθημα απεριγράπτης φρίκης.

— "Οχι!... Οχι! ψιθύρισε. Δεν θέλω να με ιδή!... Δεν πρέπει να με ιδή!

— Θυμήθηκε, όμως, άμέσως πως ο δυστυ-χισμένος δόγης είχε υποβληθεί στο μαρτύ-ριο της τυφλώσεως. Ήταν αδύνατο, λοι-πόν, να την ιδή.

— Ξαναπήγε τότε κοντά του και κύτταξε με προσοχή τον γέρο-δόγη.

— Σκεφτόταν:

— "Τα χρόνια κι' η δυστυχία άλλαξαν ελά-χιστα το πρόσωπό του. Μου φαίνεται πως τον βλέπω ακόμη το βράδυ εκείνο που ήρ-θε εδώ, μέσα σ' αυτό το σπίτι και, πιάνον-τάς μου το χέρι, μου είπε, ενώ χαμογελούσε με καλωσύνη: «Δεν θα μπορούσα να εύχηθώ μια κόρη ούτε πιά όμορφη, ούτε πιά ενά-ρετη». Πόσο ήμουν ευτυχισμένη τότε! Πόσο χτυπούσε η φωτιά μου καρδιά, όταν μου έ-λεγε αυτά τα λόγια!... Πρόσθεσε ακόμη πως ο γιουός του δεν έκανε τίποτε άλλο από το να μιλάει γιά μένα, ότι ήταν σαν τρελ-λός κι' ότι αυτός, ο δόγης, έπρεπε να του κάμη αυστηρές παρατηρήσεις, γιά να τον αναγκάσει να στραφεί στη δουλειά, αντί να κηθεύει και να φτιάχνει στίχους... Μου τὰ έλεγε όλα αυτά γιάνοντας

— Η Λεωνώρα, στην ανάμνησι αυτή, χαμο-γέλασε.

— Με τη ζωνή και θερμή φαντασία της, ξαναζωντανεύει αυτή τη μακρινή σκηνή και την ξαναζούσε. Η καρδιά της χτυπούσε δυ-νατά, όπως και τότε.

— "Τί καλός άνθρωπος που ήταν! συνέχισε μέσα στη σκέψη της. Όταν πηγαίναμε με τον πατέρα μου στο δογικό ανάκτορο και μας κρατούσε γιά να φάμε, δεν ήθελε να γίνεται λόγος γιά έβμοιυτία. Μ' έβαζε ο ίδιος να καθώσω πλάι στον Ρολάνδο και με μάλλωνε όταν ξεχνιόμουν και τον άποκαλού-σα «αυθέντη», λέγοντάς μου, ότι ο τίτλος του πατέρα ήταν πιά όμορφος... Ναι, α-κτινοβολούσε από καλωσύνη... Πόσο, σι' αλήθεια, ήμουν ευτυχισμένη τότε!

— Αυτή τη φορά, όμως, δεν χαμογέλασε ό-πως πρωτότερα. Ένας λυγμός ξέσχιζε το στήθος της.

— Τώρα όλα τελείωσαν! ψιθύρισε. Πρέ-πει να πεθάνω... Καί θα πεθάνω μόνη μου, άτελειπιμένη, χωρίς ένα συμπνετικό βλέμ-μα γύρω μου... — Ποιός είναι εδώ; ρώτησε ξαφνικά ο γέρος.

— Είχε ακούσει το ψιθύρισμα της Λεωνώ-ρας και το ένστικτό του τον έκαμε ν' α-πλώσει τα χέρια του προς τα εμπρός.

— Η Λεωνώρα έμεινε καρφωμένη στη θέσι της, χωρίς να τολμάει να κάμη την παρα-μικρή κίνηση.

— Ποιός είναι εδώ; ξαναρώτησε ο γέρος.

— Έσύ είσαι, Φίλιππε;

— Η Λεωνώρα ανατρίχιασε.

— Αυτή η φωνή του γέρο Κανδιάνο την είχε αναστατώσει.

— Ήταν μοιραίο να την ξανακούση λίγες στιγμές προτού πεθάνη.

— Γιατί η άπόφασί της ήταν ανέκκλητη. Τί-ποτε δεν μπορούσε να την αναχαιτίσει. Ού-τε αυτή η άπροσδόκητη συνάντησι με τον πατέρα του αγαπημένου της.

— Γιά μία στιγμή, σκέφτηκε να μην άπαν-τήση και να φύγη.

— "Αλλ' η συγκίνηση υπέρσχυσε μέσα της. Μήπως δεν αγαπούσε και δεν σεβόταν τον γέρο Κανδιάνο σαν πατέρα της, ίσως πιά πολύ κι' από τον ίδιο τον πατέρα της;

— Με μία αυθόρμητη κίνηση, γονάτισε μπρο-στά στον τυφλό δόγη και, παίρνοντας το ρυτιδωμένο χέρι του, το έφερε στά χείλη της.

— Αυτή που βρίσκεται μπροστά σας, αυθέντα, απάντησε, είναι μία δυστυχισμένη νέα, που δεν μπορείτε τώρα να την ιδήτε, αλλά που την αγαπήσατε πολύ άλλοτε...

— Θυμόσαστε ακόμη τη Λεωνώρα Δάνδολο;... Μία μέρα, πριν από πολλά χρόνια, την φι-λήσατε με συγκίνηση στο μέτωπο και εί-πατε: «Αυτή η νέα είναι πλασμένη γιά την ευτυχία». Μόνον ότι η πρόβλεψί σας δεν έπραγματοποιήθηκε... Ναι, αυθέντα δόγη, η νέα που κλαίει στα πόδια σας είναι η Λεωνώρα Δάνδολο...

— Ποιός δεν λέει δόγη; ρώτησε ο γέρος. Δόγης εγώ;... Ποιός θέλει ν' άστειευθή μαζί μου;

— Η Λεωνώρα δεν άκουσε αυτά τα λόγια του γέρου. Έξακολούθησε να κλαίει και συνέχισε ανάμεσα στους λυγμούς της:

— "Ω, πατέρα μου, δεν ξέρετε τις δικές μου δυστυχίες... Σας τύφλωσαν οι ά-θλιοι!... Αλλά μένα μου τύφλωσαν την ψυχή!... Έκαψαν τα μάτια σας! Έμένα μου κάμασαν κομμάτια την καρδιά και μου ά-παγόρευσαν ν' αγαπάω... Δεν ξέρετε τί τρομερό μαρτύριο είναι αυτό!... Σκεφθή-τε, λοιπόν! Ν' αγαπάς έναν άνθρωπο μ' όλη σου την ψυχή και να ξέρεις πως σε περι-φρονεί χωρίς να μπορείς να το άποδείξεις πώς είναι άξια γι' αυτόν!... "Ω, αυθέν-τα δόγη, αυτό είναι πολύ άδικο! Θα πε-θάνω σε λίγο... Αλλά, προτού φύγω γιά πάντα άπ' αυτό τον κόσμο, θάθελα να σας πω πως είμαι άθώα και πως δεν έκαμα πο-τέ τίποτε που να είναι αντίθετο στη συνεί-δησι και στην αγάπη μου!

— Τα χέρια του γέρου έτρεμαν και το πρό-σωπό του φανέρισε μιά περίεργη ταροχή.

— Ποιός κλαίει; ρώτησε. Ποιός είναι αυ-τός, λοιπόν, που υπόφερε τόσον πολύ στη ζωή του;

— "Η Λεωνώρα, αυθέντα δόγη, η Λεο-νώρα σας, απάντησε η νέα. Αυτή που άπο-καλούσατε μικρή σας Λεωνώρα... Η Λεο-νώρα Δάνδολο... Την ξεχάσατε; Μου είναι γραφό, λοιπόν, να δοκιμάσω κι' αυτή τη λύπη;... Κι' όμως, έλπιζα πως θα μ' εύ-λογούσατε προτού πεθάνω.

— Η Λεωνώρα δεν ήξερε πως ο γέρο Καν-διάνο είχε χάσει το λογικό του και δεν μπορούσε να καταλάβη πως ήταν δυνατόν να την είχε ξεχάσει.

— Τα τελευταία της λόγια, ωστόσο, είχαν κάμει βαθιά έντύπωσι στον τυφλό δόγη.

— "Η Λεωνώρα! ψιθύρισε. "Η Λεωνώρα Δάνδολο!... Μου φαίνεται, σι' αλήθεια, πως είχα ακούσει άλλοτε αυτό το όνομα...

— Ήταν μιά όμορφη και πολύ φρόνιμη νέα... Ναι... θυμάμαι... Την γνώρισα κάποτε... Καί, λοιπόν, είπατε πως η Λεωνώρα Δάν-δολο υπέφερε πολύ;

— Η δυστυχισμένη στέναξε από πόνο κι' άτελειπία.

— Ναι, αυθέντα δόγη, απάντησε. "Υπέ-φερε πολύ... Καί τώρα κλαίει και πεθαί-νει στα πόδια σας... Γιατί οι άνθρωποι την άδίκησαν πολύ και τώρα την σπρώ-χνουν στο θάνατο...

— Λεωνώρα Δάνδολο! ξαναείπε ο γέρος με παράξενη φωνή. Μου φαίνεται πως έρ-χόταν άλλοτε σ' ένα μέγαρο... Ήταν ένα μέγαρο κοντά σ' ένα κανάλι...

— Ήταν το ανάκτορό σας, αυθέντα

δόγη, απάντησε η Λεωνώρα. Πώς!... Τα βάσανά σας έκαμαν τη νύχη σας να σκο-τισθεί; "Α! "Ας είνε καταραμένοι οι κα-κούργοι που σκόρπισαν τόσα δάκρυα και τόση δυστυχία γύρω τους!

— Είπε πολύ άργά γιά να τους κατα-ρασθήτε! άκούστηκε μιά λαχανιασμένη φωνή πίσω της.

— Η Λεωνώρα τινάχτηκε άμέσως όρθια και γύρισε το κεφάλι της.

— "Ο Άλτιέρι βρισκόταν μπροστά της!

— Ήταν κατασκονισμένος, καταξεσχισμέ-ως και το αίμα έτρεχε από το πρόσωπό του. Τα μάτια του, ωστόσο, γυάλιζαν πα-ράξενα κι' η έκφρασί του είχε κάτι το τρο-μαχτικό.

— Θέλεις να πεθάνης! δρυχήθηκε. "Ε-λα! "Ας πεθάνωμε μαζί!... Αλλά προτού πεθάνωμε, θα σε σφίξω στην άγκαλιά μου! Στο κατάφλι του θανάτου θα γίνης δική μου!

— Η Λεωνώρα έκαμε μερικά βήματα προς «ά πίσω.

— Καί, ξαφνικά, έπεσε στην άγκαλιά του γέρο δόγη, που είχε σκηκωθεί από τη θέσι του κι' είχε άπλωσει προς το μέρος της τα χέρια του.

— "Ω, πατέρα μου, ψιθύρισε, θα πεθά-νω άλλα χωρίς τη ντροπή να πεθάνω μα-ζί του... Προσπάτευσέ με!... Βοηθήστε με, αυθέντα δόγη!... Δεν έχω κανένα άλλον έκτός από σας.

Η πομπή

— Η πομπή του Φόσκαρι, άφου σταμάτη-σε γιά μία στιγμή, μπροστά στο λείψανο του Δάνδολο, συνέχισε κατόπιν την πορεία της προς τις προκυμαίες του Λίντο.

— Όσο προχωρούσαν, ο Φόσκαρι γινόταν έλοένα και πιά πολύ άνισυχος.

— Γύρω στο δογικό ανάκτορο και στην πλατεία του Αγίου Μάρκου, είχαν άκουστή πολλές ζητωκραυγές προς τιμήν του, είτε γιάτί ο Κουίντο Τζενάρο είχε συγκεντρώ-σει εκεί τους πιά πολλούς από τους πρά-κτορές του, είτε γιάτί οι άνθρωποι που βρίσκονταν σ' αυτό το μέρος αίσθάνθηκαν την έπιθυμία να έπνευμησουν τους έκ-προσώπους της υπεράτης εξουσίας που περνούσαν από μπροστά τους.

— Κι' άλλωστε αυτό συμβαίνει πάντοτε. Έκείνοι που ξεσπούν σε ζητωκραυγές δεν είναι τόσο οι όπαδοί μίας καταστάσεως ή ενός καθεστώτος, όσο κυρίως το άνάνυμο πλήθος, οι περίεργοι που ένθουσιάζονται από τη μεγαλοπρέπεια και τη λαμπρότη-τά μίας πομπής.

— Έτσι και τώρα οι άνθρωποι που στέκον-ταν στις προκυμαίες και στις πλατείες εί-χαν φωνάζει "Ζήτω, ο Φόσκαρι! όχι από αγάπη και πίστι σ' αυτόν, αλλά γιά να έκδηλώσουν τον ένθουσιασμό τους γιά το υπέροχο θέαμα που έδελταν.

— "Αλλ' οι ζητωκραυγές λιγότευαν ολοέ-να. Μ' όλο που οι μουσικοί ήσαν όμορφοί και παϊάνιζαν θριαμβευτικά, οι άνθρωποι δεν έδειχναν πιά τον ίδιο ένθουσιασμό ό-πως πριν. Άκούγονταν μόνο ένα υπόκωφο βουητό που έμοιαζε σαν προμήνυμα κα-ταιγίδας που ήταν έτοιμη να ξεσπάσει.

— Κάπου-κάπου, ένας άνθρωπος φώναζε: "Ζήτω ο Φόσκαρι!"

— "Αλλ' η φωνή του χανόταν μέσα σε μιά παγερή άδιαφορία.

— Δυναμώναν, αντίθετα, οι "ζητωκραυγές ύπέρ του Άλτιέρι!

— Ζήτω ο στρατηγός!

— Ζήτω ο σωτήρας της δημοκρατίας!

— Σε μερικά στενωσόκκακι οι όπαδοί του Φόσκαρι κι' οι όπαδοί του Άλτιέρι έρχον-ταν στα χέρια και το αίμα είχε άρχίσει κι' έλας να τρέχη.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

Κοινωνικά

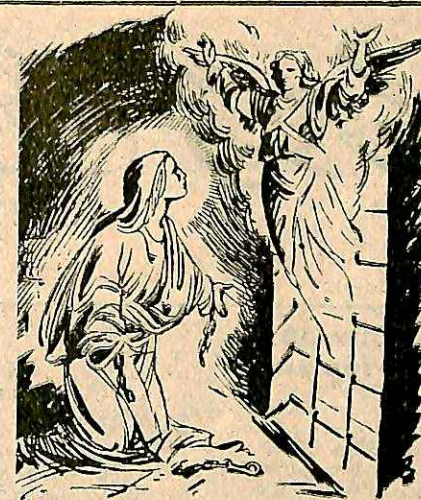
Γάμοι

— Είς τους τελέσαντας τους γάμους των, κ. Εράγγελον Λύραν και είδα Δεσποίνα Μαλα-τέστα, εύχομαι κάθε ποθητή ευτυχία.

Κίτσα Α.

— Η είς Βασιλική Ρηγοπούλου και ό κ. Σπώ-ρος Κωσταράς έτέλεσαν τους γάμους των. Στό ταίριαστο ζευγάρι εύχομαι κάθε ευτυχία.

Α. Γλυ.

— Η 'Αγία Παρασκευή ώδηγήθηκε στη φυλα-κή, όπου όμως άγγελος Κυρίου την νύχτα της έσπασε τα δεσμά...

Η 'Αγία Παρασκευή

— Η Ρωμαιο που υπηρέτησε με πάθος το Ναζωραίο και μαρτύρησε γιά την νέα θρησκεία

— Το μαρτύριο της 'Αγίας Παρασκευής, που τη νύχη της τιμή η Έκκλησία στις 26 'Ιουλίου, είναι ένα από τα δραματι-κά έπεισόδια της ζωής των πρώτων μαρ-τύρων του χριστιανισμού.

— Γεννήθηκε στη Ρώμη στά χρόνια που ήταν αυτοκράτορας ο Άντωνίνος. Ήταν κόρη δυο πλούσιων Ρωμαίων του 'Αγάθω-να και της Πολιτείας, που είχαν παραδε-χθεί το κήρυγμα του Χριστού, και ζούσαν μιά ήσυχη κι' ενάρετη ζωή, μακριά από τις έπιδημίες και τις κραυγές των πλου-σιων Ρωμαίων. "Η έλεημοσύνη και η αγα-πή γιά τους φτωχούς και τους άποχλή-τους της Ρώμης ήταν η καθημερινή άπα-σχόλησί τους.

— Την καρδιά όμως του 'Αγάθωνα και της Πολιτείας την έσκιε μιά λυπη θάβειά. Μέσα στο πλούσιο σπίτι τους δεν είχε ά-κουσθί ακόμα η χαρούμενη φωνή ενός παιδιού, που θα το είχαν στήριγμα στα γυρναίά τους και θα του έδιναν το ό-νομά τους και τα πλούτη τους.

— Νύχτα και μέρα κι' οι δύο παρακαλού-σαν το Θεό να τους δώση ένα παιδί. Μέσα σ' αυτή τη λαχτάρα και την θερμότητά ικεσία προς τον Θεό ήρθε τέλος ένα παι-δί να σκονιρίση χαρά και έλπίδες στο λυπημένο σπίτι του 'Αγάθωνα. "Η γυνάι-κα του η Πολιτεία είχε γεννήσει ένα κο-ριτάι που το βάπτισαν Παρασκευή.

— Από τα μικρά της χρόνια η 'Αγία Πα-ρασκευή είναι ένα παιδί που δεν μοιάζει καθόλου με τα άλλα. "Η μητέρα της την ανατρέπει με τα λόγια του Χριστού και σταλάζει στη νεανική ψυχή της αγάπη άπέραντη γιά τους φτωχούς.

— Σε ηλικία 20 χρόνων μένει όρφανή ά-φου κληρονόμησε μιά μεγάλη περιουσία από τους γονείς της. Τα πλούτη όμως την άφηναν άδιάφορη. Με τα χρήματα που της άφηναν οι γονείς της η 'Αγία άσκει στη Ρώμη ένα εύρύτατο έργο φι-λανθρωπίας. Μοιράζει τα υπάρχοντά της και γίνεται μοναχή. "Η φλογερή όμως έ-πιθυμία της 'Αγίας Παρασκευής ήταν να κηρύξη το λόγο του Θεού.

— Το κήρυγμα όμως της 'Αγίας Παρακευ-ής αναστατώνει τον αυτοκράτορα Άντω-νίνο. Αυτό που του είπαν είναι τρεμέ-ρό: Μιά γυναίκα γυρίζει μέσα στους όρο-ούς της Ρώμης και κηρύσσει μιά νέα θρησκεία κι' άρνείται να πιστέψη στους δικούς του θεούς!

— Μια συνοδεία από Ρωμαίους στρατιώτες παρουσίασε σε λίγο στον Άντωνίνο την παραξενή γυναίκα που άναστήριζε τη Ρώ-μη. "Η όμορφιά της τον άρνήει έκπληκτο και το πονηρό μυαλό του μηχανεύεται τρόπους γιά να την άποσπάσει από την χριστιανική θρησκεία.

— Είσαί τόσο νέα και τόσο όμορφη Πα-ρασκευή, της είπε ο Άντωνίνος. Οι θεοί μας σου δώσαν αυτά τα αγαθά. Άφες τον δικό σου Θεό. Θυσίασε στους δικούς μας και χίλια δώρα θα δώσουν σε όένα.

— Αν έπιμεινης να λατρεύς τον Ναζω-ραίο, της είπε σε τόνο άπειλητικό, κακά πολλά θα σε βρουν και μαρτύρια τρέμε-ρά σε περιμένουν.

— Ματαία ο αυτοκράτορας άγωνιζόταν με γλυκολογα και με άπειλές να κάμη την 'Αγία Παρασκευή να αλλοιωθή. Τα χέρια της, καθώς στεκόταν όρθια άμίλη-τη μπροστά στον αυτοκράτορα, έκαναν το σημείο του σταυρού και με φωνή σταθε-ρή και δυνατή είπε:

— Μην νελίεσαι, αυτοκράτορα! Κολακεί-ες και άπειλές γιά βασανιστήρια δεν μπο-ρούν να με κάμουν ν' άρνηθώ τον γλυ-κύτατο 'Ιησού. Καμμία δύναμι δεν μπορεί να με χωρίσι από την αγάπη του!

— Ο Άντωνίνος άναψε από το θυμό του. "Η νεαρά που πίστεψε ότι θα την τρομο-κρατήση τον ώρηφουσε. Τότε διάταξε τους στρατιώτες να πυρσοούν μιά περικεφαλαία να γίνη κόκκινη και να την φορέσουν στο κεφάλι της 'Αγίας Παρασκευής. Το κόκκινο αίδερο αντί γιά φωτιά έφερε όρο-σία στο τρυφερό κεφάλι της 'Αγίας. Πολ-λόι περιεργόι πίστεψαν τότε στο Χριστό. Αυτό έξώργισε ακόμη πιά πολύ τον αυ-τοκράτορα και διάταξε να τους άποκε-φαλίσουν.

— Η 'Αγία Παρασκευή ώδηγήθηκε στη φυ-λακή, όπου όμως άγγελος Κυρίου τη νύ-χτα της έσπασε τα δεσμά.

— Εκπληκτός ο αυτοκράτορας πληροφο-ρήθηκε από τους δεσμοφυλάκες το νέο αυτό θάυμα. Γιά μιά ακόμη φορά προσπα-θεί να πείση την 'Αγία να άρνηθώ το Χρι-στό. "Εχει όμως μπροστά του μιά περισό-ννη έξοργιστική και μιά έπιμονή αλύγι-στη. Νέα βασανιστήρια διατάζει τότε ο Άντωνίνος.

— Να την κρεμάσετε από τα μαλλιά!... Λαμιάδες να κάψουν το κορμί της!... Αλλά και το νέο αυτό βασανιστήριο δεν πέτυχε τίποτα περισóτερο από τα προηγούμενα.

— Βράστε λάδι και πίοσα! φωνάζει έξαλ-λος ο αυτοκράτορας.

— Ένα νέο όμως θάυμα τον άφηνει βου-βό. Πλανάσε περιεργός το καζάνι γιά να δει αν το λάδι και η πίοσα έκαίαν.

— Ράγισέ με, είπε στην 'Αγία, γιά να δώ αν το λάδι και η πίοσα καίνε...

— Ο Άντωνίνος τυφλώθηκε από το λάδι και την πίοσα που μ' αυτά τον ράντισε η 'Αγία Παρασκευή. "Ενα σφύλιαστώ, ένας θρήνος και μιά παρακλησι έξορσασαν μαζί από τα στήθια του ειδωλολάτρη αυτο-κράτορα.

— Λυπήσου με! φώναζε ο Άντωνίνος. Δός μου το φως μου και θα παραδεχθώ το Θεό σου!

— Η 'Αγία Παρασκευή νύτρεψε τα μάτια του αυτοκράτορα, που άμέσως πίστεψε στο Χριστό.

— Η 'Αγία Παρασκευή δεν περίορισε την όρση και το κήρυγμα της μόνο μέσα στην Ρώμη. Γυρίζει από πάλι σε πάλι και κηρύτ-τει το λόγο του Θεού στους ειδωλολά-τρες. Σι' αυτές τις μακρινές άποστολι-κές περιπλανήσεις της αναφέρονται μιά σειρά βασανιστήρια και δοκιμασίες, όπου όμως πάντα νικήσαν οι δοκιμασιών άναμέ-σει των νέων τρωμένων δοκιμασιών άναμέ-σει την 'Αγία Παρασκευή στην χώρα του βασιλείας Παράσιου. Το ένα μαρτύριο δι-αδεχεται το άλλο. Μιά δύναμι θάυμα-δεσκαται το άλλο.

— Το άλλο μαρτύριο της πλνήγης από τα βασα-νιστήρια νύτρεψε τις πληγές από τα βασα-νιστήρια και δίνει κουράγιο στην 'Αγία Παρασκευή. Καθώς ο βασιλιάς την βλέ-πει γερή χωρίς πληγές, της λέει με κα-μάρια:

— Είναι οι θεοί μας αυτοί που σε προ-φύλαξαν από τα βασανιστήρια! Πανε να τους προσκυνήσουμε στο ναό τους...

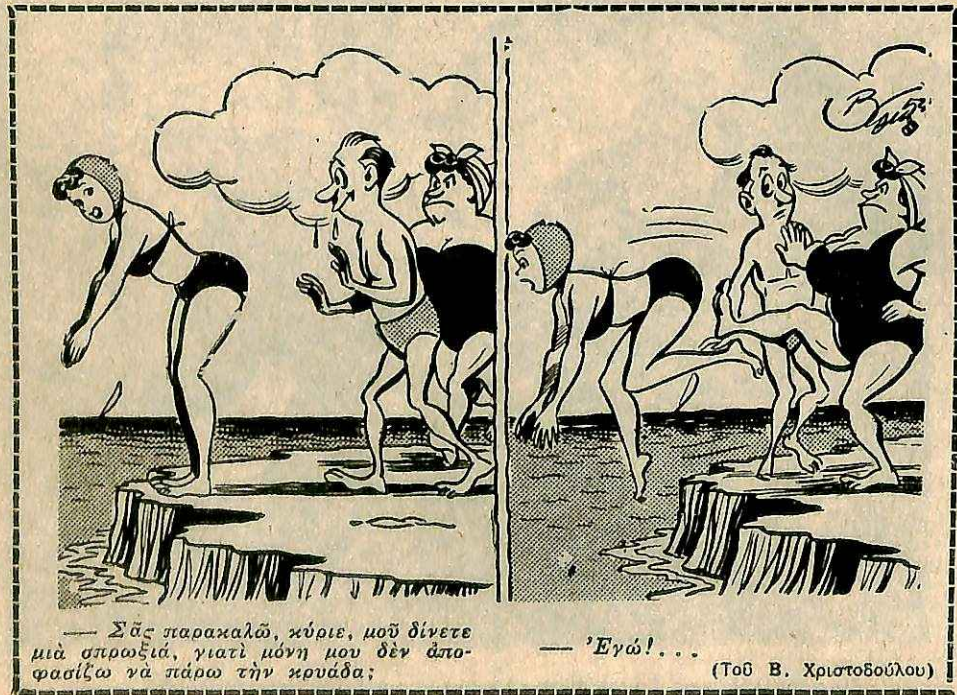
— Μιά κρυφή χαρά άόνησε την ψυχή ό-λων, όταν είδαν την 'Αγία Παρασκευή να μπαίνει στο ναό τους. Πίστεψαν γιά μιά στιγμή ότι θα άρνηθώ το Χριστό κι' ότι θα προσκυνήση τους θεούς των. Μήκαν όλοι στο ναό όπου άρραδιστά είχαν τοπο-θετήη τα αγάλματα των θεών. Την εί-δαν να κάνει το σημείο του σταυρού. "Υ-στερα την άκούσαν να λείη στο άγαλμα του 'Απόλλωνα!

— Είδωλο άψυχο, θέλειες θυσία από μένα: Από το άγαλμα του 'Απόλλωνα άκού-σθηκε τότε μιά φωνή που σκόρπισε φόβο και καταιγλή στον βασιλιά και την άκο-λουθία του:

— Ούτε εγώ μ' ότε και κανένας άλλος είναι θεός εδώ μέσα! Μόνο ο δικός σου είναι Θεός!...

— Τα αγάλματα γκρεμίστηκαν. Μέσα στο ναό άντηκούσαν θρήνοι. Θεοδισμένοι οι ιε-ρείς έζητησαν από τον βασιλιά να έζον-τώση την 'Αγία γιάτί όπως του είπαν αυ-τή θα χαλσών έόλεκτο το βασίλειό του.

— Διάταξε τότε ο Παράσιος τον άποκε-φαλισμό της. Έγειρε ήσυχια το κεφάλι της. Προσευχθήθηκε ήρεμα στο Θεό άψη-φώντας το όημιο. Ο θάνατος σφράγισε την ήπιεσία ζωής της ενάρετης Ρωμαίας που υπηρέτησε με φλόγα και πάθος την θρησκεία του Ναζωραίου.

— Σας παρακαλώ, κύριε, μου δίνετε μιά σπρωδιά, γιάτί μόνη μου δεν άπο-φασίζω να πάρω την κουάδα; — Έγώ!... (Του Β. Χριστοδούλου)

4 νέες δίαιτες

ΓΙΑ Ν' ΑΔΥΝΑΤΙΣΕΤΕ

Χωρίς φάρμακα, που δεν ωφελούν σε τίποτα, αλλά με φρούτα και χορταρικά.

Κάθε λίγο, διαφημίζεται στον ξένο τύπο — ιδίως τον αμερικανικό — κάποιο καινούργιο χάπι, που κόβει την όρεξη, ή που επιτρέπει δήθεν να τρώει κανείς όσο θέλει δίχως να παχαίνει! Οι χοντροί κι' οι χοντρές ενθουσιάζονται τότε, και πολλοί απ' αυτούς σπεύδουν να το αγοράσουν. Δεν άργούν όμως να απογοητευθούν οίκοι από τ' αποτελέσματα και να καταλάβουν ότι πέταξαν αδίκως τα λεφτά τους...

Ένα τέτοιο φάρμακο, αληθινά δραστικό, είναι ακόμη ανύπαρκτη.

Αυτά που κυκλοφορούν τώρα και που διαφημίζονται ως αποτελεσματικά, ανήκουν κυρίως σε δύο τύπους.

Ο ένας τύπος περιλαμβάνει σκευασίες με «βενζεδρίνη» ή «ντε-

Αν νω: Η πασίγνωστη στάρ Ζα.Ζα Γκαμπόρ που έχει πραγματικά νεανικό σώμα ζυγίζεται κάθε ημέρα, διατηρώντας με αυστηρότητα το κανονικό βάρος του σώματός της, σύμφωνα με το ανάστημά της. Κ α τ ω: Το σώμα μας χρειάζεται κάθε μέρα 1) 1.680 θερμίδες, αν μένι ο' άπολυτη ανάπαυσι, 2) 1.890 αν ξεκουράζεται απλώς στο κρεβάτι, 3) 2.100 αν κάνει κάποια ελαφριά εργασία στο κρεβάτι, 4) 2.520 αν διαβάσει στο κρεβάτι, 5) 3.360 αν εργάζεται μέτρια και 6) 6.720 αν κάνει βαρεία δουλειά.

ζοφεδρίνη». Οι ουσίες αυτές ελαττώνουν κάπως την όρεξη. Δεν ενεργούν όμως σ' όλες τις περιπτώσεις, ιδίως δε αποδείχθηκαν ανίσχυρες... στους φαγάδες, δηλαδή σ' εκείνους ακριβώς που τις χρειάζονται περισσότερο!

Τα φάρμακα του δεύτερου τύπου περιέχουν κυρίως κυτταρίνη από ξύλο. Υποτίθεται ότι, παίρνοντάς τα κανείς σε μεγάλες ποσότητες, γεμίζει το στομάχι του — περίπου σαν να καταπίνει... προινδία — και το ξενελαί έτσι, ώστε να μη ζητάει πια τροφή, δηλαδή να μην πεινάει.

Θεωρητικώς, η ιδέα είναι σωστή. Στην πράξι όμως αποτυγχάνει πολύ συχνά, γιατί δεν είναι εύκολο να ξεγελαστή το στομάχι, που ξέρει με κάποιον τρόπο να διακρίνει την κυτταρίνη από... ένα νόστιμο μπιφτέκι!

Ο μόνος θετικός λοιπόν τρόπος για να χάσει κανείς βάρος, είναι η' αφοσίωσή του σε ένα κατάλληλο σύστημα διατροφής. Ο παρακάτω πίνακας δείχνει ποιο βάρος πρέπει να θεωρηθεί κανονικό για τους άντρες και για τις γυναίκες, αναλόγως του ανάστημά τους. Στην κάθε περίπτωση όμως, το βάρος αυτό εξαρτάται κι' από τον όγκο που έχουν τα κόκκαλα. Γι' αυτό κυμαίνεται κατά μερικά κιλά.

ΑΝΤΡΕΣ		ΓΥΝΑΙΚΕΣ	
Ανάστημα	Κιλά	Ανάστημα	Κιλά
1,55	52-64	1,48	47-57
1,57	53,5-65	1,50	47,5-58
1,60	55-67	1,52	48-59
1,62	57-69	1,55	49-60,5
1,65	58-70,5	1,57	51-62
1,67	60-73	1,60	52-64
1,70	61-75	1,62	53,5-65,5
1,72	63-76,5	1,65	55,5-67,5
1,75	65-78,5	1,67	57-69,5
1,77	66,5-81	1,70	58-71
1,80	68,5-83,5	1,72	60-73
1,82	70,5-85,5	1,75	61-75
1,85	73,5-89	1,77	62,5-76
1,87	75,5-91		

Αν υποθέσουμε τώρα, ότι υπερβαίνετε αυτό το κανονικό βάρος κι' ότι έχετε ανάγκη συνεπώς να χάσετε μερικά κιλά, κάνοντας δίαιτα. Ποτέ μην αρχίσετε τη δίαιτα αυτή, κόβοντας το πρώτο πρόγευμα. Αντιθέτως, πρέπει να τρώτε καλά το πρωί. Δεν εννοούμε μ' αυτό να παραγεμίζετε το στομάχι σας, αλλά ούτε και να προσπαθήτε να το ικανοποιήσετε μονάχα με μια πορτοκαλάδα.

Το πρόγευμά σας θ' αποτελέσεται από γάλα, μια φέτα ψωμί (ή φρυγανιά) κι' ένα αυγό. Μπορείτε να προσθέσετε σ' αυτά ένα πορτοκάλι, ή το χυμό του, αλλά δίχως ζάχαρη. Αν προτιμάτε χυμό ντομάτας, πίνετε 1 1/2 φλυτζάνι απ' αυτόν. Επίσης το πορτοκάλι μπορεί ν' αντικατασταθί από ένα μήλο ή μπανάνα, μισό φλυτζάνι χυμό σταφυλιού ή τρία δαμάσκηνα.

Προτιμάτε το σταρένιο ψωμί απ' το άσπρο, γιατί το δεύτερο περιέχει περισσότερο άμυλο. Το γάλα σας θα είναι ανακατεμένο με άλλο τόσο καφέ.

Αν δεν προγευματίσετε έτσι καλά, ή πεινά σας θα γίνη αφόρητη κατά τις 10-11 το πρωί, και θα ριχτήτε τότε στα γλυκίσματα και σ' άλλες λιχουδιές, που παχαίνουν. Αντίθετα, όταν έχετε προγευματίσει, δεν νοιώθετε την ανάγκη να ξαναφάτε πριν απ' το μεσημέρι, και τότε δε ακόμη, δεν τρώτε παρά πολύ.

Το πρόβλημα του ελέγχου του βάρους μας είναι παρόμοιο... με τα οικονομικά μας! Αν βάζουμε κατά μέρος περισσότερα λεφτά από όσα ξοδεύουμε, αυξάνει συνεχώς το κομψόδεμά μας. Κι' αν παρέχουμε στον οργανισμό μας περισσότερες θρεπτικές ουσίες απ' όσες καταναλώνει, το πλεόνασμα αποθηκεύεται στο σώμα μας ως λίπος.

Η απόδοσις των διαφόρων τροφίμων απ' την αποψι αυτή, μετρίεται σε θερμίδες. Για να μην παχύνουμε, λοιπόν, πρέπει να δίνουμε στον οργανισμό μας ακριβώς όσες θερμίδες χρειάζεται για τη λειτουργία του.

Υπάρχουν πίνακες των θερμίδων που παρέχει κάθε τρόφιμο. Μια μεγάλη κουταλιά φρέσκο βούτυρο π. χ., μας δίνει 100 θερμίδες. Ένα αυγό

75, ενώ ένα φλυτζάνι ζουμί 5 μόνον (γιατί αποτελείται, ως επί το πλείστον, από νερό). Ένα μικρό κομμάτι κέικ όμως φτάνει τις 130 θερμίδες, χωρίς στο λίπος και στη ζάχαρη που περιέχει.

Μια φέτα ψωμί με βούτυρο μας φαίνεται ίσως πως δεν παχαίνει πολύ, κι' όμως αντιπροσωπεύει 175 θερμίδες!

Οι ημερήσιες ανάγκες του οργανισμού μας σε θερμίδες εξαρτώνται από τη σωματική μας διάπλασι, την εποχή του έτους, την εργασία μας, κλπ.

Αν ωστόσο σάς κουράζει το να υπολογίζετε και να προσθέτετε τις θερμίδες της τροφής που καταναλίσκετε κάθε μέρα, μπορείτε να κάνετε κάτι απλούστερο: Να παρακολουθήτε κάθε βδομάδα το βάρος σας, κι' όσο το βλέπετε ν' αυξάνει, να περιορίζετε την τροφή σας, ώσπου να μείνι πια σταθερό.

Σημειώνετε το βάρος σας ύστερα από κάθε ζυγισμό, για να το θυμόσαστε. Μια ματιά σ' αυτό το σημείωμα, θα σάς πη αμέσως αν κερδίζατε ή χασάτε κιλά.

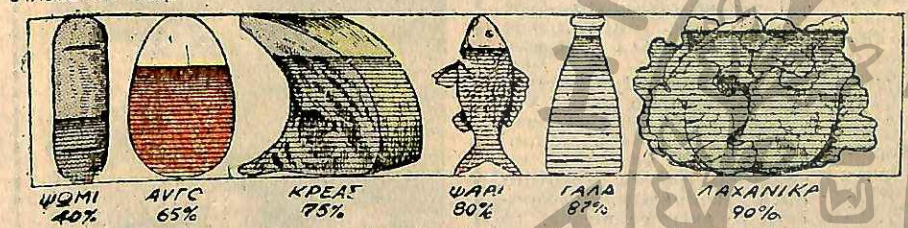
Το σύστημα αυτό είναι το απλούστερο και πρακτικότερο, μπορεί δε να το εφαρμόσει καθένας μόνος του, δίχως γιατρό.

Ωστόσο, σε πολλές περιπτώσεις, ο παχυσάρκος χρειάζεται συγχρόνως και μια ψυχοθεραπεία, γιατί η πολυφαγία του είναι εκδήλωση μιας κάποιας νευρώσεως. Έπειδή δηλαδή έχει βάσανα στη δουλειά του, στην οικογένειά του, στη ζωή του, παρηγοριέται με το φαγητό. Καί, συνεπώς, παχαίνει.

Αν είναι αδύνατο, βέβαια, ν' αλλάξετε το σώμα που σάς έδωσε η Φύσις, όπως αλλάξετε το καπέλλο, το φόρεμα ή το χρώμα των μαλλιών σας, μπορείτε όμως να το αφαιρέσετε μερικά κιλά, για να μείνι... ντρέπεστε πια να παρουσιάζεστε με το μαγικό στις καλοκαιρινές πιά! Αυτό επιτυγχάνεται μόνο με δίαιτα. Το δυστύχημα είναι, ότι οι περισσότερες γυναίκες θεωρούν τη δίαιτα εξ' ίσου δύσκολη, όσο... το ν' ανεβούνε ξυπόλητες στο όρος Έβερεστ!

Θα υποδείξουμε, λοιπόν, εδώ — για όσες έχουν ανάγκη — τέσσερες δίαιτες καινούργιες, απλές, ακίνδυνες για την υγεία, με γρήγορο αποτέλεσμα κι' όχι δαπανηρές. Τις έχουν καθορίσει διακεκριμένοι ειδικοί διαιτολόγοι. Ωστόσο, φρόνιμο είναι να ρωτήσετε το γιατρό σας, πριν αρχίσετε μια απ' αυτές.

Ποιάν θα προτιμήσετε; Όποια ταιριάζει περισσότερο με τις συνθήκες και την ιδιοσυγκρασία σας. Μπορείτε μάλιστα να τις δοκιμάσετε όλες, κατά διαλείμματα, για να βρείτε ποιά ωφελεί πιο μόνιμα τη σιλουέττα σας.

Ο περισσότερες στερεές τροφές περιέχουν πολύ μεγαλύτερη αναλογία νερού απ' ό,τι νομίζουμε συνήθως, και καλύπτουν μ' αυτό ένα μεγάλο μέρος των ενανκών του σώματος.

Γενικές οδηγίες

Μην αρχίζετε πάντως ποτέ μια δίαιτα, όταν έχετε να κάνετε πολλές δουλειές στο σπίτι σας, γιατί η πρόσθετη σωματική κόπωση θα σάς κάνει να πεινάσετε, και το στομάχι σας δεν θ' αρκείται πια στην ελαττωμένη τροφή που του προσφέρετε.

Δεν θα βάζετε ζάχαρη στα φρούτα ή στους χυμούς των φρούτων. Θα τρώτε τις ντομάτες και τα μήλα με τις φλούδες. Θ' αφαιρείτε μ' επιμέλεια το λίπος από το κρέας. Δεν θα βράζετε φαιρής μ' επιμέλεια, θα τα ζεματίζετε μόνο. Καλύτερα ν' αποπλύνι τα χορταρικά, αν θέλετε ν' αδυνατίσετε γρήγορα, πάντως δε φεύγετε ποτέ αλάτι στο φαγητό, αφού το μαγειρέψετε.

Οι ώρες σαλάτας που αναφέρονται στη δίαιτα 3, μπορεί ν' αποτελούνται από ξυσμένα ώμα καρότα, ψιλοκομμένα ώμα λα-

Η όμορφη στάρ Βιοτζίνια Μάνιο ακολουθεί πάντα τη δίαιτα με μήλα για να διατηρή τη δροσιά και την υγεία του αρμονικού σώματός της.

χανα, μαρούλια, πράσα, σέλινα, ντομάτες, ψιλοκομμένα σπανάκια και κρεμμύδια. Κάθε σαλάτα πρέπει να περιέχει τέσσερα ή πέντε απ' αυτά τα λαχανικά, μπορείτε δε να της προσθέσετε και μυριστικά για να γίνη πιο εύγευστη.

Το αλκοόλ (κρασί, μπίρα, κλπ.) απαγορεύεται. Αν νοιώθετε πολλή επιθυμία για γλυκά, ξεγελάστε την κρατώντας μέσ' στο στόμα σας μια μέντα.

Κάθε φορά που πεινάτε, πίνετε ένα ποτήρι νερό με μια φέτα λεμόνι μέσα.

Υστερα από κάθε δίαιτα, μπορείτε επί άλλη μια βδομάδα να τρέφεστε με φρούτα για πρόγευμα, ένα ποτήρι ντοματοζουμί κατά τις 10, ώμη σαλάτα και φρούτα το μεσημέρι, και το βράδυ μαγειρεμένα λαχανικά και φρούτα. Έτσι, θα χάσετε ακόμα περισσότερο βάρος.

Νά τώρα οι τέσσερες δίαιτες:

1) Δίαιτα με γάλα και μπανάνες:

Για πρόγευμα, τρώτε δυο μπανάνες και πίνετε ένα φλυτζάνι γάλα αποβουτυρωμένο. Το ίδιο κάνετε το μεσημέρι και το βράδυ. Σε δυο μέρες, μπορείτε να χασάτε ως 2 κιλά. Η δίαιτα αυτή θα επαναλαμβάνεται κάθε μήνα επί δυο μέρες κατά σειράν. Είναι άριστη για τα νεύρα.

Προσοχή! Ποτέ δεν πρέπει να διαρκή περισσότερο από δυο μέρες, κι' οι μέρες αυτές πρέπει νάκαι συνεχίσαι.

Το τσάι κι' ο καφές αποκλείονται.

2) Δίαιτα με μήλα:

Εξ' ίσου απλή. Συνιστάται για όσους δεν τους άρεσουν οι μπανάνες ή το γάλα. Μπορεί να εφαρμοσθή ακίνδυνα επί δυο μέρες, καθαρίζει δε ολόκληρο τον οργανισμό. Τα γεύματα αποτελούνται εξ' ολόκληρου από μήλα, βρασμένα ή ώμα.

Όταν ξυπνήσετε, το πρωί, πίνετε ένα ποτήρι ζεστό νερό. Το πρόγευμά σας θα είναι μήλα, ώμα ή βρασμένα. Κατά τις 10, πίνετε ένα ποτήρι από χυμό ξυσμένων και στυμένων ώμων μήλων. Το μεσημέρι τρώτε βρασμένα μήλα και το βράδυ πουρέ από μήλα ή δυο μήλα ώμα.

3) Ισορροπημένη δίαιτα:

Μ' αυτήν θα χάσετε 1 1/2 - 2 κιλά τη βδομάδα. Πρόγευμα: Ένα φλυτζάνι ζεστό νερό, στο οποίο προσθέσατε το ζουμί μισού λεμονιού. Ένα πορτοκάλι ή ένα μήλο ή μια φέτα πεπόνι. Κατά τις 10: Μισό φλυτζάνι χυμός ντομάτας ή καρότου ή μήλου (δίχως ζάχαρη). Μεσημέρι: Αφθονή ώμη σαλάτα, μαζί μ' ένα πηχτό αυγό ή μια φέτα τυρί. Μια φέτα σταρένιο ψωμί αλειμένη μ' ελάχιστο βούτυρο. Ένα πορτοκάλι ή ένα μήλο. Στη σαλάτα βάζετε λεμόνι ή ξύδι, όχι όμως λάδι. Απογευμα: Ένα φλυτζάνι ελαφρό τσάι με λίγο γάλα, δίχως ζάχαρη.

Βράδυ: Κρέας δίχως λίπος, εντόσθια ή πουλερικό (αποκλείονται το χοιρέο και η πάτια), είτε άσπρο ψάρι στη σάρα ή βραστό (όχι σολωμός ή τόννος). Πράσινα λαχανικά λίγο βρασμένα. Πριν κοιμηθείτε: Ένα φλυτζάνι αποβουτυρωμένο γάλα. Η δίαιτα αυτή θα διαρκέσει μια εβδομάδα.

4) Υγρή δίαιτα:

Μπορεί να αποτελέσει την προεργασία οποιασδήποτε από τις τρεις προηγούμενες. Είναι ιδεώδης για τη νοικοκυρά που μπορεί να διαθέσει δυο μέρες για τελεία ανάπαυσι. Πρώτη μέρα: Το πρωί, πριν από ό,τιδήποτε άλλο, παίρνετε 15 γραμμάρια άλας. Έπειτα λυώνετε σε λίγο ζεστό νερό. Μπορεί να μασάτε κατόπιν ένα κομμάτι πορτοκάλι, για να διορθώσετε τη γεύσι σας.

Αμέσως κατόπιν, πίνετε ένα ποτήρι ζεστό νερό. Επαναλαμβάνετε τα ίδια μετά μισή ώρα. Ολόκληρη δε την ημέρα, κάθε 2 ώρες, πίνετε ένα ποτήρι πορτοκαλοζουμί ή ντοματοζουμί ή χυμό μήλου. Δεύτερη μέρα: Τα ίδια με την πρώτη, με τη μόνη διαφορά, ότι το μεσημέρι και το βράδυ, μπορείτε να προσθέσετε ένα πιάτο αραή και ζεστή χορτόσουπα.

Προσοχή! Την τρίτη μέρα, που θα ξαναγυρίσετε σε στερεές τροφές, αρχίστε τις σιγά-σιγά και με προσοχή. Τρώτε στην αρχή ένα αυγό μελάτο ή ένα μικρό κομμάτι σταρένιο ψωμί με φρέσκο βούτυρο. Κατά τις 10, γιαούρτι ή χυμό ντομάτας. Το μεσημέρι, αφθονή ώμη σαλάτα και φρούτα νωπά. Το βράδυ, βρασμένα λαχανικά και νωπά φρούτα.

Υστερα, επί μια βδομάδα, ακολουθείτε την ισορροπημένη δίαιτα (αριθμός 3).

Δόκτωρ ΤΖΟΤΖΕΦ ΒΑΣΤΡΟΥΓΚ

Ο Άγας Χάν, μανιώδης, άλλοτε, χορευτής, όπως τον παρουσίαζε μία γελοιογραφία του 1920.

Ο ΑΓΑ - ΧΑΝ ἀποχαιρετά τον κόσμο

Ένοικίσε το «Κουήν Μαίρη» για τρεις εβδομάδες για να φιλοξενήσει 3.000 προσκεκλημένους

Ο περισσότερος κόσμος πιστεύει για τον Άγας Χάν πως είναι σήμερα ο πλουσιότερος άνθρωπος της Υδραίου. Η φήμη αυτή δεν είναι αληθινή και επανειλημμένως ο Άγας Χάν την έχει κατηγορηματικά διαψεύσει.

Εκείνο, που είναι αληθινό και που υπήρξε η αφορμή για να δημιουργηθεί αυτή η φήμη, είναι πως κανένας άλλος θνητός στον κόσμο μας δεν χρησιμοποιεί τον πλούτο του με τόσο ηγεμονική σπατάλη και τόσο αληθινή αγριότητα, όσο ο... θεός των Ινδών Μουσουλμάνων. Κοντά στους ασκητικούς Κροισούς της εποχής μας — του τύπου Ροκφέλλερ — που δεν φοβούνται όσο ζουν, παρά ένα απειροελάχιστο μέρος από το εισόδημά τους και που, πεθαίνοντας, μοιράζουν την περιουσία τους στους άνηψους τους και στα αγαθοεργά ιδρύματά, ο Άγας Χάν θυμίζει τις πληθωρικές μορφές της Αναγεννήσεως, τις γεμάτες από αίμα και σάρκα και ακόρεστη επιθυμία για τα ένιγεια αγαθά.

Δεν έμεινε απόλαυσι, που να μην τη ζήτη και ζωική χαρά, που να μην τη δοκιμάσει. Υπήρξε περίφημος υπέας, ακούρατος χορευτής, μανιώδης κυνηγός, αχόρτατος ταξιδιώτης. Και, για ολοκλήρωσι της περιλάμπρης αυτής ζωής, παντρεύτηκε, εδώ και 24 χρόνια, την Υέτ Λαμπρού, μία Γαλλία του 1930, που όχι μόνο αναγνωρίζεται σήμερα γενικά σαν η κομψότερη και πιο αληθινή γαληνική γυναίκα της Ευρώπης, αλλά και υπήρξε μία υποδειγματική και αφοσιωμένη σύζυγος για τον Ίνδο ηγεμόνα.

Τώρα πια η ζωή έχει εξαντλήσει τα όριά της για τον κορυφαίο και γέρο Άγας Χάν, που αναπαύεται, άπορα-δηγμένος από τον κόσμο, στην πολυτελή έπαυλ του της Κυανής Άκρης. Οι κοσμικές «σουαρέ ντε γκαλάν», οι διαγωνισμοί καλλιγής, οι εύθιμες ρι-ορές, που οργανώνονται κάθε σαβόν στη Νίκαια, στις Κάννες και στο Μοντε Κάρλο δεν τον έλκουν πιά, όπως άλλοτε, ανάμεσα στους θαμώνες τους. Το άστρο του Άγας Χάν γέρνει στην δύσι του...

Όμως, πριν δώσι δριστηκά, ο Άγας Χάν θα θυμίσει για μία ακόμη φορά την υπαρκτή του στον κόσμο, με έναν μεγαλύτερη αποχαιρετισμό, αντίξιο του τρόπου, με τον οποίο έζησε ως τώρα. Την απόφασι αυτή, ο Άγας Χάν την πήρε από πίσω, μετά από τον «εχθρό του Αϊών», που αργάως στο Μπαρρίτζ με 2500 καλεσμένους, ντυμένους με κοστούμια του 18ου αιώνα, ο μαρκήσιος ντε Κουέβας, και από την βελούδι που έδωσε, με 3000 καλεσμένους, στο Παλάτιο Αμυρία της Βενετίας, ο Γαλλο-Ιταλός μελλοκύριος παλαιοκατοικιστής Δον Κάρλος ντε Μπεστέγκουι.

Ο Άγας Χάν, που είχε προσκληθεί και στα δύο αυτά μεγαλύτερα, άριστο-αριστοκράτικότερα και πολυτελέστερα «παρά-» της μεταπολεμικής εποχής, σκέφθηκε ότι όφειλε, πριν χαθή από τον κό-

σμο των ζωντανών, να κάνει κάτι ακόμη συνταρακτικότερο — κάτι που να έχη αληθινά τον χαρακτήρα ενός αποχαιρετισμού.

Η απόφασι, στην οποία κατέληξε, μόνο από την μεγαλεπήβολη φαντασία του Ίνδου ηγεμόνα μπορούσε να γεννηθεί και μόνον ο δικός του πλούτος και η δική του απλόχερη σπατάλη μπορούσαν να την πραγματοποιήσουν.

Ένας από τους γραμματείς του τηλεφώνησε στην ατζίστλολα «Κιούναρ Λάιν» του Λονδίνου και ένας εκπρόσωπος της εταιρίας έσπευσε αμέσως, με το πρώτο μεταφορικό μέσο που βρήκε, στη Νίκαια, για να ακούσει από το στόμα του Άγας Χάν την ακόλουθη εκπληκτική πρότασι:

— «Επιθυμώ να ένοικιάσω το «Κουήν Μαίρη» για τρεις εβδομάδες με ολοκλήρο το πλήρωμα και το υπηρετικό προσωπικό του. Ως ένοικιο προσφέρω το ίσο του ποσού που εισπράττει η «Κιούναρ Λάιν» για δύο διαδρομές Νέας Υόρκης - Λονδίνου με το πλοίο πλήρες από επιβάτες. Επίσης, όλα τα συμπληρωματικά έξοδα θα βαρύνουν έμένα. Απαντήστε μου, αν δεχέσθε ή όχι τη προσφορά μου.

Φυσικά, η απάντησι ήταν άδιστακτα καταφατική. Και το «Κουήν Μαίρη», το δεύτερο σε μέγεθος υπερωκεανείο του κόσμου, θα διακόμει, το φθινόπωρο που μας έρχεται, την εκτέλεσι των δρομολογίων του, για να μεταβλήθι, επί τρεις εβδομάδες στην μεγαλύτερη ιδιωτική θαλαμηγό που γνώρισε ποτέ ο κόσμος!

Τα είκοσιενέα σαλόνια του, οι βιβλιοθήκες του, οι κινηματογράφοι του, τα αθλητικά του γήπεδα και οι πισίνες του θα φιλοξενήσουν τους τρεις χιλιάδες καλεσμένους του Άγας Χάν, που, ξεκινώντας από τις Κάννες, θα περιπλεύσουν ολόκληρη την Ανατολική Μεσόγειο, περνώντας από την Τξενόβα, την Ρώμη, τη Νεάπολι, την Βενετία, την Κωνσταντινούπολι, την Βηρυττό και την Αλεξάνδρεια.

Εκτός από τις συνηθισμένες απολαύσεις, που προσφέρει το πλοίο στους επιβάτες του, ο Άγας Χάν επιφυλάσσει ακόμη μία σειρά από θαυμαστές εκπλήξεις για τους έλκετους συνταξιδιώτες του:

Ρωμαϊκά συμπόσια, με το ίδιο μενού των συμπωσιών που παρέθετε ο Λούκουλλος.

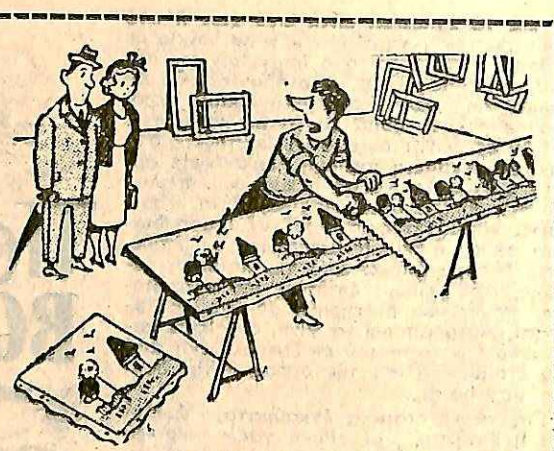
Αιγυπτιακά δείπνα, με τσίχλες και πουλιά του Νεχτού, όπως τα δείπνα του Φαραώ πριν από πέντε χιλιάδες χρόνια. Αριστοτεχνικά, άσπασμα από σφαιροπλάστικη, έτοιμασμένα από σφαιρικές μύστες της λαγοπλάστικης τέχνης, προερχόμενες από την Αλεξάνδρεια και την Ξαουδική Αραβία και ειδικώς επιστρατευμένους για την περίπτωση.

Και όλες τις απαραίτητες φινέτσες της γαλλικής κουζίνας, σερβιριζόμενες σε γεύματα, που το μενού τους έχουν καθορίσει από τώρα οι Παρισίνοι αρχι-μάγειροι.

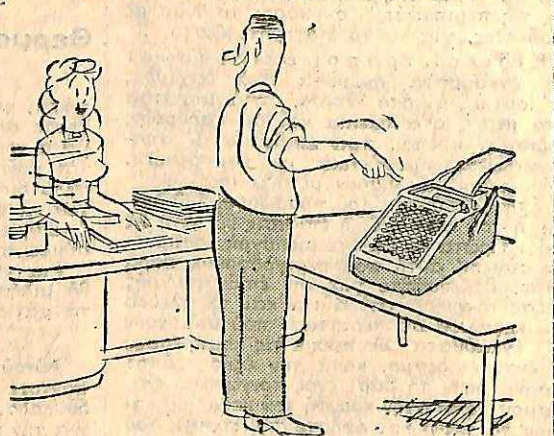
Ίδου ένα χαρακτηριστικό μενού για δείγμα — καί... για να σας ανοίξη η όρεξι: Μαύρο χαδίρι του Μαλοπόλ. — Σούπα από χελιδονοφαλίες. — Γλώσσες ψιτές. — Κόττα με τρούφες. — Μπόν-φιλέ α. — Λά Άγας Χάν, με σπαρταγγια, μανιτάρια, μπαλάνες και ανανάδες. — Αυγά ομελέττα. — Ένα ποτό από κεράσια, εμπνευσμένο του Άγας Χάν. — Φρουτοσαλάτα. — Καφές.

Αυτά όλα θα συνοδεύονται από σαμπάνια, κρασί άσπρο και μαύρο και μία μεγάλη ποικιλία από μεταλλικά νερά, για όσους δεν πίνουν οινόπνευματώδη.

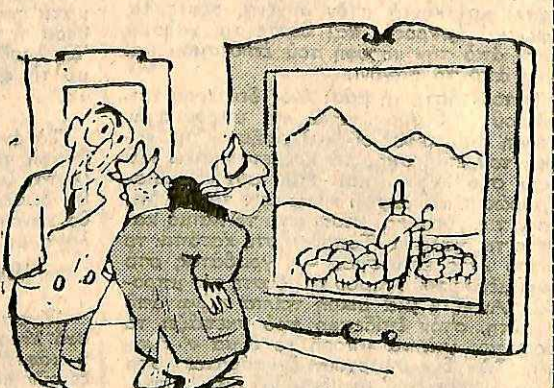
Μεταξύ των προσκαλεσμένων, από την αριστοκρατία του αιώματος θα περιρρισκούνται ο πρώην βασιλεύς Λεοπόλδος του Βελγίου με την πριγκίπισσα ντε Ρετύ, ο πρώην βασιλεύς Ουμ-έρτος της Ιταλίας και ο πρώην βασιλεύς Πέτρος της Γιουγκοσλαβίας. Από την αριστοκρατία του χρήματος, ο Ντόρις Ντιούκ, η Μπαρμπάρα Χαϊτον, ο Αριστοτέλης Ξανόσης και αρκετοί ακόμη Κροισοί των δύο ημισφαιρίων. Από τον κόσμο της όθονης, η Μάρνι Ντήτριχ, η Ζα Ζα Γκαμπρό, ο Όρσαν Γουέλλες, η Γκρέτα Γκάρμπο, ο Γκάρντ Κούπερ και άλλοι δώδεκα στάρ της Αμερικής και της Ευρώπης. Τέλος, ανάμεσα στους 3000 καλεσμένους θα περιλαμβάνονται και 45 αστυνομικοί της Ίντερπόλ και του ιδιωτικού γραφείου Νάτ Πίγκερτον της Νέας Υόρκης, που θα κυκλοφορούν ντυμένοι και αυτοί με φράκο και σμόκιν, για να μπορούν να έκτελούν την υπηρεσία τους εκ του ασφαλούς.

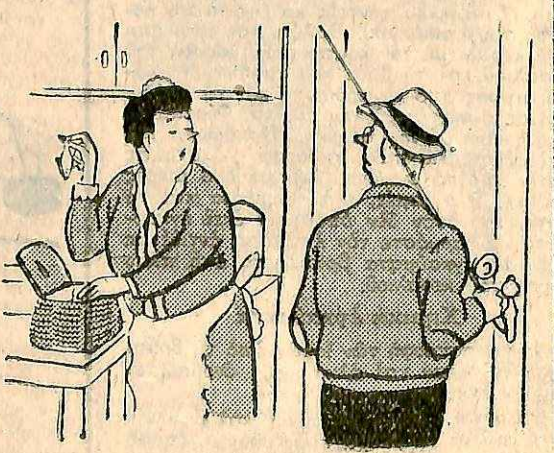
— Ένα μικρό ταμπλώ για το σαλόνι κι Ένα μεγαλύτερο για την τραπεζαρία; Αμέσως!...

Ο λογιστής: Πάσο σ' αγαπώ; Άσε με να το υπολογίσω.

— Δεν λέω, ο πίνακας είν' ωραίος, αλλά με τα λεφτά που ζητάς, αγοράζω ένα ολόκληρο βαυστάσιο...

— Σας κούρασε πολύ, κύριε;

Ημεροβουλευτική Ζωή

Μιά «κοινοβουλευτική» μάχη
του 1846

Ένα περιστατικό έντελως άσυνήθιστο για τη ζωή στρατιωτικού σχολείου, σημειώθηκε στα 1846, δείγμα κι' αυτό της γενικότερης άναρχίας που επικρατούσε στον τόπο, εκείνα τα χρόνια. Ήταν μία ένοπλη στάσις των μαθητών της Σχολής των Ευελπίδων έναντιον του διοικητού και των αξιωματικών, που έγινε τη νύχτα της 11 - 12 Απριλίου.

Η στάσις άρχισε μέσα στο έστιάτοριο της Σχολής, στο βραδυνο φαγητό. Οι Ευέλπιδες, συνεννοημένοι από προηγήτερα, έσπασαν τα πιάτα και τα τξάμια του έστιάτοριου, μεταβάλλοντας σε αληθινή γή της Μαδιάμ την αίθουσα του φαγητού. Συγχρόνως, άρχισαν να πυροβολούν στον αέρα, για ν' αυξήσουν περισσότερο την ταραχή, και μερικοί από τους ώπλισμένους Ευέλπιδες, τραβήξαν για το διοικητήριο της Σχολής.

Ο διοικητής συνταγματάρχης Καρατζάς, και ο υποδιοικητής αντίσυνταγματάρχης Σταυρίδης, που βρισκόντουσαν την ώρα εκείνη στη Σχολή, όταν έμαθαν τί γινόταν, ανέβηκαν στην Αθήνα — από τον Πειραιά, όπου βρισκόταν τότε η Σχολή — για να ειδοποιήσουν το ύπουργείο.

Τα μεσάνυχτα κατέβηκε ο φρούραρχος των Αθηνών, συνταγματάρχης Τουρς, για να επιβάλι την τάξι. Οι Ευέλπιδες όμως δεν άφησαν να πλησιάσι. Είχαν στήσει γύρω από το σχολείο σκοπούς ώπλισμένους και στην κυρία είσοδό του ένα κανόνι γεμισμένο. Τού έδωσαν μόνο μία αναφορά για τον ύπουργό των Στρατιωτικών Κίτσο Τζαβέλλα, γεμάτη παράπονα για το διοικητή και τους αξιωματικούς του σχολείου.

Και μόνο το άλλο πρωί, όταν κατέβηκε ο ίδιος ο ύπουργός των Στρατιωτικών, οι Ευέλπιδες τον υποδέχθηκαν χωρίς όπλα και με ζητωκραυγές.

Διατάχθηκαν άυστηρές άνακρίσεις και το ύπουργείο προφυλάκισε πολλούς Ευέλπιδες, που θεωρήθηκαν πρωταίτιοι, μεταξύ των οποίων και το γιού του ύπουργού των Στρατιωτικών Τζαβέλλα.

Το άξιοθρήνητο αυτό περιστατικό, το πήραν οι έφημερίδες — ή διως της αντιπολιτεύσεως — και έβρασε και στη Βουλή, όπου έγιναν θεαλλωδεις συζητήσεις που έγιναν περισσότερο με πραγματική μάχη, παρά με... κοινοβουλευτική. Η στάσις αυτή, έγραφε ο «Αϊών» του Φιλήμονος, είναι η άτοπιωτέρα και σκανδαλωδέστερα πράξις έναντιον των όρων της πειθαρχίας. Βεβαίως τοιαύτα πρέπει να περιμένει τις όταν βλήτη μαθητάς άνηκοντας εις τους εύνοουμενους του ύπουργείου, άχι μόνον μη τιμωρουμένους δια τας άταξίας και άπειθείας των, αλλά και προς σκάνδαλον προβιβαζόμενους εις ανώτερας τάξεις κατά διαταγήν ανωτέρων και έναντιον του όργανισμου της Σχολής.

Η πρώτη απόφασις του ύπουργείου ήταν να διαλύσι έντελως τη Σχολή και να την ξανασυστήσι κατόπιν με καινούργιο προσωπικό και νέους μαθητάς. Η απόφασις όμως αυτή δεν πραγματοποιήθηκε κι' από τις πιέσεις των ενδιαφερομένων κι' από τις επιταγήσεις της αντιπολιτεύσεως, που κατηγορούσαν την θέσεσι των έφημερίδων της διάλυσι για κομματικούς λόγους. Διακυβερνήσι πως ζήτούσε τη διάλυσι για κομματικούς λόγους, έβροντας τις 100 θέσεις των Ευελπίδων, γράφον οι έφημερίδες, θέτοντας τις Κυβερνήσις του Κωλέτη να τις μεταχειριστή «προς θα μωρή η Κυβέρνησις του Κωλέτη να τις εισοδον εις την στρατολογίαν ήφωον, ύποσχόμενη και δεχομένη την έγερσιν του, ό όποιος Σχολήν του τέκνου έκείνου του βουλευτού ή γερουσιαστού, ό όποιος δίδει η εις άντάλλαγμα ύπόσχεται να δίδη την ήφωον του ύπερ του ύπουργείου».

Τελικά, το ύπουργείο αποφάσισε να αποβάλι όριστικώς από τη Σχολή 9 Ευέλπιδες της τελευταίας τάξεως — σ' αυτούς ήταν και ο γιός του ύπουργού των Στρατιωτικών Κ. Τζαβέλλα — και να την κλείσι προσωρινά.

Μεταξύ των Ευελπίδων, που είχαν αποβάλει «διά παντός» από τη Σχολή, ήταν και ο γιός του Θεωράκη Γρίβα, γενικού επί-

Γρίβας έτόλμησε να φέρη τον λόγον ύπερ της στάσεως, και να δικαιολογήσι αυτήν, ένα καί' ουδένά λόγον επιτρέπεται εις τον κατώτερον στρατιωτικόν ν' άπειθή κατά του άξιωματικού και να προσφεύγη εις το έλεεινόν μέσον της στάσεως».

Τα λόγια αυτά έφτασαν για να πάρη φωτιά ο Γρίβας. Ώρμησε στο βήμα, μαινόμενος, και «περιέλουσε» την αντιπολίτευσι και το Μαυρομάτι με «ύβρεις, όσας δεν επιτρέπει να εκφράσωνται — έγραφε συγχρόνι έφημερίδα — η ήθικη και της δημοσιογραφίας η ιερότης».

Ακολούθησε πανδαιμόνιο! Οι βουλευτές ήλθαν στα χέρια και ο Πρόεδρος αναγκάστηκε να διακόμει τη συνεδρίασι, για να συνεχιστή όμως ο καυγάς στο προαύλιο πιά της Βουλής. Άλλ' άς αφήσωμε την έφημερίδα ο «Αϊών» να μάς τας περιγράψι: «Ο κ. Γρίβας προφάνει τον κ. Μαυρομάτην εις την έξοδο της Βουλής και επιτίπτει κατ' αυτού με ύβρεις και γρόνθους. Ο κ. Μαυρομάτης πραινεί την λοχφοφόρον βακτηρίαν του κατά της κεφαλής του κ. Γρίβα, άλλ' άναστέλλεται ύπό του άξιωματικού Μαυρολιθαρίου. Βουλευται και πολίται τους διαχωρίζουσιν. Ο κ. Γρίβας σύρει το ξίφος του και, μετά πολλήν άνταλλαγήν ύδρων άμοιβαίων, η σκηνή διαλύεται».

«Ανησυχία μεγάλη διεχύθη μετά το συμβεβηκός τούτο εις όλην των Αθηνών την πόλιν. Όλοι οι τίμιοι και ήθνικοί πολίται έδυσφόρου, αναλογιζόμενοι την έλεεινήν κατάστασιν, εις την όποιαν το ένεστώς σύστημα έφερε τα πράγματα. Καί η Μοσχολάγα — έτοις λεγόταν το κόμμα του Κωλέτη, που ήταν στην Κυβέρνησι — δεν έμεινε άκίνητος την νύκτα της 19 προς την 20 Σεπτεμβρίου, προσπαθούσα να δικαιολογήσι το κακό-ηδες κίνημα. Άμα εξημέρωνεν, ήρχισε να συρρέη το πλήθος εις το βουλευτήριον, περιέρχον να ίδη όποια μέτρα θέλει λάβει κατά την περίοδον ταύτην η Βουλή».

Η Βουλή, όμως, κανένα μέτρο δεν έλαβε κατά του Γρίβα, αν και πολλοί βουλευτές ζήτησαν την παραιοπνί του στη δικαιοσύνη, για να εξασφαλιστή ο κοινοβουλευτισμός και η έλευθερία του λόγου. Η Κυβέρνησις του Κωλέτη, με την πλειοψηφία που είχε, άπόρριψε την πρότασι και «ήρκεσθι εις τας δηλώσεις» του Γρίβα, που είναι αρκετά χαρακτηριστικές για τα κοινοβουλευτικά έθιμα, που επικρατούσαν την εποχή εκείνη της κωλετικής παντοδυναμίας.

Αφού ο Μαυρομάτης, είπε ο Γρίβας, δεν μου ζήτησε συγχώρησι για όσα ειπε, τούκαμα κι' εγώ ό,τι μουκάμε... Μου μιλάτε για νόμους και ξενόμους. Εγώ τους έξω καλύτερα από όσα (!)... Στη συνεδρίασι εκείνη, κάποιος προοδευτικός και νέος βουλευτής από τη Σκόπελο, ο Κ. Αντωνιάδης, ζήτησε να ληφθών μέτρα ώστε οι συνεδριάσεις να γίνονται με εύπρεπτεστο τρόπο... Πάμε έσύ, βρε έόανα!... του φώναζε ο Μπαρμπιτσιώτης, βουλευτής Λακωνίας και παλός αγωνιστής.

Οι βουλευτές γελάσανε με τη διασκοπή, μα ζήτησαν ν' ανακαλέσθι. Άνακαλώ, ειπε ο άνως Μπαρμπιτσιώτης, αλλά να προσέχη άλλη φορά τί τσαμπουάνι αυτές... Γελία και πανδαμόνιο πιά στη Βουλή, που άνάγκασαν τον Μπαρμπιτσιώτη να φύγη από την αίθουσα.

Και, όταν σε λίγο τελείωσε ο Αντωνιάδης το λόγο του και όταν προβάλαμε της Βουλής δεχόταν τα συγχαρητήρια των όμοφρών για τα ρητορικά άνθη που είχε δρέμει, δέχθηκε εφαιρικά και μία... κλαυσιά στα όπισθια, από τον Μπαρμπιτσιώτη.

Τότε η Βουλή αποφάσισε πιά να «επιτιμήσι» τον παρεκτραπέντα δια των πόδων βουλευτή, αλλά ο Μπαρμπιτσιώτης υπέβαλε παραιτήσι και η Βουλή υποχώρησε και τον άφησε άτιμωρόν...

Και οι συζητήσεις στη Βουλή του 1846, όδια του στόματος των χειρών και των πόδων, συνεχίστηκαν και σε άλλα ζητήματα, εκτός από τη Σχολή των Ευελπίδων, που ξανάρχισε ύστερ' από έξη μήνες και πάλι τη λειτουργία της.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Άντωνιάδης μαζί με τα συγχαρητήρια δέχτηκε και μία κλωτσιά στα όπισθια από το Μπαρμπιτσιώτη...

Χοίμια

Έκδικησι

Μεταξύ φιλενάδων:
— Άκουσα πώς τραγούδησες χτές το βράδυ σε μία συγκέντρωση.
— Ναι. Με βασάνισαν τόσο πολύ για να με καταφέρουν...
— ...ώστε θέλησες και συ να τους εκδικηθείς!

— Γιατί ή γυναίκα σου ζηλεύει τόσο τις δακτυλογράφους σου;
— Γιατί, πριν να γίνει γυναίκα μου, ήταν δακτυλογράφος μου!

— Έμαθες το δυστύχημα που πάθε ο νεαρός κι' αγαπητός μας φίλος, ο Πέτρος;
— Όχι. Τι του συνέβη;
— Έκλεψε την κόρη μου!

— Έγώ δεν είμαι καθόλου εγωίστης. Φαντάσου πώς είμαι ο πρώτος που γελάω με τις κουταμάρες που λέω.
— Τότε, λοιπόν, θα περνάς πολύ εύθυμη ζωή!...

— Η μαυραγορίτισσα κυρία λέει στους επισκέπτες της:

— Μαθαίνω, ξέρετε, στην κόρη μου πιάνο και χορό. Έτσι, όταν θα θέλη να χορέψει, θα μπορεί ν' άκουμπιάρη μόνη της τον έαυτό της!

— Ο μικρός: Τι θα πη, μπαμπά, «μητρική γλώσσα»;
— Ο πατέρας (τρομαγμένος): Σώπα, για το Θεό! Μή μου τη θυμίζεις!...

— Δεν μου λές, φίλε μου, είσαι προληπτικός;
— Κάθε άλλο.
— Φοβάσαι τον αριθμό 13;
— Όχι, καθόλου.
— Τότε, λοιπόν, δάνεισέ μου δεκατρείς λίρες!

— Στοιχηματίζω, δεσποινίς, πώς θα παντρευτείτε μία μέρα τον πρώτο ήλιθιο που θα βρεθί μπροστά σας.

— Με συγχωρήτε, κύριε, αλλά δεν ήμουν προετοιμασμένη για μία τόσο ξαφνική πρόταση γάμου...

— Ο γιουός μου ήθε και ψώνισε από δώ μία όκα βερύκοκα. Όταν γύρισε όμως στο σπίτι, έφερε μόνο τρακόσια δράμια. Τί ζυγαριά είν' αυτή που έχετε;

— Η ζυγαριά μας είναι πολύ σωστή, κύριε. Δεν δοκιμάζετε όμως... να ζυγίσετε το γιού σας;

— Ο μηχανικός των σιδηροδρόμων λέει στο χωρικό:

— Η νέα σιδηροδρομική γραμμή θα περάσει ακριβώς μέσ' απ' το σπίτι σας.

— Δεν πιστεύω ναχετε την αξίωση ν' ανοίγω την πόρτα σε κάθε τραίνο!...

— Η καμαριέρα ενός γιατρού, περίφημου κακογράφου, λέει στον άφεντικό της:

— Άφου με δίνετε απ' το σπίτι σας, δώστε μου τουλάχιστον ένα πιστοποιητικό πώς μέναι ευχαριστημένος από μένα.

— Δεν μπορώ, απαντάει εκείνος. Θα γράψω στο πιστοποιητικό την αλήθεια: πώς είσαι αυθάδης και τεμπέλα.

— Άς είναι... Σας παρακαλώ όμως να το γράψετε... όπως τις συνταγές σας!

— Ένώ τραγουδάει μία δεσποινίς, δυό απ' τους προσκεκλημένους, σχολιάζουν την τέχνη της:

— Τώρα μόλις βγήκε απ' το 'Ωδείο...
— Θεέ μου, γιατί να την αφήσουν να βγή;

Μεξικάνικες νύχτες.

ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ

— Έγώ θ' άρχίσω λογικά να γυρίσω στο σπίτι άπόψε!

— Το φόρεμα αυτό σ'άς κάνει πρώτης τάξεως σιλουέτα, κυρία Κατίνα. Το βλέπετε, άλλωστε, και στον καθρέφτη.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΩΝΗ

Συνηθίστε να κοιμάσθε δίχως μαξιλάρι. Ακόμη καλύτερα δέ μ' ένα μαξιλάρι κάτω απ' τα πόδια σας. Έξ' άλλου, κάθε μέρα, επί 20 λεπτά, βάζετε τα πόδια σας ψηλότερα απ' τ' άλλο σώμα σας. Ξαπλώνεσθε δηλαδή στο κρεβάτι, δίχως μαξιλάρι κάτω απ' το κεφάλι σας, βάζετε δυό μαξιλάρια κάτω απ' τη μέση σας κι' άκουμπάτε τα πόδια σας στα καγκελλά του κρεβατιού.

Ένώ βρίσκεσθε σ' αυτή τη θέση, κυτταχτείτε σ' ένα καθρέφτη. Θα δείτε πώς έχετε όμοιο νεανική και ξεκούραστη, γιατί ζωηρεύει έτσι η κυκλοφορία του αίματος στο πρόσωπο και στο λαιμό.

Έπειτα απ' την καθημερινή αυτή άνάπαυσι, απλώνετε στο πρόσωπό σας ένα στρώμα καλής θρεπτικής κρέμας, ή, αν οι σάρκες σας είναι λίγο χαλαρωμένες, μία μάσκα από άσπραδι αυγού και μέλι.

Πρέπει έξ' άλλου να περπατάτε το λιγότερο μία ώρα την ήμερα, αναπνέοντας βαθεία. Πίνετε ανάμεσα στα φαγητά σας 6-7 ποτήρια νερό την ήμερα. Ωφελεί πολύ το δέρμα.

Τρώτε τρία πορτοκάλια και πίνετε το ζουμί ενός λεμονιού. Τρώτε επίσης φρούτα και ωμά λαχανικά.

Η κόουρα αυτή έχει συγχρόνως ευεργετική επίδρασι και στο μυαλό. Άποδείχθηκε πρῶγματο ότι αυξάνει κατά 20% περίπου την έξυπνάδα και την αντίληψι.

Ειδικό σαπούνι για το καθάρισμα των ρούχων

Κόψετε σε λεπτές φέτες 150 δράμια άσπρο σαπούνι. Το χτυπάτε μαζί με 3 κροκούς αυγών, μία μικρή κουταλιά ψιλό άλάτι και μισό ποτήρι έωδινη χολή. Όταν γίνει όμοιογενές αυτό το μίγμα, το πλάθετε σε σχήμα μακρουλών «φωμιών» και τα βάζετε να ξεραθουνε κοντά στη φωτιά. Θαχετε έτσι ένα ειδικό σαπούνι για το καθάρισμα των ρούχων, που το μεταχειρίζεσθε με τον έξής τρόπο:

Βάζετε το λερωμένο ρούχο πάνω σ' ένα ύφασμα διπλωμένο στα τέσσερα, και τριβετε τους λεκέδες με μία βοεγμένη βούρτσά. Άλειμνη με το ειδικό σαπούνι. Τα λίπη περνάνε τότε στο ύφασμα που βρίσκεται από κάτω. Ύστερα ξεπλένετε επανειλημμένως το μέρος εκείνο με καθαρό νερό, κι' από τις δυό πλευρές του ύφασματος. Προκειμένου για χρωματιστά ύφασματα, δοκιμάζετε προηγουμένως σ' ένα δείγμα τους, για να βεβαιωθείτε πώς το χρώμα άντεχει στο νερό.

Κρέας ή ψάρι εραστέ

Πώς θα βράσετε το κρέας ή το ψάρι: Έξαρτάται από το αν θέλετε ωραίο ζουμί, ή αν προτιμάτε να διατηρήση τη νοστιμάδα του το κρέας ή το ψάρι. Στην πρώτη περίπτωση, βάζετε στην άρχη νερό κρύο, κι' έτσι το βράσιμο διαρκεί πιο πολύ. Στη δεύτερη, βάζετε ζεστό νερό, και τότε το βράσιμο περιορίζεται σε 3 ώρες περίπου για το κρέας και σε 40 λεπτά για το ψάρι.

Τα λαχανικά που προσθέτετε στο ψάρι, δεν μπορεί να βράσουν άρκετά σε τόσο λίγο διάστημα. Τα βράζετε λοιπόν προηγουμένως και χωριστά μία ώρα.

Οι φίλοι του καλού ζουμιού προσθέτουν τ' άλάτι στο νερό όταν αρχίση το βράσιμο, γιατί βοηθεί να βγη ο χυμός του κρέατος ή του ψαριού. Οι άλλοι το ρίχνουν στο τέλος.

Όταν βράζετε κρέας, βάζετε πάντα από κάτω τα κόκκαλα.

Το ζουμί πρέπει να ξεφρίζεται καλά, όταν αρχίση το βράσιμο. Για να το κάνετε παχύτερο, μπορείτε να του προσθέσετε ψιλοκομένα λαχανικά.

Προκειμένου να φάτε κρύο το βραστό κρέας, μη το βγάξετε άμέσως απ' το ζουμί, μόλις τελειώση το βράσιμο, γιατί τότε κρυώνει άπότομα, ή επιφανεία του συστέλλεται και μένει πολύ νερό κλεισμένο στο έσωτερικό του. Άφιστε το μάλλον να κρυώση σιγά-σιγά μαζί με το ζουμί.

Τα πηλίνα σκεύη

Τα πηλίνα μαγειρικά σκεύη, όταν είναι καινούργια, έχουν μία μυρωδιά βερνικού. Όταν παλιώσουν πάλι, δίνουν συχνά μία ταγγίλα στο φαγητό, απ' το λίπος που έχει εισχωρήσει στους πόρους των. Άν όμως τα χρησιμοποιούμε συχνά, δεν προφταίνει το λίπος να ταγγίση.

Άμμωνιακό άλας για τα λουλούδια

Θέλετε να διατηρήσετε, πολύν καιρό φρέσκα τα λουλούδια στα βάζα σας; Μη μεταχειρίζεσθε σκέτο νερό, αλλά μία άραιή διάλυσι από 5 γραμμάρια άμμωνιακού άλας (νι-σαντρί) σε 300 δράμια νερό.

Τέρρυ Μοίρ

Η νωμολογία μας

Ο ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΑΝΤΡΙΟΥ ΧΑΛΕΤ: Φτωχός υπάλληλος, 26 χρόνων. Ο Κ. ΧΑΡΝΤΥ: 50 χρόνων. Επιχειρηματίας. ΒΕΡΟΝΙΚΑ: Κόρη του, 20 χρόνων. ΜΙΣ ΛΟΥΜΝΕΥ: Διευθύντρια Λούνα-Πάρκ. (Η επέδειξε σε μια επαρχιακή λουτρόπολη της Αγγλίας).

ΣΚΗΝΗ 1η
(Στην πίστα του παραλιακού ξενοδοχείου. Βράδυ).
ΑΝΤΡΙΟΥ (σε μια διαστακτική νέα, που παρακαλούσε τα χορευτικά ζευγάρια): Ψιί! (Η νέα τον κυττάζει): Συγγνώμη, κάπου σας έβρα. Είσαδε ή...
Η ΑΓΝΩΣΤΗ (που επιδιώκει τη γνωριμία του): Είμαι η Βερόνικα!
ΑΝΤΡΙΟΥ: Ακριβώς. Η Βερόνικα. Ταξιδεύουμε μαζί στο λεωφορείο. Πώς έβρα;
ΒΕΡΟΝΙΚΑ: Συννοείω τον μπαμπά μου, στις δουλειές του. Κι' εσείς;
ΑΝΤΡΙΟΥ: Για ψάρεμα.
ΒΕΡΟΝΙΚΑ: Τό βλέπω. Ψαρεύετε ματιές...
ΑΝΤΡΙΟΥ: Και τί δουλειές κάνει ο μπαμπάς;
ΒΕΡΟΝΙΚΑ: Πολλές και διάφορες. Είναι επιχειρηματίας. Έβρα εγκατέστησε ένα Λούνα-Πάρκ. Έσείς;
ΑΝΤΡΙΟΥ (με άναστεναγόμ): Μισθοσυντήρητος!
ΒΕΡΟΝΙΚΑ (γελάει): Τι θα πη αυτό; Απένταρος;
ΑΝΤΡΙΟΥ: Περίπου. Πάντως ο χορός μου επιτραπέζι. Χορεύετε;
ΒΕΡΟΝΙΚΑ (που συμπαθεί την άμαρτία του και την ειλικρινεία του): Πολύ! (Διστακτικά): Μόνο που ο χορός ανοίγει την... δρεζί. (Γελάει).

ΣΚΗΝΗ 2η
(Μετά τρεις ημέρες στη Βερόνικα του ίδιου ξενοδοχείου. Μεσημέρι).
Ο Κ. ΧΑΡΝΤΥ: Τον γνωρίζω αυτόν τον νεαρό;
ΒΕΡΟΝΙΚΑ: Πώς να σου μπειν καϊνός να τον γνωρίσης, μπαμπά; Είσαι τόσο άποστολημένος!
Ο Κ. ΧΑΡΝΤΥ: Ναι, παιδί μου. Έχεις δίκιο. Σ' έφερα εδώ και σε άφησα μόνη. Μά' εγώ ήρθα για δουλειές κι' όχι για να παραθερίσω... Τό Λούνα-Πάρκ μου κάνει τρομερή δουλειά. Και πώς ονομάζεται ο νεαρός;
ΒΕΡΟΝΙΚΑ: "Αντρίου. Αντρίου Χάλετ... Είναι υπάλληλος, αλλά... έχει φιλοδοξίες."
Ο Κ. ΧΑΡΝΤΥ (εφαπτομένης): Υπάλληλος είπες; Κι' έχει φιλοδοξίες; Περιέργο! Πόσων χρόνων είναι;
ΒΕΡΟΝΙΚΑ: Είκοσι έξη.
Ο Κ. ΧΑΡΝΤΥ: Είκοσι έξη! Κι' ακόμα υπάλληλος! Έγώ στην ηλικία του είχα κερδίσει τις πρώτες χιλιάδες λίρες. Είχα ιδέες! Έχει ιδέες ο Αντρίου σου;
ΒΕΡΟΝΙΚΑ (σαστισμένη): Δεν ξέρω, μπαμπά...

Ο Κ. ΧΑΡΝΤΥ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Θέλετε να πητε, μίς Λούμνευ, ότι εγώ προσφέρω αυτές τις πέντε λίρες;
ΜΙΣ ΛΟΥΜΝΕΥ: Μά' θαρροίσα πώς τό ξέρατε, κύριε Χάρντυ. Πριν ανοίξουμε, ένας νέος άνετασμένος σ' ένα κιδάτιο κουνάει στον κόσμο ένα πεντάλιρο και φωνάζει ότι θα τό δώσει στον εκατοστό, που θα πάη.
Ο Κ. ΧΑΡΝΤΥ: Τρελλός είναι; Γιατί τις δίνει τις πέντε λίρες του; Τι κερδίζει; Περιέργω μου τον!
ΜΙΣ ΛΟΥΜΝΕΥ: Ψηλός με ξανθά κατσαρά μαλλιά. Φορεί ένα πράσινο σπιτό σακάκι.
ΒΕΡΟΝΙΚΑ: Αύτος είναι!
Ο Κ. ΧΑΡΝΤΥ (που αρχίζει να καταλαβαίνει): Τού μιλήσεσ αυτό του τρελλού, μίς Λούμνευ.
ΜΙΣ ΛΟΥΜΝΕΥ: Μάλιστα, κύριε. Τούπα ότι αυτή ή ιδέα του είναι δολοφονική, γιατί δεν πατά κανείς μέσα στο Λούνα-Πάρκ. Έκείνος όμως, περιόριστ' σ' ένα κοροϊδευτικό μορφοσμό. Μου έτάνισε μάλιστα ότι την προσφορά του αυτή θα την κάνει κάθε μέρα.
Ο Κ. ΧΑΡΝΤΥ (στην κόρη του): Βερόνικα! Πρέπει να συναντήσουμε άμέσως τον... μισθοσυντήρητο.
Ο Κ. ΧΑΡΝΤΥ: Ακριβώς!
ΣΚΗΝΗ 3η
(Στό εστιατόριο του ξενοδοχείου. Εύθως μετά τό δείπνο).
Ο Κ. ΧΑΡΝΤΥ (συνεχίζει κουβέντα): Τό άσχημο με σάς τους σημερινούς νέους, είναι ότι φοβάσαστε ν' αρχίσετε μια δουλειά.
ΑΝΤΡΙΟΥ: Ξέω, κύριε. Μία σταθερή δουλειά...
Ο Κ. ΧΑΡΝΤΥ: Αφησέ με να τελειώσω. Λέω ότι δεν έχετε έμπνεύσεις. Δεν επινοείτε τίποτε. Από την περιπέτεια προτιμάτε την ασφάλεια.
ΑΝΤΡΙΟΥ: "Ισως... Χάρντυ."
Ο Κ. ΧΑΡΝΤΥ: Μάλιστα. Κι' αν σε προκαλούσα σε στοιχήμα, αν μπορείς σε μια έβδομάδα να κερδίσης εκατό λίρες, είμαι βέβαιος ότι θα τό έχανες.
ΑΝΤΡΙΟΥ: Όποτε τό στοιχήμα είναι...
Ο Κ. ΧΑΡΝΤΥ: Να κερδίσης μέσα σε μια βδομάδα εκατό λίρες.
ΑΝΤΡΙΟΥ: Κι' άμα κερδίσω τις εκατό λίρες, κερδίζω και τη Βερόνικα;
Ο Κ. ΧΑΡΝΤΥ: Μάλιστα.
ΑΝΤΡΙΟΥ: Τό δέχομαι!
ΣΚΗΝΗ 4η
(Επειτα από μία βδομάδα. Ο Κ. Χάρντυ επιτραπέζι από μία γειτονική πόλη, όπου είχε πάει για να εγκαταστήσει ένα δεύτερο Λούνα-Πάρκ. Μαζί με την κόρη του Βερόνικα, επισκέπτονται τό πρώτο Λούνα-Πάρκ).
Ο Κ. ΧΑΡΝΤΥ (στην διευθύντρια του Λούνα-Πάρκ): Πώς πήγαν οι δουλειές, μίς Λούμνευ;
ΜΙΣ ΛΟΥΜΝΕΥ: "Αθλία! Κανείς δεν μπαίνει στο Λούνα-Πάρκ. Τό διαφημιστικό σας κόλπο ήταν κατ'αποστολή!"
Ο Κ. ΧΑΡΝΤΥ: Δεν σε καταλαβαίνω. Ποιά κόλπο, μίς Λούμνευ;
ΜΙΣ ΛΟΥΜΝΕΥ: "Επρεπε να ξέρετε, κύριε Χάρντυ, πώς, όταν προσφέρετε πέντε λίρες στο εκατοστό πράσω, που θα μπη στο Λούνα-Πάρκ..."
Ο Κ. ΧΑΡΝΤΥ: Λέγε!
ΜΙΣ ΛΟΥΜΝΕΥ: Νά: ο κάθε πελάτης θέλει να είναι τό εκατοστός. Έτσι όλοι οι πελάτες στέκονται έξω από την είσοδο του Λούνα-Πάρκ περιμένοντας να περάσ' ο ένεγκιστος ένας; Δηλαδή κανείς δεν μπαίνει μέσα ψ...

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ
— Πολύ ευγενικό εκ μέρους τους, Γιάννη, να μās ετοιμάσουν ζεστό μπάνιο...

ΧΩΡΙΣ ΔΟΛΩΜΑ
— Πώς ήθελες να ξέρω, πώς τό χρειάζόσουν εκείνο τό παλαιοκούτι; Είχε ένα σωρό σκουλήκια μέσα, γι' αυτό τό πέταξα!

— Θείε! Γιατί δεν την μαλλώνεις, που βάει τό πόδια της άπ'ω στο καθίσμα;

Τά θύματα ΤΗΣ ΝΤΑΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΑΛΕ

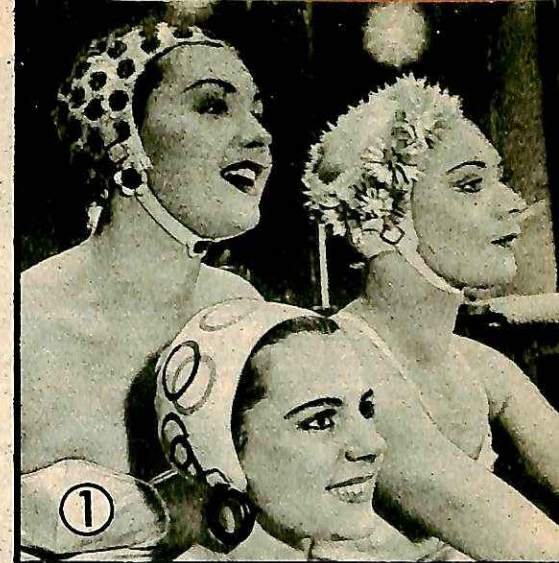
Τό «κόλπο» του κυρ - Μιχάλη

Ο κύρ-Μιχάλης χρόνια και χρόνια είναι «πελάτης» της Γενικής Ασφάλειας. Κάθε γιορτή, τό λαγωνικά τον μαζεύουν με όλη την συντροφιά του και τον κλείνουν στο κρατητήριο. Αύτες οι προληπτικές συλλήψεις σώζουν πολλούς νοικοκυραίους από την οικονομική πανωλεθρία και τους επιτρέπουν να ψωνίσουν για τό σπίτι τους.
Γιατί ο κύρ-Μιχάλης κι' ή παρέα του είναι σωστοί διάβολοι στα ζητήματα της τράπουλας. Κι' αλλοίμονο στον δυστυχέ μογενή που θα πέση στην πλώρη τους. Έρχουν τό «στέκι» τους κι' είναι άργανωμένοι σε μία σατανική σπείρα χαρτοκλεφτών. Περισσότερο από σαράντα χρόνια, λοιπόν, ο κύρ-Μιχάλης «δουλεύει» τό κορδίο της τράπουλας. Από την εποχή άόκη που ήταν στην Αμερική... Γι' αυτό τό λόγο, άλλωστε, τον έκαναν «μπαπούλα» και «σηκωτό», τον φόρτωσαν σ' ένα πλοίο και τον έστειλαν από εκεί πεσκέσι. Τόν χαρακτήρισαν ως «έπικίνδυνον» χαρτοκλέφτη!
Μά οι Αμερικανοί δεν τον ήξεραν καλά και τον άδικησαν τον άνθρωπο. Ο κύρ-Μιχάλης είναι ένα μεγάλο ταλέντο. Κι' έχει επίσης διαβολέμένο μνημονικό. Μία φορά ήδη έβαν άνθρωπο και να μιλήσει μαζί του, θυμάται τό πάντα. Ονόματα, ημερομηνίες, περιστατικά. Κι' αυτό είναι τό μυστικό της έπιτυχίας του. Αυτό κι' ή εκπληκτική ψυχραιμία του και άπάθειά του.
Τό «κόλπο» του είναι στερεότυπο, μα πάντοτε έπιτυγχάνει. Βασίζεται στην ανθρώπινη αδυναμία: του κέρδους και της άπαγορευμένης άπολαύσεως. Κι' ο κύρ-Μιχάλης είναι «άσος» σ' αυτά τό ζητήματα! Και τό καταφέρνει μία χερά.
Από τό καιρό που γύριζε τις Πολιτείες της Αμερικής, θυμάται όνόματα όμογενών, μαγαζιά, δρόμους, διευθύνσεις, τό πάντα. Ένας, λοιπόν, από την σπείρα, κατεβαίνει στον Πειραιά κάθε φορά που έρχεται από την Νέα Υόρκη ένα πλοίο και είδοποιεί τον κύρ-Μιχάλη. Ο φίλος μας πάντα περιμένει ένα «φίλο», ένα «συγγενή», μέχρι ότου άνακαλύψη κάποιον όμογενή, που ξεμπαρκάρησε όλομόναχος, γιατί οι δικό του βρίσκονται στην επαρχία. Τότε ο κύρ-Μιχάλης του «κολλάει».
— Από τό Τσιγκάγκο, πατριώτη;
— Νό, από τό Μπόστον...
— Από τό Μπόστον, άδελφούλη; Μαρετί λές; Από τό Μπόστον, έ;... Τόν ξερείς τον Τσόριχον... Τόν Τσαρουχόπουλο, άδελφέ, που έχει την καφετερία στην Γιούνιστρη;
— Γίές, τον Τσόριχον!

— Έκανε κι' άλλο παιδί;...
— Νό... Γέρασε πιά.
— Και για πού με τό καλό, πατριώτη;...
— Για τον Πύργο...
— Αδύνατον, μιά που γνωριστήκαμε, δεν θα σ' άφισω να φύγης χωρίς να γλεντήσουμε!... Έτσι γραμμή για την πατρίδα;... Άϊντε, να θυμηθούμε λίγη Αμερική!...
Κι' ο κύρ-Μιχάλης ανεβάσει στην Αθήνα τό «κορδίο». Τό καθίζει στο καφενείο. Μαζεύεται ή παρέα. Πιάνουν την κουβέντα. Σε λίγο, καταφθάνει ένας πολύ καλοντυμένος «όμογενής». Φαίνεται, ότι έχει πολλά λεφτά. Κι' έχει τό ύφος άνοιχτόκαρδου γλεντζέ.
— Μά τί κάθεστε 'εδώ και κλαίτε τη μοίρα σας;... Λέει, Άϊντε, πάμε λίγο στη δροσιά ν' ακούσουμε και λίγη μουσική. Έχετε και έξον άνθρωπο... Ντροπή σας!...
Η παρέα μπαίνει στ' αυτοκίνητο που φώναζε κιόλας ο γλεντζές. Με την ύπόδειξή του, πάνε κατά τη Γλυφάδα. Κάθονται σ' ένα έξοχικό κέντρο. Αρχίζουν να έρχονται οι μεζέδες.
Τότε άνοίγει ή δρεζί και για... ρομαντική περιπέτεια!
— Κάποιος πρέπει να πάη για εύχρηστη συντροφιά! φωνάζει ο γλεντζές. Τρέχα έσύ, Γιώργη! Πάρε τό αυτοκίνητο...
Ο «ξένος» κοκκινίζει, μα πόις δεν θέλει μία περιπέτεια στην όμορφη ακτή του Σαρωνικού...
Μά ή ώρα περνά και οι σειρήνες άργούν να έρθουν.
Τότε ρίχνεται από έναν τρίτο της παρέας ή ιδέα:
— Νά είχαμε μία τράπουλα! Η ώρα μας θα περνούσε χωρίς να τό καταλάβουμε. Για να φωνάζουμε τό γκαρσόνι, μήπως έχει καμιά τό μαγαζί;...
Τό γκαρσόνι, που είναι γνωστό τους, φέρνει μία σημαδεμένη τράπουλα. Τό παγνίο αρχίζει. Ο ξένος κερδίζει και γλυκαίνεται... Τό δολώμα του κέρδους κι' ή άναμονή του... πειρασμού, τον κρατάει στο τραπέζι... Μά ξαφνικά ή τύχη γυρίζει. Ο ξένος χάνει. Και χάνει πολλά, ξετινάζεται κυριολεκτικά! Πάνω στη μεγάλη χασούρα, έρχεται άπ'τρακτος κι' ο Γιώργης.
Θυμώνει ο κύρ-Μιχάλης. Θυμώνει ο γλεντζές. Θυμώνει ο Γιώργης. Θυμώνουν όλοι και σκορπίζονται. Και μένει μόνος ο «ξένος», για να πληρώση άόκη και τον λογαριασμό.
Αυτό είναι τό «κόλπο» του κύρ-Μιχάλη και της παρέας του...

9. ΔΡΑΚΟΣ

1. Στις πλάς της Αγγλίας φοριούνται άπό τό πιο σπάνιες σκούφες το μπάμιο. Ο σχεδιαστής τους ξεκίνησε άπ' την ιδέα, πώς οι σκούφες αυτές δεν πρέπει μόνο να κρύβουν τό γυναικείο μαλλιά και να προστατεύουν άπ' τη βόλασσα, αλλά και να προσδίδουν στη γυναικεία εμφάνιση κάποια χάρι. Μερικές από τις σκούφες αυτές μάλιστα είναι εφοδιασμένες άκόμη και με σκουλαρίκια!
2. Τό αυτοκινητιστικό αυτό δυστύχημα θεορήθηκε ένα από τό πιο «θεαματικά», που συνέβησαν ποτέ. Ένα φορτηγό αυτοκίνητο τών 15 τόννων, που μετέφερε καουτσόκ προοριζόμενο να φορτωθή σ' ένα πλοίο στο λιμάνι της Μασσαλίας, βρέθηκε ξαφνικά, ύστερα από έναν άδείο χειρισμό του οδηγού του, στη δύσκολη θέση, που βλέπετε στη φωτογραφία μας. Εύτυχώς ούτε ο οδηγός, ούτε ο βοηθός του έπασαν τό παραμικρό.
3. Ο Ζαν-Πιέρ Ωμιάν, δεν μπορεί άκόμη να ξεχάση την Μαρία Μαντζές, που βρήκε τόσο τραγικό θάνατο μέσα στο λούτρο της. Από την εποχή του θανάτου της, δεν γύρισε να κυττάη άλλη γυναίκα και βρίσκει μόνο λίγη παρηγοριά κοντά στην κορούλα του Μαρία Χριστίνα, που είναι σήμερα 9 χρόνων και μοιάζει καταπληκτικά της μητέρας της. Κάθε πρωί, ή Μαρία Χριστίνα του ετοιμάζει μόνη της τό πρωινό του ράφμα και τό τό σερβίρει στο κρεβάτι.
4. Ο χαμαλίκων είναι τό πιο παράδοξο ζώο! Δεν είναι σε θέση μόνο ν' αλλάξη τό χρώμα του δέρματός του και να τό προσαρμόση στο περιβάλλον του, άλλ' έχει άκόμη και χέρια και πόδια, που χρησιμοποιεί όταν ένοχός. Τρέφεται κυρίως με έντομα. Καθισμένος στο κλωνάρι ενός δέντρου παραδοκέ τό πέρασμά τους και τό πιάνει με την περίεργη γλώσσα του, που έκσφενδονίζει μέχρι άποστάσεως είκοσι έκατοστών του μέτρου!

ΟΤΑΝ τέλειωσε η ώρα τελετής της άπονομής των θραδίων ο' εκείνο το αριστοκρατικό παρθεναγωγείο, η 'Αγνή, κατακόκκινη από τους έπαινους, ευτυχισμένη, σφίγγοντας με χαρά το χρυσόδετο βιβλίο που της είχαν χαρίσει - «πρώτον θραβείον εξαιρετικής επιδόσεως εις τα μαθήματα και άριστης διαγωγής» - διέσχισε την απέραντη σάλα που ήταν γεμάτη γονείς και κηδεμόνες, ψάχνοντας να βρει τη μητέρα της. Τη βρήκε σε μια γωνιά, να μιλά με τον διευθυντή και δυο καθηγητές. Μόλις είδε την κόρη της, η Λουκία, κατακόκκινη κι' αυτή από ευχαρίστησι, προχώρησε ένα-δυο βήματα και την αγκάλιασε:

— Μπαβό, χρυσή μου κορούλα! της φώναξε. Σε συγχαίρω για το θραβείο σου.

— Μα, το άξιζε, κυρία Λουκίδη, είπε ο διευθυντής. Είναι η πιο καλή μαθήτρια του παρθεναγωγείου...

— 'Η πιο καλή, κι' η πιο ευγενική... συμπλήρωσε ο ένας από τους δυο καθηγητές.

— 'Η 'Αγνή, κατακόκκινη, άκουγε όλους αυτούς τους έπαινους, ευχαριστημένη και με κάποια ντροπή μαζί.

— Σας ευχαριστώ πολύ... ψιθύρισε. Είστε πολύ καλοί. Δεν ξέρω πως αν άξιζω τόσους όμορφους λόγια σας...

Της χάιδεψε τα μαλλιά ο διευθυντής με συγκινημένη στοργή:

— Άξιζεις και πιο πολλά ακόμα, της είπε. Είσαι ένα πραγματικό δισμάντι... 'Η μητέρα σου πρέπει νάναι περήφανη για σεναί!

—Και μήπως δεν είμαι;... είπε η ευτυχισμένη μητέρα της, που άκτινοβολούσε από υπερφάνεια. Τώρα όμως, αγαπητοί μου κύριοι, επιτρέψτε μας να φύγουμε. 'Η 'Αγνή θάναί χωρίς άλλο κατάκοπη από τις συγκινήσεις της ώρας αυτής ημέρας. Σας ευχαριστώ άλλη μια φορά για τη στοργή και την αγάπη που δείξατε στην κόρη μου, και σας αποχαιρετώ...

Όταν βρέθηκαν έξω από το σχολείο, μητέρα και κόρη, είδαν μπροστά τους τον θραντζέσκο, τον σωφέρ, να τις πλησιάζει με το κασκέτο του στο χέρι. Ανεβήκανε και οι δυο τους στην κομψή μαύρη λιμουζίνα που τις περίμενε, και η Λουκία πρόσταξε:

— Στην 'Εκάλη, θραντζέσκο...

— Ένώ το αυτοκίνητο ανηφόριζε προς το αριστοκρατικό προάστιο, η 'Αγνή πιεζε μ' ένα πλήθος από ερωτήσεις τη μητέρα της: Γιατί δεν πηγαίνανε, σήμερα τουλάχιστον, στο σπίτι της 'Αθίνας; Τι τη θέλανε την 'Εκάλη, ύστερα από όλη την κόυρασι της ημέρας εκείνης; Ναι, η 'Αγνή δεν ποθούσε τίποτε άλλο, παρά να ξαπλώσει μία ώρα άρχητερα στο κρεβάτι της, να ξεκουραστεί, να κοιμηθεί. Το ανηφόρισμα προς την 'Εκάλη ήτανε μια ακόμη κόυρασι, αδικαιολόγητη αυτή...

— 'Η Λουκία προσπάθησε να μασήσει αναστατωμένη μερικές άοριστε δικαιολογίες: 'Η 'Εκάλη ήτανε πιο ύγιεινη, πιο κατάλληλη για το ξεκούρασμα ενός κοριτσιού, πούχε τόσο κόυρασι για την προετοιμασία των εξετάσεων...

— 'Η 'Αγνή την άκουγε πεισματωμένη, χωρίς να πείθεται... Στο τέλος, της είπε:

— Καλά είναι όλ' αυτά, μητερούλα... Όμως, δε σάς το κρύβω, έχω απεριγράπτη περιέργεια να έρθω έστω και για μία φορά στο σπίτι σας της 'Αθίνας...

Χλωμίσε στη γωνιά της που καθότανε η Λουκία, και πετάχτηκε άγρια στο καθίσμά της.

— Δε θάρησε πουθενά! φώναξε. Όριστε μας!... Γιατί αλλιώς θά σου τραδήξω τ' αυτιά!...

Χλωμή κι' η 'Αγνή, δεν μπορούσε να αναγνωρίσει τη μητέρα της, την τρυφερή της μαννούλα, που της φερότανε πάντα με τόσο ευγένεια, με τόσο λεπτότητα... Για πρώτη φορά της είχε μιλήσει έτσι, άγρια, άποτομα...

— Έσκυψε το κεφάλι της, σαν ύποταγμένη, η κοπέλλα, και ψιθύρισε:

— Καλά, μητερούλα... Θά κάνω ό,τι θέλετε... με συγχωρείτε τώρα;

Κι' όμως, μέσα στην καρδιά του κοριτσιού είχε τρυπώσει μεγάλη περιέργεια!... 'Ηθελε να δει το σπίτι της μητέρας της, στην 'Αθίνα... Θά τόδλεπε!

Μείνανε ως τη νύκτα στην 'Εκάλη. Ύστερα, νευριασμένη λίγο, κούταξε το ρολόι της η Λουκία και είπε στην κόρη της:

— Και τώρα, μικρό μου, πρέπει να ο' άρρω... Πρέπει να πάω στην 'Αθίνα, όπου με περιμένουμε για μιά επείγουσα δουλειά.

Δεν είπε λέξη η 'Αγνή. Μόνο έδωσε στη μητέρα της το μαντίλι της να το φιλήσει, κι' ύστερα, όταν έκοινη μπήκε στη λιμουζίνα της και πρόσταξε τον θραντζέσκο: «Στην 'Αθίνα, και λίγο γρήγορα!...» κώθηκε κι' εκείνη ο' ένα ταξί που περνούσε, και είπε στον σωφέρ:

— Μή χάσεις, σε παρακαλώ, εκείνη τη μαύρη λιμουζίνα!... Θάχης καλό πουρμπουάρ...

Τα δυο αυτοκίνητα κατηφόρισαν τρέχοντας στην 'Αθίνα. 'Η λιμουζίνα της Λουκίας έστριψε μέσα από τους μεγάλους αριστοκρατικούς δρόμους ο' ένα στενό δρομάκι, απόμερο, οά συναισθηματικό μέσο ο' αυτή την ώρα γειτονιά, 'Εσταμάτησε μπροστά ο' ένα τριώροφο σπίτι με πολύ κομψή εμφάνιση. 'Η Λουκία έβγαλε από το τσαντάκι της ένα κλειδί, άνοιξε την πόρτα και μπήκε βιαστική, χωρίς να γυρίσει να κούταξει πίσω της.

Κατέθηκε από το δικό της αυτοκίνητο κι' η 'Αγνή, και πλησίασε την ίδια πόρτα μ' ένα δυνατό καρδιοχτύπι. Κάτι βαρύ, καταθλιπτικό, σκεπάζε τη μητέρα της!... Κάποιο άσφυκτικό μυστήριο έπνιγε τη ζωή της!... Κάτι, που τώρα θά το ξεσκεπάζε η ίδια...

Ός την ημέρα εκείνη, η ζωή της 'Αγνής είχε κυλήσει σαν τη ζωή μιας μικρής μαθήτριας πλουσίων γονέων: 'Εσωτερική χρόνια στο πιο μεγάλο Παρθεναγωγείο της 'Αθίνας, έθλεπε τη μητέρα της μία φορά τη βδομάδα. Και, όταν τέλειωνε το σχολικό έτος, η μητέρα της την έπαιρνε στην 'Εκάλη, στη βίλλα τους. Περνούσε πάντα ένα μέρος της ημέρας μαζί της, κι' ύστερα έφευγε για το άλλο σπίτι της, στην 'Αθίνα. Σ' αυτό όμως δεν έπαιρνε ποτέ την κόρη της... Σαν νάθελε κάτι να της κρύψει...

Και νά τώρα που αυτό το «κάτι» θά τ' άβανει η 'Αγνή!... Άποφασιστικά, χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας.

— Άνοιξε ένα μικρό φεγγιτάκι, και πρόβαλε το γλυκό πρόσωπο μιας υπηρέτριας.

— Τι ζητάτε; τη ρώτησε.

— Την κυρία Λουκία... αποκρίθηκε το κορίτσι με φωνή που τρεμε έλαφρά.

— Σας περιμένει;

— Με περιμένει...

— 'Η πόρτα άνοιξε ολόκληρη και η 'Αγνή μπήκε μέσα κι' ανέδρα μερικές σκάλες. Σαφνικά σταμάτησε. Γέλια, χυδαία, άντρίκα και γυναικεία, φθάσανε ως τ' αυτιά της, μαζί με τσουγκρίσματα ποτηριών... Μέσ' από μιά μισάνοικτη πόρτα, είδε μιά γυναίκα να φιλιέται μ' έναν άντρα!... Προχώρησε παγωμένη, και, παρά κάτω, σε μιάν άλλη άκρη, είδε το ίδιο θέαμα... Πάρα κάτω, είδε κάτι φοβερότερο!...

Μιά στριγγιλιά έσοφισε το λαρύγγι της!... Άκούμπησε στον τοίχο για να μην πέσει... Όστε γι' αυτό δεν ήθελε η μητέρα της να την άφισε να πλησιάσει στο σπίτι της 'Αθίνας... 'Ο λόγος ήτανε το «επάγγελμά» της!... Από κεί βγαίνανε τα πλούτη της, τα λούσα, τα αριστοκρατικά Παρθεναγωγεία, οι λιμουζίνες...

Σαφνικά, η 'Αγνή θέλησε να φύγει!... Μακριά από αυτό το σπίτι!... Μιά πόρτα άνοιξε και μπροστά της φάνηκε η μητέρα της.

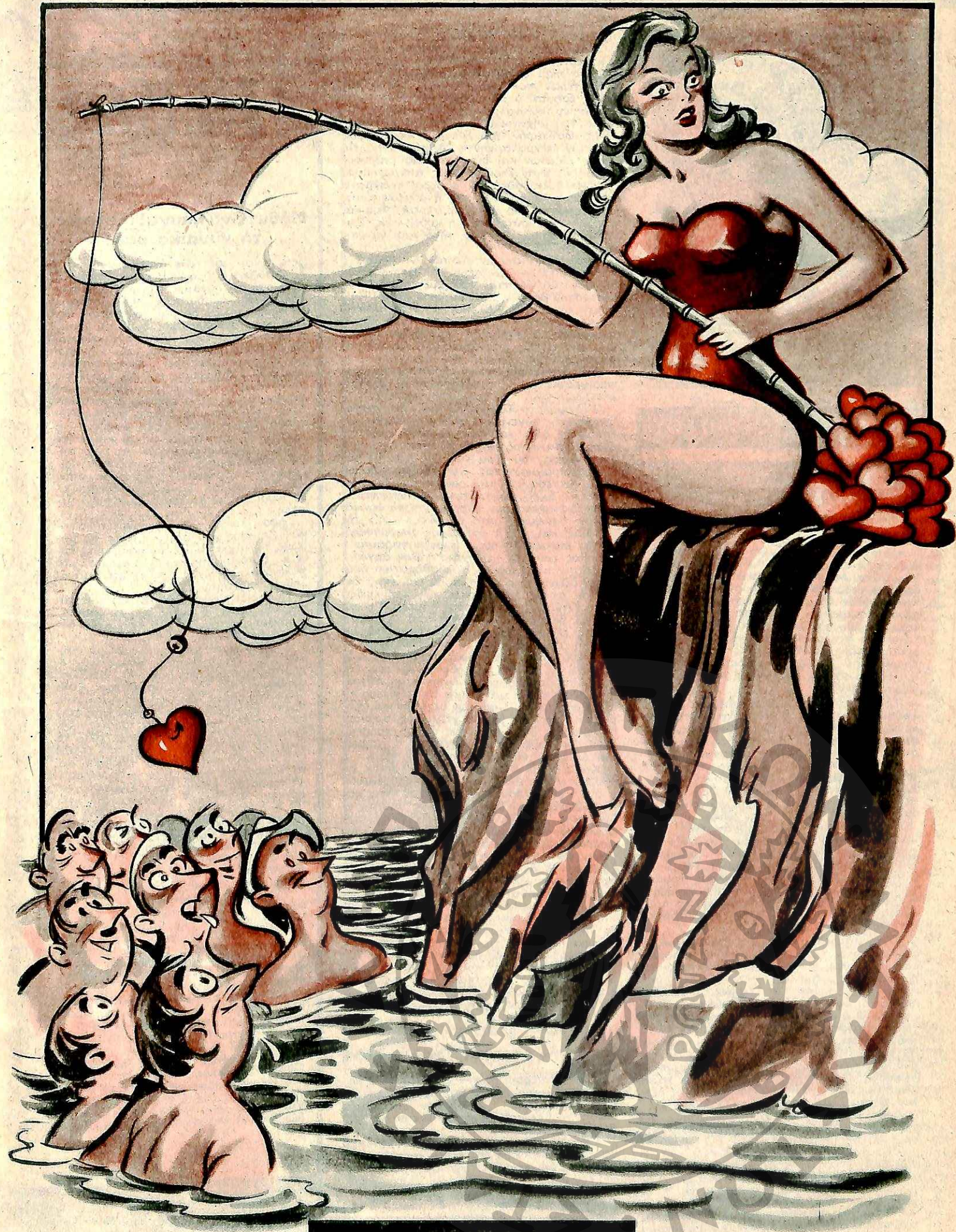
— Τι θές εδώ; τη ρώτησε την κόρη της με φρίκη.

Χωρίς να της άποκριθεί, η 'Αγνή γυρίσε κι' έφυγε... Κατέθηκε τρέχοντας τις σκάλες, η όμορφη υπηρέτριά της είσοδο της άνοιξε μηχανικά την πόρτα κι' η 'Αγνή βγήκε στο δρόμο κι' άρχισε να τρέχει... να τρέχει...

Στ' αυτιά της βούιζε η τραγική, η ανυπόφορη αλήθεια: 'Η μητέρα της ήτανε... Βγήκε στη μεγάλη λεωφόρο. Αυτοκίνητα διασταυρωνόντουσαν δίπλα της. Έκλεισε τα μάτια της κι' έπλεσε μπροστά ο' ένα μεγάλο λεωφορείο που προχωρούσε όλοταχώς γεμάτο επιβάτες...

Λίγες ματωμένες σάρκες άπάνω στην ασφαλτό, ήταν ο τραγικός εξάννισμός της αμαρτωλής μητέρας - της μητέρας που ξε κούλασε τόσο χαμηλά γι' αυτό το ίδιο το παιδί της!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΨΑΡΕΜΜΑ
'Η Ψήσσσα: Μαμά κι' άλλη
Επισσα!...

— Τι θές εδώ; την ρώτησε η μητέρα της με φρίκη

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΜΠΑΡ

Η «Ελίσα», ένα μεγάλο εμπορικό πλοίο, ήταν άγκυροβολημένη πέντε μέρες στο νησάκι εκείνο των τροπικών. Ο καπετάνιος της, ο Ανδρέας Ρέντι, πηγαίνονταν τώρα στη γέφυρα. Ήταν μονάχος στο καράβι, μαζί μ' ένα γέρο ναύτη. Δεν είχε κέφι για τίποτα. Τον είχε πιάσει μια κρίση πλάνης και μελαγχολίας, απ' τις τόσο συχνές στους θαλασσιούς.

Κάθε τόσο, έριχνε έχθρικές ματιές σ' ένα πολυτελές γιάτ, άγκυροβολημένο λίγο πιο πέρα. Δεν ήξερε σε ποιόν άνηκε. Έβλεπε όμως πάνω του νέες γυναίκες και κομψούς νεαρούς, που τραγουδούσαν, χόρευαν, πίνανε και γλεντούσαν ξεγνοιασιά.

Είχε αδιάσει αυτά τα θέαματα — ίσως απ' την ψυχική του κόυρασι. Ήταν τώρα 30 χρονών, και ταξίδευε στη θάλασσα από 17 χρόνια. Είχε μείνει μονάχος στον κόσμο.

Αφού τριγύρισε ακόμα στη γέφυρα, στο φώς του φεγγαριού, μπήκε ύστερα σε μια βαρκούλα, για να βγει στη στεριά.

Στο μπάρ όπου σύναζε, βρήκε το συνηθισμένο περιβάλλον: καπνούς από τσιγάρα κι' αλκοόλ, γυναίκες με ξεδιάντροπο χαμόγελο και γυμνούς ώμους, χυδαίους μεθυσμένους.

Κάθισε παράμερα και παράγγειλε ένα ποτό. Έμενε ψυχρός, με τα φρύδια ζαρωμένα.

Ξαφνικά, ξεχώρισε ανάμεσα στους καπνούς ένα γυναικείο πρόσωπο αλλιώτικο από τ' άλλα, όμορφο, χλωμό και λίγο θλιμένο. Τούκανε έντοψη ή σαστισμένη και περιφρονητική συγχρόνως έκφραση που υπήρχε στα μάτια εκείνα.

Η άγνωστη φαινόταν πολύ νέα. Καθότανε μονάχη σ' ένα τραπέζι. Οι σκέψεις της πρέπει να ταν πονεμένες, μ' όλο που προσπαθούσε να τις κρύψει κάτω απόνα προσποιητό χαμόγελο.

Ο Ανδρέας πήγε κοντά και της ζήτησε την άδεια να καθήσει μαζί της. Δεν τούφερε αντίρρηση.

Τη ρώτησε κι' έμαθε πως τη λέγανε Μαίητς. Της μίλησε ύστερα για τον εαυτό του, για τη ζωή του...

Ήταν σάμπανια, κάπνισαν... Η νέα φαινόταν έπιφυλακτική στις κουβέντες της.

— Γιατί δεν θέλετε να μου πείτε ποιά είσαστε; έπεμεινε ο ναυτικός. Καταλαβαίνω πως δεν είστε εύτυχισμένη... Έχετε, σίγουρα, κάποιον πόνο, κάποιο μυστικό... Φαίνεται τόσο αταίριαστη μ' αυτό το κέντρο!... Έλατε, μιλήστε μου έλευθερα!...

— Δεν θα με πιστέψετε ίσως. Θα νομίζετε πως πρόκειται για τη συνηθισμένη ψεύτικη ιστορία που διηγούνται όλες... Έχασα τους δικούς μου, έμεινα ολομόναχη, ύστερα από μια οικονομική καταστροφή.

— Ένώ είχα μεγαλώσει μέσ' στα πλούτη, βρήκα ξαφνικά αναγκασμένη να δουλέψω για να ζήσω. Μη ξεροντας καμιά άλλη δουλειά, άρχισα να χορεύω. Μια φίλη μου μου σύστησε αυτό το νησί... και ήρθα. Σε μια βδομάδα, θα ντεμπουτάρω σ' αυτό το κέντρο... Ικανοποιηθήκατε τώρα;

Ο Ανδρέας της έπιασε τρυφερά το χέρι.

— Μα το σκεφθήκατε καλά; ψιθύρισε. Πώς θα άνεχθήτε ένα τέτοιο πρόστυχο περιβάλλον... έσεις που είσαστε ακόμα τόσο άγνη, τουλάχιστον ψυχικά;

— Ωραία λόγια... έιπε θλιμένα η Μαίητς. Μα η ζωή έχει τις ανάγκες της... Υστερα ο Ανδρέας Σάπασαν για πολλή ώρα.

— Υστερα ο Ανδρέας την έπιασε απ' το μπράτσο και βγήκε μαζί της απ' το μπάρ. Ένοιωσε την έπιθυμία να τη σφίξει στο στήθος του, να την προστατέψι, ν' αναζητήσει τα χείλη της...

— Όστόσο δεν τη φίλησε, παρά μονάχα τ' άλλο βράδυ, στην άκρογιαλιά.

Την τρίτη νύχτα, την έσφιξε πάνω του θερμά και την ένοιωσε ν' ανατριχιάζει.

Τον αγαπούσε, λοιπόν, αληθινά; Τη ρώτησε σι-

γανά, κι' εκείνη του έσομολογήθηκε τον έρωτά της, με μάτια βολωμένα... Μη μπορώντας να δομάσει περισσότερο την καρδιά του, της έιπε τότε, αναστατωμένος:

— Δεν ξέρω, Μαίητς... έμπιστεύομαι σε σενα... Αδύνατο να μου πεις ψέματα!... Σ' αγαπώ, δεν μπορώ να σε χάσω. Θα σε πάρω μαζί μου, θα παντρευτούμε. Θ' αφήσω τη θάλασσα και θα ζήσω για πάντα κοντά σου. Θα δουλέψω για την ευτυχία μας... Ό, Μαίητς, πές μου πως με θέλεις και σύ, πως μ' αγαπάς!...

Η νέα γελούσε, έκλαιγε, τον φιλούσε σαν τρελλή, μεθυσμένη από ευτυχία.

— Έμπρός, Μαίητς, έλα μαζί μου, της έιπε άποφασιστικά.

— Όχι, Ανδρέα, έλα έσύ μαζί μου! φώναξε ξαφνικά η κοπέλλα.

Τον έπιασε απ' το χέρι και τον τράβηξε σε μια βαρκούλα. Πήδησαν μέσα κι' οι δυο.

Η Μαίητς πήρε τα κουτιά, δίχως ν' απαντήσει στις έρωτήσεις του Ανδρέα.

Έφερε τη βάρκα δίπλα στη σκάλα του ωραίου και κατάφωτου γιάτ, κι' ανέβηκε πάνω, κρατώντας απ' το χέρι το σαστισμένο θαλασσινό.

— Σας συνιστώ τον άρραβωνιαστικό μου, τον πλοίαρχο Ανδρέα Ρέντι! φώναξε στη συντροφιά των νέων και των κοριτσιών που την περικύκλωσαν.

Στράφηκε ύστερα στον Ανδρέα και τον ρώτησε, χαμογελαστή:

— Κατάλαβες τώρα;...

Ναί, είχε καταλάβει ο νέος... κι' υπέφερε σκληρά. Προσπάθησε ν' απαντήσει μ' ένα χαμόγελο σ' όλους εκείνους που σφίγγονταν γύρω του και τον συγχάραινε...

Υπόφερε, γιατί είχε νομίζει πως έζησε ένα έρωτικό παραιύδι, πως πρόσφερε τη σωτηρία και την ευτυχία σ' ένα χαμένο πλάσμα, ενώ πραγματικά είχε γίνει το παιχνίδι μιας ιδιότροπης εκατομμυριούχου...

Κύτταζε με θυμό τη Μαίητς, κάτω απ' το κουρασμένο και προσποιητό χαμόγελο που υπήρχε στα χείλη του.

Εκείνη τον τράβηξε παράμερα, σε μια γωνιά, και του έιπε:

— Με συγχωρείς, Ανδρέα... δεν είν' έτσι; Δεν είν' αλήθεια πως θές ακόμα να με παντρευτείς, κι' άς μην είμαι εκείνη που νομίζεις;... Θα σου εξηγήσω: Σε είχα δει στο πλοίο σου. Σε θαύμαζα. Σε είχα έρωτευθι λιγάκι, βλέποντάς σε να διατάζεις ή να συλλογίζεσαι ολομόναχος πάνω στη γέφυρα. Δεν ήξερα όμως πως να σε πλησιάσω... Κι' ύστερα, ήθελα νάμαι βέβαιη πως ο άντρας που θα μ' έρωτευότανε, θα έκτιμούσε μόνο τον εαυτό μου, κι' όχι την περιουσία μου...

— Ρώτησα, έμαθα πως σύναζες σ' εκείνο το μπάρ και ήρθα κι' εγώ... Σου έιπα την αλήθεια σ' όλα τα σημεία. Είμαι πραγματικά ολομόναχη στον κόσμο. Μόνο που δεν είμαι φτωχή... Με συγχωρείς, Ανδρέα;

— Όχι! πρόφερε ξερά ο ναυτικός με ζαρωμένα τα φρύδια.

Και, δίχως να προσθέσει άλλη λέξη, κατέβηκε στη βάρκα και χάθηκε στο σκοτάδι...

Μά, τ' άλλο πρωί, όταν ανέβηκε τα εφημερώματα στη γέφυρα του πλοίου του, είδε τη Μαίητς γαντζωμένη στα ξάρτια του γιάτ, να κυττάζει μ' άπόγνωσι προς το μέρος του.

Κατάλαβε τότε πως τον αγαπούσε αληθινά και πως την αγαπούσε κι' αυτός μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του. Κατάλαβε ακόμα πως θα τη συγχωρούσε για τα πλούτη της...

Σ. ΓΚΟΤΑ

Ο Ανδρέας της έπιασε τρυφερά το χέρι...

Ο ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΓΑΜΟΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ στις ιστορικές πόλεις της Σικελίας, την Κατάνη και τις Συρακούσες, υπάρχει ένα ανάκτορο αρχαϊκής τέχνης, που ανήκει σε μία από τις πιο παλιές και τις πιο αριστοκρατικές οικογένειες της Ιταλίας, την ντε λα Βρούκκα.

Τον Ιούνιο του 1801 ο γέρο-δούκας Άλντος ντε λα Βρούκκα, που ζούσε αποτραπηγμένος στο παλάτι του με την αγαπημένη του μοναχοκόρη Κωσταντίν, άναγγελε επίσημα τους άρραβωνες της με το νεαρό κόμητα Άλμπάνο Ριζάρι.

Όλοι ευχαριστήθηκαν με την αναγγελία αυτή, γιατί ήξεραν το αμοιβαίο αίσθημα των δύο νέων. Την ημέρα της τελετής της στέφωσης, οι αριστοκρατικές οικογένειες των περιχώρων, άρχισαν να πλημμυρίζουν από το πρώτο παλάτι του δούκα.

Οι προσκαλεσμένοι του εύχοντο ευτυχία στα παιδιά του, κι' αποσύρονταν ύστερα στις αίθουσες, περιμένοντας την ώρα του γάμου.

Από τους καλεσμένους ένας μονάχα έλειπε: «Ο νεαρός ιππότης Μπρούνο, πλούσιος ιδιοκτήτης του γειτονικού πύργου. Ο Μπρούνο είχε ζητήσει πολλές φορές το χέρι της Κωσταντίν, μα επειδή είχε επιπόλαιο και ύπουλο χαρακτήρα, ο ντε λα Βρούκκα δεν είχε δεχτεί την πρότασή του. Παρ' όλ' αυτά ο δούκας του έστειλε πρόσκληση, παραβλέποντας τη δυσαρέσκεια του τις ημέρες εκείνες της γενικής χαράς.

Την ώρα της στέφωσης, που έγινε στο έκκλησάκι του παλατιού, ο κόσμος είχε περιστοιχίσει τους νεόνυμφους. Συγκίνη μὲν από ευτυχία η Κωσταντίν, σπριζόταν στο μπράτσο του υπερήφανου συζύγου της.

Σαφνικά, τη στιγμή που άπλωνε το χέρι της, για να της περάσει ο Έπισκοπος το δαχτυλίδι, ένα σατανικό γέλιο ακούστηκε στο βάθος της έκκλησιας.

—Θεέ μου, άσχημο σημάδι!... ψιθύρισε η νεόνυμφη και ζαλισμένη στήριξε το κεφάλι της στο στήθος του κόμητα Ριζάρι. Κατάκλιμος κι' αυτός καθώς κι' ο δούκας έδωσαν διαταγές να βρεθεί ο ιερόσυλος, που είχε γελήσει σε μία τόσο ακατά-

—Χορέψτε!... Χορέψτε!... Θέλουμε χορό!...
—Για να γλεντήσουμε πρώτα κι' έμεις!... είπε ο ένας. Πρέπει όμως να θάψουμε πρώτα τη «θλίψη» που κρατάμε στην άγκυλιά μας!...
—Θάψτε την!... τους φώναξαν όλοι.

Οι δύο άγνωστοι δεν άργησαν να συμμορφωθούν. Άνασήκωσαν την πελώρια εκείνη κούκλα και την ακούμπησαν, σαν να ήταν μέσα σε φέρετρο, απάνω στην άμμο μιάς απόμερης δενδροστοκίας του κήπου. Έπειτα, όταν έθαψαν τη «θλίψη» έγενεφάν στους μουσικούς να παίξουν ένα ευθύμο τραγούδι, ένω οι άγνωστοι στροβιλιζόντουσαν ο' ένα χορό, γεμάτο κέφι!

Η σκηνή αυτή, το παίξιμό της κι' η σελτάδα του χορού άρεσε στους καλεσμένους και ζήτησαν να επαναληφθεί.

—Ευγενικές κυρίες και κύριοι, δεν έχουμε καμμία αντίρρηση στην επιθυμία σας!... είπε με πρόσχαρο ύφος ο ένας προσωποδόφος. Πρέπει όμως πρώτα να δείξουμε το πρόσωπό μας στον οικοδεσπότη. Όταν μάς δίτε, θα ντρεπόμαστε ύστερα να παίξουμε με το ίδιο κέφι, που είχαμε πριν, άγνωστοι καθώς είμαστε!...

—Έχουν δίκιο οι επισκέπτες μας!... είπε τότε ο γαμπρός. Άς μάς διασκεδάσουν πρώτα κι' έπειτα φανερώονται ποιοί είναι... Μου επιτρέπειτε πατέρα, να σε αντικαταστήσω στο χρέη του οικοδεσπότη για να μην ένοχληθείς εσύ;

Ο γέρος δούκας, ξεπληρωμένος στην πολυθρόνα του και κουρασμένος, άπάντησε του γαμπρού του:

—Και βέβαια σου το επιτρέπω, παιδί μου... Μάπως δεν είσαι πιά εσύ ο κύριος εδώ μέσα;...

Χαρούμενος ο κόμης Άλμπάνο Ριζάρι φίλησε τη γυναίκα του και προπορεύθηκε προς το μέγαρο. Άκολουθούσαν οι δύο προσωποδόφοι. Ο ένας μάλιστα κρατούσε στη μασχάλη του την κούκλα, που είχαν θάψει πρό όλιγου.

Δεν άργησαν να ζαναφανούν στο κατάφυτο μεγάρου οι δύο άγνωστοι κι' η συντροφία έμνηζε τις φωνές:

—Χορό!... Θέλουμε χορό!... Θέλουμε την παράστασή!... «Εξ ή θλίψι... Ζήτω το κέφι!...

—Ευχαρίστω!... ξεφώνισε ο ένας. Μία στιγμή να πάρουμε την κούκλα, που ξεχάσαμε μέσα...

Μπήκαν και ζαναβγήκαν κρατώντας με ύποκριτη λύπη την καλοσχεμασμένη κούκλα απ' τις μασχάλες κι' από τα πόδια της.

Με τις ίδιες κινήσεις άρχισαν πάλι να παριστάνουν την σκηνή της κηδείας και του ένταφιασμού.

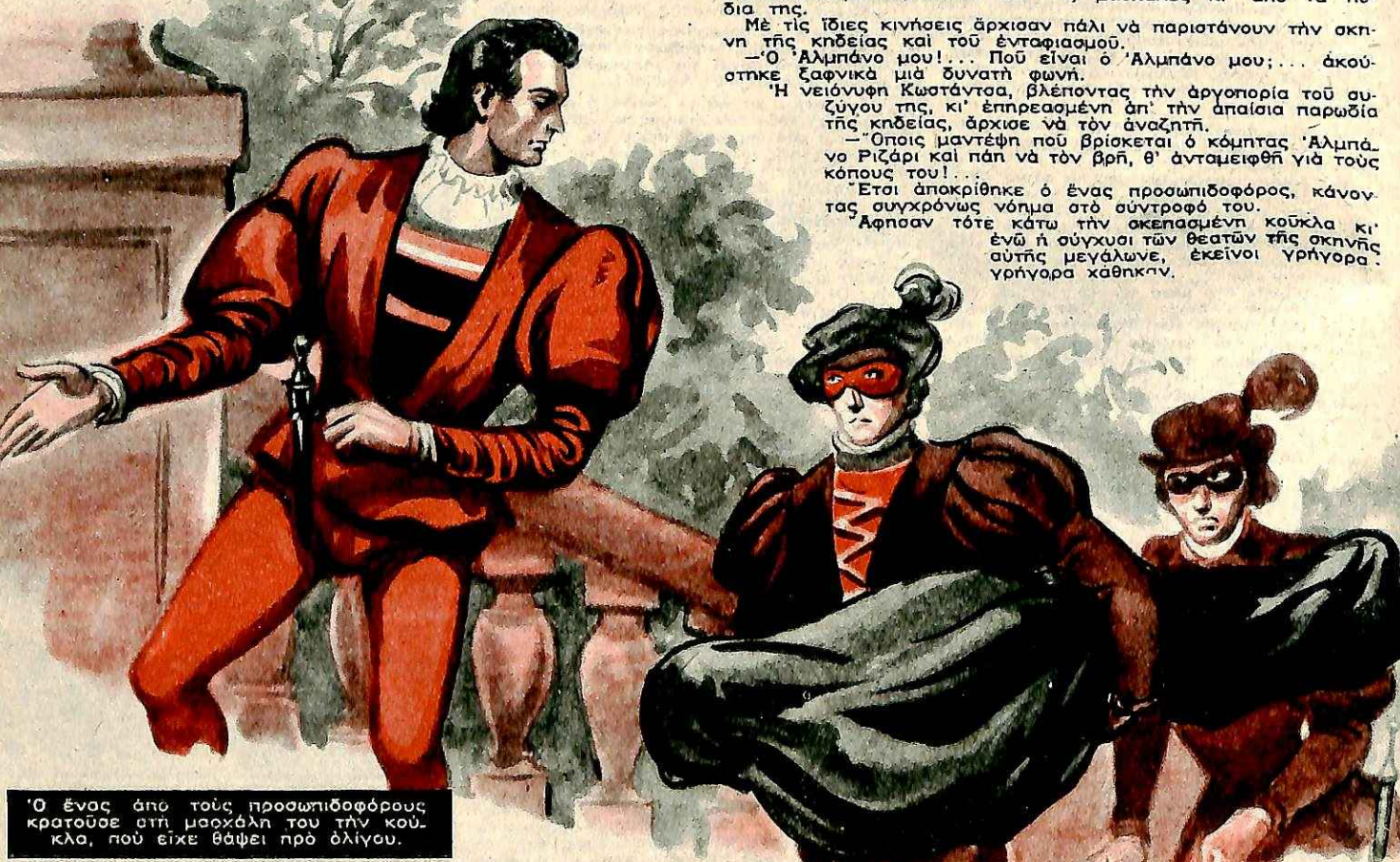
—Ο Άλμπάνο μου!... Πού είναι ο Άλμπάνο μου;... άκούστηκε σαφνικά μία δυνατή φωνή.

Η νεόνυμφη Κωσταντίν, βλέποντας την άργοπορία του συζύγου της, κι' έμπρασμένη απ' την απείθεια παρωδία της κηδείας, άρχισε να τον άναζητά.

—Όποιος μαντέψει πού βρίσκεται ο κόμης της Άλμπάνο Ριζάρι και πάν να τον βρή, θ' ανταμειφθεί για τους κόπους του!...

Έτσι άποκρίθηκε ο ένας προσωποδόφος, κάνοντας συγχρόνως νόημα στο σύντροφό του.

Άφισαν τότε κάτω την σκεπασμένη κούκλα κι' ένω η σύγχυση των θεατών της σκηνής αυτής μεγάλωνε, εκείνοι γρήγορα γρήγορα χάθηκαν.

Ο ένας από τους προσωποδόφους κρατούσε στη μασχάλη του την κούκλα, που είχε θάψει πρό όλιγου.

ληλη στιγμή. Άλλα μέσα στην ταραχή, δεν μπόρεσαν να τον άνακαλύψουν.

Την θλιβερή έντύπωσή την διαδέχθηκε γρήγορα η χαρά. Μετά τη στέψη ένα εξαιρετικά πλούσιο τραπέζι περίμενε τους καλεσμένους, που ξεχύθηκαν στους δροσλούστους κήπους του παλατιού, τραγουδώντας και χορεύοντας.

Κι' όταν η εύθυμία είχε φθάσει στο κατακόρυφο, παρουσιάστηκαν δύο προσωποδόφοι, ντυμένοι με τη γραφική στολή των χωρικών της Σικελίας. Στά χέρια τους κρατούσαν μία κούκλα σε μέγεθος ανθρώπου, σκεπασμένη με πέννημο σεντόνι, που πάνω σ' αυτό ήταν γραμμένη με γράμματα λευκά η λέξη «θλίψη»!

Επειδή συνηθίζεται στη Σικελία, την ώρα των διασκεδάσεων να έρχονται μεταμφιεσμένοι, οι καλεσμένοι τους περικύκλωσαν φωνάζοντας:

—Άλμπάνο!... στέναξε η νεόνυμφη, άσπρη σαν φάντασμα κι' ώρμησε προς την κούκλα, σπρωγμένη από κακές προαισθήσεις.

Τα δαχτυλά της γαντζώθηκαν στο μαύρο σεντόνι και το τράβηξαν με δύναμη. Την ίδια στιγμή η δυστυχία Κωσταντίν έθγαλε μία σπαρακτική κραυγή και σωριόστηκε λιπόθυμη.

Τη θεοί της κούκλας είχε πάρει το ζεστό άκμα κι' αίματό-φουρτο πτώμα του αγαπημένου της συζύγου.

Η τραγική ύψη, θύμα της εκδικήσεως του Μπρούνο, γιατί αυτός ήταν ο δολοφόνος, τελείωσε τη θλιβερή ζωή της σ' ένα μοναστήρι.

ΜΟΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Η ΛΗΘΑΡΓΙΚΗ ΕΓΚΕΦΑΛΙΤΙΣ

Μία σοβαρή ασθένεια με άπειρες ποικιλίες

ΠΡΙΝ από τον πόλεμο του 1914 - 18, δεν γινόταν λόγος για την ληθαργική έγκεφαλίτιδα. Η ασθένεια, ώστόσο, ύπήρχε, άλλ' ήταν σπανιστάτη. Ο νευρικός κλονισμός, όμως, που προεκάλεσε ο πόλεμος σε πλείστα άτομα, την άνεξωγόνισε και της έδωσε τη μορφή επιδημίας, που εξαπλώθηκε ταυτόχρονα στη Γαλλία και την Αυστρία. Οι έπιστήμονες την έμελέτησαν τότε και της έδωσαν αυτό το όνομα, λόγω της ύπνηλης που προκαλούσε στους άσθενείς.

Η ληθαργική έγκεφαλίτις παρουσιάζεται με πλείστες μορφές. Το κοινό σύμπτωμά σ' όλες αυτές τις μορφές είναι οι όπτικές διαταραχές, που παρουσιάζουν επίσης μεγάλη ποικιλία. Άλλοι από τους άσθενείς άλλωθωρίζουν, άλλοι βλέπουν τα αντικείμενα διπλά, άλλοι δεν άνεχονται το φώς κτλ.

Οι όπτικές διαταραχές περνούν πολύ σύντομα. Έμφανίζεται κατόπιν η ύπνηλία. Ο άσθενής κυριεύεται από μία άκατάσχετη τάση για ύπνο. Οι κρίσεις της ύπνηλης διαρκούν κάποτε μόνον μερικές στιγμές. Άλλοτε, όμως, παρατείνονται επί ώρες και ημέρες.

Το άξιοσημείωτο είναι ότι, σε μερικές περιπτώσεις, αντί για ύπνηλία, παρουσιάζεται άπνηία, που συνεχίζεται επί μήνες και προκαλεί μεγάλη εξάντληση στον άσθενή.

Με τον καιρό έμφανίζονται κι' άλλα συμπτώματα: Τρεμούλιασμα των άκρων, βίαιοι σπασμοί, άκατάσχετα χασμήματα, τρελλά γέλια, που τραντάζουν όλο το σώμα του άσθενούς κτλ. Σε μερικές περιπτώσεις, μάλιστα, έμφανίζεται μία παροδική παράλυσις, που, εύτυχώς, δεν κρατάει περισσότερο από μερικές ημέρες.

Ο πυρετός είναι συνήθως πολύ ύψηλος. Ο άσθενής αίσθάνεται ταυτόχρονα δυνατούς πόνους στα άκρα, στο λαιμό, στους ώμους κτλ.

Υπάρχει μία μορφή υπεροξείας έγκεφαλίτιδος, που εισβάλλει άπρόσπτα. Ο άσθενής κυριεύεται από ύψηλότατο πυρετό, παραμιλάει, τραντάζεται από σπασμούς και πεθαίνει έπειτα από μερικές ημέρες.

Η καλυμμένη μέση έγκεφαλίτις, έξ άλλου, άρχίζει σαν μία συνηθισμένη γρίππη και διαρκεί μερικές ημέρες ή μερικές έβδομάδες. Ο θάνατος έπέρχεται σε εξαιρετικές μόνον περιπτώσεις. Η άσθένεια ύποχωρεί κατόπιν ή γίνεται χρόνια.

Είναι άξιοσημείωτον ότι, κατά τις περιστάσεις, υπερισχύει πότε το ένα σύμπτωμα και πότε το άλλο. Κατά την επιδημία του 1914-18, τα χαρακτηριστικά συμπτώματα της άσθενείας ήταν ο πυρετός, η ύπνηλία και οι παράλυσεις των ματιών. Σήμερα, αντίθετα, υπερισχύουν οι ακόλουθες μορφές: έγκεφαλίτις με ίλιγγους, ναυτία και διαταραχές της ίσορροπίας, κομψώδης έγκεφαλίτις, έγκεφαλίτις με παράλυσι των κινήμων, έγκεφαλίτις με παράληρημα και διανοητικές διαταραχές.

Υπάρχει όμως και μία καλοήθης μορφή. Ο άσθενής δεν ύποπτευεται, μάλιστα, ότι είναι άρρωστος. Κυριεύεται μόνο από ξαπνικές κρίσεις ύπνηλης στις ώρες εργασίας του, στο φαγητό κτλ. Η κατάσταση αυτή συνεχίζεται μερικές ημέρες και κατόπιν εξαφανίζεται το ίδιο άπτότομα όπως ήρθε.

Μορφή έγκεφαλίτιδος είναι επίσης και οι άκατάσχετοι λόξυγκες που έμφανίζονται κάπου - κάπου με τη μορφή επιδημίας.

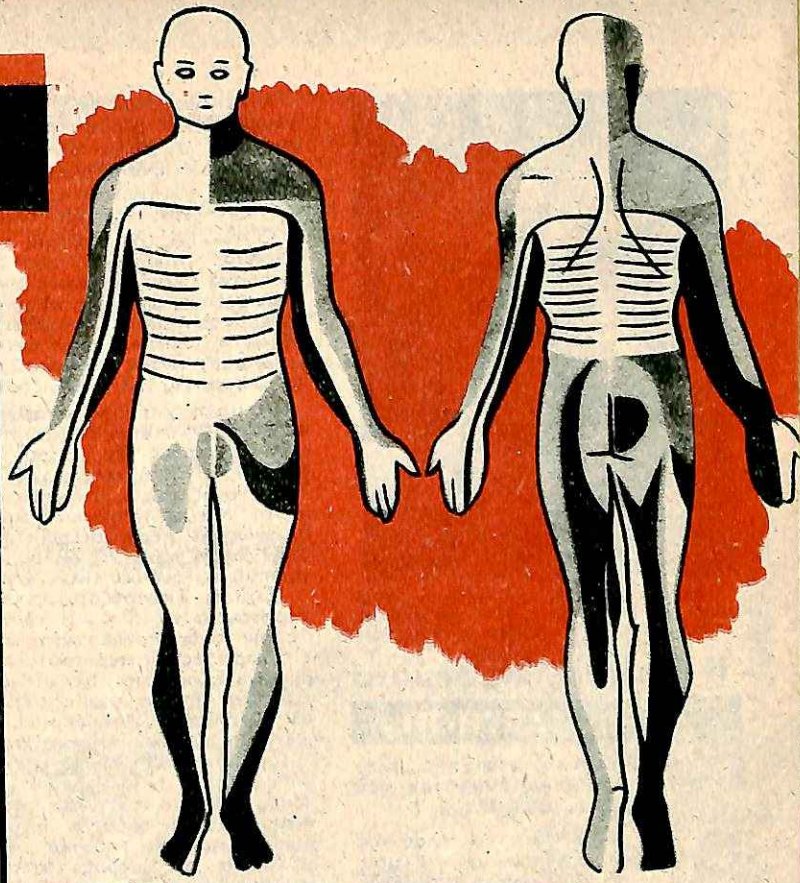
Η ληθαργική έγκεφαλίτις είναι σοβαρή ασθένεια που η θνησιμότητάς της φτάνει σε ποσοστόν 25%. Η έγκυμοσύνη την καθιστά ιδιαίτέρως επικίνδυνη.

Η άσθένεια αυτή όφείλεται σ' έναν ιό, που το μέγεθός του δεν ξεπερνάει το έν χιλιοστόν του χιλιοστομέτρου και που άνακαλύφθηκε μόλις τελευταία χάρις στο ηλεκτρονικό μικροσκόπιο. Εισχωρεί στον οργανισμό των υγιών ατόμων με την άναπνοή ή με την έπαφή αντικείμενων που τα έπιασε με τα χέρια του ή τα έχρησιμοποίησε με όποιονδήποτε τρόπο άσθενής.

Η έπάσσις διαρκεί από έναν έως δύο μήνες. Τα πρώτα συμπτώματα της άσθενείας έμφανίζονται έπειτα από το διάστημα αυτό.

Η έγκεφαλίτις προσβάλλει άτομα κάθε ηλικίας. Είναι συνηθέστερη, όμως, στους ένηλικους. Μπορεί να έμφανισθεί επίσης έπειτα από μία μολυσματική άσθένεια ή κατά την πορεία της.

Η διάταξις των αισθητηρίων νεύρων στο σώμα. Άριστερα: έμπροσθία όψις. Δεξιά: όπισθία όψις. Τα αισθητήρια νεύρα στον μέν θώρακα εκτείνονται κυκλικά, στο δε άκρο σε κάθετες διακλαδώσεις.

Η ληθαργική έγκεφαλίτις δεν προσβάλλει μόνο τον έγκεφαλο, αλλά και όλόκληρο το νευρικό σύστημα και σ' αυτό όφείλεται η ποικιλία των συμπτωμάτων της.

Η κυριώτερη θεραπευτική άγωγή της ληθαργικής έγκεφαλίτιδος συνίσταται στην καταπολέμησι της μόλυνσεως, που γίνεται με το σαλικυλικόν νάτριον, τις ένδοφλέβιες ένεσεις ιωδιούχου νατρίου και την ούροτροπίνη (χορηγούμενη από το στόμα ή με ένδοφλέβιες ένεσεις).

Η πενικιλίνη έπίδρα έυεργετικά σε ώρισμένες περιπτώσεις ληθαργικής έγκεφαλίτιδος, σ' άλλες περιπτώσεις όμως είναι τελείως άνίσχυρη.

Ο ιός της έγκεφαλίτιδος διασκορπίζεται σ' όλόκληρο το νευρικό σύστημα και δημιουργεί διάφορες έστιές. Γι' αυτό, στις βαρείες μορφές της άσθενείας, δημιουργούνται τεχνητά άποστήματα, για να έντοπισθ σ' αυτά η μόλυνσις και να μην προσβάλλη άλλα εύαισθητα σημεία.

Παράλληλα με τα φάρμακα αυτά, χορηγούνται επίσης στον άσθενή καταπραύντικά (βρωμιούχα, χλωράλη), αν ύποφέρη από άπνηία με σπασμούς, ή διεγερτικά (καμφόνη, στρυχνίνη) αν παρουσιάζει άκατάσχετη ύπνηλία.

Η προφύλαξις, σε περίπτωση επιδημίας, συνίσταται στην άπολύμανσι της ρινοφαρυγγικής κοιλότητος. Η άπολύμανσις αυτή γίνεται με κολλύρια που έχουν στη βάση τους σουλφαμίδες είτε με έλαιον εύκαλύπτου σε διάλυσι 3%.

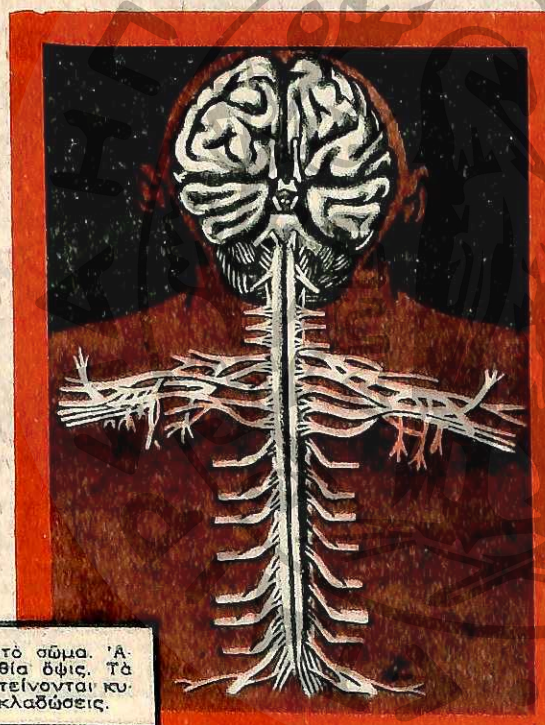
Το ρίζι και η ύπερτασις

Ο καθηγητής Βάλτερ Κέμπνερ, που είναι, ως γνωστόν, ο εισηγητής της θεραπείας της αρτηριακής υπέρτασεως με το ρίζι, έδημοσίευσε τελευταία μία έκθεσι που περιλαμβάνει 2.000 περιπτώσεις, στις όποιες εφαρμόσθηκε με άπόλυτη έπιτυχία η έν λόγω θεραπευτική άγωγή.

Στην έκθεσι αυτή περιλαμβάνονται επίσης και περιπτώσεις σκληρύνσεως των αρτηριών, διαταραχών των νεφρών και αιμορραγιών του άμφιβληττροειδούς, που έθεραπεύθησαν τελείως με το ρίζι.

Ο καθηγητής Κέμπνερ παρατηρεί ότι, για να έπιτευχθούν ίκανοποιητικά άποτελέσματα, πρέπει η έν λόγω άγωγή όχι μόνο να εφαρμόσθ από τα πρώτα στάδια της άσθενείας, αλλά και να συνεχισθεί κατόπιν χωρίς καμμία διακοπή επί μακρότατο χρονικό διάστημα.

Τράτες, λοιπόν, ρίζι, αν ύποφέρετε από «πίεσις», για να καλύτερήσ η κατάσταση σας.

Άκομη και στους αθλητικούς αγώνες, οι Σκωτσέζοι δεν εγκαταλείπουν την γραφική τους φούστα.

Η σκωτσέζικη φούστα ΘΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΗ;

Τα προεδρευτικά στοιχεία εκήρυξαν τον πόλεμο εναντίον του γραφικού κίλτ.

ΟΤΑΝ, λίγο μετά το τέλος του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, ο πρόεδρος Τρούμαν παρέθεσε στον Λευκό Οίκο μια δεξίωση, όπου είχαν προσκληθεί πολλές προσωπικότητες των συμμάχων χωρών, οι έπτακδοιο περίπου παρισταμένοι άκουσαν ξαφνικά, ενώ τίποτε ως τότε δεν είχε ταραξει την εθιμοτυπική γαλήνη της δεξιώσεως, έναν τρομακτικό πάταγο, σαν να είχε κομματιάσει μια βόμβα όλα τα τζάμια του κτιρίου.

Όπως διαπίστωσαν άμέσως, άφορμή του πατάγους, δεν ήταν κανένα μυστηριώδες σαιμποτάζ, αλλά η έφαρμογή στην πράξη, ενός πανάρχαιου σκωτσέζικου εθίμου: Οι Σκωτοί, αφού ήπιαν στην υγεία και τη μακροήμευση του βασιλέως Γεωργίου του ΣΤ', έσπαζαν τα ποτήρια τους στο πάτωμα!...

Η παράδοση τους επέβαλλε, καθώς έξηγησαν στους έκπληκτους άμοτραπέζους τους, να σπάζουν παντοτε τα ποτήρια, έπειτα από ένα ιστορικό γεγονός, ώστε να μη ξαναχρησιμοποιούνται σε ευτελέστερες περιστάσεις.

Το έθιμο αυτό, στο οποίο θυσίαστηκαν άκετά από τα ακριβά ρωματικά κρύσταλλα του Λευκού Οίκου, είναι ένα από τα πολλά, που κάνουν την Σκωτία να είναι μια από τις πιο ιδιόρρυθμες χώρες του κόσμου και που οι κάτοικοί της τα διατηρούν μέχρι σήμερα με άκλόνητη προσήλωσι προς το παρελθόν.

Η πρώτη αντίδρασι εναντίον τους σημειώθηκε μόλις πριν από ένα χρόνο, από ώρισιμένους ριζοσπαστικούς Σκωτσέζους, που άποφάσισαν πως είναι καιρός η χώρα τους να συγχρονισθή και να άποτινάξη τις βαρείες άλυσίδες της παραδόσεως, που την παρουσιάζουν σαν χώρα καθυστερημένη.

Η ριζοσπαστική έκστρατεία στράφηκε, όπως ήταν έπόμενο, κατά κύριο λόγο εναντίον του κίλτ — της σκωτσέζικης φούστας — που άποτελεί την γραφικότερη και πιο περίεργη από τις σκατικές ιδιοσυμμιές. Η κατάργησι της ιστορικής φούστας, που φοριέται ακόμα και στις έπισημες δεξιώσεις, με σακκάκι του σμάκιν και μαύρα λουτρούνια, υποστηρίχεται σήμερα με φανατισμό από την προεδρευτική παράταξι. Τα μειονεκτήματα, που παρουσιάζει, είναι πολλά, όπως υποστηρίζουν οι έχθροί της:

Είναι άναρχονιστική, προκαλεί τα φιλοπερίεργα βλέμματα και τα ειρωνικά μειδιάματα των ξένων, δημιουργεί πλήθος από γνωστότατα προβλήματα για εκείνον που τη φοράει και, έπιπλέον, στοιχίζει ακριβά.

Όυτε όμως το τελευταίο αυτό έπιχείρημα, που θίγει τους Σκωτσέζους στο «κατ' έξοχον... ευαίσθητο σημείο τους, μπόρεσε να μεταπειθή τους υποστηρικτές του εθίμου, που πέρασαν άμέσως στην αντίθεσι, χρησιμοποιώντας περιφρονητικώτατες έκφράσεις για τους ριζοσπάστες.

Η μάχη για την κατάργησι της φούστας βλάσκειται τώρα στην άκμή της και κανείς δεν μπορεί να ξέρει ποιά θα είναι η τελική της έκβασι. Το γεγονός, όμως, είναι πως οι έισηγητές του συγχρονισμού κερδίζουν διαρκώς και περισσότερους άπαδους στην άποψή τους. Έξ άλλου, τα έπιχειρήματά τους δεν είναι άσθηρικά.

Ενώ οι Σκωτσέζοι φορούν με ύπερηφάνεια το κίλτ και το θεωρούν ως την «άνδρотреπεστερη» άπ' όλες τις φορεσιές, οι περισσότεροι ήπειρωτικοί Ευρωπαίοι, δεν συμμερίζονται αυτή την άντίληψι και έπιμένουν να το βλέπουν σαν ακριβή άπαμψησι της γυναικείας φούστας!

Οι άουσιήτες, άλλωστε, είναι πάρα πολλές: Το κίλτ δεν βγαίνει από κάτω, όπως το παντελόνι, αλλά από πάνω, όπως η φούστα. Έπίσης, όπως σε άκετές φούστες έχει γίνει τελευταία της μόδας, στερεώνεται στο πλάι με άγκράφες.

Τέλος, φθάνει ακριβώς ως το γόνατο, όπως η φούστα που έπεχείρησε να λανσάρη ο Ντιόρ, και έμεινε έντελως άνεπηρέαστο... από το άνιου-λουκ του 1948, που κατέβασε την φούστα ως τους άστραγάλους.

Το στιλέτο με την χρωματιστή λαβή, το στολισμένο με πέτ-άδια, που κρεμούν στην δεξιά πλευρά του κίλτ οι Σκωτσέζοι, καθώς και το έφεδρικό, μαυρομάνικο μαχαίρι, που έχουν περασμένο στην κάλτσα τους, μολονάτι έλαττώνουν κάπως, δεν εξαφανίζουν την άυσμη έντύπωσι της άμασιήτης με την γυναικεία άμφίεσι.

Έξ ίσου σοβαρό είναι το δεύτερο έπιχείρημα των ριζοσπαστών. Το κίλτ δημιουργεί, πραγματικά, πολλά προβλήματα για τους Σκωτσέζους, που, πούν το φορέσουν για πρώτη φορά, άκπαιδεύονται, ειδικώς στον τ-άπο, με τον όποιο πρέπει να κάθονται!...

Ο πουριτανισμός είναι καθεστώς σ' όλόκληρο το Ένωμένο Βασίλειο και μια Σκωτσέζα θα σοκαριζόταν όσο και μια Έγγλέζα από την... πρακλητική τάσι, που θα είχε ο καθισμένος πλάι της κύριος με το κίλτ!

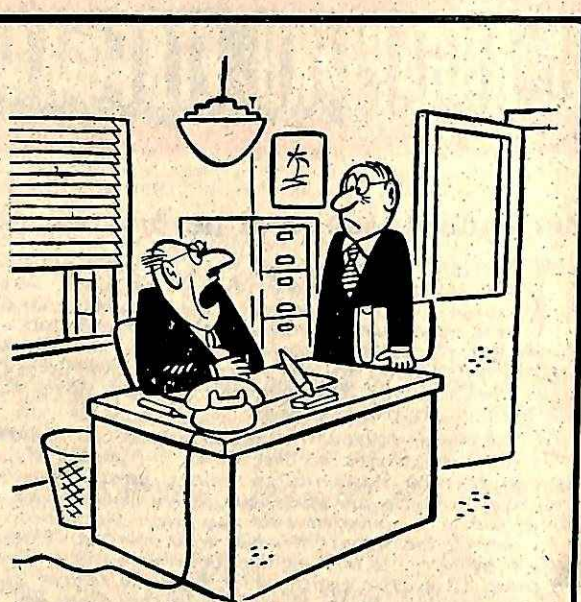
Φυσικά, και στην χειρότερη περίπτωση, δεν θα έπρόκειτο για μεγάλα πράγματα, γιατί η πεποίθησι πολλών Ευρωπαίων, ότι οι Σκωτσέζοι, δεν φορούν τίποτε κάτω από τη φούστα τους, άφείλεται σ' έναν άνακριβή θύλλο!

Στην πραγματικότητα, φορούν ένα μονόχρωμο έσώρουχο στο ίδιο χρώμα, ώστε να συγχέεται μαζί του, αν τυχόν φυσήξη για μια στιγμή ένα κάπως ζωπό άεράκι.

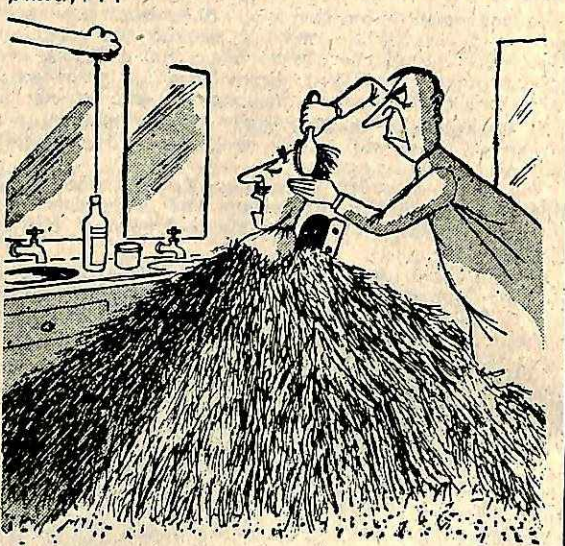
Απολύτως άναποκρινόμενο στην άλήθεια είναι και το τελευταίο στην σειρά, αλλά όχι και το πιο εύκαταφόνητο, από τα έπιχειρήματα που παρατάσσονται εναντίον του κίλτ.

Για την κατασκευή του χρειάζονται άχτά μέτρα ύφασμα, άυσμη δηλαδή φορές παραπάνω άπ' όσα χρειάζονται για μια όλόκληρη άνδρική φορεσιά!

Έτσι, αν τελικώς καταργηθή το πατροπαράδοτο κίλτ, οι Σκωτσέζοι θα χάσουν την γραφική τους ευφάνησι, αλλά θα παραγοποιηθούν συγχρόνως μια σόδαρι όικονομια στα έξοδα για το ντύσιμό τους!...

— Πάλι για αύξησι ήθελες; Μά τι λογιστής είσαι εσύ, βρε παιδί μου, που δεν ξέρεις να τα φέρεις βόλτα;

— Άκριβήνατε τόσο το κούρεμα, που τώρα τελευταία όλο και το ανέβαλλα!

— Ήσυχασε τώρα, μαμά! Έφυγε!

Μια ροκαμβολική άπόπειρα έκβιασμού

Ο Λουίτζι Μπαρέττα ήταν, στις αρχές του αιώγος μας, ένας από τους πιο γνωστούς φιλάθλους του Μιλάνου. Είχε ιδιόκτητο σταύλο με άλογα και ίπποδρόμιες, άνέτρεφε σκυλιά από έλκετες ράτσες και δαπανούσε πολλά χρήματα για να όργανώσει άγώνες και να άθλοετή βραδεία. Την έποχή εκείνη που οι έκατομμυριοχί μετριόνταν στα δάχτυλα, αυτός είχε μια περιουσία που ύπολογίζονταν σε πολλά έκατομμύρια λιρέτες.

Το πρωί της 9ης Δεκεμβρίου του 1905 κυκλοφόρησε, ξαφνικά, στο Μιλάνο η άφήμη ότι ο Μπαρέττα είχε πέσει θύμα μιας άνατριχιαστικής άπόπειρας. Οι έφημερίδες της άλλης ημέρας άνέγραφαν όλες τις λεπτομέρειες αυτής της ύποθέσεως.

Ο Μπαρέττα, ήταν τότε 39 χρόνων, κι είχε ένα φίλο, τον Άγγελο Βέκιο, ηλικίας 33 χρόνων, που ήταν μανιάνης για τα σκυλιά και που έφιζόταν, μάλιστα, ως ο καλύτερος ζωγράφος τους. Είχαν γνωριστεί σε μια έκθεσι σκυλιών κι' από τότε τους συνέδεσε μια μεγάλη φιλία.

Την προηγούμενη ημέρα, στις 8 Δεκεμβρίου, ο Βέκιο είχε προσκαλέσει το Μπαρέττα σε μια έπαυλι που είχε σ' ένα προάστιο του Μιλάνου, για να του δείξη, όπως του έλεπε, μερικούς πίνακες σκυλιών, που είχε ζωγραφίσει.

Ο Μπαρέττα δέχτηκε άνυπόπτος την πρόσκλησι. Η έπαυλι αυτή ήταν ένα παλιό μισοερειπωμένο χτίριο μ' ένα μεγάλο κήπο όλόγυρα.

Σπίτι και κήπος φάνερωναν την πιο μεγάλη έγκράτλνιψι. Ο Μπαρέττα χτύπησε την πόρτα. Ένας σωματώδης άντρας ως σαραντά πέντε χρόνων έτρεξε άμέσως να του άνοιξη. Ο πολυκατομμιούχος άναγνώρισε σ' αυτόν έναν παλιό χασάπη, κάποιον Κάρλο Μαπέλλι, που τον είχε εύεργετήσει κάμποσες φορές.

Αιέσιως σχεδόν έμφανίστηκε κι' ο Βέκιο, που άδηγησε τον έπισκέπτη του σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, με στοιχειώδη έπιπλώσι: ένα ντιβάνι, ένα τραπέζι, μερικά καθίσματα και στο βάθος, πίσω από ένα παραβάν, ένα μεγάλο λουτρό γεμάτο νερό. Στους τοίχους κρέμονταν κάμποσοι πίνακες σκυλιών.

Ο Μπαρέττα άρχισε να τους εξέτάη μ' ενδιαφέρον. Άλλιά, ξαφνικά, ο Βέκιο κι' ο Μαπέλλι ρίχτηκαν πάνω του, τον έδεσαν και τον έβαλαν να καθίση στο ντιβάνι.

Ο πολυκατομμιούχος προσπάθησε στην άρχη ν' άμυνθή και φώναξε δυο-τρεις φορές, ζητώντας βοήθεια. Άλλ

ΔΙΑΒΗΚΗ ΚΑΤ' ΕΠΙΤΑΓΗΝ!

ο Βέκιο έβγαλε ένα περιστόφο, διηύθυνε την κάννη προς το μέρος του και του έλεπε:

— Άν βγάλης και την παραμικρή λέξι από το στόμα σου, είσαι χαμένος! Έπειτα άσπρωξε μπροστά του το τραπέζακι. Πάνω σ' αυτό βρίσκονταν ένα καλαμάρι, μια πένα και χαρτί.

Γράψε! έλεπε ο Βέκιο στον Μπαρέττα.

Κι' άρχισε να του ύπαγορεύει:

«Ο ύπογραφόμενος Λουίτζι Μπαρέττα, από λαών πλήρως των διανοητικών μου δυνάμεων, όρίζω τα έξης...»

Μ' αυτό το έγγραφο, ο Μπαρέττα άφηνε το έν τρίτον της περιουσίας του στον «άγαπητό φίλο του» Βέκιο.

Ο ίδιος του ύπαγόρευσε κατόπιν διάφορες έπιστολές σε συγγενείς και φίλους του. Μ' αυτές ο Μπαρέττα τους έκανε γνωστή την άπάφασί του να τερματιστή τη ζωή του.

Ο άύστυχισμένος έγραψε κάθε τι, που του ύπαγόρευε ο Βέκιο. Στο τέλος, ο ζωγράφος έβαλε όλα αυτά τα χαρτιά στην τσέπη του, έκανε ένα λούμα στον Μαπέλλι κι' έφυγε.

Ο Μπαρέττα, δεν είχε πιά καμμία άμφιβολία για το τι τον περίμενε. Άναρωτιόταν μόνο μια τράπο θα τον σκότωνε ο Μαπέλλι, που όλα έδειχναν πως θα ήταν ο δήμιος.

Άλλ' έγινε, ξαφνικά, κάτι το όλότελα άπροσδόκητο. Ο Μαπέλλι άρχισε να λύνει τα δεσμά του Μπαρέττα και στο τέλος του έλεπε:

— Άν ήξερα ότι έπρόκειτο για σάς, δεν θα δαχόμουν ποτέ να συνεργασθώ σ' αυτή τη βρωμοδουλειά! Δε μπορώ να ξεχάσω πως πολλές φορές μ' έχετε εύεργετήσει. Και δε συνήθισα να είμαι άχάριστος.

Τού άφηγήθηκε ότι ο Βέκιο του είχε ύποσχεθή 10.000 λιρέτες για να σκότωση τον Μπαρέττα με τον τρόπο που του έδειχνε. Ο τρόπος αυτός ήταν ο έξης: Θα τον έβαζε πρώτα μέσα στο μπάνιο και θα κρατούσε το κεφάλι του κάτω από το νερό ώσπου

να βεβαιωνόταν πως πέθανε. Οάπαιρνε κατόπιν το πτώμα και θα τόρριχνε μέσα στο ποτάμι. Έτσι όλοι θα φαντάζονταν ότι ο Μπαρέττα είχε άυτοκτονήσει, πράγμα που θα το πιστοποιούσαν και οι έπιστολές του. Ο Βέκιο τότε θα γινόταν κύριος ενός σημαντικού μέρους της μεγάλης περιουσίας του και θα εξασφάλιζε μια ζωή άνετη κι' άπαλλαγμένη από κάθε ένόχλησι.

Αυτό το σχέδιο ήταν άληθινά σατανικό.

Ο Μαπέλλι, αφού ζήτησε από τον Μπαρέττα να τον συχωρέση, τον συνάδεψε ως το μεγάλο δρόμο, όπου ο φιλάθλος πολυκατομμιούχος πήρε ένα άμαξι κι' έφυγε. Η πρώτη του δουλειά, όταν έφτασε στο Μιλάνο ήταν, φυσικά, να τρέξη στην άστυνομία και να καταγγείλη την έναντίον του άπόπειρα.

Στο μεταξύ, ο Βέκιο είχε ταχυδρομήσει τις έπιστολές και ξαναγύρισε στην έπαυλι για να δει αν τα πράγματα είχαν γίνει όπως είχε διατάξει. Άλλα δεν βρήκε εκεί ούτε τον Μπαρέττα, ούτε τον Μαπέλλι.

— Άν βγάλης την παραμικρή λέξι από το στόμα σου, είσαι χαμένος!... του έλεπε ο Βέκιο.

Το νερό του λουτρού ήταν, έξ άλλου, όλόκαθαρο και τίποτε μέσα στο δωμάτιο δεν έδειχνε πως το σχέδιό του είχε έκτελεσθή.

Κυριεύτηκε τότε από φόβο και το ίδιο βράδυ έτοιμάσε λίγα πράγματα του κι' άποχαίρετρε βιαστικά τη γυναίκα του, λέγοντάς της πως οι δουλειές του τον άνάγκαζαν να λείψη μερικές μέρες κι' έφυγε για τη Γένουα. Έκει έμεινε δυο μέρες στο σπίτι μιας φίλης του, κάποιας Τζιτζινίας Ροσσέτι. Έπειτα έφυγε κι' από εκεί για τη Ρώμη. Η σκέψη πως το σχέδιό του άπέτυχε και ο κίνδυνος που διέτρεχε να πισστή και να ύποστή τις συνέπειες της έγκληματικής άπόπειράς του, δεν τον άφηναν ήσυχο.

Το πρωί της 13ης Δεκεμβρίου, τέλος, πήρε ένα άμαξι κι' έλεπε στον άμαξι να τον πάη προς το μέρος των κήπων του Πίντσιο.

Σε κάποια στιγμή, ο άμαξάς άκουσε ένα δυνατό κρότο στο έσωτερικό του άμαξιού.

Γύρισε τότε το κεφάλι του και είδε τον Βέκιο, που έπλεε μέσα σε μια λίμνη από αίμα. Είχε φυτέψει μια σφαίρα στην καρδιά του!...

Αυτός ήταν ο τρομερός έπίλογος της ροκαμβολικής αυτής ύποθέσεως.

ΜΑΡΙΑ Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΟ βάθος του ξύλινου κουτιού ήταν γραμμένο με μολύβι τ' όνομα Μαρία. Τίποτ' άλλο. Άλλα τ' όνομα αυτό ήταν για μένα μια δόξα, μια ελπίδα, όλα τα παιδικά μου χρόνια, γεμάτα αγωνία, και θλίψη και ιουσταλγία. Τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα, μ'α δεν έπρεπε να κλάω. Έπρεπε σ'ε λίγο να βγώ στη σκηνή. Ήμουν έτοιμη, όταν μπήκε στο καμαρίνι μου ο Μπόρις Ντενίσωφ.

— Ταμάρα, αγάπη μου, μού είπε, σ'ε πέντε λεπτά αρχίζουμε! Απόψε πρέπει να είσαι περίφημη. Νά περδεις στη σκηνή! Παίζεις στη «Σ κάλ» στο μεγαλύτερο θέατρο του κόσμου!

Τού χαμογέλασα και τόν φίλησα. Προχώρησα στη σκηνή και κούταξα απ' την τρυπα της αλυσίας. Το θέατρο ήταν γεμάτο. Τότε μού φάνηκε πως ξανάκουα τη φωνή της Μαρίας, σ'α νάχα γυρίσει πίσω σ'ο χειμώνα εκείνο τ'ο 1935. Τότε δεν λεγόμουν Ταμάρα Ντενίσωφ, δεν είχα παντρευτεί ακόμα το Μπόρις: ήμουν η μικρή Πιερρέτ Μποργκιέ, μαθήτρια δευτεροετης της Σχολής Μπαλέτου...

Η Μαρία ήταν η καλύτερη μαθήτρια, στην τελευταία τάξη, και της είχαν εμπιστευτεί το ρόλο της Φανής σ'ο μπαλέτο «Παλιό Μοναχό». Σ'ε λίγο, βάθαινε στη σκηνή. Και πραγματικά, όταν άνοιξε η αλυσία, ανάμεσα σ'ις άλλες μπαλαρίνες, η Μαρία, ήταν η πιο όμορφη. Όταν τελείωσε η παράσταση, χειροκροτήματα ακούστηκαν από παντού. Ήταν ένας θρίαμβος για την αδελφή μου.

Η Μαρία έστειλε φιλήσ' όλους μ'α πρό πάντων πρ'ς τ'ο άριστο θεωρείο, όπου βρισκόταν ο Μωρίς.

Ο Μωρίς Ραμέ είχε μεγαλώσει μαζί μ'α, είχε παίξει με μ'α, τη Μαρία και τ' άλλα παιδιά. Ή μητέρα του, η κοντέσσα Ραμέ, ήταν πάντα ευγενική με τη μητέρα μ'α, που ήταν αδελφός της πολυκατοίκιας. Έβλεπε όμως με κακό μάτι τις σχέσεις της Μαρίας και τ'ο Μωρίς. Μ'α συμβού-

μανικού έπιτελειού, κάπου 45 χρονών. Είχε έρωτευθει τρελλά τ'η Μαρία και της είχε προσφέρει τ' όνομα του και την περιουσία του.

— Δεν τ'ον αγαπάω, μού είχε εξομολογηθεί η Μαρία, αλλά θ'α βρώ ένα μεγάλο όνομα και κοινωνική θέση.

Όταν ξέσπασε ο πόλεμος κι' άρχισε ο βομβαρδισμός τ'ο Βερολίνου, ο γαμπρός μου νοίκιασε μ'α ώραία βίλλα στις όχθες της λίμνης τ'ο Γκάρντα.

Εκεί έστειλε τη Μαρία, έμένα και τόν Ντενίσωφ. Απομονωμένοι δ'οι στη βίλλα, ζούσαμε μακριά απ' τη φρίκη τ'ο πολέμου. Ο Χάνς ήταν διοικητής στη Βερόνα κι' έρχοταν συχνά σ'ο σπίτι για λίγες μέρες.

Όλα τ'α περιμένα, όχι όμως και τ'α ξαναδώ εκείνο τ' απόγεμα τ'ο Νοέμβρη την κοντέσσα Ραμέ. Άνοιξα εγώ την πόρτα, γιατί η Μαρία κοιμόταν.

— Η βαρύνη φόν Σούλτς; ρώτησε βεβήλη η κοντέσσα Ραμέ, χωρίς να μ'α αναγνωρίσει στην αρχή.

— Είναι στη Βερόνα με τόν άντρα της, απάντησα ψέμματα, άλλ'εγώ είμαι η αδελφή της.

— Πιερρέτ, εσύ! Έμαθα, πρόσθεσε σιγά, πώς η αδελφή σου παντρεύτηκε τ'ο διοικητή φόν Σούλτς. Γι' αυτό τ'ο λόγο ήρθα. Θέλω να μ'ε βοηθήσει. Συνέλαβαν τ'ο γυιό μου, τόν Μωρίς, και β'α τόν στείλουν στη Γερμανία, σ'α στρατόπεδα. Πρέπει να τόν σώσουμε με κάθε θυσία! φώναζε κλαίοντας.

— Ελάτε, κυρία, μην κλαίτε, της είπα. Δότε με κάθε σχετικό στοιχείο και θ'α κάνω τ'ο π'ν. Σ'α τ'ο υπόχρωμα πώς θ'α φροντίσω να σώσω τ'ο γυιό σας!

— Δατόσο, όταν έφυγε η κόμισσα, έκρυπα τ'ο σημείωμά της και δεν είπα τίποτα σ'ε κανένα. Ήθελα να εκδικηθώ την κόμισσα, γιατί μ'α είχε ταπεινώσει και τις δύο άλλες και τ'α έκδικηθώ και τ'ο γυιό της, τ'ο Μωρίς, γιατί είχε τόσο βασανίσει την Μαρία, που τόν αγαπούσε και τ'η είχε παρατήσει.

Ήμουν τότε δέκα όγτώ χρόνων κοπελλάτσα, και δεν είχα συνειδησι τ'ι έκανα.

Όταν, έξη μήνες αργότερα, έφτασε ένα γράμμα απ' την κοντέσσα για τ'η Μαρία, δ'ε σκεφτήκα να τ'ο κρύψω. Κατάλαβα π'α, όταν η αδελφή μου μού τ'ο διάβασε, πώς ήταν πάρα πολύ άργ'α για τ'α έπαυρ'θ'α δ'τι είχα κάνει.

— Κυρία, έλεγε τ'ο γράμμα, οι γυναίκες όπως σ'εις αξίζουν κ'α τ'α περιφρόνησι απ' όλες τις μητέρες που έχουν ένα γυιό, ένα γυιό που οι Γερμανοί, οι συμπατριώτες τ'ο άντρός σας, τόν βασανίζουν και τόν σκοτώνουν. Ή ζωή μου τελείωσε, γιατί ο Μωρίς δεν υπάρχει π'α. Τόν τουφέκισαν, αφού πρώτα τόν βασάνισαν φρικτά. Χάδες έλαβα τ'η είδησι απ' τ'η Άνωτάτη Γερμανική Διοίκηση. Δεν θ'αχτε όμως π'α ησυχία, γιατί οι τ'αφεις θ'α σας κυνηγούν για τόν αόικο χαμό τ'ο παιδιού μου, που μ'οιροφύσατε να τ'ο σώσετε, μ'α που δ'ε θελήσατε να τ'ο κάνετε. Μάγδα Ραμέ.

Η αδελφή μου φαινόταν σ'α να είχε τρελλαθεί. Απ' τ'ην ήμερα εκείνη σ'α νάχε χάσει τ'ο λογικό της. Έφυγε απ' τη βίλλα κι' έμενε όρες κι' όρες μακριά. Έμαθα αργότερα πώς είχε σχέσεις με παρτιζάνους και πώς τούς έδινε διάφορες πληροφορίες π'οις τ'ις έπαρνε απ' τόν άντρα της!

Ένα βράδυ άκουσα ξαφνικά πυροβολισμούς, έξω απ' τη βίλλα και σ'ε λίγο είδα τη Μαρία να μπαίνει τρομοκρατημένη, με τ'ην άγωνα σ'ο πρόσωπο. Ή σεμίζεται της ήταν παντρεμένη.

Μ'α τ'α Ές-Ές είχαν μ'η στη βίλλα. Έπεισαν π'α στη Μαρία και τ'η Χάνς.

— Χάνς, βοήθεια! φώναξε. Τόν είδα ακίνητο να μ'ε κутάτση παγερά. Ύστερα άνασκήκωσε τούς ώμους του μ'α αδιαφορία.

— Εγώ έδωσα τ'η διαταγή να σ'ε παρακολουθήσουν, είπε στη Μαρία. Άντελειφθήκα π'α μ'οις κλέφει σπουδαία έγγραφα και ταδύσας π'ευχαίνον σ'ο έργο τους. Όταν δ'εν είναι όμως και τούς συλλαβουν, πρέπει να τιμωρούνται.

— Μ'α είμαι η γυναίκα σου. Χάνς, ξεφώνισε, η γυναίκα σου! Μ'η τ'ο ξεχνάς!

— Ένας προσδότης δ'εν έχει οικογένεια! απάντησε ο Χάνς. Είναι καθήκον σου!

Και τ'ην σκότωσαν εκεί, σ'όν κ'ηπο της βίλλας, μ'οις σ'α μάτια μου, εκεί, όπου η Μάγδα Ραμέ είχε έρθει, μ'α μέρα, γυρεύοντας τ'ο γυιό της.

Τ'ην ίδια εκείνη νύχτα, τ'οσκασα με τόν Ντενίσωφ. Τ'α χρόνια πέρασαν από τότε.

Τώρα είμαι παντρεμένη με τ'ο Μπόρις Είμαι πρώτη χορεύτρια της «Όπερας». Ζ'ο ευτυχισμένη, αλλά κάθε φορά π'οις π'οικετα να βγώ στη σκηνή, ξαναδ'επω μπροστά μου τ'ην άσκημένη μου αδελφή, τη Μαρία, που πέθανε τόσο τραγικά.

Είδα τόν φόν Σούλτς ακίνητο να μ'ε κутάτση μ' ένα παγερό θ'έμμα...

Τ'ον έπ'α στο πρόσωπο. Ή σεμίζεται της ήταν παντρεμένη. Μ'α τ'α Ές-Ές είχαν μ'η στη βίλλα. Έπεισαν π'α στη Μαρία και τ'η Χάνς.

— Χάνς, βοήθεια! φώναξε. Τόν είδα ακίνητο να μ'ε κутάτση παγερά. Ύστερα άνασκήκωσε τούς ώμους του μ'α αδιαφορία.

— Εγώ έδωσα τ'η διαταγή να σ'ε παρακολουθήσουν, είπε στη Μαρία. Άντελειφθήκα π'α μ'οις κλέφει σπουδαία έγγραφα και ταδύσας π'ευχαίνον σ'ο έργο τους. Όταν δ'εν είναι όμως και τούς συλλαβουν, πρέπει να τιμωρούνται.

— Μ'α είμαι η γυναίκα σου. Χάνς, ξεφώνισε, η γυναίκα σου! Μ'η τ'ο ξεχνάς!

— Ένας προσδότης δ'εν έχει οικογένεια! απάντησε ο Χάνς. Είναι καθήκον σου!

Και τ'ην σκότωσαν εκεί, σ'όν κ'ηπο της βίλλας, μ'οις σ'α μάτια μου, εκεί, όπου η Μάγδα Ραμέ είχε έρθει, μ'α μέρα, γυρεύοντας τ'ο γυιό της.

Λεγε μάλιστα να μ'η σπουδάσουμε χορεύτριες. Έμεις όμως δ'εν τ'ην άκούσαμε, π'οις πάντων η Μαρία, που αγαπούσε τ'ο Μωρίς. Ένας κόμης Ραμέ δ'εν μπορεί να παντρευτεί τ'ην κόρη μ'ας θυρωρού, μούλεγε, αλλά παντρεύεται τ'ην πρώτη χορεύτρια της «Όπερας», μ'α καλλιτέχνησα φημισμένη. Μού τ'ο ξανάσε και τ'ο ίδιο εκείνο βράδυ, όταν τ'η β'ηκα σ'ο καμαρίνι της.

Πάνω σ'την τουαλέττα της είδα κάτ'ι τριαντάφυλλα και μ'α κάρτα μαζί μ'α αυτά τ'α λόγια: «Σ' αγαπάω, Μωρίς».

Τόν έπ'οιμο χρόνο, έπ'ετα δ'ε τ'οις έπιτυχίες της Μαρίας σ'η «Σ κάλ», τ'ην κάλεσαν να χορέψη σ'την «Όπερα τ'ο Βερολίνου. Σ'ο ένα καλλ'έχο οικότοφος. Ο έρωτας τ'ων δύο νέων φαινόταν π'ακ είχε φυλλορροήσει. Και με τ'ην καρδιά βαρειά, φύγαμε απ' τ'ο Μιλάνο για τ'ο Βερολίνο. Εκεί, τ'ο Σεπτέμβρη, λάδαμε ένα μπαλιέτο τ'ο Μωρίς πρ'ς τ'η Μαρία που έγραφε: «Σ'ε λίγο θ'α είμαι ένήλικας και μ'οις θ'α βρώ δουλειά, θ'α σ'ε παντρευτώ».

Σ'ο Βερολίνο γνώρισα τ'ο Μπόρις Ντενίσωφ, που είχε δικ'η του σχολή χορού. Συνέχισα λοιπόν τις σπουδές μου μαζί του και ήμουν μ'α απ' τις καλύτερες μαθήτριες του.

Ο Μπόρις με βάφτισε Ταμάρα, γιατί τ'ο Πιερρέτ έλεγε δ'εν είναι όνομα για χορεύτρια. Ο Μπόρις ήταν καλός και στοργικός τόσο μαζί μου όσο και με τ'η Μαρία, που θριάμβευε κάθε βράδυ σ'την «Όπερα τ'ο Βερολίνου».

Κάποιο βράδυ ώστόσο τ'ην είδα κλαμμένη. Είχε λάθει εν' απειλητικό γράμμα απ' τ'η μητέρα τ'ο Μωρίς, που της έγραφε π'ακ, όσο απ'ησία της τότε, η Μαρία π'ηρε τ'η μεγάλη απόφασι. Ήμιασε π'α μ'οις, γιατί η μητέρα μ'ας σ'ο μεταξύ είχε πεθάνει από συγκοπή, και δ'εν είχαμε άλλο προστάτη απ' τ'ο Μπόρις Ντενίσωφ.

Η απόφασι της Μαρίας ήταν να έγκαταλείψη για πάντα τ'ο θέατρο και να παντρευτεί τ'ο βαρόνο Χάνς φόν Σούλτς. Μ'α όλα τ'α παρακά- λια μ'ας, τ'α δικά μου και τ'ο Μπόρις, η Μαρία ήταν άνένδοτη. Είχε πάρει τ'ην απόφασι της. Έτσι, τ'α παράτησε όλα και παντρεύτηκε με τόν φόν Σούλτς.

Ο Σούλτς, ο άντρας της αδελφής μου, ήταν δ'εξιωματικός τ'ο γερ-

μανικού έπιτελειού, κάπου 45 χρονών. Είχε έρωτευθει τρελλά τ'η Μαρία και της είχε προσφέρει τ' όνομα του και την περιουσία του.

— Δεν τ'ον αγαπάω, μού είχε εξομολογηθεί η Μαρία, αλλά θ'α βρώ ένα μεγάλο όνομα και κοινωνική θέση.

Όταν ξέσπασε ο πόλεμος κι' άρχισε ο βομβαρδισμός τ'ο Βερολίνου, ο γαμπρός μου νοίκιασε μ'α ώραία βίλλα στις όχθες της λίμνης τ'ο Γκάρντα.

Εκεί έστειλε τη Μαρία, έμένα και τόν Ντενίσωφ. Απομονωμένοι δ'οι στη βίλλα, ζούσαμε μακριά απ' τη φρίκη τ'ο πολέμου. Ο Χάνς ήταν διοικητής στη Βερόνα κι' έρχοταν συχνά σ'ο σπίτι για λίγες μέρες.

Όλα τ'α περιμένα, όχι όμως και τ'α ξαναδώ εκείνο τ' απόγεμα τ'ο Νοέμβρη την κοντέσσα Ραμέ. Άνοιξα εγώ την πόρτα, γιατί η Μαρία κοιμόταν.

— Η βαρύνη φόν Σούλτς; ρώτησε βεβήλη η κοντέσσα Ραμέ, χωρίς να μ'α αναγνωρίσει στην αρχή.

— Είναι στη Βερόνα με τόν άντρα της, απάντησα ψέμματα, άλλ'εγώ είμαι η αδελφή της.

— Πιερρέτ, εσύ! Έμαθα, πρόσθεσε σιγά, πώς η αδελφή σου παντρεύτηκε τ'ο διοικητή φόν Σούλτς. Γι' αυτό τ'ο λόγο ήρθα. Θέλω να μ'ε βοηθήσει. Συνέλαβαν τ'ο γυιό μου, τόν Μωρίς, και β'α τόν στείλουν στη Γερμανία, σ'α στρατόπεδα. Πρέπει να τόν σώσουμε με κάθε θυσία! φώναζε κλαίοντας.

— Ελάτε, κυρία, μην κλαίτε, της είπα. Δότε με κάθε σχετικό στοιχείο και θ'α κάνω τ'ο π'ν. Σ'α τ'ο υπόχρωμα πώς θ'α φροντίσω να σώσω τ'ο γυιό σας!

— Δατόσο, όταν έφυγε η κόμισσα, έκρυπα τ'ο σημείωμά της και δεν είπα τίποτα σ'ε κανένα. Ήθελα να εκδικηθώ την κόμισσα, γιατί μ'α είχε ταπεινώσει και τις δύο άλλες και τ'α έκδικηθώ και τ'ο γυιό της, τ'ο Μωρίς, γιατί είχε τόσο βασανίσει την Μαρία, που τόν αγαπούσε και τ'η είχε παρατήσει.

Ήμουν τότε δέκα όγτώ χρόνων κοπελλάτσα, και δεν είχα συνειδησι τ'ι έκανα.

Όταν, έξη μήνες αργότερα, έφτασε ένα γράμμα απ' την κοντέσσα για τ'η Μαρία, δ'ε σκεφτήκα να τ'ο κρύψω. Κατάλαβα π'α, όταν η αδελφή μου μού τ'ο διάβασε, πώς ήταν πάρα πολύ άργ'α για τ'α έπαυρ'θ'α δ'τι είχα κάνει.

— Κυρία, έλεγε τ'ο γράμμα, οι γυναίκες όπως σ'εις αξίζουν κ'α τ'α περιφρόνησι απ' όλες τις μητέρες που έχουν ένα γυιό, ένα γυιό που οι Γερμανοί, οι συμπατριώτες τ'ο άντρός σας, τόν βασανίζουν και τόν σκοτώνουν. Ή ζωή μου τελείωσε, γιατί ο Μωρίς δεν υπάρχει π'α. Τόν τουφέκισαν, αφού πρώτα τόν βασάνισαν φρικτά. Χάδες έλαβα τ'η είδησι απ' τ'η Άνωτάτη Γερμανική Διοίκηση. Δεν θ'αχτε όμως π'α ησυχία, γιατί οι τ'αφεις θ'α σας κυνηγούν για τόν αόικο χαμό τ'ο παιδιού μου, που μ'οιροφύσατε να τ'ο σώσετε, μ'α που δ'ε θελήσατε να τ'ο κάνετε. Μάγδα Ραμέ.

Η αδελφή μου φαινόταν σ'α να είχε τρελλαθεί. Απ' τ'ην ήμερα εκείνη σ'α νάχε χάσει τ'ο λογικό της. Έφυγε απ' τη βίλλα κι' έμενε όρες κι' όρες μακριά. Έμαθα αργότερα πώς είχε σχέσεις με παρτιζάνους και πώς τούς έδινε διάφορες πληροφορίες π'οις τ'ις έπαρνε απ' τόν άντρα της!

Ένα βράδυ άκουσα ξαφνικά πυροβολισμούς, έξω απ' τη βίλλα και σ'ε λίγο είδα τη Μαρία να μπαίνει τρομοκρατημένη, με τ'ην άγωνα σ'ο πρόσωπο. Ή σεμίζεται της ήταν παντρεμένη.

Μ'α τ'α Ές-Ές είχαν μ'η στη βίλλα. Έπεισαν π'α στη Μαρία και τ'η Χάνς.

— Χάνς, βοήθεια! φώναξε. Τόν είδα ακίνητο να μ'ε κутάτση παγερά. Ύστερα άνασκήκωσε τούς ώμους του μ'α αδιαφορία.

— Εγώ έδωσα τ'η διαταγή να σ'ε παρακολουθήσουν, είπε στη Μαρία. Άντελειφθήκα π'α μ'οις κλέφει σπουδαία έγγραφα και ταδύσας π'ευχαίνον σ'ο έργο τους. Όταν δ'εν είναι όμως και τούς συλλαβουν, πρέπει να τιμωρούνται.

— Μ'α είμαι η γυναίκα σου. Χάνς, ξεφώνισε, η γυναίκα σου! Μ'η τ'ο ξεχνάς!

— Ένας προσδότης δ'εν έχει οικογένεια! απάντησε ο Χάνς. Είναι καθήκον σου!

Και τ'ην σκότωσαν εκεί, σ'όν κ'ηπο της βίλλας, μ'οις σ'α μάτια μου, εκεί, όπου η Μάγδα Ραμέ είχε έρθει, μ'α μέρα, γυρεύοντας τ'ο γυιό της.

Τ'ην ίδια εκείνη νύχτα, τ'οσκασα με τόν Ντενίσωφ. Τ'α χρόνια πέρασαν από τότε.

Τώρα είμαι παντρεμένη με τ'ο Μπόρις Είμαι πρώτη χορεύτρια της «Όπερας». Ζ'ο ευτυχισμένη, αλλά κάθε φορά π'οις π'οικετα να βγώ στη σκηνή, ξαναδ'επω μπροστά μου τ'ην άσκημένη μου αδελφή, τη Μαρία, που πέθανε τόσο τραγικά.

Είδα τόν φόν Σούλτς ακίνητο να μ'ε κутάτση μ' ένα παγερό θ'έμμα...

Τ'ον έπ'α στο πρόσωπο. Ή σεμίζεται της ήταν παντρεμένη. Μ'α τ'α Ές-Ές είχαν μ'η στη βίλλα. Έπεισαν π'α στη Μαρία και τ'η Χάνς.

— Χάνς, βοήθεια! φώναξε. Τόν είδα ακίνητο να μ'ε κутάτση παγερά. Ύστερα άνασκήκωσε τούς ώμους του μ'α αδιαφορία.

— Εγώ έδωσα τ'η διαταγή να σ'ε παρακολουθήσουν, είπε στη Μαρία. Άντελειφθήκα π'α μ'οις κλέφει σπουδαία έγγραφα και ταδύσας π'ευχαίνον σ'ο έργο τους. Όταν δ'εν είναι όμως και τούς συλλαβουν, πρέπει να τιμωρούνται.

— Μ'α είμαι η γυναίκα σου. Χάνς, ξεφώνισε, η γυναίκα σου! Μ'η τ'ο ξεχνάς!

— Ένας προσδότης δ'εν έχει οικογένεια! απάντησε ο Χάνς. Είναι καθήκον σου!

Και τ'ην σκότωσαν εκεί, σ'όν κ'ηπο της βίλλας, μ'οις σ'α μάτια μου, εκεί, όπου η Μάγδα Ραμέ είχε έρθει, μ'α μέρα, γυρεύοντας τ'ο γυιό της.

Τ'ην ίδια εκείνη νύχτα, τ'οσκασα με τόν Ντενίσωφ. Τ'α χρόνια πέρασαν από τότε.

Τώρα είμαι παντρεμένη με τ'ο Μπόρις Είμαι πρώτη χορεύτρια της «Όπερας». Ζ'ο ευτυχισμένη, αλλά κάθε φορά π'οις π'οικετα να βγώ στη σκηνή, ξαναδ'επω μπροστά μου τ'ην άσκημένη μου αδελφή, τη Μαρία, που πέθανε τόσο τραγικά.

Είδα τόν φόν Σούλτς ακίνητο να μ'ε κутάτση μ' ένα παγερό θ'έμμα...

Τ'ον έπ'α στο πρόσωπο. Ή σεμίζεται της ήταν παντρεμένη. Μ'α τ'α Ές-Ές είχαν μ'η στη βίλλα. Έπεισαν π'α στη Μαρία και τ'η Χάνς.

— Χάνς, βοήθεια! φώναξε. Τόν είδα ακίνητο να μ'ε κутάτση παγερά. Ύστερα άνασκήκωσε τούς ώμους του μ'α αδιαφορία.

— Εγώ έδωσα τ'η διαταγή να σ'ε παρακολουθήσουν, είπε στη Μαρία. Άντελειφθήκα π'α μ'οις κλέφει σπουδαία έγγραφα και ταδύσας π'ευχαίνον σ'ο έργο τους. Όταν δ'εν είναι όμως και τούς συλλαβουν, πρέπει να τιμωρούνται.

— Μ'α είμαι η γυναίκα σου. Χάνς, ξεφώνισε, η γυναίκα σου! Μ'η τ'ο ξεχνάς!

— Ένας προσδότης δ'εν έχει οικογένεια! απάντησε ο Χάνς. Είναι καθήκον σου!

Και τ'ην σκότωσαν εκεί, σ'όν κ'ηπο της βίλλας, μ'οις σ'α μάτια μου, εκεί, όπου η Μάγδα Ραμέ είχε έρθει, μ'α μέρα, γυρεύοντας τ'ο γυιό της.

Τ'ην ίδια εκείνη νύχτα, τ'οσκασα με τόν Ντενίσωφ. Τ'α χρόνια πέρασαν από τότε.

Τώρα είμαι παντρεμένη με τ'ο Μπόρις Είμαι πρώτη χορεύτρια της «Όπερας». Ζ'ο ευτυχισμένη, αλλά κάθε φορά π'οις π'οικετα να βγώ στη σκηνή, ξαναδ'επω μπροστά μου τ'ην άσκημένη μου αδελφή, τη Μαρία, που πέθανε τόσο τραγικά.

Είδα τόν φόν Σούλτς ακίνητο να μ'ε κутάτση μ' ένα παγερό θ'έμμα...

Τ'ον έπ'α στο πρόσωπο. Ή σεμίζεται της ήταν παντρεμένη. Μ'α τ'α Ές-Ές είχαν μ'η στη βίλλα. Έπεισαν π'α στη Μαρία και τ'η Χάνς.

— Χάνς, βοήθεια! φώναξε. Τόν είδα ακίνητο να μ'ε κутάτση παγερά. Ύστερα άνασκήκωσε τούς ώμους του μ'α αδιαφορία.

— Εγώ έδωσα τ'η διαταγή να σ'ε παρακολουθήσουν, είπε στη Μαρία. Άντελειφθήκα π'α μ'οις κλέφει σπουδαία έγγραφα και ταδύσας π'ευχαίνον σ'ο έργο τους. Όταν δ'εν είναι όμως και τούς συλλαβουν, πρέπει να τιμωρούνται.

— Μ'α είμαι η γυναίκα σου. Χάνς, ξεφώνισε, η γυναίκα σου! Μ'η τ'ο ξεχνάς!

— Ένας προσδότης δ'εν έχει οικογένεια! απάντησε ο Χάνς. Είναι καθήκον σου!

Και τ'ην σκότωσαν εκεί, σ'όν κ'ηπο της βίλλας, μ'οις σ'α μάτια μου, εκεί, όπου η Μάγδα Ραμέ είχε έρθει, μ'α μέρα, γυρεύοντας τ'ο γυιό της.

Τ'ην ίδια εκείνη νύχτα, τ'οσκασα με τόν Ντενίσωφ. Τ'α χρόνια πέρασαν από τότε.

Τώρα είμαι παντρεμένη με τ'ο Μπόρις Είμαι πρώτη χορεύτρια της «Όπερας». Ζ'ο ευτυχισμένη, αλλά κάθε φορά π'οις π'οικετα να βγώ στη σκηνή, ξαναδ'επω μπροστά μου τ'ην άσκημένη μου αδελφή, τη Μαρία, που πέθανε τόσο τραγικά.

Είδα τόν φόν Σούλτς ακίνητο να μ'ε κутάτση μ' ένα παγερό θ'έμμα...

Τ'ον έπ'α στο πρόσωπο. Ή σεμίζεται της ήταν παντρεμένη. Μ'α τ'α Ές-Ές είχαν μ'η στη βίλλα. Έπεισαν π'α στη Μαρία και τ'η Χάνς.

— Χάνς, βοήθεια! φώναξε. Τόν είδα ακίνητο να μ'ε κутάτση παγερά. Ύστερα άνασκήκωσε τούς ώμους του μ'α αδιαφορία.

— Εγώ έδωσα τ'η διαταγή να σ'ε παρακολουθήσουν, είπε στη Μαρία. Άντελειφθήκα π'α μ'οις κλέφει σπουδαία έγγραφα και ταδύσας π'ευχαίνον σ'ο έργο τους. Όταν δ'εν είναι όμως και τούς συλλαβουν, πρέπει να τιμωρούνται.

— Μ'α είμαι η γυναίκα σου. Χάνς, ξεφώνισε, η γυναίκα σου! Μ'η τ'ο ξεχνάς!

— Ένας προσδότης δ'εν έχει οικογένεια! απάντησε ο Χάνς. Είναι καθήκον σου!

Και τ'ην σκότωσαν εκεί, σ'όν κ'ηπο της βίλλας, μ'οις σ'α μάτια μου, εκεί, όπου η Μάγδα Ραμέ είχε έρθει, μ'α μέρα, γυρεύοντας τ'ο γυιό της.

Τ'ην ίδια εκείνη νύχτα, τ'οσκασα με τόν Ντενίσωφ. Τ'α χρόνια πέρασαν από τότε.

Τώρα είμαι παντρεμένη με τ'ο Μπόρις Είμαι πρώτη χορεύτρια της «Όπερας». Ζ'ο ευτυχισμένη, αλλά κάθε φορά π'οις π'οικετα να βγώ στη σκηνή, ξαναδ'επω μπροστά μου τ'ην άσκημένη μου αδελφή, τη Μαρία, που πέθανε τόσο τραγικά.

Είδα τόν φόν Σούλτς ακίνητο να μ'ε κутάτση μ' ένα παγερό θ'έμμα...

Τ'ον έπ'α στο πρόσωπο. Ή σεμίζεται της ήταν παντρεμένη. Μ'α τ'α Ές-Ές είχαν μ'η στη βίλλα. Έπεισαν π'α στη Μαρία και τ'η Χάνς.

— Χάνς, βοήθεια! φώναξε. Τόν είδα ακίνητο να μ'ε κутάτση παγερά. Ύστερα άνασκήκωσε τούς ώμους του μ'α αδιαφορία.

— Εγώ έδωσα τ'η διαταγή να σ'ε παρακολουθήσουν, είπε στη Μαρία. Άντελειφθήκα π'α μ'οις κλέφει σπουδαία έγγραφα και ταδύσας π'ευχαίνον σ'ο έργο τους. Όταν δ'εν είναι όμως και τούς συλλαβουν, πρέπει να τιμωρούνται.

— Μ'α είμαι η γυναίκα σου. Χάνς, ξεφώνισε, η γυναίκα σου! Μ'η τ'ο ξεχνάς!

— Ένας προσδότης δ'εν έχει οικογένεια! απάντησε ο Χάνς. Είναι καθήκον σου!

Και τ'ην σκότωσαν εκεί, σ'όν κ'ηπο της βίλλας, μ'οις σ'α μάτια μου, εκεί, όπου η Μάγδα Ραμέ είχε έρθει, μ'α μέρα, γυρεύοντας τ'ο γυιό της.

Τ'ην ίδια εκείνη νύχτα, τ'οσκασα με τόν Ντενίσωφ. Τ'α χρόνια πέρασαν από τότε.

Τώρα είμαι παντρεμένη με τ'ο Μπόρις Είμαι πρώτη χορεύτρια της «Όπερας». Ζ'ο ευτυχισμένη, αλλά κάθε φορά π'οις π'οικετα να βγώ στη σκηνή, ξαναδ'επω μπροστά μου τ'ην άσκημένη μου αδελφή, τη Μαρία, που πέθανε τόσο τραγικά.

Είδα τόν φόν Σούλτς ακίνητο να μ'ε κутάτση μ' ένα παγερό θ'έμμα...

Τ'ον έπ'α στο πρόσωπο. Ή σεμίζεται της ήταν παντρεμένη. Μ'α τ'α Ές-Ές είχαν μ'η στη βίλλα. Έπεισαν π'α στη Μαρία και τ'η Χάνς.

— Χάνς, βοήθεια! φώναξε. Τόν είδα ακίνητο να μ'ε κутάτση

Πήρε τα χρήματά, δίχως καν να τα μετρήσει, και τάχωσε σε μια έσωτερική τσέπη του.

— Καλό κατεύοδιο, αφεντικό! φώναξε εύθυμα.

Κι' έφυγε γρήγορα, χαμογελώντας όλο χαρά.

Ο Μπωπρεώλ ξανάκλεισε τη βαλίτσα όσο μπορούσε καλύτερα, χρησιμοποιώντας ένα λουρί. Μα ο Κολλιιδέ δεν είχε φανη άκμα, κι' ή ώρα περνούσε.

— Ας φύγουμε! μονολόγησε ο Ζωρς.

Πήρε τη βαλίτσα κάτω απ' τη μασχάλη του και τράβηξε προς την πόρτα. Έκει όμως σταμάτησε ξαφνικά, έκαμε ένα βήμα πίσω κι' έδγαλε μια φωνή θυμού και τρόμου μαζί...

Είχε ξεπροβάλει μπροστά του η Μαργαρίτα, πιο χλωμή παρά ποτέ!

— Έρριξε μια ματιά γύρω της κι' ύστερα κύτταξε το Μπωπρεώλ. Τα είχε καταλάβει όλα! Ήταν άλλωστε τόσο εύγλωττη η ταραχή κι' η άμηχανία του άντρός της!... η βαλίτσα που κρατούσε... ο όδηγος που είχε μείνει ανοιχτός πάνω στο τραπέζι...

— Όλα προδίδαν τον ταπεινό και ανάνδρο σκοπό του!

— Η νέα γυναίκα ένοιωσε κάποια αδυναμία κι' ακούμπησε σ' ένα έπιπλο.

— Α, ο άτιμος!... ψιθύρισε. Ποτέ δεν θα το πίστευα!...

— Όρμησε πάνω του, ενώ εκείνος εξακολουθούσε να όπισθοχωρή. Ξαναβρήκε ώστόσο κάπως την ψυχραιμία του και της είπε μ' υπόκοφη φωνή:

— Αφού με να περάσω!

— Πού πιά;

— Τί σε νοιάζει;

— Θέλεις να φύγεις, άθλιε, παίρνοντας μαζί σου αυτά τα λεφτά!...

— Στάθηκε μπροστά στην πόρτα, με τα χέρια της τετνωμένα. Ο Ζωρς κατάλαβε πως έπρεπε να μεταχειρισθ' βία. Ρίχτηκε πάνω της, της έστριψε βανουσα το χέρι και την έστριψε με δύναμη.

Για να κρατήση την ίσορροπία της, η Μαργαρίτα ακούμπησε στο γραφείο. Τό χέρι της συνάντησε το ρεβόλβερ που είχε αφήσει εκεί ο Κερονιόν. Τ' άρπαξε άμέσως και φώναξε:

— Αν δοκιμάσης να βγής από δώ μέσα, θα σε σκοτώσω! Σου τ' όρκίζομαι στη ζωή του παιδιού μου!...

Φαίνονταν τόσο μεταμορφωμένη, ύπηρχε τόσο τραγική φρίκη στα χαρακτηριστικά της, στις κινήσεις της, σ' όλη της τη στάση, ώστε ο Ζωρς δεν τόλμησε να κάνει άλλο βήμα.

— Δεν σου ανήκουν αυτά τα λεφτά!...

πρόσθεσε ή νέα γυναίκα.

— Την κύτταξε άγρια, σφίγγοντας σπασμωδικά τη βαλίτσα.

— Ποτέ δεν φανταζόμουν, Ζωρς, πως θα καταρακούσες τόσο χαμηλά!...

— Δεν της απάντησε. Υπολόγιζε όμως πως ή ώρα περνούσε...

— Δεν υπάρχει πιά έλπίδα για σένα, Ζωρς!... Δεν έχεις πιά την παραμικρή άγανη για τους δικούς σου... ούτε τιμή... ούτε περηφάνεια... Προτίμησες το αίσχος από τη μετάνοια και την αποκατάστασι... Θά πεθάνης!

— Τα γόνατα του άθλιου χτυπούσαν ανάμεταξύ τους.

— Μαργαρίτα!... τραύλιζε.

— Και γύρισε αλλού το κεφάλι του, σαν για να μην την ιδ' όταν θα τον πυροβολούσε. Μα ή νέα γυναίκα τούδωσε το όπλο. Λέγοντάς του:

— Πάρ' το... και τίναξε τα μυαλά σου! Ένώ έτρεμε ως τότε ο Μπωπρεώλ, ξαφνικά λάμψανε τα μάτια του και πήρε θάρρος. — Ελπίζε τώρα να σωθ'!

— Άρπαξε το ρεβόλβερ κι' ύστερα, μη έχοντας πιά να φοβηθ' τίποτε, της είπε ειρωνικά:

— Μπορούσες να πληγωθ' με αυτό το παιχνιδάκι!... Είσαστε τόσο άδεξίες, έσεις οι γυναίκες!... — Άσε με τώρα να φύγω!

— Πίστευε πως είχε γλυτώσει. Μα άπατήθηκε. Η Μαργαρίτα στάθηκε και πάλι μπροστά του.

— Τα μάτια της είχαν θολώσει. Τόση ανανδρεία και άτιμία της προκαλούσαν αηδία.

— Δεν θα βγής από δώ... πρόσφερε με σιγανή φωνή. Δεν θα ξανακλέψης πιά!...

— Αύτοκτόνησε, σου λέω!

— Την έστριψε και πάλι, μα εκείνη, μ' άπίστευτη δύναμη, άρπαξε το χέρι του που κρατούσε το ρεβόλβερ, και του το πήρε.

— Έστρεψε την κάννη του προς το στήθος του και ψιθύρισε σβυσμένα:

— Αφού δεν θέλεις να βάλης μόνος σου ένα τέλος, άς με κρίν' κι' άς με συγχωρέσει ο Θεός!...

— Τα τελευταία λόγια της σβύστηκαν όλότελα. Ο λαιμός της σφίχτηκε. Κρύος ιδρώτας μούσκεψε το μέτωπό της. Τα πόδια της παρέλυσαν και σωριάστηκε χάμω, λιπόθυμη. Το ρεβόλβερ κύλησε κοντά της...

— Το χέρι της, μούδιασμένο απ' τη φρίκη του έγκλημάτος που σκόπευε να κάνει, δεν βρήκε τη δύναμη να πιέσει την σκανδάλη. Καθώς όμως έπεφτε, το ρεβόλβερ πήρε φωτιά, και μια σφαίρα άγγιξε το πόδι του Μπωπρεώλ, χωρίς να τον πληγώσει!...

.....

Πέρασαν μερικές στιγμές. Ύστερα ή Μαργαρίτα έκαμε μια κίνηση, συνήλθε κι' άνασηκώθηκε. — Εσπίζε τα χέρια της πάνω στο μέτωπό της, στα μάτια της, για να συγκεντρώση τις αναμνήσεις της. Και θυμήθηκε!...

— Κύτταξε τότε γύρω της, σαν τρελή!... Ένα ξεφωνητό φρίκης ξεφύγε απ' τα χείλη της.

— Το ρεβόλβερ βρισκόταν πάντα κοντά της. Και, δυό βήματα πιο πέρα, κοιτόταν ένα πτώμα, άκίνητο, με τα μάτια μισανοιχτά, τα χείλη στραβωμένα και λίγο ματωμένο από τις γωνιές τους.

— Ήταν του Ζωρς ντ' Μπωπρεώλ. Μια σφαίρα του είχε τρυπήσει το στήθος, και το αίμα του είχε κυλήσει σχεδόν ως το φέρεμα της Μαργαρίτας.

— Σ' αυτό το θέαμα, ή νέα γυναίκα πετάχτηκε πάνω, τρομοκρατημένη, τετνωνότας τα χέρια της μπροστά, σαν ναθελε ν' απομακρύν' αυτό το φάντασμα.

— Ξαφνικά, σωριάστηκε πάλι χάμω, μπηγώντας μια φωνή:

— Τόν σκότωσα!... Τόν σκότωσα!... Και ξαναλιποθύμησε.

Δ.

— Την ώρα εκείνη ακριβώς, ο Ζεράρ γύρισε απ' το σχολείο.

— Πού είν' ή μητέρα μου; ρώτησε την καμαριέρα.

— Πιστεύω πως θάναι στο γραφείο του κυρίου. Την ζήτησε ο ίδιος πριν από λίγο.

— Ο Ζεράρ έκαμε μια κίνηση έκπληξης. Τα μάτια του λάμψανε από χαρά.

— Ήρθε ο πατέρας μου! φώναξε.

— Κι' άμέσως διαλύθηκαν όλες οι άόριστες ύποψιες που είχαν πλημμυρίσει τη νεανική ψυχή του και που τις είχε εκμυστηρευθ' το πρωί εκείνο στη μητέρα του... — Έτρεξε προς το γραφείο του Μπωπρεώλ. Βρήκε την πόρτα του μισανοιχτή. Την έστριψε και μπήκε.

— Ένα ξεφωνητό φρίκης ξεφύγε άμέσως απ' τα χείλη του. Σκέπασε τα μάτια του με τα δυό χέρια του, για να μη βλέπη, κι' έκαμε λίγα βήματα πίσω, φωνάζοντας:

— Ζοζέτ!... Ζοζέτ! Βοήθεια!...

— Η καμαριέρα τόν άκουσε κι' έτρεξε άμέσως. Μα ο Ζεράρ είχε ξαναβρ' κι' όλας την ψυχραιμία του. Γονάτισε δίπλα στον πατέρα του. Τα χέρια του που τρέμανε, βόφηκαν στο αίμα, καθώς προσπαθούσε να την άνασηκώσει.

— Βλέποντας πως δεν έδινε πιά σημεία ζωής, σύρθηκε κοντά στη μητέρα του.

— Μητέρα! Μητέρα! Είναι φριχτό!... τραύλιζε.

— Την άνασηκώσε στην άγκαλιά του. Όταν την είδε ν' άνοιξη τα μάτια της και να κυττάζ' το γυιό της, το νεκρό άντρα της, τη Ζοζέτ, δίχως να καταλαβαίνει ακόμη, έδγαλε μια φωνή τρελλής χοράς:

— Είσαι ζωντανή, μητέρα μου! Ζωντανή!...

— Η καμαριέρα είχε κατέβει στα γραφεία, για να ζητήσει βοήθεια. Τα βρήκε όμως έρημα. Μόνον ο Κολλιιδέ εργαζόταν ακόμη, σκυφτός πάνω απ' το τραπέζι του, δίχως να προσέχει ό'τι γινότανε γύρω του.

— Φάνηκε άλλωστε πως δεν είχε άκούσει τίποτε — ούτε τον πυροβολισμό, ούτε τις φωνές.

— Κύριε Κολλιιδέ!... Κύριε Κολλιιδέ! Ο ύπάλληλος στοάφθηκε, κρατώντας την πέννα του στα μακρούα κι' αδύνατα δαχτύλά του.

— Τί συμβαίνει, Ζοζέτ; Τί έπαθες; ρώτησε.

— Ο κύριος... δολοφονήθηκε... τραύλιζε ή καμαριέρα. Η κυρία πεθαίνει!...

— Ο Κολλιιδέ φάνηκε πως δεν καταλάβαινε άμέσως την τρομακτική εκείνη είδησι. — Θάλεγε κανείς πως άναρωτιότανε μήπως είχε παρακούσει, ή μήπως ή Ζοζέτ είχε τρελλαθ'!

— Ύστερα άφισε την πέννα του κι' ακούλωσσε την καμαριέρα.

— Η Μαργαρίτα είχε συνήλθει στο μεταξύ, και δεν ξεκαλλούσε τα μάτια της απ' τον άνθρωπο που ήταν εξαπλωμένος μέσα σε μια λίμνη αίματος.

— Ήταν αλήθεια; Η την ξεγελούσε ένας φριχτός έφιάλης; Ζούσε την πραγματικότητα ή όνειρευότανε;

— Ο Ζεράρ έκλαιγε με λυγμούς, γονατιστός.

— σμένος δίπλα στον πατέρα του. Κι' ή Ζοζέτ προσπαθούσε του κάκου να ξαναφέρη στη ζωή τον κύριό της.

— Πέθανε!... είπε στο τέλος. Πρέπει να είδοποιήσουμε την άστυνομία.

— Ο Κολλιιδέ, λίγο σκυφτός, φαινόταν να παρακολουθ' το θέαμα εκείνο μ' ένα παράξενο ύφος, δίχως την παραμικρή συγκίνηση.

— Να το ρεβόλβερ που χρησίμεψε για το φόνο... ή για την άυτόκτονία, είπε. Μην πειράξης το πτώμα, Ζοζέτ. Μην άγγίξης τίποτε, κανένα χαρτί. Πρέπει να τα βρ' όλα στη θέση τους ή άστυνομία!...

— Συχνά, μια λεπτομέρεια που μάς φαίνεται άσημάντη, βοηθ' τους άστυνομικούς ν' άνακαλύψουν την αλήθεια!... Με καταλάβε, Ζοζέτ;

— Μάλιστα, μάλιστα!... Ένοιωσας, δεν θ' άγγίξω τίποτε!... Θά μεταφέρουμε μόνο την κυρία στο δωμάτιό της, ώσπου να είδοποιήσετε την άστυνομία.

— Ο Κολλιιδέ βγήκε απ' το γραφείο, ήσυχα — ήσυχα, σαν να μη συνέβαινε τίποτε.

— Λίγα λεπτά αργότερα, είχαν φτάσει ο άστυνομός της περιφέρειάς και δυό βοηθοί του.

— Η Μαργαρίτα βρισκόταν τώρα στην κάμαρά της, μόνη με το Ζεράρ.

— Τί φριχτό δράμα παιζότανε μέσ' στην καρδιά της!

— Βέβαια, ο άνθρωπος εκείνος, ο άντρας της, ήταν ένας άθλιος, ένας άτιμος!... Βέβαια, δεν άξιζε να τον λυπηθ' κανείς.

— Η τιμωρία του ήταν άνάλογη με τα σφάλματά του!...

— Όστόσο, το αίμα που είχε χύσει, της προκαλούσε τώρα φρίκη.

— Είχε σκετώσει!... Είχε σκετώσει! Αυτό έλεγε και ξανάλεγε συνεχώς μέσα στο νόσο της. Κάποια έσωτερική φωνή της το φώναζε σ' αυτή της, σαν ένα άδιάκοπο βοήτο που την ξετρελλανει:

— «Σκότωσες! Έβαψες τα χέρια σου στο αίμα! Κι' ήταν ο πατέρας του παιδιού σου!».

— Έβαζε τα χέρια της πάνω στα μάτια της, για να μη βλέπη πιά το τρομερό εκείνο θέαμα, το εξαπλωμένο κορμί, το τρυπημένο στήθος!... Άδ'εχαστη άνάμνησι!

— Ύστερα κύτταζε το Ζεράρ κι' άναρωτιότανε:

— «Αλήθεια, έγω τόκανα αυτό;»

— Τί θά γινόταν τώρα; Τί θ' άπαντούσε, όταν θα τη ρωτούσανε;

— Μα το μαρτύριό της άρχιζε πριν ακόμα φτάσουν οι άστυνομικοί, γιατί ο Ζεράρ τη ρωτούσε με τη σιωπή του. Ένοιωθε ότι θα ζήτούσε να μάθ' τί είχε συμβ'η, πως είχε βρεθ' αυτή εκεί!...

— Και πραγματικά, το παιδί πήγε πιο κοντά της και είπε στη δυστυχισμένη γυναίκα:

— Μητέρα! Τί ξέρεις;...

— Απ' την άπάντησι που θάδινε σε μια στιγμή, κρεμόταν όλη της ή ζωή!...

— Τί έπρεπε να διαλέξη; Θάλεγε την αλήθεια και θά κατάρτεφε έτσι, στα μάτια του παιδιού, το θρόλο της άσπιλης έντιμότητας του πατέρα του που τον είχε δημιουργήσει αυτή ή ίδια; Θά τούλεγε: «Ο πατέρας σου ήταν άπατεώνας και κλέφτης»;

— Η θά το άφινε να πιστεύη στην τιμιότητα του πατέρα του και θά έπινούσε κάποια ιστορία, κάποιο ψέμμα, που θάπρεπε να το έπαναλαβάνη ύστερα σ' όλη της τη ζωή, χρόνια και χρόνια;

— Λίγο έλειπε να το φωνάξη:

— «Έγω τόν σκότωσα! Ύπερασπίσου τη μητέρα σου!... Βοήθησέ την να π'η ψέμματα!».

— Μα μια τέτοια όυολογία στο γυιό της της φάνηκε τόσο φριχτή, ώστε ένοιωσε να μουσκεύεται το μέτωπό της από ιδρώτα άγώνιας.

— Ποτέ δεν θάχε αυτό το θάρρος! Ποτέ! Θάταν φοβερό να την κρίν' ο γυιός της, να την καταδικάση ίσως!

— Κι' έτσι, είπε ψέμματα!

— Η ζωή της θάταν στο έξ'ησ στηριγμένη στο ψέμμα αυτό, που θάπρεπε να το ενισχύη και μ' άλλα άκόμη.

— Έκπληκτος για τη σιωπή της, ο Ζεράρ έπέμεινε:

— Γιατί σωπαίνεις, μητέρα; Γιατί δεν μου άπαντάς;

— Γιατί προσπαθώ κι' έγω να βρώ!...

— άναρωτιέμαι τί μπορεί να ξέρω, αλλά δεν βρίσκω άπάντησι!

— Δεν ξέρεις τίποτε λοιπόν;

— Άπολύτως τίποτε!

— Πώς είδοποιήθηκες για το θάνατο του πατέρα μου;

— Ο κ. Κολλιιδέ με είδοποίησε πως είχε γυρίσει και πως με περίμενε στο γραφείο του!...

— Δεν σε παραξένησε, αυτό;

— Όχι. Είχα δ'η προηγουμένως τόν πατέρα σου, το πρωί. Ήξερα πως έπρόκειτο να ξαναγυρίση τ' άπογεμα, έπωσθήποτε.

— Έτρεξε λοιπόν, μόλις με είδοποίησε ο Κολλιιδέ.

— Η Μαργαρίτα σώπασε. Δεν τόλμούσε να προχωρήση περισσότερο. Ός έδω, ήταν όλα αλήθεια. Μα απ' αυτό το σημείο θ' άρχιζε το ψέμμα!

— Ύστερα, μητέρα; Μίλησε λοιπόν!

— Ύστερα, παιδί μου!... Δεν ξέρω πιά τίποτε! Βρήκα τόν πατέρα σου νεκρό!...

— Στο θέαμα αυτό, λιποθύμησα!... Κι' όταν συνήλθα, βρισκόσσανα κοντά μου έσύ, παιδί μου!...

— Ίσως όμως να ξέρη κάτι ο Κολλιιδέ!... Αύτως είν' ο τελευταίος που είδε τόν πατέρα μου ζωντανό, που τού μίλησε!...

— Μ' αυτόν σου παράγγειλε ο πατέρας μου πως θέλει να σε δ'η!... Από τη στιγμή εκείνη, ως τότε που μπήκες έσύ στο γραφείο, δεν μπορεί να πέρασε πολλή ώρα!...

— Ασφαλώς όχι, είπε ή νέα γυναίκα μ' αδύνατη φωνή.

— Πόση ύπολογίζεις;

— Μερικά λεπτά!...

— Και σ' αυτό το διάστημα δολοφονήθηκε ο δυστυχισμένος ο πατέρας μου!...

— Ό, είμαι βέβαιος πως ή δικαιοσύνη θά διαλευκάνη αυτό το έγκλημα.

— Μα γιατί μιλάς για έγκλημα, καυμένο μου παιδί, αφού πρόκειται ίσως γι' άυτόκτονία;

— Η σκέψη αυτή δεν είχε έρθει καθόλου στο Ζεράρ. Ταραχθηκε τώρα κι' είπε, με φωνή πνιγμένη:

— Ν' άυτόκτονήση ο πατέρας μου; Μα γιατί!

— Πρόβλεπα από καιρό αυτό το τραγικό τέλος. Είχα παρατηρήσει πως ο χαρακτήρας του άλλαζε, πως γινότανε μελαγχολικός, σκυθρωπός!... Ήταν άρρωστος από καιρό, ο πατέρας σου, σου κρύβαμε την κατάσταση του, αυτός όμως δεν την άγνοούσε.

— Ήξερε πως ήταν καταδικασμένος. »Και δεν είν' αυτό μόνο! Τόν τελευταίο καιρό, πήγαιναν άσχημα οι περισσότερες δουλιές του!... Είχε άναγωνιστάς, τολμώ να πω ίσως απ' αυτόν, ή... ή λιγώτερο έντιμος, που τού είχαν κρύψει άγριο

πόλεμο!... Έπαθε ζημίες άλλεπάλληλες. Είθε να τόν εγκαταλείψουν σιγά — σιγά οι φίλοι που λογαρίαζε πως θα τόν βοηθούσαν στις άσχημες ήμέρες.

— Αυτό κούρελ'ιασε τελείως τα νεύρα του! Άντι ν' αντιμετώπιση τη μπόρα και να νικήση ίσως, φοβήθηκε και νικήθηκε!... Περιμένα τη λύσι αυτή! Και, πριν από λίγο, όταν μπήκα στο γραφείο του και τόν βοήκα νεκρό, πόνεσα πολύ, αλλά δεν παραξενεύτηκα.

— Ο Ζεράρ έβαλε τα κλάματα.

— Ός τότε, τα μάτια του είχαν μείνει στεγνά. Είχε πιστέψει άποκλειστικά στην έκδοχή του έγκλημάτος. Κι' ή θλίψη είχε παραμερισθ' μέσα στην ψυχή του απ' το μίσος έναντιόν του έγκληματικού χειριού που είχε χτυπήσει τόν αγαπημένο του πατέρα, κι' απ' την άγρια ανάγκη της έκδικήσεως!

— Τώρα όμως κάτι πιο γλυκό κι' όδυνηρότερο συγχρόνως πλημμύριζε την καρδιά του, την έκανε αδύνατη.

— Ξαναγινότανε μικρό παιδί κι' έκλαιγε με λυγμούς.

— Η μητέρα κύτταζε τα δάκρυα του να πέφτουν, ένα — ένα, καθώς άκούμπουσε το ώραιο του κεφάλι στον ώμο της.

— Αυτή είχε προκαλέσει τα δάκρυα εκείνα! Και, παρ' όλη την άτέραντη άγάπη της για το παιδί της, δεν εύρισκε λόγια για να το παρηγορήση!...

— Σε λίγο, την είδοποίησε ο Κολλιιδέ πως είχε φτάσει ο άστυνομός Ντελάνγκρ.

— Όταν είδε να μπαίνει ο Κολλιιδέ, ο Ζεράρ έτρεξε κοντά του και τόν ρώτησε:

— Κύριε Κολλιιδέ, είδατε τόν πατέρα μου, λίγες στιγμές πριν απ' το θάνατό του;

— Μάλιστα!... Κι' είμαι ακόμα σαν παραχαλίσμένος απ' αυτό που συνέβη.

— Τί σας είπε ο πατέρας μου;

— Μα ο Κολλιιδέ ήταν ένας άνθρωπος ήρεμος, που δεν τού άρεσε να ξαναλέη πολλές φορές τα ίδια πράγματα.

— Θά με ρωτήση ασφαλώς σε λίγο γι' αυτό ο άστυνομός, άπάντησε. Μπορείτε ν' άκούσετε τότε την κατάθεσί μου, και θά μάθετε έτσι ό'τι θέλετε.

— Ο άστυνομός Ντελάνγκλ βρισκόταν στο ιδιαίτερο γραφείο του Μπωπρεώλ. Η Μαργαρίτα επικαλεσθηκε όλο της το θάρρος, για να ξαναμπ' σ' αυτό το δωμάτιο, τρικλίζοντας κι' άκουμπώντας στο μπράτσο του Ζεράρ.

— Ο άστυνομός, καθισμένος στην πολυθρόνα του Μπωπρεώλ, ύπαγόρευε στο γραμματέα του ένα πρωτόκολλο για τις πρώτες του έρευνες.

— Όταν είδε την κ. ντ' Μπωπρεώλ, σηκώθηκε ζωηρά και της είπε:

ΜΑΓΙΩ ΓΙΑ ΑΡΧΑΡΙΟΥΣ ΚΟΛΥΜΒΗΤΑΣ

Μια μεγάλη αμερικανική βιομηχανία μαγιά έπέδειξε πρό ήμερών σε μια ειδική έκθεση, που διοργανώσε στην Φλωρίδα, ένα πρωτότυπο μαγιά, με το όποιο ο κολυμβητής, όσο και ανήλικος αν είναι στην τέχνη του κολυμβήματος, δεν θα βουλιαζή ποτε. Η νέα που επιδεικνύει το μαγιά είναι θεμενική, όπως βλέπετε, χειροποίητη και μ' όλη ταύτα δεν βυθίζεται. Το μυστικό της κατασκευής του πρωτότυπου και πρακτικού αυτού μαγιά δεν άποκαλύφθηκε.

ΤΟ ΠΙΟ ΜΙΚΡΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ

Το μικροσκοπικό αυτό υποβρύχιο που όνομάζεται «Μινισουμ» κατασκευάστηκε από έναν Άμερικανό μηχανικό. Ο πλότος του μένει κλεισμένος μέσα σε μια καμπίνα από πλεξιγκλάς, που δεν είναι όμως στεγανή. Γι' αυτό λοιπόν είναι εφοδιασμένος μ' ένα άναπνευστικό μηχανήμα που τροφοδοτείται από δυό μπαταρίες με πεπιεσμένο άέρα. Το υποβρύχιο προωθείται με μία έλικα που κινείται με πεντάλ και μπορεί ν' άναπτύξη ώριαία ταχύτητα 9 χιλιομέτρων.

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΑΠΑΤΕΩΝΩΝ

Ράβδοι χρυσού για ένα κομμάτι ψωμί !

μακρείες ούρες. Όπως καταλαβαίνετε, όμως, επρόκειτο και πάλι για μια χονδρεϊδή απάτη.

Όμως, η μεγαλύτερη απάτη του τελευταίου καιρού ήταν εκείνη μερικών δίδων μετalloύχων, που πωλούσαν ράβδους χρυσού. Για να αποκτήσετε μια τέτοια ράβδο, ήταν αρκετό να στείλετε ένα τσέκ 50—500 δολλαρίων, ανάλογα με το βάρος, που επιθυμούσατε να έχετε. Η σχετική διαφήμιση έλεγε ότι οι δίδων μετalloύχοι βιάζονταν να ρευστοποιήσουν τις ράβδους του χρυσού που είχαν βγάλει από τη γη.

Όσπου ν' ανακαλυφθή η απάτη χρειάστηκε να περάσουν πολλές εβδομάδες. Οι ράβδοι αυτοί ήταν από μόλυβδο, στο εμπορικό μίγμα είχαν προσμίξει το χρώμα και τη λάμψη του χρυσού!

Ένας άλλος... εφευρέτης λανσάρισε μια θηλεία που όταν την περνούσε κανείς στο λαιμό του και την τραβούσε προς τα επάνω, κέρδιζε σε ύψος και μήκος χιλιοστά την ημέρα. Σε ένα μήνα, κατά τον εφευρέτη, μπορούσε κανείς να πωλήσει πάνω από 10 εκατοστά. Οι κοντές έτρεξαν να προμηθευθούν αυτή τη θηλεία και μερικοί, που την παρατράβηξαν, λίγο έλειψε να στραγγαλισθούν... Ο εφευρέτης, που συνελήφθη από την αστυνομία, είχε ύψος 1 μ. 50.

Στην ίδια κατηγορία ανήκει και μια άλλη εφευρέση, που εξαφανίζει τα περιττά πάχη. Επρόκειτο για μερικούς κρίκους από πλαστική ουσία που ήταν περασμένοι σ' έναν μεταλλικό άξονα. Μερικοί εντρίδες μ' αυτούς τους κρίκους, «έλυωναν» αμέσως το λίπος και εξαφανίζαν τα πάχη.

Απορεί κανείς, σ' αλήθεια, πώς οι Αμερικανοί την παθαίνουν τόσο εύκολα. Αλλά στην Αμερική το πάλιν είναι η διαφήμιση. Μια καλή και έξυπνη διαφήμιση εξασφαλίζει πελάτες και για τα πιο άπιθανα πράγματα. Έτσι εξηγείται το πλήθος των απάτων αυτού του είδους που γίνονται στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η αστυνομία συλλαμβάνει κάθε μέρα απατεώνες που εξαπατούν το κοινό με διάφορες θαυματουργές δίδων εφευρέσεις. Αλλά ξεφυτρώνουν διαρκώς καινούργιοι.

Το «νησί των όρχεσιδών»

Σαν ένας κόκκος σιμιθίου μοιάζει μέσα στον άπειρο ωκεανό, το «νησί των όρχεσιδών», που βρίσκεται ογδόντα χιλιόμετρα προς νότον της Φορμόζας.

Το νησί αυτό είναι ένας σωστός επίγειος γυναικίος παράδεισος. «Ό,τι υπάρχει κι' ό,τι ισχύει στο νησί αυτό, ανταποκρίνεται κατά κάποιο τρόπο στις ενδόμυχες γυναικείες επιθυμίες και στο γυναικείο γούστο.

Αν μια Ιθαγενής θελήσει να χωρίσει από τον άντρα της, δεν έχει παρά να του δώσει πίσω το κολλί με τις αγάπες μπλάιες, που της χάρισε την ημέρα του γάμου τους. Απ' τη στιγμή αυτή θα είναι πιά ζωντοχήρα και θα θεωρείται ελεύθερη.

Ο γάμος, άλλωστε, γίνεται με το χάρισμα ενός τέτοιου κολλί. Όλοι οι κάτοικοι του νησιού είναι 1458. Η φυλή τους λέγεται «Γιαμίζ». Η προέλευσή τους είναι άγνωστη. Μερικοί όμως διατείνονται πως οι «Γιαμίζ» κατάγονται απ' τη Μαλαισία. Οι γυναίκες υπερτερούν κατά πολύ σε αριθμό τους άντρες. Απ' τους 1458 κατοίκους του νησιού οι 1065 είναι γυναίκες!

Τα εξαιρετικά άμυρα κορίτσια του νησιού για ευήθεια, δεν φορούν τίποτ' άλλο εκτός από μια ποδιά από πλατιά φύλλα δέντρων, που σκεπάζει κάπως τη γυναικότητα τους. «Αν τύχει κι' επισκεφθούν το νησί ξένοι, τότε, από ντροπή, φορούν κι' ένα σουτιέν, που είναι κι' αυτό φτιαγμένο από φύλλα δέντρων.

Αν ένα κορίτσι παντρευτεί και δεν αποκτήσει παιδιά, τότε θεωρεί τον άντρα της υπέθυνο και τον χωρίζει με τον τρόπο, που προαναφέραμε. Αν αποκτήσει περισσότερα από τρία παιδιά, τότε και πάλι τον χωρίζει, γιατί οι γυναίκες του νησιού των όρχεσιδών είναι κατά της πολυμελούς οικογενείας...

Στον γυναικείο αυτόν παράδεισο όλες τις δουλειές του νοικοκυριού τις κάνουν οι άντρες. Αυτοί μαγειρεύουν, πλένουν τα πιάτα και τα ρούχα, σκουπίζουν, φροντίζουν για τα μαύρα κι' αυτοί τέλος έχουν δούλους τους μπλάιες.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι ο παράδεισος των απατεώνων. Πουθενά αλλού δεν φυτρώνουν τόσοι απατεώνες και σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου, δεν βρίσκονται τόσοι άνθρωποι, που να είναι πρόθυμοι να πέσουν θύματα των απάτων τους. Η ευπιστία των Αμερικανών στο ζήτημα αυτό συναγωνίζεται με την άκρισία και την αμάθεια τους. Σύμφωνα με μια πρόσφατη στατιστική, τα παρανόμα κέρδη, που πραγματοποιούνται με απάτες εις βάρος του κοινού, ξεπερνούν κάθε χρόνο το ένα δισεκατομμύριο δολλάρια!

Οι απατεώνες δεν άφησαν ανεκμετάλλετες ούτε αυτές ακόμη τις υδρογονικές ανακαλύψεις. Πριν από λίγων καιρών δόθηκε στην κυκλοφορία μια περίεργη συσκευή, που, σύμφωνα με τις σχετικές διαφημίσεις, είχε τη δύναμη ν' ανανεώνει τον οργανισμό και ν' εξασφαλίζει την αιωνία νεότητη. Η

τιμή της κυμαίνεται από 10—50 δολάρια. Αρκούσε να την κρατήσει κανείς κάμποσα λεπτά ανάμεσα στις παλάμες των χεριών του, για να ποτισθεί αμέσως ολόκληρο το σώμα του με ραδιενεργό υδρογόνο. Οι συσκευές αυτές έγιναν ανάρπαστες. Απ' τη στιγμή που λίγο ανακαλύφθηκε, ότι δεν περιείχαν παρά... μια πλακίτσα από μόλυβδο, που ήταν τυλιγμένη με βακελίτη.

Κατά την ίδια εποχή, κυκλοφόρησαν τα ραδιενεργά γυαλιά, που η τιμή των κυμαίνονταν μεταξύ 17 και 50 δολλαρίων ανάλογα με την... ραδιενεργό φόρτισή τους. Και τί δεν έκαναν αυτά τα γυαλιά! Θεράπευαν τη μυωπία, την πρεσβυωπία, τον δαλτονισμό κι' άλλες οφθαλμικές παθήσεις... αρκεί να τα φορούσε κανείς δυο φορές την ημέρα, από πέντε λεπτά την καθεμία, με κλειστά τα μάτια! Επρόκειτο, ωστόσο, για κοινότοπα γυαλιά του ήλιου. Πράγμα, που δεν εμπόδιζε εκείνους που τα επενόησαν να κερδίσουν αρκετά εκατομμύρια δολάρια.

Απ' οι... εφευρέται δεν έχασαν και τους φαλακρούς. Λανσάρισαν, λοιπόν, ένα είδος κάσκα, που συνδεόταν με μια συσκευή που έμοιαζε με καμινέτο. Και τελείως φαλακρός αν ήσαστε, έπειτα από τριάντα ημέρες, χάρις σ' αυτή την κάσκα κι' αυτό το καμινέτο θ' αποχτούσατε πλούσια κι' ωραία μαλλιά! Τόση ήταν η φήμη αυτής της συσκευής, που πολλοί ζωόφιλοι Αμερικανοί την αγόρασαν για να εξασφαλίσουν στα σκυλιά τους ωραίο τρίχωμα ή στα αλογά τους

1) Τα... ραδιενεργά γυαλιά. 2) Η κάσκα και το καμινέτο που... κάνουν τα μαλλιά να ξαναφυτρώνουν. 3) Ράβδοι χρυσού με το κιλό! 4) Να η συσκευή που ξαναβρίσκει τον οργανισμό. Αρκεί να την σφίξετε κάμποσα λεπτά ανάμεσα στις παλάμες σας...

λίτσα, ένα εκατομμύριο, του είπε η Μαργαρίτα.

Ο Ντελάνγκλ την κύτταξε, έκπληκτος. Πριν από λίγο, της είχε πει, μās βεβαίως, σάς είπα πως δεν πήγαιναν καθόλου καλά οι δουλειές του συζύγου σας. Αυτό το εκατομμύριο λοιπόν, σε μετρητά, μέσα στη βαλίτσα, δείχνει κάποια υστερόβουλη σκέψη του! Τι λέτε και σεις γι' αυτό;

Θα σάς εξηγήσω, κύριε αστυνόμπε. Όπως σας είπα, ο άντρας μου είχε απελπισθεί, απ' την κρίσιμη οικονομική του θέση. Ίδιως υπέφερε στη σκέψη πως είχε χάσει την εμπιστοσύνη του κόσμου... Του χρειάζονταν οπωσδήποτε ένα ποσό σημαντικό, που θα του επέτρεπε να ορθοποδήσει και να ριχτεί και πάλι στον αγώνα. Ένας φίλος λοιπόν του το έδωσε, σήμερα κι' άλλες.

Πιστεύω πως μπορείτε, κυρία, να μάς πείτε το όνομα αυτού του ανθρώπου, του τόσο γενναίου φίλου αυτού φίλου...

Βεβαίως. Και θα τον ξέρετε, ασφαλώς. Είναι ο κ. Ζαν Ντεμάρ.

Ο δάσχυρος δικηγόρος;

Μάλιστα.

Ο αστυνόμος έμεινε άμילτος μερικές στιγμές. Ύστερα είπε:

Σας άφισα, κυρία, να μιλήσετε προσηγομένως, γιατί ενδιαφερόμουν να μάθω τί σκέπτεσθε γι' αυτή την τραγωδία που χτύπησε το σπίτι σας... Έσεις πιστεύετε στην αυτοκτονία.

Ναί... βέβαια... τραυλίστε τρέμοντας η Μαργαρίτα. Αδύνατον να πρόκειται για δολοφονία...

Ε λοιπόν, γελίσατε, κυρία. Ο άντρας σας δεν αυτοκτόνησε, αλλά δολοφονήθηκε!

Τι λέτε, κύριε!...

Σας το βεβαίωω. Μια ματιά μονάχα μάς έφτασε για να πεισθούμε. Η σφαίρα που τον χτύπησε, ρίχτηκε από κάποια απόσταση, πάνω από ένα μέτρο. Αν όμως είχε αυτοκτονήσει, θα υπήρχαν στα ρούχα του μελανά σημάδια από μπαρουτό.

Προσέξτε, κύριε, μήπως κάνετε λάθος! Θάταν φοιχτό!... Καί... σας όρκίζομαι!

Μην όρκίζεσθε, κυρία. Ένας δολοφόνος περπάτησε από δω! Καί, πάνω στην παραζάλη του, έχασε αυτό το παλιό ρεβόλβερ, που δεν το ξέρει κανείς σας, κανείς δεν τόχε δει στα χέρια του συζύγου σας...

Όχι, κυρία, δώχτε αυτή την ιδέα περί αυτοκτονίας! Αλλωστε, οι ιατροδικαστές θα σας πληροφορήσουν γι' αυτό το θέμα καλλίτερα από μάς. Θα διατάξω να μεταφερθή το πτώμα στο Νεκροτομείο.

Έκαμε ένα νόημα στον επιθεωρητή και τούδωσε ένα έντυπο που είχε ήδη συμπληρώσει και υπαγράψει. Εκείνος βγήκε, για να εκτελέσει τη διαταγή. Καί, σε λίγα λεπτά, είχαν πάρει από κεί το νεκρό.

Ο Ζεράρ, κλαίγοντας με λυγμούς, δεν θέλησε να εγκαταλείψει τον πατέρα του και πήγε μαζί τους.

Βλέποντας να φεύγει ο γιουός της, η Μαργαρίτα ένοιωσε κάποια ανακούφιση. Τα μάτια της φωτίστηκαν, ζωντάνεψαν λίγο. Όσο, υπήρχε πάντα στα χαρακτηριστικά της μια τρομερή έκφραση πόνου και άλλοφροσύνης. Της χρειάζονταν ανήκουστε προσπάθειες για ν' απαντήσει στις ερωτήσεις του αστυνόμου.

Εκείνος ξαναδιάβασε την κατάθεσή της. Στάθηκε ύστερα στον Κολλιέ.

Όστε λοιπόν, είπε, σεις είσατε ο τελευταίος που είδατε το θύμα ζωντανό;

Ο προτελευταίος, κύριε. Ξεχνάτε το δολοφόνο!

Ναί, βέβαια... Και τί σας είπε ο Μπωπρεώλ; Τι επιθυμούσε;

Με παρακάλεσε, έπειδή δεν υπήρχε κλητήρας στα γραφεία, να του φωνάξω ένα ταξί.

Αυτό μονάχα; Αυτό, 'Η Μαργαρίτα επενέβη και πρόσφερε μ' αδύνατη φωνή:

Ξεχνάει κάτι ο κ. Κολλιέ... Τί, κυρία; ρώτησε ο υπάλληλος, έκπληκτος.

Ότι ο άντρας μου σας παρακάλεσε να μ' ειδοποιήσετε πως ήθελε να μου μιλήσει. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

μου αυτή θάνατι ειδικής φύσεως. Οι νέοι άγαπώνε συνήθως τα όπλα, ενώ οι μύτερες δεν ασχολούνται μ' αυτά... Κυττάχτε αυτό το συντηγμένο, το κοινό και φτηνό ρεβόλβερ... Τ' αναγνωρίζετε; Άνθηκε στον πατέρα σας;

Η Μαργαρίτα έκλεισε τα μάτια της. Είχε γεννηθή ξαφνικά ένας καινούργιος κίνδυνος!

Ο Ζεράρ δεν έπηρε καν το ρεβόλβερ που τούδινε ο αστυνόμος.

Δεν έχω ανάγκη να το εξετάσω, κύριε... Ο πατέρας μου μου είχε επαναλάβει πολλές φορές πως δεν είχε παρά κυνηγετικά όπλα... πέντε η έξη τουφέκια διαφόρων διαμετρημάτων, όλα άριστης μάρκας... καθώς κι' ένα μεγάλο στρατιωτικό περιστρόφο, γιατί ήταν έφεδρος αξιωματικός.

Αυτό το ρεβόλβερ δεν το ξέρω καθόλου. Ποτέ δεν το είδα στα χέρια του... Είναι παλιό, σκουριασμένο. Ο πατέρας μου θα το πετούσε στα σκουπίδια...

Ο Ζεράρ έπνιξε ένα λυγμό και πρόσθεσε:

Κι' όμως, αυτό τον σκότωσε!... Ο αστυνόμος στράφηκε στον Κολλιέ, τούδειξε το ρεβόλβερ και ρώτησε:

Καί σεις, κύριε; Ποτέ δεν είδα αυτό το όπλο στα χέρια τού κ. ντε Μπωπρεώλ.

Εσείς, κυρία; είπε ο αστυνόμος στη Μαργαρίτα.

Εκείνη κούνησε αρνητικά το κεφάλι της, τρομοκρατημένη, μη μπορώντας ν' απαντήσει.

Όλο το παραμύθι της γι' τη δίδων αυτοκτονία κατέρρεε σαν πυργός από τραπουλόχαρτα. Κι' απόμεινε μόνο η έκδοχή του εγκλήματος!

Ο Ντελάνγκλ φυλλομετρούσε αψηρημένα τα διάφορα χαρτιά, που βρίσκονταν πάνω στο τραπέζι του Μπωπρεώλ.

Πρόσεξε τότε οδηγό των σιδηροδρόμων, άνοιγμένο στη σελίδα των δρομολογίων της γραμμής του Βορρά.

Ο ντε Μπωπρεώλ σκόπευε να ταξειδέψει, είπε, πράγμα που μου φαίνεται πως αποδεικνύει ότι δεν σκεπτότανε καθόλου ν' αυτοκτονήσει...

Και πρόσθεσε, πιδό σιγά:

Μπα! Το τραίνο του Βελγίου! Αυτό που παίρνουμε συνήθως οι καταχραστά κι' οι χροεωκόποι!

Ένας αστυνομικός επιθεωρητής, που συνόδευε τον Ντελάνγκλ, πηγαίνονερχάνε στο μεταξύ μέσα στο γραφείο.

Να και μια βαλίτσα... είπε άδίνοντας πάνω στο τραπέζι το μαύρο βαλιτσάκι, μέσα στο οποίο ο Ζαν Ντεμάρ είχε βάλει τα χρήματα που έστειλε στη Μαργαρίτα.

Ο αστυνόμος το πήρε, τ' άνοιξε κι' έριξε μια ματιά μέσα.

Υπάρχει, κύριε, μέσα σ' αυτή τη βα-

Μπορείτε, κυρία, να βοηθήσετε το έργο της Δικαιοσύνης, δίνοντας μας μερικές πληροφορίες γι' αυτό το δράμα; Και πρώτα, πιστεύετε πως πρόκειται περί εγκλήματος ή περί αυτοκτονίας; Στην περίπτωση που εγκλήματος, ξέρετε ποιους έχορους είχε το θύμα; Σε περίπτωση αυτοκτονίας, ποιοι μπορεί να ήταν κατά τη γνώμη σας οι λόγοι αυτού του άπνευνημένου διαθήματος;

Αλλοίμονο, κύριε, απάντησε η Μαργαρίτα, δεν μπορεί να πρόκειται για εγκλημα! Ο άντρας μου αυτοκτόνησε!

Έχετε καμιά απόδειξη; Έγώ δεν άνακάλυψα εδώ τίποτε που να φανερώνη την πρόθεσή του να βάλει τέλος στη ζωή του.

Η Μαργαρίτα επανέλαβε, με περισσότερες λεπτομέρειες τώρα, όσα είχε διηγήθη πριν από λίγο στον Ζεράρ. Ο αστυνόμος την άκουγε προσεκτικά και κρατούσε σημειώσεις.

Η νέα γυναίκα σταμάτησε αρκετές φορές. Ο κ. Ντελάνγκλ την κύτταξε. Μ' όλο δε που είχε μαλακή έκφραση και δεν την υποψίαζον καθόλου, η δυστυχισμένη αυτή ένοιωσε να τρέμη μπροστά στον άνθρωπο εκείνο που αντιπροσώπευε την κοινωνία, την τιμωρία!

Όταν η Μαργαρίτα σώπαινε για να συγκεντρωθή λίγο, για να γίνει σαφέστερη, ο αστυνόμος τη ρωτάσε, της ζητούσε διάφορες διευκρινίσεις πάνω σε ώρισεμένα σημεία και προπάντων κρατούσε πολλές σημειώσεις, για την ώρα του θανάτου του Μπωπρεώλ, για το χρονικό διάστημα που είχε μείνει μόνος, και γι' άλλες πολλές λεπτομέρειες.

Κάπου - κάπου, δίχως να το θέλη, σαν να την τραβούσε κάποια ακατανίκητη δύναμη, η ματιά της Μαργαρίτας ανασητούσε το πτώμα, ξαπλωμένο πάντα κοντά στην πόρτα της μικρής σκάλας. Τα λόγια της κοδούνταν τότε και φαίνονταν πως σταματούσε για λίγο η ζωή της...

Μια φωνή της φώναζε, στο βάθος του είναι της — μια φωνή που της φαινότανε βροντερή, τόσο που άπαρρούσε πως δεν την άκουγαν οι άλλοι:

«Έσύ τόν σκότωσες!... Έσύ τόν σκότωσες!...»

Ο Ντελάνγκλ έκανε τότε ένα ελαφρό νόημα, που σήμαινε:

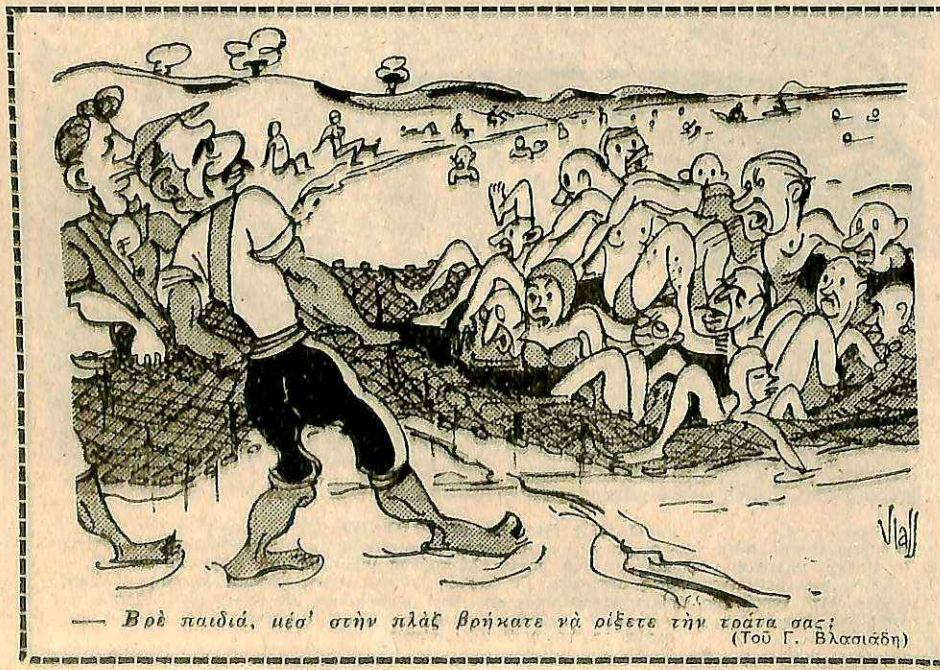
«Συνέλαθε λοιπόν, κυρία!»

Σε μια απ' αυτές τις ανύποπτες διακοπές, ο αστυνόμος πήρε το ρεβόλβερ, το πεταγμένο κοντά στο νεκρό. Το εξέτασε με προσοχή. Ύστερα στράφηκε στο Ζεράρ, που κύτταζε άμילτος τον πατέρα του.

Είσατε ο γιουός του θύματος; τόν ρώτησε.

Μάλιστα, κύριε! απάντησε εκείνος, ανασκρινώντας, σαν ναχε ξυπνήσει από κάποιο όνειρο.

Αποτεινόμεναι σε σας γιατί η έρώτησή

— Βρέ παιδιά, μέσ' στην πλάξ βρήκατε να ρίξετε την τράτα σας: (Του Γ. Βλασιάνη)

Ένας από τους ζωγραφικούς πίνακες του προέδρου Αϊζενχάουερ, που παρουσιάζει το μεγαλύτερο εγγόνι του.

Ο ΑΪΖΕΝΧΑΟΥΕΡ ως έρασιτέχνης ζωγράφος

Έμαθε να ζωγραφίζει μόνος του!

Κατά την διάρκεια του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου όταν οι μεγάλοι ηγέτες χροιάζοντοσαν ανάπαυσι από τα βαρέα τους καθήκοντα, πήγαιναν σε διάφορα μέρη για να βρουν την ησυχία τους και καταγινόντουσαν μ' ένα σωρό απασχολήσεις, που ήρεμοσαν το άναστατωμένο από τις εθύνες μυαλό τους και τα καταστασιασμένα νεύρα τους.

Πολύ συχνά, λοιπόν, ο κ. Τσώρτσιλ πρότεινε στον τότε αρχιστράτηγο των συμμαχικών δυνάμεων στρατηγό Αϊζενχάουερ να ζωγραφίζουν μαζί. Ήταν πολύς καιρός που ο πρωθυπουργός της Αγγλίας είχε αρχίσει να ζωγραφίζει και δεν δυσκολεύθηκε να πείσει τον σημερινό Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών ότι η ζωγραφική ήταν πραγματικά ένα πολύ καλό φάρμακο...

Μόλις το 1947 όμως ο στρατηγός Αϊζενχάουερ μπόρεσε να δοκιμάσει το «φάρμακο» του Τσώρτσιλ.

Ο πόλεμος τότε είχε τελειώσει και ο στρατηγός γύριζε στην Αμερική για ν' αναλάβει αρχηγός των αμερικανικών στρατευμάτων. Την εποχή αυτή έκανε το πορτραίτο του ο ζωγράφος Θωμάς Στέφενς.

Ο Αϊζενχάουερ όταν δεν επόχευε, παρακολουθούσε την εργασία του καλλιτέχνη και εύρισκε σ' αυτήν όλο και περισσότερο ενδιαφέρον. Ξαφνικά, μιά ημέρα, είπε στο Στέφενς:

— Θάθελα να δοκιμάσω κι' εγώ να ζωγραφίσω!...

Και παρ' όλην να μεταχειριστή αμέσως τον καλλιτέχνη ως μοντέλο!...

Ευτυχώς, η κυρία Αϊζενχάουερ, πάντα υπομονετική, δέχτηκε να ποζάρει εκείνη στο σύζυγό της.

Χωρίς καμιά συμβουλή από μέλους του ζωγράφου, ο στρατηγός εξακολούθησε με αξιοθαύμαστη επιμονή πολλές ώρες. Όταν δέ το πορτραίτο της κυρίας Αϊζενχάουερ τελειώσε, παρουσιάσε «ένα πρωτόγνωρο τρόπο ζωγραφικής, αλλά με πολύ διακοσμητικό αίσθημα...»

Αυτή ήταν η αρχή. Σήμερα όπου και αν πάει ο πρόεδρος Αϊζενχάουερ, παίρνει μαζί του τα συνεργα της ζωγραφικής. Έτσι, πλάι στο υπνοδωμάτιό του έχει ένα μικρό ατε-

λιέ. Έπίσης στο Λευκό Οίκο, καθώς και στο έσοχικό του σπίτι στην Όγκουστα υπάρχουν τ' απαραίτητα και κατάλληλα χώρος, για την εύχρηστη αυτή ένασχυρή του Προέδρου. Ζωγραφίζει όμως και έξω από το ατελιέ του.

Μιά φορά ζωγράφιζε σε ένα σκιερό υπόστεγο στο Κολοράντο, άλλη μια φορά σ' ένα αγρόκτημα στην ανατολική Πενσυλβανία και άλλοτε πάλι πίσω από τα τζάμια ενός πύργου στη Γαλλία.

Ο Αϊζενχάουερ ζωγραφίζει τόσο εκ του φυσικού, όσο και από είκόνες. Διασκεδάει με τα πινέλλα και ξεκουράζει το μυαλό του χρωματίζοντας. Φτιάχνει δέ κάθε τι όπως ο ίδιος το αισθάνεται και δεν σκοτίζεται ποτέ του για την τέχνη!...

Ός τώρα δεν φύλαγε τα «ταμπλώ» που ζωγράφιζε. Ούτε όμως και σήμασε φυλάει πολλά. Ωστόσο, όταν έγινε γνωστό ότι ήταν έρασι-τέχνης ζωγράφος, πολλοί φίλοι του ζήτησαν έργα του και εκείνος άρχισε να μοιράζει δεξιά και αριστερά τους πίνακές του. Κράτησε όμως όποιον είναι δυο μικρά πορτραίτα του μεγαλύτερου από τους εγγονούς του και μερικά τοπία.

Ο Πρόεδρος σπανίως σκιστάει στο μουςαμά του. Αρχίζει τη ζωγραφική του χωρίς σχέδιο. Οι πινακίδες του είναι γρήγορες και ζωηρές. Όταν πετυχεί κάτι καλό, η χαρά φαίνεται στο πρόσωπό του. Αν όμως δεν του άρσει το ταμπλώ, τότε το κυττάζει με... απεριόριστη έχθροτητα! Προτιμάει δέ να μην παίρνει μαθήματα, μολοντί ο ζωγράφος Θωμάς Στέφενς του έχει δώσει μερικές χρήσιμες συμβουλές.

Για άρετους μήνες, από τότε που έγινε Πρόεδρος, ο Αϊζενχάουερ παραμέλησε τη ζωγραφική και έδωσε όλη του την προσοχή στα νέα του καθήκοντα. Η ανάγκη αναπαύσεως όμως του έγινε γρήγορα αισθητή και τώρα ζωγραφίζει με περισσότερο ένθουσιασμό από πριν.

Στο μικρό ατελιέ του Λευκού Οίκου, κάθεται πολλές ώρες συνεχώς μπροστά στο τελάρο του, μιά ή δυο φορές την εβδομάδα, όταν του το επιτρέπουν τ' άλλα του καθήκοντα. Τότε δεν θέλει να τον ενοχλούν. Πολλές φορές μάλιστα ξεχνάει να φάει, με την επιθυμία που έχει να τελειώσει κάποιον πίνακα.

Οι έφορτάσιμες ημέρες είναι για τον Πρόεδρο ευκαιρίες για ζωγραφική, και τότε βρίσκει τον καιρό να πραγματοποιήσει μερικές επιτυχίες στη ζωγραφική ή στο γκόλφ, που αποτελεί τη δεύτερη μεγάλη χαρά του κατά την ώρα της ψυχαγωγίας.

Πολλοί έχουν προσφερθεί να αγοράσουν πίνακες του Αμερικανού Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών. Ποτέ όμως ο στρατηγός δεν έχει δώσει κανένα με χρήματα.

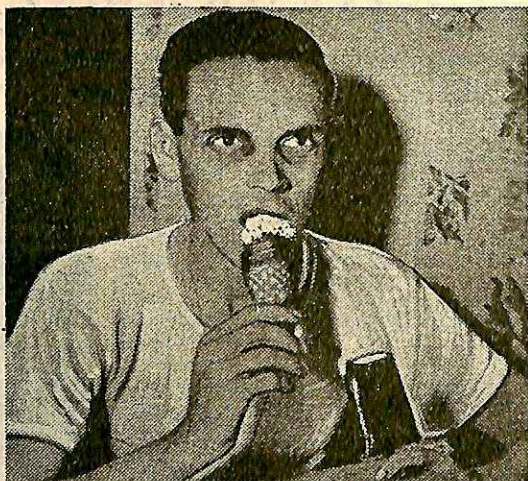
Έτσι τα δύο μεγάλα κράτη, η Αγγλία και οι Ηνωμένες Πολιτείες συμπλήρωσαν τα κοινά σημεία που είχαν μέχρι σήμερα, μ' ένα ακόμη: Οι άρχηγοί και των δύο είναι έρασι-τέχνες ζωγράφοι!...

☉☉

Σοφό μέτρο!

Οι κάτοικοι της Λένα, στην Ιαπωνία, ανάγκασαν, έπειτα από ένα θορυβώδες συλλαλητήριο, τον δήμαρχο της πόλεως να παραιτηθεί. Ο λόγος ήταν ότι σε μιά συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου είχε πη τά εξής:

«Είναι ανάγκη ν' αυξηθεί ο αριθμός των θανάτων, για να μπορούμε να ισοσκελίσουμε τον προϋπολογισμό του δημοτικού νεκροταφείου».

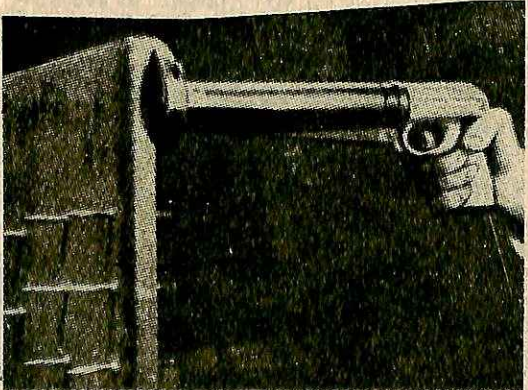
ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΑΘΗΣΙΣ

Στις 13 'Ιουλίου του 1948, ο 27ετής σήμερα Αμερικανός Τζακ Ο' Λήρυ έπεσε στο δρόμο λιπόθυμος από ξαφνική κρίση σκωληκοειδίτιδας. Στο νοσοκομείο όπου τον μετέφεραν, τον έπιασε αμέσως μετά την εγχείρησι, ένας δυνατός λόξυγγας, ο οποίος τον βασανίζει από τότε αδιάκοπα μέρα και νύχτα. Όλοι οι γιατροί που έπεχειρήσαν να τον απαλλάξουν απ' την περίεργη πάθησή του απέτυχαν. Ο Τζακ δεν ανέχεται καμιά άλλη τροφή εκτός από παγωτά και ύγρτα. Το βάρος του δέ μέσα στα έξη βασανιστικά χρόνια που πέρασε, έπεσε από τα 80 κιλά στα 40.

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΣΠΙΔΕΣ

Η άσπίδα που προστατεύει τον αστυνομικό της φωτογραφίας μας είναι αλεξίσφαιρη και συγχρόνως διαφανής, ώστε να του επιτρέπη την παρακολούθησι κάθε κινήσεως του αντιπάλου του. Είναι κατασκευασμένη από πλεξιγκλάς κι' αδιάπεραστη από σφαίρες ούουδι-ποτε διαμετρήματος που ριχνόνται έστω και από απόστασι 20 μέτρων.

ΕΝΑ ΕΙΡΗΝΙΚΟ ΟΠΛΟ

Το «πιστόλι» αυτό είναι μιά νέα γερμανική εφεύρεσις και χρησιμοποιείται γενικά στη βιομηχανία και ειδικότερα στα ναυπηγεία. Λειτουργεί με πεπιεσμένο αέρα και καρφώνει ασφαλικά καρφά πάχους μέχρις 9 χιλιοστομέτρων άπαντα σε μεταλλινες πλάκες, πάχους μέχρις 3 1/2 εκατοστομέτρων.

Η «κοσμική φυλή» ΤΗΣ ΒΡΑΖΙΛΙΑΣ

Ένας συνδυασμός τεσσάρων
χρωμάτων

Μιά καινούργια ανθρώπινη φυλή διαπαισάσσεται όλονα στη Βραζιλία. Οι Ινδιάνοι αντιπροσωπεύουν σ' αυτήν το κίτρινο και το καφετί στοιχεία — το ένα απ' την αρχική μογγολική καταγωγή τους και τ' άλλο απ' την επίμειξη με τους ιθαγενείς της νοτιανατολικής Ασίας. Οι νεγροί το μαύρο. Κι' οι Πορτογάλοι, μαζί με άλλους Ευρωπαίους, το λευκό.

Οι άνθρωποι αυτοί, με τα τέσσερα είδη αίματος συνκεντρώνουν πολλά και σφοδρά πλεονεκτήματα από τις άλλες φυλές, τις «καθαρόαιμες»: Αντέχουν στην τροπική ζέση, γιατί ωριασμένοι πρόγονοί τους κατόνταν από την Ισπερινή Αφρική. (Καταλαχαιώνουν) τη ζουγκλά, όπως οι Ινδιάνοι. Και, χωρίς στους Ευρωπαίους προγόνους των, έχουν μεγάλες δημιουργικές ικανότητες.

Με την ανάπτυξη αυτή τσών ταλέντων, αντιπροσωπεύουν μιά πανηγυρική διάθεσις της περιήρμης θεωρίας της «φυλετικής άγνοητας», που προέβησαν οι Γερμανοί του Χίτλερ. Άλλωστε, η θεωρία αυτή έχει καταρριφθεί ήδη τσες φορές από τα λαμπρά αποτελέσματα που αποδίδουν οι διασταυρώσεις ζώνων και φυτών διαφόρων ειδών.

Στη Βραζιλία, οι συνθήκες ήταν ιδεώδεις για μιά επίμειξη τέτοιας έκτασεως. Οι Πορτογάλοι δεν είχαν φυλετικές προκαταλήψεις, γιατί ήσαν ήδη κι' αυτοί μιά φυλή ανάπτυκτη, από μεσογειακούς και αφρικανικούς λαούς. Όταν λοιπόν αποίκισαν τη Βραζιλία, παντρεύτηκαν με Ινδιάνες — δεδομένου άλλωστε πως δεν είχαν πάρει γυναίκες μαζί τους.

Οι Πορτογάλοι όμως ήσαν μάλλον ευπειθέδες εφύσεως ενώ η άγρια αμερικανική φύσις απαιτούσε σκληρή δουλειά για να τιθασρευθεί. Δοκίμασαν στην αρχή να μεταχειρισθούν Ινδιάνους δούλους, αλλά δικώς πολλή επιτυχία. Οι ιθαγενείς αυτοί δραπέτευαν εύκολα κι' εξαφανίζονταν στη ζουγκλά, ή επαναστατούσαν συχνά και καταβρόχθιζαν τους αφέντες τους!

Έξ άλλου, οι Ίνσοιτες κληρικοί είχαν αντίρρησης. Τονίζαν δηλαδή ότι δεν επιτρέπεται να νίνωνται δούλοι οι Ινδιάνοι, έφόσον ήσαν «έκνα του Θεού». Υπέδειξαν λοιπόν ως μόνη λύση την εισαγωγή νέγων από την Αφρική, που... δεν είχαν ψυχή και δεν ήσαν έπομένως παιδιά του Θεού! Θ' αποκτούσαν ίσως κι' αυτοί ψυχή, αν γίνονταν Χριστιανοί. Έτσι λοιπόν, το δουλεμπόριο πήρε μορφή... ανθρωποπωλήρια και ονομάσθηκε «εμπόριο για τη λύτρωσι των είδωλοστρών νέγων»!

Μέσα σε 300 χρόνια, έφθασαν στη Βραζιλία 8.000.000 μαύροι. Το 1850 σταμάτησε το δουλεμπόριο, και το 1888 η πριγκηπισσα Ισαβέλα της Βραζιλίας κατήργησε τη δουλεία. Η ήρωική όμως αυτή πράξις της κόστισε το θρόνο της, γιατί οι ιδιοκτήτες των δούλων εξαγέρθηκαν και κατέλυσαν τη βασιλεία, για έκδικσις. Από τότε, η Βραζιλία έγινε δημοκρατία.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι Βραζιλιάνοι κληματαίς φέρνονταν συνήθως με καλωσύνη στους δούλους των, σαν ναταν μέλη της οικογενείας των. Μη έχοντας φυλετικές αντιπάθειες, σαν τους Αμερικανούς του Νότου, αναγνώριζαν σαν απόλυτως νόμιμα τα παιδιά που αποκτούσαν από δούλες. Τα παιδιά αυτά είχαν σχεδόν ίσα δικαιώματα με τ' άλλα, τα λευκά, σπουδάζαν μαζί τους, έδεω-υρύνοντο ελεύθερα, έτρωγαν από οικογενειακό τραπέζι, κλπ. ρονομούσαν ένα μέρος της περιουσίας του πατέρα τους κλπ.

Άλλωστε, πολλοί από τους νέγρους που μετέφεραν οι δουλεμπόροι στη Βραζιλία, προέρχονταν από φυλές ανώτερες στη μόρφωσι και στο χαρακτήρα από τους υπολοίπους Αφρικανούς (ιδίως ήσαν Σουδανέζοι). Είχαν μορφωθεί σε μουσουλμανικά σχολεία, στην πατρίδα τους.

Στην πραγματικότητα λοιπόν, μπορούσε να θεωρηθούν ανώτεροι από τους Πορτογάλους αφέντες τους, οι περισσότεροι απ' τους οποίους ήσαν αθεοί και άμορφωτοι. Ένας διακεκριμένος Ιστορικός βεβαιώνει ότι το ποσοστό αυτών που ήξεραν ανάγνωσι και γραφή, ήταν μεγαλύτερο μεταξύ των μαύρων δούλων, παρά μεταξύ των Πορτογάλων αποίκων!

Οι νέγροι αυτοί διδάζαν στους Πορτογάλους πολλά χρήσιμα πράγματα για την τροπική καλλιέργεια και για την κτηνοτροφία. Είχαν πείρα από άρχεια, και το υπέδαφος της Βραζιλίας ήταν νερότο α-πό μεταλλεύματα. Έφεραν μαζί τους μουσικούς και δασκάλους, που τους χρησιμοποίησαν οι Πορτογάλοι για τα παιδιά τους. Τέλος, είχαν α-περιόριστη ικανότητα για εργασία κι' αξιοθαύμαστη σωματική αντοχή.

Οι Πορτογάλοι, μάλλον αδύνατοι στο σώμα, θαύμαζαν τους νέγρους, που μπορούσαν εύκολα να σηκώσουν και να κουβαλήσουν ένα φορτίο 100 ή 150 κιλών. Έξ άλλου, η φυσική επιλογή, που ξεπάρτασε τα τέσσερα πέμπτα των δούλων πριν ακόμη φθάσουν στη Βραζιλία, είχε άφισι στη ζωή τους ισχυρότερος.

Απ' αυτή λοιπόν την άριστη πρώτη ύλη δημιουργήθηκε η σημερινή ανάπτυκτη φυλή των Βραζιλιάνων.

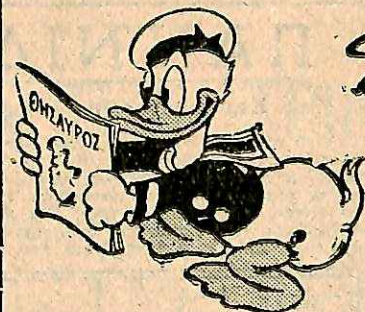
Άλλα κι' οι πολυάριθμοι νέγροι, που ζουν σ' αυτή την πλούσια χώρα, δεν θεωρούνται καθόλου κατώτεροι από τους λευκούς. Έχουν ελεύθερα είσοδο παντού. Γίνονται κι' αυτοί γενουσιασται, διορίζονται σ' ανώτατα αξιώματα. Κανείς δεν δίνει προσοχή στη διαφορά του χρώματος. Οι γάμοι μεταξύ μαύρων και λευκών ε-ξαρτώνται μάλλον από την κοινωνική τάξι, παρά από το χρώμα. Έτσι, ένας μορφωμένος νέγρος δεν θα παντρευτεί ποτέ μιά ανράμματα λευκή.

Δεν υπάρχουν λευκοί και μαύροι στη Βραζιλία. Υπάρχουν μόνο Βραζιλιάνοι.

Αυτή η «κοσμική φυλή» — όπως έχει επονομασθή — καλλιεργεί συνεχώς. Και προχωρεί για την κατάκτησι του Α. μαζονίου, της τελευταίας μεγάλης ανεκμεταλλεύτης περιοχής που έχει απομείνει στον κόσμο. Διαθέτει όλα τα προσόντα που απαιτούνται γι' αυτό: Αντέχει σ' όλα τα κλίματα και σ' όλες τις ασθένειες, έχει σωματική αντοχή και θα-λπει για εργασία κι' είναι απόλυτα αφοσιωμένη στα πραγματικά δημοκρατικά ιδεώδη.

ΙΩΣΗΦ ΑΝΤΕΣ
212 RIVER STREET HOBOKEN,
N. J.

ΔΑΕ
MILADY LINDA
MADE IN U.S.A.
FIRST QUALITY

Εύθυμη Ιστοριογλα

Παρηγορίες

Φαίνεται πως μόλις γεννηθήκα, ήρθε η Μοίρα μου, στάθηκε πάνω από την κούνια μου, μ' άγγιξε μ' ένα μαγικό ραβδί και είπε:

— Έσύ θα παρηγορήσ την Κλεονίκη!

Έτσι εξηγείται ο άχαριστος ρόλος που άθελα μου έπαιξα χρόνια όλόκληρα. Ό,τι κι' αν είχε η Κλεονίκη, δ,τι κι' αν της συνέβαινε, όποιος πόνος κι' αν σπάρσε την ευαίσθητη καρδιά της, σε μένα κατέφευγε.

— Λάκη μου, τό και τό!

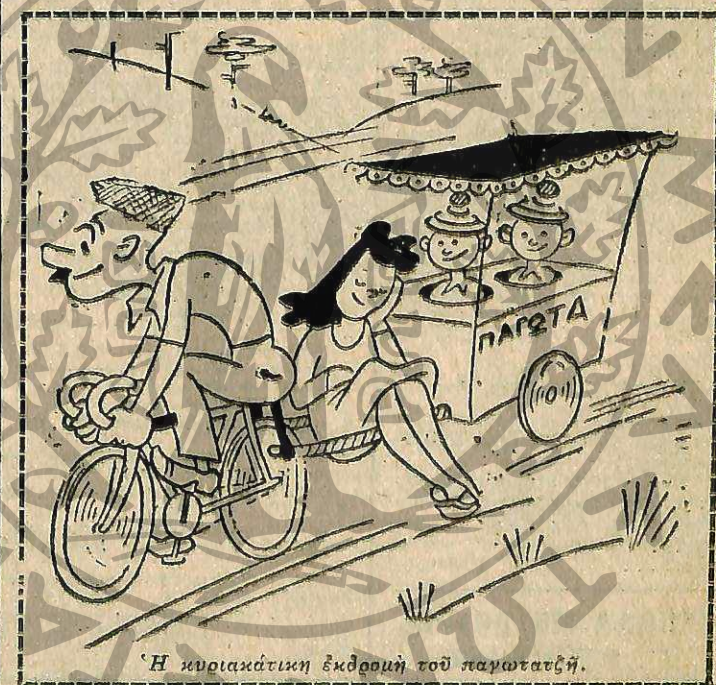
Και μου εξιστορούσε καταλεπτώς τα βάσανά της. Κι' ενώ την παρηγορούσα όσο καλύτερα μπορούσα.

★

Η αρχή έγινε. Ένεκα ο Μανώλης. Κι' επειδή υπάρχουσε χιλιάδες Μανώληδες και μπορεί να τα υπερδέσετε, σας εξηγήω πως αυτός ο Μανώλης ήταν η πρώτη αγάπη της Κλεονίκης. Έτυχε όμως να βγη σκληρός άντρας και στριμμένος χαρακτήρας και την καταδασάνιζε τη δυστυχισμένη την Κλεονίκη.

Τρία όλόκληρα χρόνια κράτησε αυτό το βιολί. Να της φέρνεται βάνασα ο Μανώλης και να κλαίει η Κλεονίκη. Ν' άγγιξη ο Μανώλης, να κατασεί η Κλεονίκη. Να την βρίζη ο Μανώλης, να σπαράξη η Κλεονίκη. Να τη διώχνει ο Μανώλης, ν' άπειλή πως θ' αυτοκτονήσει η Κλεονίκη. Κι' εγώ δός του να την παρηγορώ.

Και το χειρότερο είναι πως

Η ηρωικάτικη έκδοσις του παρωτανζή.

δαν, περδίκι έφευγε από κοντά μου. Καί, γιά να μου αποδείξη την ευγνωμοσύνη της, μ' αγκάλιαζε (πολύ έλαφρά, δυστυχώς), με φιλούσε στο μάγουλο και μου έλεγε:

— "Αν δεν είχα και σένα, τί θα γινόμουν!

Δεκαεπτά μήνες και πέντε μέρες ακριβώς κράτησε το καινούργιο κατρίτιο της. Κι έδωσε, επί τέλους, ο Θεός να πάρη κι' ο Βρασίδης φύλλον πορείας.

— "Ανάσανα με ανακούφισι κι' έτοιμάστηκα να υποβάλω την υποψηφιότητά μου. Και να σου απάνω στην ώρα, ο Σταμάτης. Τί του βρήκε η αναθεματισμένη η Κλεονίκη και «τσιμπήθηκε» μαζί του; Στραβοκάκης, ασουλούπωτος και μιά στάλα αλλοθώρας. Κι' έν τούτοις, «Σταμάτη» έλεγε η Κλεονίκη και κόλλαγε το στόμα της.

Η αλήθεια είναι πως με το Σταμάτη τα πηγαινανε καλά κι' ελαφρώσανε τα καθηκόντά μου. Και στη χάση και στη φέξη, έρχοταν η Κλεονίκη γιά να ζητησή, όχι πια παρηγοριά, αλλά συμβουλές.

— Τί λές; Να τον παντρευτώ; με ρώτησε μιά μέρα.

Ένας κόμπος ανέθηκε στο λαρύγγι μου και παρά λίγο να παθώ ασφυξία. Η Κλεονίκη, όμως, δεν πρόσδεε την αξιοδύκρυτη κατάστασί μου και συνέχισε:

— Χθές μου πρότεινε γάμο ο Σταμάτης. Το ζύγισα, λοιπόν, το ζήτημα κι' αποφάσισα να δεχτώ. Καλός είναι, τίμιος είναι, καλή δουλειά έχει στα χέρια του, γιατί ν' αρνηθώ; Κι' ύστερα, περνάει και τά χρόνια!

Περνάει, λέει! "Αμ αυτό μπορούσα να το πιστοποιήσω εγώ που κόντευα να γίνω συνταξιούχος έρωτευμένος με την Κλεονίκη.

— Τί λές, λοιπόν; Να τον πάρω; με ξαναρώτησε.

— Πάρτονε! της είπα, μιά και κατάλαβα πως δεν γινότανε να της γυρίσω τα μυαλά.

Και τότε πήρε η Κλεονίκη. Και λίγο καιρό αργότερα, πήρε φόρα κι' ήρθε να με ξαναβρή.

— "Αχ! Λάκη μου! Πού να σ'α πώ τί τραβάω!

Και, πραγματικά, τράβαγε των παθών της τον ταραχο, που λέει ο λόγος. Ξεκόμισα, λοιπόν, το παρηγορητικό μου ταλέντο και ξανάπιασα δουλειά.

Αυτή τη φορά, όμως, ήμουν αποφασισμένος να κυττάζω λιγάκι και τον φουκαρά τον εαυτό μου. Και με το πές-πές-πές, κι' επιστρατεύοντας ένα σωρό επιχειρήματα, τα βόλεψα να στείλω στη Μητρόπολι (γραφείον διαζυγίων) το Σταμάτη και την Κλεονίκη.

Σε πέντε μήνες, η αγαπημένη μου ήταν πάλι ελεύθερη. Και, φυσικά, δεν άφησε πια την ευκαιρία να μου ξεφυγή. "Έδρασα κεραυνόβολος.

— Κλεονίκη, θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

Διά της βίας μουμύρισε ένα «ναί» κι' έπεσε ξερή από τη συγκίνησή.

Ετσι παντρεύτηκα τη γυναίκα που επί τόσα χρόνια την παρηγορούσα. Και τώρα μέ... παρηγορούν οι συγγενείς και οι φίλοι!...

Γ. ΓΙΑΝ—

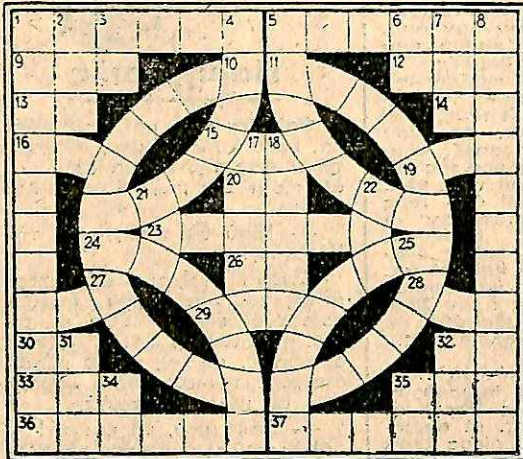
ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ

Μενάνδρου 75, τηλ. 55.638

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Καμπυλόγραμμο σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό, εκτός των λέξεων που θα τοποθετήσετε οριζοντίως και καθετίως, μερικές θα συμπληρώσουν τις καμπύλες γραμμές οι οποίες κι' αυτές διασταυρώνονται κανονικά. Η αριθμηση μόνο είναι κάπως διαφορετική. Για κάθε λέξη ισχύει ο αριθμός που βρίσκεται στο τετραγωνίδιο απ' το οποίο θ' αρχίξη η τοποθέτησή της. Ο αριθμός μέ-

σα σε παρένθεση αντιπροσωπεύει τον αριθμό των γραμμάτων της κάθε λέξης.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Ρωμαίος αυτοκράτωρ, 96-98 μ. Χ. (6).
- 5) Σώζει έναν κατηγορούμενο (6).
- 9) Νευρική σύσπασις των μυών (3).
- 12) "Ηρώς του Κορέϊν (3).
- 13) Κατί πολύτιμο γιά τους Γάλλους (2).
- 14) Νότα (2).
- 20) Σύμφωνο του γαλλικού αλφαβήτου (2).
- 23) Υπερετώσε, στους ναύους των αρχαίων (6).
- 26) Ζή και κινείται (2).
- 30) 330.
- 32) Τροπικό επίρρημα (2).
- 33) Ερωτηματική αντωνυμία (3).
- 35) Σπόρ (3).
- 36) Αρχαιοτάτη πόλις στην κοιλάδα του Ιορδάνου με περίφημα τείχη (6).
- 37) Αστερισμός του Β. ημισφαιρίου (6).

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Ιταλός μουσικοσυνθέτης (11).
- 2) Αρχικά που εκπέμπουν κύματα (3).
- 3) 120.
- 6) Αναφορική αντωνυμία (2).
- 7) Αιμώδης παραλία κατά τον "Όμηρο" (5).
- 8) Σφετερισμός (11).
- 17) Μέρος του ναού (5).
- 18) "Ένα από τα κόκκαλα του χεριού (5).
- 31) Έπώνυμον Νορήγιου συγγραφέως (3).
- 32) Γρήγορο (3).
- 34) Στο αλφάβητο αναστραμμένα (2).
- 35) Προσωπική αντωνυμία (2).

ΣΤΙΣ ΚΑΜΠΥΛΕΣ

- 4) Τροφή των πετρώων (7).
- 5) Φρούτο που δεν τρώγεται (7).
- 10) Έλληνικός χορός (12).
- 11) Προσπαθούν να σάς κάνουν να γελάσετε (12).
- 15) Κυνικός φιλόσοφος (4).
- 16) "Όνομα στα γαλλικά (3).
- 19) Γνωστό στους ψαλτες (3).
- 21) ... "Αμάντα: γνωστή στή.
- 22) Χτύπος (3).
- 24) Χαλω την ήυχία (7).
- 25) "Αγγλος τραγικός, έρμηνευτής του Σαίξπηρ (7).
- 27) Προστακτική που παραπέμπει (3).
- 28) Κίνηση ύγρου (3).
- 29) Εκπρόσωπος φύλου (4).

Σωστό — Λάθος

Από τις δύο λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ που συνοδεύουν καθένα από τις κατωτέρω φράσεις διαγράψατε εκείνη που δεν ταιριάζει.

- 1) Η Βόρειος και η Νότιος Αμερική είναι μαζί μεγαλύτερες ος έκτασι από την Ασία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 2) Τα άλογα μπορούν και κινούν το δέρμα τους: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 3) Το σάλιο μας έχει αντιβιοτικές ιδιότητες: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 4) Η «Τραδιάτα» γνώρισε με την πρώτη της παράστασι πραγματικό θρίαμβο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 5) Ο Μωάμεθ δεν παραδόχταν την ύπαρξή του Χριστού: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 6) Τα ταξιδιωτικά περιστερία μπορούν να πετάξουν με 75 χιλιόμετρα την ώρα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

7) Ο διάπλους του Σουέζ απαιτεί ένδεκα ολοκληρές ώρες: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

8) Η Βουδαπέστη δεν κατελήφθη ποτέ από τους Τούρκους: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

9) Ο Καρδινάλιος Ρισελιέ ήταν ύπουργός του Λουδοβίκου 13ου: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

10) Το μουσικό ταλέντο είναι κληρονομικό: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Διπλό κεφάλι

Κύρος — Όμος — Αινώ — Πάν — Έτος — Όριον.

Στις λέξεις αυτές να προστεθί από ένα γράμμα ως κεφαλή, έτσι ώστε τα νέα αρχικά να σχηματίζουν το όνομα ενός Έσραιου πατριάρχη.

Στοιχειόγραφος

Όπως είναι αν την άφισις, μ' αυτή βλέπει κι' ο μικρός άσπρος, κόκκινα και μαύρα. Μα το δεύτερο αν το σούσης, να ένας τόπος δροσερός σε μιά έκτασι όλο λαύρα.

Κρυπτογραφικόν

1	2	3	4	5	6	7	:	Αρχαίος βασιλεύς.
2	6	3	4				:	Καρποφόρο δέντρο.
3	1	1	6	7			:	Ζών.
4	5	5	6	7			:	Αφθονεί στις πλάξ.
5	4	2	3	6	7		:	Ηρώς των Αθλίων.
6	2	5	6	7			:	Προορίζεται γιά πλοία.
7	1	4	2	6	7		:	Ψάρι.
- Ο ίδιος αριθμός αντιπροσωπεύει το ίδιο πάν- τότε γράμμα.

Μεταγραμματισμός

Ήταν ρήτορας σπουδαίος του χρυσού καιρού Αθηναίος. Μ' αν του κόψης το κεφάλι και... μακρύνεις τον λαιμό του, όνομα ασφού προβάλλει στους μεγάλους μέσα πρώτου.

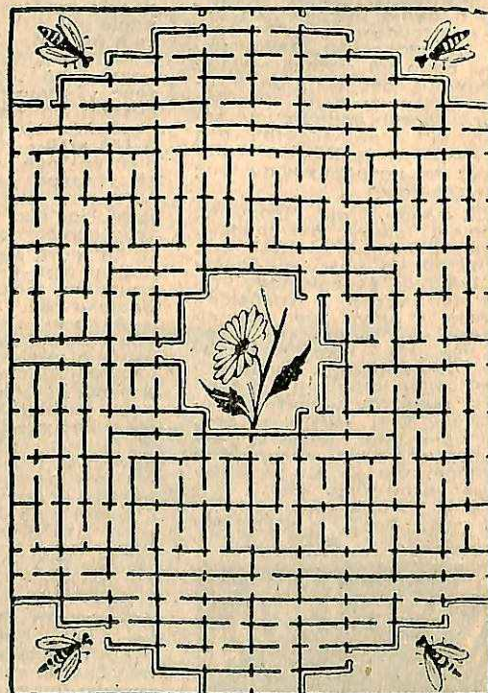
Δημιώδες αίνιγμα

Σάν εόδι μουγκρίζω, σάν φίδι σφυρίζω, σάν αλόγο τρέχω, μιά πόδια δεν έχω. Ψυχή ξενη φέρνω άφνω και παίρνω.

Λεξιγριφος

Επίθετο, στο θηλυκό σ' όποια θεά αν κολλήσης, προσάτει και συνοικισμό των Αθηνών θα χτίσης.

Λαβύρινθος

Από τις τέσσερες μέλισσες που βρίσκονται στις τέσσερες γωνίες του σχεδίου μας μόνο η μιά θα φτάση την παραρτήρα του κέντρου μπαίνοντας στο λαβύρινθο από την είσοδο που βρίσκεται μπροστά της. Μπορείτε να βρήτε ποιά θα είναι η τυχερή; Το παιχνίδι μπορεί να παίξουν τέσσερες παικτες συγχρόνως, οι οποίοι θα διαλέξουν στην τύχη από μιά μέλισσα ο καθένας.

(Οι λύσεις στη σελ. 82)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΝΙΝΤΑΝΤ

Ο Μπούρτον, ένας απ' τους νεώτερους αστυνομικούς του Μπουκλιν, πήγε να βρή το φίλο του Μπόμπ, στο μπαρ όπου ήξερε πως συχνάζε. Τον πήρε ιδιαίτερος και του είπε σιγανά:

— "Άκουσε, Μπόμπ! Δεν έχει υπογραφή ακόμα το ένταλμα συλλήψεώς σου, γιά ό,τι συνέβη στην Τράπεζα. Μα αύριο θα σε πιάσουνε σίγουρα ως δολοφόνο του Ντήγκαν... Σ' εξετάζουνε πάντα γιά τίμιο κι' ελκρινές παιδί. Θέλω να μάθω από σένα με ακρίβεια όλα όσα γίνανε αυτή τη νύχτα. Κι' ίσως μπορέσω τότε να σε σώσω...

— "Ω, Μπούρτον, είναι δυνατό να με νομίζης γιά κακούργο; φώναξε ο νέος μ' απελπισία.

— "Αν σε νομίζα τέτοιοι, δεν θα μουνά τώρα μαζί σου.

— "Άκουσε λοιπόν. Βρισκόμουν μαζί με το Ντήγκαν, το φύλακα, στο υπόγειο. Τη στιγμή που θάκλεινα το χρηματοκιβώτιο των καταθέσεων, παρουσιάστηκαν δυο άνθρωποι με μάσκες. Σκοτώσαν το Ντήγκαν, που δοκίμασε να βγάλη πιστόλι. Με χτύπησαν ύστερα στο κεφάλι κι' έπεσα αναίσθητος... Αυτό είν' όλο!

Ο αστυνομικός έμεινε άμιλητος γιά λίγο. Ύστερα είπε:

— Καλά. Πάμε τώρα στο σπίτι σου. Βρήκαν εν τάξει το μικρό διαμέρισμά του Μπόμπ. Μόνο που ένα παράθυρο ήταν ανοιχτό, ενώ ο νέος θυμόταν καλά πως τότε κλείει πριν φύγ.

Στην κρεβατοκάμαρα, ο Μπούρτον ανακάλυψε στο πάρκε πατημασιές, που πήγαιναν ως τη ντουλάπα. Την άνοιξε... και βρήκε μέσα μιά μικρή βαλίτσα, γεμάτη χαρτονομίσματα!

Τα μέτρησε γρήγορα: Ήταν 8 χιλιάδες δολάρια, ενώ είχαν κλαπή από την Τράπεζα 80 χιλιάδες Μαζί μ' αυτά, βρίσκονταν και δυο εισιτήρια γιά την Τρινιντάντ... Ο Μπόμπ είχε γίνει καταχλωμος.

— Καταλαβαίνω! του είπε ο φίλος του. Θέλησαν να κάνουν την αστυνομία να πιστέψη πως σκόπευες να το σκάσης μαζί με κάποιο συνένοχό σου... Άς μ' χάνουμε καιρό, πριν νά...

Την ίδια στιγμή, αντήχησε η σειρήνα ενός αστυνομικού αυτοκινήτου!

— Γρήγορα, Μπόμπ, πάρε τη βαλίτσα και φύγε απ' τη σιδερένια σκάλα κινδύνου! είπε ο Μπούρτον. Άφησε τη βαλίτσα στις αποσκευές, στο σιδηροδρομικό σταθμό. Ύστερα πήγαινε σπίτι μου και κάνε ό,τι σου πη ο Χάν-Σοί. Είν' ο εξυπνότερος υπηρέτης του κόσμου.

Ο νέος υπάκουσε και βγήκε απ' το παράθυρο. Ο Μπούρτον τα ταχτοποίησε όλα, βιαστικά. Μόλις είχε τελειώσει, μπήκε ένας άλλος αστυνομικός, ο Ντούλτον.

— Μπά! Τί ζητάτε εδώ, Μπούρτον; ρώτησε το συνάδελφό του.

— Ό,τι και σεις, υποθέτω. Μα το πουλί πέταξε... απάντησε ο Μπούρτον.

Άφησε τον άλλον να κουράζεται με μιά άσκοπη έρευνα, κι' έφυγε. Πριν γυρίση όμως σπίτι του, τηλεφώνησε στον Κινέζο υπηρέτη του.

— Βρίσκεται εδώ ένας άγνωστος, τον είδοποίησε εκείνος. Κάνε πως καθαρίζει το άσανσέρ.

Ο αστυνομικός κατάλαβε πως θήταν σταλμένος απ' τους δρόστες της ληστείας της Τραπεζής, γιά να τον δολοφονήση. Ανέβηκε, λοιπόν, απ' την εξωτερική σιδερένια σκάλα του σπιτιού του ως τη σοφίτα, χώθηκε αθόρυβα στο κλουβί του άσανσέρ κι' έφτασε πίσω απ' τον άγνωστο πουτρίδε τους τροχούς και τα σύρματα μ' ένα κουρέλι.

— Άκούνητος, φίλε! του φώναξε ξαφνικά. Σε τσάκωσα! Εκείνος γύρισε, ξαφνιασμένος, κι' ο αστυνομικός τον αναγνώρισε: Ήταν ο Ντόπ Ντούλ, ένας απ' τους πιο επικίνδυνους γκάνγκστερς.

Με το ρεβόλβερ κολλημένο στην πλάτη του, ο Μπούρτον τον ώδηγησε στο διαμέρισμά του. Ήξερε καλά πως δεν θα μπορούσε να του πάρη λόγια. Μα είχε καταστρώσει το σχέδιό του...

— Κλείδωσε τον στο δωμάτιο των ξένων... είπε στον υπηρέτη του, κλείνοντάς του το μάτι μ' ένα τρόπο ευχλωττο.

Ύστερα, όταν έμεινε μόνος μαζί του, πρόσθεσε, με σιγανή φωνή:

— "Αν προσπάθησε να το σκάσει, μη τον έμποδίσης! Κατάλαβε, Χάν-Σοί;

— Μάλιστα, κύριε! απάντησε ο Κινέζος χαμογελώντας.

Ο "Άμον Πίκερινγκ, ο ταμίας της Τραπεζής, έτοιμαζότανε πια να πλαγιάση, όταν χτύπησε το κουδούνι της πόρτας. Πήγε να ανοίξη ο ίδιος κι' είδε μπροστά του το Ντόπ Ντούλ.

— Τί ζητάς εδώ; τον ρώτησε. Δεν σου είχα πη να μην έρχεσαι σπίτι μου;... Τί γίνεται ό...

— Ο Μπούρτον; Καλά, ευχαριστώ! Δεν μπλέκω πια μαζί του! Είναι θαύμα πως του ξέφυγα!

— Τα κάνετε όλα θάλασσα, συ κι' ο σύντροφός σου! φώναξε ο Πίκερινγκ, κατάχλωμος. Σκοτώσατε το φύλακα δίχως να ύπαρχη κανείς λόγος κι' αφήνετε ζωντανό ένα επικίνδυνο τύπο σαν το Μπούρτον...

— Φτάνει! διάκοψε απότομα ο γκάνγκστερ. "Ηρθε να πάρω την αμοιβή μας. Νομίζω πως κάναμε καλά τη δουλειά μας. Πήραμε τα λεφτά και κρύψαμε μερικά στο σπίτι εκείνου του νεού. Τί άλλο θέλατε; Δεν μπορούσαμε, βέβαια, να σκοτώσουμε όλο τον κόσμο γιά να σάς ευχαριστήσουμε... Έμπρός, τα λεφτά! Πρέπει να φύγω γρήγορα... γιατί, αν με τσακώση η αστυνομία, δεν ξέρω αν θα σωπάσω...

Την ίδια στιγμή, ο Πίκερινγκ τον πυροδόλησε. Ο γκάνγκστερ κλονίσθηκε κι' έπεσε.

Ο άλλος θέλησε να τον αποτελειώσει. Μα τον σταμάτησε μιά επιταχτική φωνή

— Πετάχτε το όπλο σας! διέταξε ο Μπούρτον, ξεπροβάλλοντας πίσω απ' τις κουρτίνες του παραθύρου. Τί αφρημάδα ν' αφήνετε ανοιχτό το παράθυρο!

Ο Πίκερινγκ έμεινε μιά στιγμή σαν απολιθωμένος. Ύστερα θέλησε να πυροβολήση τον αστυνομικό. Μιά σφαίρα του όμως τον έριξε χάμω...

*

... Όταν έφτασε ο Ντούλτον, είδοποιμένος τηλεφωνικός απ' τον Μπόμπ, τον βρήκε να σκουπίζει τον ιδρώτα του.

— Σ' αυτό εκεί το χρηματοκιβώτιο, βρίσκονται τα λεφτά της Τραπεζής, του είπε ο νέος. Πιστεύω να είναι σωστά.

Στράφηκε ύστερα στον πληγωμένο Ντούλ και πρόσθεσε:

— Δεν ήξερα πως τρέχεις έτσι, διάβολε! Είδα κι' έπαθα γιά να σε παρακολουθήσω ως εδώ, πριν από λίγο, όταν σ' άφησα να το σκάσης επίτηδες απ' το σπίτι μου...

Ο γιατρός της αστυνομίας εξέτασε το τραύμα του Πίκερινγκ και δήλωσε πως δεν ήταν σοβαρό.

— Θα ζήση πολλά χρόνια ακόμη, στο Σιγκ-Σιγκ, είπε ο Μπούρτον. Άκουστε, Ντούλτον. Βέβαια, τα λεφτά θα

— Πετάχτε το όπλο σας! διέταξε τον Πίκερινγκ ο Μπούρτον.

έπιστραφούν στην Τράπεζα. Προτείνω όμως να χαρίσετε στο Μπόμπ τα δυο εισιτήρια γιά την Τρινιντάντ. Δεν θα του κάνη κακό ένα ταξιδάκι με το κορίτσι του... "Ετσι μονάχα ύπαρχει η έλπίδα να σάς συχωρέση που τον υποπτευθήκατε άδικα!...

Α. ΖΟΡΓΚΕΝΣΕΝ

☼☼

Ευσυνειδησία!

Ο ταχυδρομικός διανομέας ενός μικρού αγγλικού χωριού με 108 κατοίκους, ανήρθηκε να παραδώση ένα δέμα στον Άρτσιμπαλντ Γκάρντελζάλοπ, επειδή έλειπε από τη διεύθυνσι το όνομα του πατέρα του! Κατόπιν τούτου, ο Γκάρντελζάλοπ μπήκε τη νύχτα στο σπίτι του διανομέως, τον έσπασε στα εύλο και πήρε το δέμα.

Ο αϊδ. Έντουαρντ Βαρά, έφημέριος της εκκλησίας του 'Αγίου Στεφάνου, στο Λονδίνο.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙ από το τηλέφωνο !..

Η πρωτότυπη μέθοδος ενός Λονδρέσιου εφημερίου

«Αν σάς απασχολή ένα σοβαρό ζήτημα ζωής και θανάτου και θέλετε να ξελαφρώσετε και να βρήτε, ίσως, τη λύση του προβλήματός σας, τηλεφωνήστε στο «Μάνσιον 9.000». Και δε θα μείνετε δυσαρεστημένοι: Πίσω από αυτά τα λίγα λόγια κρύβεται ένα αξιοθαύμαστο έργο, που άρχισε από τον περασμένο Νοέμβριο ο έφημέριος της εκκλησίας του 'Αγίου Στεφάνου στο Λονδίνο, ο αιδεσιμώτατος Έντουαρντ Βαρά, κληρικός με ανώτερη μόρφωση και βαθύς γνώστης της ψυχολογίας των ανθρώπων.

Ο Έντμος παπάς, ένας εξυμνος και συμπαιθητικός άντρας, πιστεύει, ότι οι περισσότεροι άνθρωποι θέλουν να έχουν έναν εξομολογητή, που να τους νοιώσει και να τους δώσει παρηγορία και βοήθεια, την ώρα που εκείνοι θα την χρειαστούν.

Τις πιο πολλές φορές, λέει ο αιδεσιμώτατος Βαρά, οι απογοητευμένοι δεν βρίσκουν εύκολο να τρέξουν στην εκκλησία και να ζητήσουν τη συμβουλή και τη βοήθεια του εξομολογητή. Ακόμη, φοβούνται ότι δε θα συναντήσουν την κατανόηση που θέλουν. Κι αυτό τους κάνει να σπερδύνουν την ψυχική ανακούφιση που θα τους έφερνε μια εξομολογηση.

Γι' αυτό, λοιπόν, ο αιδεσιμώτατος Βαρά, προτίμησε να δέχεται τις εξομολογήσεις των πιστών του από... τηλέφωνα, όταν εκείνοι δε μπορούν ή δε θέλουν, να τον επισκεφθούν.

Το «Μάνσιον 9.000» είναι το τηλέφωνο της εκκλησίας του 'Αγίου Στεφάνου και βρίσκεται στη διαδρομή οποιαδήποτε πορευόμενη του νοιώσει την ανάγκη να εξιστορήσει τα βάσανα του σε κάποιον άλλον και να πάρει μια χρήσιμη συμβουλή, χωρίς να υποχρεωθεί να αποκαλύψει την ταυτότητά του.

Απογοητευμένοι, που σκέπτονται να αυτοκτονήσουν, άντρες και γυναίκες που καταπατήσαν τους νόμους και φοβούνται τη δίκαιη τιμωρία τους, άντρώγυνα που βλέπουν το γάμο τους να διαλύεται, νέοι και νέες που βρίσκονται σε απόγνωση ή νομίζουν ότι βρίσκονται, κακοποιοί, άκακοι και δολοφόνοι, είναι από τους τακτικότερους πελάτες του εξομολογητή από το τηλέφωνο.

Ο αιδεσιμώτατος Βαρά, βέβαια, δεν ισχυρίζεται ότι μπορεί να κάνει θαύματα, αλλά οι κάθε είδους δυστυχισμένοι που ζήτησαν — και,

σχεδόν πάντοτε, ακολούθησαν — τη συμβουλή του, έχουν αποκτήσει τυφλή εμπιστοσύνη στην ικανότητά του να καθυπακούει τις παραγμένες ψυχές και να βρική τη λύση του προβλήματός τους.

Πρός το παρόν, το πρωτότυπο γραφείο του αιδεσιμώτατου Βαρά λειτουργεί μόνο δυο φορές την εβδομάδα, κάθε Δευτέρα και Παρασκευή, από τις 9.30 το πρωί, ως τις 5.30 το απόγευμα. Όταν ο παπάς είναι απασχολημένος και δεν μπορεί ο ίδιος να προσφέρει τις υπηρεσίες του σε κείνους, που καταφεύγουν στο τηλέφωνο της εκκλησίας του, τον αναπληρώνει στη θέση αυτή η πολύτιμη βοήθης του, η μίς Βίβιαν Πρόσσερ.

Πολύ σύντομα, όμως, πιστεύει ότι η υπηρεσία του, θα μπορεί να βρίσκεται στη διάθεση των πιστών, όλες τις μέρες της εβδομάδας, και όλες τις ώρες του είκοσιτετραώρου. Την έλπιδα που αυτή τη στιγμή στο γεγονός ότι βρέθηκαν, ως σήμερα, πολλοί έθελονταί, που είναι πρόθυμοι να τον βοηθήσουν στο έργο του.

Οι περισσότεροι από κείνους που του τηλεφωνούν, είναι άνθρωποι που σκέπτονται να αυτοκτονήσουν ή συγγενείς άλλων που ή προσπαθεί τους να λύσουν τα προβλήματά τους, με την αυτοκτονία, απέτυχε. Σ' όλες, σχεδόν, τις περιπτώσεις, τα πειστικά λόγια του αϊδ. Βαρά, φέρνουν αποτέλεσμα, και ο άρρωστος δεν επιχειρεί άλλη φορά να αυτοκτονήσει.

Η φήμη του, έχει εξαπλωθεί και έξω από την Αγγλία. Πρό καιρού, τον ζήτησαν επειγόντως από την Κοπεγχάγη οι γονείς ενός Όλλανδού υπαλλήλου, που είχε καταλήξει από μελαγχολία και είχε αποπειραθεί να αυτοκτονήσει.

Ο αϊδ. Βαρά ζήτησε να του δώσουν στο τηλέφωνο τον ίδιο τον ατόχειρα. Από τη στιγμή εκείνη, το ήθικό του νεαρού, που βρισκόταν σε απόσταση 500 μιλίων από την εκκλησία του 'Αγίου Στεφάνου, αναπτερώθηκε και ο ίδιος ξαναγύρισε στην οικογένειά του και τη δουλειά του, γιατρεμένος από τη μελαγχολία του. Φυσικά, από τότε δεν ξαναδοκίμασε ν' αυτοκτονήσει.

Ο αϊδ. Βαρά δεν αρνείται σε κανένα τις υπηρεσίες του και ποτέ δεν αποκαλύπτει τα ονόματα κείνων που τον εμπιστεύονται. Πολλές φορές, τυχαίνει να εξομολογήσει κακοποιούς και εγκληματίες, που βασανίζονται από τύψεις. Κι όταν εκείνοι δεν μπορούν να τον επισκεφθούν, στην κατεστραμμένη από τους βομβαρδισμούς εκκλησία του 'Αγίου Στεφάνου, να επισκεφθεί ο ίδιος τα «παιδιά του», όπως τους λέει.

Αντίθετα απ' ό,τι θα περίμενε κανείς, οι «παρσέρ» του τηλεφώνου, σέβονται το έργο που έχει αναλάβει ο αϊδ. Βαρά και δεν τον ενοχλούν με ασκόπη τηλεφωνήματα. Μόνο μια φορά — ως σήμερα δέχθηκε μια ψεύτικη τηλεφωνική εξομολογηση. Ήταν από έναν νεαρό δημοσιογράφο, που του παρουσίασε μια ψεύτικη ιστορία, για να δημοσιεύσει τις συμβουλές του παπά στην εφημερίδα του.

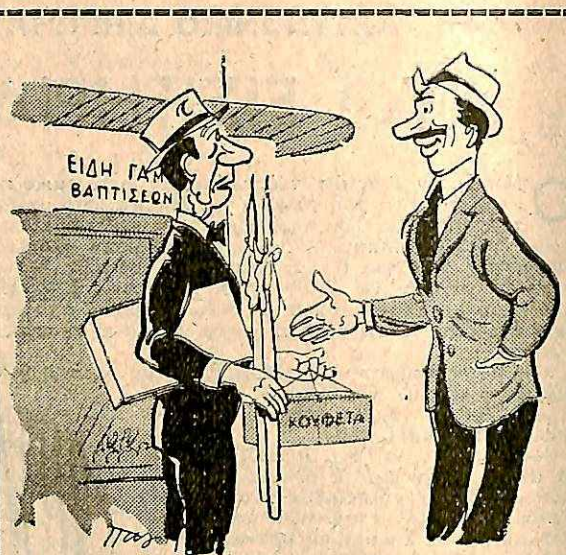
Θέλει να μείνη χήρος

Μία εφημερίς του Ουόσκονσιν άπληθυσε στους αναγνώστες της την κάτωθι ερώτηση:

«Τι θέλετε για να είσαστε ευτυχισμένοι»;

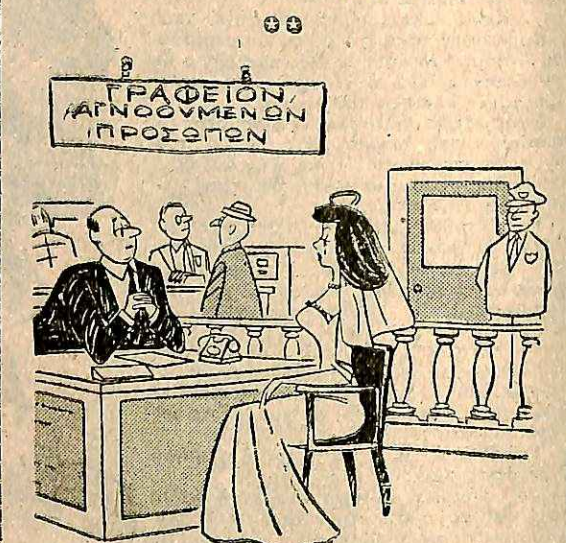
«Ένας άπ' αυτούς, λοιπόν, απάντησε ως εξής:

«Να μείνω χήρος όπως είμαι και να μην μου έρθη η τρέλλα να κάμω και δεύτερο γάμο».

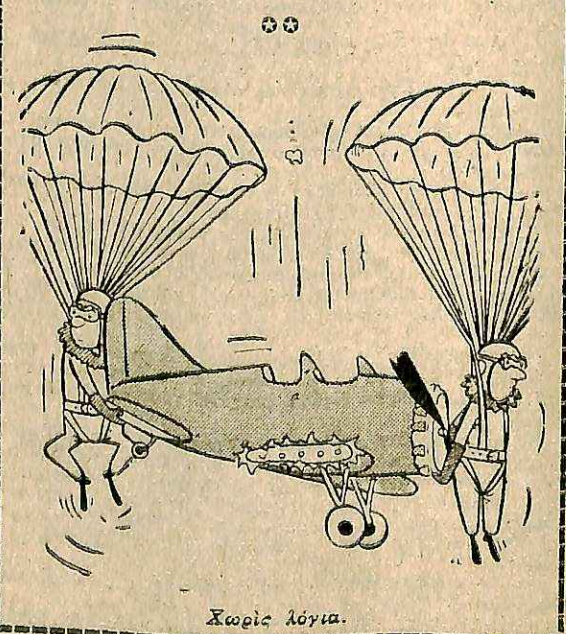

— Συγχαρητήρια! «Ωστε το παντρεύεσαι το Χαρικλάκι;

— Μπα!... «Ένα παιδί της βαφτίξω... (Του Π. Παυλίδη)

«Η νεόγυνή μου: Μ' έπηρε στα χέρια και με περνούσε απ' το κατώφλι της πόρτας, όπως συνηθίζουμε, όταν του είπα: «Συνούπισε τα πόδια σου». Από τότε χάθηκαν τα ίχνη του!...

Το μικρόβιο της αγάπης

«Η Έλβιν Φράνκιν μου γράφει ένα επίσημο σε 10 κόλλες χαρτιού, για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι «δεν μπορεί, παρά να υπάρχει κάποιο μικρόβιο, που ποτίζει τον οργανισμό και ξετρελαίνει μερικούς νέους και νέες από αγάπη»...

Το γραμματί της το φύλαξα, γιατί μ' ενδιαφέρει το επίσημο που αναφέρει. Όσον αφορά το συμπέρασμά της, δεν συμφωνώ μαζί της. Μικρόβια έρωτος δεν υπάρχουν. Υπάρχουν μόνο διαθέσεις. Αυτές πρέπει ν' αναζητήσουμε στον έρωτευμένο εκείνο, ο οποίος έπειτα από μια απογοήτευση επιμένει ν' ανασταναίει και να πάσχει, για ένα πλάσμα που έδειξε εγωισμό, στο πρόσωπο που γνώρισε και προσπάθησε να το πείσει ότι τον αγαπά. Με λίγη λογική σκέψη εξαφανίζεται όλη αυτή η υπόθεση, χωρίς να κατασβώσουμε σε συμπεράσματα για μικρόβια.

Καποιον που αγαπά: «Όπως βλέπετε και στο υπ' αρ. 811 τεύχος του «Θησαυρού», η απάντησις δίνεται σε μια κοπέλλα, η οποία πιστεύει μόνον στα όσα της λέγει ο νέος, που αγαπάει, αμφισβallest όμως για τη γνώμη των γονέων της. Κι' ότι θα πρέπει να μη δώσει αφορμές στους γονείς και σ' αδελφία της, ν' αποπειρασθή κι' ο νέος κάπως καλύτερα, για να κερδίσει την εμπιστοσύνη των γονέων της. Συνεβούλευα επίσης να δείξει την απάντησή και σε σάς, όπως σάς κάνοντες κοινό μέτωπο να τον δείχνετε ένοχους και να τον υποθέσι σάς. «Όπως μου γράφετε, και όπως φαίνεται η νέα ακολουθήσε και μάλλον κάπως σχολαστικά τις συμβουλές μου. Κι' αφού συμφωνείτε κι' εσείς, τότε γίνεται η απάντησις. Γιατί να σάς δώσω και άλλες εξηγήσεις; Γιατί να φαντάζεστε ότι αγαπάει κάποιον άλλον; «Επειτα, γιατί να διακόψετε να πηγαίνετε σπίτι της; Δεν είσθε φίλος των αδελφών της; Να γίνεται και άσπλητος στους γονείς της, με τους πρόπους σάς, με τις φιλοφρονήσεις σάς, με τον ένοχισμισμό σάς. Γιατί να της ζητήσετε άλλες εξηγήσεις, αφού εκτελείτε ασιγήτως και οι δυο σάς κάποιο σχέδιο;

Κι' όταν ήθετε ότι όλοι είναι με το μέρος σάς, όταν αποπειραστήτε τις σπουδές σάς και τακτοποιήθητε, τότε ζητήστε την απ' εμένα, όπως, έξ' άλλου, σκοπεύετε.

Ξανθούλα: «Αδιαφορώ δεν μπορεί ποτέ να γίνει ο άνθρωπος εκείνος που λέει σε μια κοπέλλα ότι «απ' εμένα με συνδέει μια ιδανική αγάπη, ένας ιδανικός έσμός».

Δεν είναι το πάθος που τον βασανίζει και που μπορεί και να σβύσει στο αντίκρουσμα μιας άλλης κοπέλλας. Αυτός σάς εκτιμά, σάς σέβεται και σάς αγαπάει ιδανικά, άγν' απ' εμένα της. Επομένως

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ

Ιατρός

Δερματολόγος - Αισθητική

Δέχεται 11—1 και 5—7

Σέκερη 4, α' όροφος. Πάρος

δός Κανάρη. Τηλ 612-450

κι' εσείς, πρέπει να τρέφετε τα ίδια αισθήματα γι' αυτόν και να μην φουσκώνη το μυαλό σας.

Σ. Γ. Μόντε Σ μ 18: Σε

μια αγάπη σαν τη δική σας, δεν άρκοον οι υποσχέσεις για το μέλλον. Υπάρχουν κι' άλλες προποθέσεις, που ένας νέος και μια νέα πρέπει να έχη υπ' όψη του. Είναι οι γονείς, όπως μου γράφετε. Οι δικοί του μόλις τόμαθαν ασφαλώς θα του έκαναν παρατηρήσεις, γιατί η ξέρουν το χαρακτήρα του γιου τους και δεν θέλουν ν' αδικήσουν την κοπέλλα ή ο γιός τους πρέπει πρώτα να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του προς αυτούς κι' έπειτα να σκεφθή για αγάπες. Οι δικοί σας γονείς, αν το μάθαιναν, δεν θα έκαναν το ίδιο; Και τώρα έρχομαστε στο δεύτερο ζήτημα: Σας αγαπά πραγματικά, ή δεν σας αγαπά; «Ηρθε η εύκαιρία να το καταλάβετε και να τηρήσετε κι' εσείς την ανάλογη στάση. Δηλαδή: Θ' αποφύγετε να εκτεθήτε. Θ' αδιαφορήσετε για τις άλλες τι θα κάνουν. Ένας νέος δεν κατακτάται από πείσμα ή με τις τσαμπινιές ενός κοριτσιού. Και θα ήθελε: «Αν πράγματι παρασπύρη, τότε δεν είναι άξιος της αγάπης σας, και δεν θ' αξίζει καν τον κόπο να στενοχωριέστε γι' αυτόν. «Αν δεν σάς μιλήσει, αν πάει με άλλες, αυτό σημαίνει ότι δεν σας αγαπά ποτέ.

Έχασα την ευτυχία μου: Είναι πολύ εύκολο να καταλάβετε ότι ο άνθρωπος αυτός χάνοντας ότι πολυτιμότερο έχει, φοβάται μήπως μήπως ύστερα σε κάτι, που να μην ικανοποιή τη γυναίκα του, και ότι η γυναίκα του επωφελομένη της τυφλώσεως του τον απάει. Είναι, λοιπόν, πολύ φυσικό να δείχνει τέτοιες ιδιοτροπίες, οι οποίες δεν πρέπει καθόλου να σας στενοχωρούν. Τουναντίον να του δείχνετε ένοχους και να τον προθυμία σε όλες τις απαιτήσεις και τις παραβενιές του.

Πονεμένη καρδιά Δ. Χ. Β., Καβάλα: «Αφού την αγαπάτε, κι' αφού ξέρετε πως ό,τι έγινε, συνέβη από τη μητέρα και όχι από τη θέλησή της κοπέλλας, δεν έχετε κανένα λόγο να μη την παντρευτήτε. Ίσα, ίσα που αν την παντρευθήτε θα σώσετε μια νέα από την πλήρη καταστροφή.

Δυο χωριότες: Τη συμβουλή την εκτελέσατε, όπως μου γράφετε, παντρευθήκατε και είστε ευχαριστημένοι. Σας εύχομαι κι' εγώ να είσθε αγαπημένοι σ' όλη σας τη ζωή. Και τώρα ζητάτε νέα συμβουλή: «Αν πρέπει να πουλήσετε τα υπάρχοντά σας για μια «καλή αποκατάστασι στην «Αθήνα». Και, να σάς απαντήσω πως βλέπω εγώ τη ζωή στην όμορφη «Αθήνα». Αφού ακούσατε την πρώτη μου συμβουλή έλπιώ ν' ακούσετε και τη σημερινή. Τα υπάρχοντά σας του χωριού να μην τα πουλήσετε. «Αν είναι λίγα, δεν φτάνουν για «άστική αποκατάστασι». Κυτάχτε να τα πολλαπλασιάσετε, έστω και με σκληρή εργασία. «Αν είναι πολλά, ακόμη καλύτερα, γιατί θα έχετε όλα εκείνα τα αγαθά, που δεν θα βρήτε ποτέ στην «Αθήνα. Μείνετε, λοιπόν, εκεί που είσαστε. «Η «Αθήνα είναι καλή και όμορφη, όπως λέτε, μόνον για να τη νοσταλγή κανείς και να την επισκέπτεται ποδ και ποδ...

«Αθηνάια Β.: Δεν καταλαβαίνω τι είδους άφραδώνες κάνετε, αφού η μητέρα του διαρκώς αντιτίθεται, αφού βλέπετε κρυφά, αφού αυτός φοβάται ν' αδέλφια του, κι' αφού διαρκώς σάς λέγει ότι θα στεφανωθεί κρυφά. Δεν τον αγαπάτε, είμαι βέβαια γι' αυτό, αφού δοκιμάσατε να συνδεθήτε με άλλους. Σας έλκυει το συμφέρον

και ίσως... κάποιο πείσμα: Να τον πάρετε από τη μητέρα του. Σκεφθήκατε όμως τις οικογενειακές συνέπειες; Το ξέρετε ότι θα σάς αφήνι... για να πάει να βρική τη μητέρα του;

Μιά όμως που θέλετε τόσο να τον παντρευθήτε, φανήτε πιο αποφασιστική. Πείτε του ότι πρόκειται να ζήσει μαζί σας κι' όχι με τη μητέρα του, κι' ότι ένας άντρας 30 χρόνων, είναι ντροπή να φοβάται ν' αδέλφια του. Δώστε του την τελευταία διορία του Σεπτεμβρίου, κι' αν δεν την εκτελέσει κι' αυτήν τότε μη χάνετε τον καιρό σας. Διώξτε τον για να ξαναγυρίσει πιο άποφασιστικός!

«Αλέκ 750 μου άς Γ.Υ.Σ.:

«Αν δεν φθάνατε μόνος σας στο συμπέρασμα, θα σάς το έδειχνα εγώ. Δυστυχώς, διαλέξατε τον πιο ασχημο τρόπο. Θα το δώσω ν' ενομάσω σας να δημοσιευθή, αλλά θα ήθελα και να μ' ακούσετε. Στην κατάστασι, που βρίσκεστε, πράγματι, μια αλληλογραφία θα ήταν αρκετά ανακουφιστική, αλλά πολύ επικίνδυνη. «Όπως συνήθως γίνεται, επηρεασμένοι από την έντυπωσιακή γωνιμία, που έχει μεγαλοποιήσει τη φαντασία, νομίζουμε πως έχουμε έρωτευθι. Τότε οι όροι αλλάζουν κι' αρχίζουμε να υποφέρουμε. Κι' όλα αυτά για ένα άγνωστο κορίτσι, που δεν ξέρουμε, ούτε το παρελθόν του, ούτε το χαρακτήρα του. Βλέπουμε μια φωτογραφία και δεν ξέρουμε ούτε τι περιέχει αυτό το κεφάλι, ούτε τι σωματικά ελαττώματα υπάρχουν κάτω από αυτό. Ναι, μου λέτε, μα εγώ θέλω να διασκεδάσω τη μελαγχολία μου. Αφού όμως ατία της μελαγχολίας είναι η έλλειψις μιας αγάπης, να κάνετε υπομονή, ν' απολυθήτε πρώτα και ύστερα φροντίστε μόνος σας για να βρήτε. «Η καλύτερη λύσις είναι ο γάμος.

Φούξια: Να παντρευθήτε το νέο που σάς προτείνουν, και ν' αφήσετε τις άκαριές.

Χαμμένη αγάπη (Α. Ν.) Χ.: Δεν σάς συμβουλεύω να την έχασατε, όπως φοβάσαστε μήπως σάς πιά. Αλλά, σάς ρωτώ: Στην πραγματικότητα τι αγαπάτε; Μια φωτογραφία. Την παρομοιάζω με

μια φωτογραφία σε μια είσοδο κινηματογράφου. Περνούσατε και τη βλέπατε, άρες κάθε μέρα. «Όταν τελείωσε το έργο, τη σήκωσαν και τη χάσατε... Αυτά είναι αόριστα πράγματα, που δημιουργούνται στη φαντασία σας των 17 ετών, τόσο έντατικά, που κινδυνεύετε να χάσετε άλλα πολυτιμότερα πράγματα. Συνέλαθε, λοιπόν, γελάσατε με τον εαυτό σας, και κρατήσατε μια καλή ανάμνησι της ώρας φωτογραφίας που είδατε.

Α όλωνίτη, Πάργα: Δεν μεταδίδουμε έμεις μηνύματα. «Όσοι επιθυμούν γράφουν απ' ευθείας. ΜΙΡΑΝΤΑ

©©

Παράξενες θυσίες

«Αγάπη και όχι χρήμα: Χαίρομαι και τον ένοχισμισμό σας κι' εκτιμώ τις όρθες ιδέες σας σχετικά με το αίσθημα και τον ρόλο του στη ζωή. Είναι πολύ φυσικό, για σάς, που αγαπάτε ειλκρινά, να μην αλλάξετε την αγάπη σας με τα πλούτη που μπορεί να εξασφαλίσει ένα καλό νομικό. Γιατί όταν άναρχη αγάπη και κατανόησις ανάμεσα σε δυο καρδιές, μπορούν αυτές να με λιγώτερα υλικά μέσα να εξασφαλίσουν μίαν όμαλή, πρόσχαρη, ειρηνική ζωή. «Όσοσο εκείνο, που με άνησχυει, είναι η παράξενη στάσι του αγαπημένου σας επί του προκειμένου. «Εφόσον, δηλαδή, κι' αυτός σάς αγαπάει ειλκρινά, έπρεπε και να νοιώθει ανάλογα με σάς. Πώς, λοιπόν, δέχεται να υποχωρήσει για να πάρει έσείς έναν άντρα πλούσιο; Θα καταλάβαινα την θυσία του αυτή, αν ο ίδιος είχε απελπιστεί για το μέλλον του, αν ήταν περασμένης ηλικίας, αν πραγματικά έβλεπε ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να εξασφαλίσει μαζί σας την ευτυχία του με γάμο. Αλλά αυτός είναι ακόμα νέος, μορφώνεται για έπιστήμην, έχει προσόντα κι' εφόσον και μπορεί να δημιουργήσει άφρότερα μέλλον άξιο και ικανοποιητικό. Γιατί, λοιπόν, αποβαρύνεται έτσι; Μήπως κάτι άλλο συμβαίνει; Μήπως θέλει, όπως το υποψιάζεστε και σεις, να... ελευθερωθή από σάς, για έναν οποιοδήποτε λόγο, και γι' αυτό κάνει αυτή

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΜΨΗ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ

Τά ινστιτούτα καλλωπής της Αμερικής βρήκαν μια καινούργια μέθοδο που επιτρέπει στις πελάτισσές τους να χάνουν με εύκολα αρκετά κιλά. Η μέθοδος αυτή είναι το αποτέλεσμα μακρών μελετών της Αμερικανίδας γυμναστριάς Άνν Ντέλεφου και συνίσταται στο κύλισμα της γυναίκας που θέλει ν' αδυνατίσει πάνω σ' ένα τραχύ χαλί, ακριβώς όπως βλέπετε στις δύο φωτογραφίες που παραθέτουμε. Κατά την κ. Ντέλεφου, η συνήθης γυμναστική όχι μόνο χαρίζει στη γυναίκα λεπτεργραμμές αλλά και την κάνει ν' αποκτά γερούς μύς.

την γενναϊοφρόνα συγκατάβασι, να σας σπρώχνει στον άλλον. Αυτά όλα τα ερωτήματα χρειάζονται μίαν απάντησι. Κι' αυτήν πρέπει καθαρά και τίμια, να σας την δώσω, ο καλός σας, ώστε ανάλογα πιά και σεΐς να κανονίσετε οριστικά τη θέσιν σας.

Ανήσυχη Χριστίνα, Κυανόρεξα: Μου γράφετε ότι συνδέσετε αίσθηματικώς μ' ένα νέο, που τελευταία άλλαξε συμπεριφορά απέναντί σας και αυτό το αποδίδετε στο ότι, καθώς μάθατε, του έκαναν προγενέσι με κάποια πλούσια κοπέλλα και αυτό τον απασχολεί τώρα τόσο, ώστε να σας παραμελή. Θέλετε, μου λέτε, να του κάμετε λόγο σχετικώς, αλλά διτάσσετε, για να μην το θεωρήσει ότι αποβλέπετε μ' αυτό να τον εκδίδετε. Συμφωνώ απόλυτα με τη γνώμη σας. Έφθον προκρίνεται για ένα αίσθημα, που τόσο πολύ παύει στη ζωή σας και εξ' άλλου, για μια κατάσταση, αμφιβολίας, που δεν είναι δυνατόν να συνεχισθεί, χωρίς στενοχώρια κι' εκνευρισμό, κρίνω σκόπιμο και λογικό να ζητήσετε από τον καλό σας μια καθαρή εξήγησι και μια έκκαθάρσι των πραγμάτων. Να τον θέσετε το ζητήμα καθαρά: "Αν έχω μετανοήσας για τον σύνδεσμό σας και θέλει να ξεφυγή από τις ηθικές του υποχρεώσεις απέναντί σας, οφείλει να σας το πει και να πάρη μια νέα πάντα την απόφασί του. Αν πάλι, τα όσα μάθατε δεν είναι ακριβή, τότε, πάλι, οφείλει να σας δώση μια πενσιτική εξήγησι για την τελευταία του ατακταμένη διαγωγή και κυρίως, ν' αλλάξη στάσι απέναντί σας, εφόσον εξακολουθεί να σας αγαπάει. Κι' αν έχω άλλου είδους στενοχώριες, οικονομικές, οικογενειακές κλπ., πρέπει να σας τις επισημειώσω, όχι μόνο για να μην παρεξηγηθεί, αλλά πρό πάντων για να βρω κοντά σας παρηγοριά κι' ανακούφισι. Αυτά, λοιπόν, να του αναπτύξετε με ήμερο κι' αποφασιστικό τρόπο, ώστε να τον κάμετε να σας πη την αλήθειαν για να μπορέσετε και σεΐς να πάρετε την απόφασί σας. Είναι δε προτιμώτερο ν' αναλάβετε, στο κάτω-κάτω, εσείς την πρωτοβουλία να χωρίσετε, παρά να ζητε με αμφιβολίας, χωρίς να ξέρετε ποιά βολίζετε. Και μη στενοχωριέστε διόλου, ακόμα και στη χειρότερη περίπτωση. Θα έχετε πάντως ξεγλυτώσει από ένα βάσανο, κι' αυτή η σκέψις θα σας άνακουφισή βαθεία.

Αλμπάτρος Μ., Αφρική: Λυπούμαι ειλικρινά, που δεν μου είναι δυνατόν να σας δώσω Ιδιαίτερη απάντησι, όπως μου γράφετε, και ελπίζω πως θ' αρκεσθήτε σ' αυτήν εδω. Από τις περικοπές γραμμάτων της αγαπημένης σας, που μου παραστέτε, δεν βλέπω ποδ δικαιολογείται η ανησυχία σας σχετικά με τα αίσθηματά της και την απόφασί της για σας. Αν όμως έχετε καμμία ενδειξι, τότε νομίζω πως πρέπει να εξηγηθεί μαζί της καθαρά και ειλικρινά. Να της γράψετε δηλαδή, ότι σύμφωνα με την παλαιά σας συνεννοήσι φροντίζετε το καλύτερο, για να πραγματοποιηθή μια ώρα γρηγορώτερα ο άμωμοτος πόθος σας με την νόμιμη ένωσι σας. Αλλά και δεν μπορείτε με κανέναν τρόπο να επισημειώσετε τα πράγματα και μάλιστα να παραβλέψετε το ηθικό χρέος που έχετε αναλάβει, μάλιστα με την εγκρίσι και της ίδιας της κόρης σας, απέναντι της αδελφής σας. Ίσως η λαχτάρα της για να σας ξαναβή κοντά της και η αγάπη που σας έχει, να την εκνευρίζουν για την άνωμολα ακόμα. Αλλά αφού είναι κοπέλλα με γινώσι και μπόρφοι θα πρέπει να καταλάβη και τη δική σας θέσι και να κάνει ακόμα λίγη υπομονή. Έως ότου όλα έρθουν βολικά. Τόσον καλά, που περίμενε, δεν πρέπει τώρα να τον υποτάσσει με βιασύνες, αγωνίες κι' απελπισίες για να μην σας κάνει και σας να στενοχωρησέτε. Φαίνεται λογική κοπέλλα και είμαι βέβαια πως με τις εξηγήσεις, που θα της δώσετε, θα καταλάβη πως η εύτυχία της επιβάλλει λίγη υπομονή ακόμα.

Ο γιατρός σας

Απαντήσεις επιστολών

Ανήσυχα νεύατά: Πρέπει να σας πω ότι δεν φθάνει ποτέ επιστολή στα χέρια μου και μάλιστα με τόσο ενδιαφέρον περιεχόμενα, χωρίς ν' απαντήσω. Ασφαλώς θα πρόκειται περί παρεξηγήσεως. Και τώρα θα σας συγχωρώ για το κατόρθωμά σας, να απαλλαγείτε δηλ., από εκείνο που μου γράφετε, ότι είχατε στο παρελθόν. Και αφού καταρρώσατε να νικήσετε εκείνο που πολύ λίγοι το καταρρώνουν δυστυχώς, θα σας συμβούλευα να επιβληθεί και για δεύτερη φορά στον εαυτό σας και να υποκαύσετε στις συστάσεις των γονέων σας.

Α δύνατον χαρακτήρα: Όπως και μόνος σας πιστεύετε, υπάρχουν περιπτώσεις που ο γιατρός με τα φάρμακά του, δεν μπορεί να έχη ένα ευχάριστο αποτέλεσμα, αν αυτός ο ίδιος ο άρρωστος δεν αποφασίσει να επιβληθεί στον εαυτό του και να απαλλαγεί από κακές εξείσι, οι οποίες θα τον οδηγήσουν ασφαλώς στην καταστροφή. Να πάρετε 1 κουτί ενέσεις Calcibromine, μία την ημέρα, και μου ξαναγράψετε.

Α. Β., Κόρινθος: Σας συνέστησα να κάμετε χρήση του φαρμάκου σύμφωνα με την οδηγία του εργοστασίου. Θα παρακαλούσθε τις τα αποτελέσματα κατά την εφάρμογόν του και αναλόγως θα εξακολουθήσετε ή όχι την χρήσι του.

Επαρχιώτη νέο: Τα ίδια με τον Α. Β. συνιστώ και σε σας. Δεν είναι δυνατόν να σας πω απολύτως τη γνώμη μου εφόσον δεν σας εξέτασα ποτέ.

Μ. Μ. Μαρών: Είμαι υποχρεωμένος να σας πω ότι δεν υπάρχουν πολλές ελπίδες να βελτιωθ' σ' αυτή την ηλικία το ανάστημά σας. Μια προσεκτική διαιτητική αγωγή σε συνδυασμό με μια επιμονή απασχολήσι με την γυμναστική και γενικά με τα σπορ είναι πιθανόν να σας παρουσιάση μια μικρή βελτίωσι, η οποία και πάλιν δεν θα είναι σαφώς αισθητή.

Δυστυχισμένη Κ. Μ. Ν.: Διάβασα το γράμμα σας με προσοχή. Το μόνο που έχω να σας συστήσω από φαρμακευτικής πλευράς είναι να κάμετε ένα κουτί ενέσεις Calcibromine, μία την ημέρα ενδοφλεβίως. Και εν συνεχεία θα παίρνετε πρωί-μεσημέρι-βράδυ μια κουταλιά του γλυκού Calmoneurine. Θα πάψετε να σκέπτεστε αυτό το πράγμα. Δεν είναι κάτι αξιοσημείωτο.

Απελπισμένο Λεμεσιανό: Δεν συμφωνώ μαζί σας ότι προτιμάτε να πεθάνετε, παρά να πητε την πάσχη σας σε γιατρό, αφού ένας γιατρί αυτή είναι αποτέλεσμα της προηγουμένης μακροχρόνιου παθήσεως σας και εν μέρει της κακής συνήθειας, απ' ετέρου δε γιατί η επιστολή σας φανερώνει μορφωμένο νέο και επομένως όχι καθυστερημένο. Πάντως, σας συνιστώ να κάμετε 15 ενέσεις Teston ή Arophen των 25 μλγρ. ή όποιες σχετικές βοήθει. Εκεί, όσο την έδωσαν. Κατόπιν θα παίρνετε επί 15 μέρες 3 χάπια από το ίδιο φάρμακο των ενέσεων. Μετά διημέρι διακοπής θα επαναλάβετε την αυτή σειρά μέχρι ευχάριστου αποτελέσματος.

Θεραπευθέντα νέο: Μου ζητάτε να σας πω τη γνώμη μου σχετικά με την περίπτωσι σας, που δυστυχώς είναι αρκετά λεπτή, χωρίς να σας έχω εξετάσει ποτέ και χωρίς καν να μου θέσετε υπ' όψι μου ώριμες εργαστηριακές έρευνες ή νοσοκομειακές παρακολούθησεις, που σας επισημάνουν -δηλαδή τον γιατρό σας- ότι σήμερα πιά εισάσσετε απολύτως καλά, όπως διατείνεστε. Επομένως θα περιμένω τις ανωτέρω αποδείξεις για να σχηματίσω γνώμη.

Α. Α.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Μικρή Σαμιώτισσα: Τα ένοχληματα είναι συχνά στην ηλικία σας και προέρχονται από υπολειμματικά των ωοθηκών και τσις από αναμία. Μία γενική εξέταση αίματος επιβάλλεται. Για τη βελτίωσι της κατάστασώς θα παίρνετε κάθε μέρα και άμείως μετά την περίοδο επί δέκα ημέρες και τρεις φορές την ημέρα από ένα δισκίο Gynormon των 0,05 mg. (1000 μ.) και θα κάμετε μία ένεσι καθημερινώς από το φάρμακο Heparat amp. επί ένα μήνα.

Δυστυχισμένη μικρή, Θεογίννη: Καλώς διέγνωνε ο γιατρός σας ωθητική ανεπάρκεια και η θεραπεία που σας συνέστησε ήταν κατάλληλη. Αλλά πρέπει να εξακολουθήσετε την ορμονοθεραπείαν. Θα κάμετε πέντε ενέσεις Estro-Prol των μίνα και θα αρχίσετε όχτω ημέρες προ της περιόδου και καθημερινώς, μία ένεσι κάθε τριήμερι.

Μικρή απογοητευμένη, Δράμα: Εφ' όσον ενεφάνισθη κανονικώς σε ποσότητα και ημέρας, και τα ένοχληματα πέρασαν, νομίζω πως δεν συντρέχει πιά ανάγκη εξέτασώς από γιατρό.

Μεξικάνισσα: Η περίπτωση σας οφείλεται σε ωθητική ανεπάρκεια. Η ορμονοθεραπεία θα αποδώση λαμπρά αποτελέσματα. Σας συνιστώ να υποβληθ' σ' αυτήν το συντομώτερον.

Καλώς ενδοκρινόρροια: Τα ένοχληματά σας θα παρέλθουν, όταν συμπληρώσετε των τέταρτον μήνα της εγκυμοσύνης. Το έμπλαστρο να το αποσύρετε. Επίσης ν' αποφυγέτε τη λήψι πολλών υγρών τροφών. Για τη βελτίωσι της κατάστασώς, θα λαμβάνετε δις της ημέρας και μετά το φαγητό ένα ένα δισκίο εκ του φαρμάκου Tabl. Fenegan και θα κάμετε ανά δύο ημέρες μία ένεσι Luton των 10 μλγρ. Έν' όλο δέκα ενέσεις. Για την περίπτωσι των υγρών θα κάμετε επί πέντε μέρες πρωί και βράδυ ένα μίαν ένεσι Penicillin G Procaine των 400.000.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Κ. Α., Σαντόριον Τριπόλεως: Έμμενη ιδέα πως εισάσσετε φυματική, πως έχετε χολοκυστιτίδα και χιλίες δυο άρρωστεις. Πληθός από ψευδοισθήσεις, ότι το κεφάλι σας αδειο, ότι πατάτε πιο ψηλά από το έδαφος, ότι απουσιάζετε το σώμα σας από το κρεβάτι στον ύπνο, ότι πετούνε πολλα γύρω σας, ότι φιδία τριγυρίζουν σ' όλο το σώμα σας... κλπ. Όλα αυτά θα έπρεπε να έχουν ανησυχίσι και τον πλέον καθυστερημένο άνθρωπο, όχι εσάς μια μορφωμένη κοπέλλα. Γρήγορα στον ψυχίατρο της εμπιστοσύνης σας! Όσο για την κλινική θεραπεία σας, με εισιτήριο από το ΙΚΑ μπορείτε να νοσηλευθ' στην κλινική της προτιμώσεως σας.

Πατριών Η., Πάτρα: Έναλογες αντιθέσεων ψυχικών καταστάσεων, χωρίς ανάλογα έρεθισμα, χαρακτηρίζουν την κατάστασι της κόρης σας. Επιπολαιότης σ' όλες τις πράξεις της, χωρίς επίγνωσι σοβαρότητας και ευθύνης. Σε μικρή ηλικία έπαθε χορεία. Ασφαλώς και υπεύθυνη γνώμη μόνο κατόπιν εξέτασώς μπορεί να δοθ'.

Δημόσιον οπαδόν: Ζωική κατάπνοισι, γενικό αίσθημα υποτονίας, αδυναμία και κοπώσεως με ύπνησι, δεν δικαιολογούν τα 50 χρόνια σας. Πρό πάσης νευρολογικής εξέτασώς να μετρησέτε τον βασικό μεταβολισμό. Η θεραπεία θα είναι ανάλογη των ευρήματων της μετρήσεως.

Α. Β. Γ., Θεογίννη: Εφ' όσον δεν υποχώρησε στη φαρμακευτική θεραπεία ή πάρεσι του εξωτερικού κορ νεύρου, να γίνουν παραδισμοί και γαλβανισμοί.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ο Panagiotis Bounoyas (18 χρόνων). Rue de l'Ecole Suisse No 3, Camp de Cesar Alexandrie Egypte και ο Georges Constantinou (19 χρόνων) Rue Attarin No 76, Alexandrie, Egypte, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνιδες από την Ελλάδα και την Αγγλία, στην ελληνική γλώσσα. **Ο Ayvangelos Aslanoglou** (20 χρόνων) Kurfürst Cad Aelk Yol Sok. Elli ap. 1013, Istanbul Turquie, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνιδες της Ελλάδος και του εξωτερικού. **Ο Zélos Casfakis** c/o Paul Christofidis Rue Said No 7, Suez, Egypte, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνιδες 20-25 χρόνων με σκοπό το γάμο. **Ο Fotis Cosmidis** Rue Maimonides No 6, Chatby, Alexandrie, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνιδες από όλον τον κόσμο. **Ο Stelios Constantinou** και ο Nicolas Yalouris, 7 Rue des Ecoles Italiennes, Abou Bardar Alexandrie, Egypte, ζητούν αλληλογραφία με νέες και νέους στην ελληνική, γαλλική, ιταλική ή αγγλική γλώσσα. **Ο Constantin M. Vassiliou** (32 χρόνων) 18 Tewfik Street Wladis Bldg, Cairo Egypte, ζητεί αλληλογραφία με νεαρές Έλληνιδες 21-25 χρόνων από τις Ηνωμένες Πολιτείες. **Ο Ronald Helehas** (17 χρόνων) Poste Restante Mansourah Egypte, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνιδες με σκοπό την ανταλλαγή καρτ ποστάλ. Πέντε Έλληνες από την Αιγύπτου που σκοπεύουν προσέχως να επισκεφθούν την Ελλάδα, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνιδες των Αθηνών. **Η διεθνήσις και των πέντε είναι:** Gr. Melas, B. P. 440, Port Said, Egypte. **Ο Simos Blakis** B. P. No 39, Port Tewfik, Suez, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνιδες στην αγγλική, γαλλική, ελληνική ή ισπανική γλώσσα. **Οι αδελφοί Elias και André Michailidis** (23 και 25 χρόνων, εμπορί) B. P. 38, Rumbi, Congo Belge, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνιδες 17-20 χρόνων με σκοπό το γάμο. **Ο Costas Christodoulou** (No 91) 10 BOD, No 4, C.L.U., Gheiffa, M.E.L.F. 15, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνιδες 18-23 χρόνων. **Ο Louis Smith** (25 χρόνων) P.O.B. 213, Alexandrie, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, 18-25 χρόνων, στην αγγλική ή ελληνική γλώσσα. **Ο Benedit Vilimas** (18 χρόνων) Bar E.S. Mahoussaki, Rue Basta No 7 (Kadima) Le Caire, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Ελλάδος και της Κύπρου 17-20 χρόνων. **Ο John D. Patissis**, 16 Fairfield Rd. London 9, England, ζητεί αλληλογραφία με μία Έλληνίδα στην ελληνική, γαλλική, αγγλική ή ιταλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή νέων. **Ο Costas Couliaklis** (18 χρόνων) Rue Sardine No 1, a Harine, Alexandrie, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνιδες της Ελλάδος ή της Αμερικής.

Αλληλογραφία με Έλληνιδες από την Ελλάδα, ζητούν και οι κάτωθι άγνωστες μας του εξωτερικού: **Α. Glanopoulos**, Commerce General, Elisabethville, B.P. 2312, Congo Belge, Con-

stantin Mirkos (16 χρόνων), Poste Restante, Ibrahimieh, Egypte. **Georges Ioannopoulos** (18 χρόνων) Beyoglu, Kalyonun Kulluk, ak. Kiraz Sok. No 34, Istanbul, Turquie. **Nicolas Couradadis** (28 χρόνων) B. P. No 1, Zifta, Egypte. **Adonis Adakritos**, και **Georges Anemos** 10 BOD 4, C.L.U., Gheiffa, MELF 15, Egypte. **Georges Alianakis** (17 χρόνων), 140 Avenue Comiche «Sporting» Alexandrie, Egypte. **Angelos Hadjiathanasiou** (17 χρόνων), 10 Rue el Ahbar, Ibrahimieh (Hadra) Alexandrie, Egypte. **Andreas Zolopoulos**, C.B.E. 7346, 10 BOD Gheiffa, MELF 15, Egypte (Via Cyprus). **Petros Pavlidis**, Bursa Sokak 17/2, Beyoglu, Istanbul, Turquie. **Nick Passafos** (25 χρόνων), 2244 Bloor St. W. Toronto, Ontario, Canada. **Panagiotis Kalandros**, P.O. B. 251, Port Lincoln, S. Australia. **Athanase Hadjis**, Myers Street 183, Port Lincoln, S. Australia και **Nick Makris** Myers Street 183 Port Lincoln, S. Australia.

Ο Dimitrios Souplis (27 χρόνων), No 6 Mount Street, Wollongong, Australia, ζητεί αλληλογραφία με μία Έλληνίδα, που θα επιθυμούσε να μεταναστεύσ'.

Ο Michel Ioannou και ο **Kyriakos Georgiadis**, NAAFI (R)N 3966, TEK MELF 11, Egypte, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνιδες απ' όλον τον κόσμο με σκοπό το γάμο. **Ο Andreas** και **Paul Pavlou** (20 και 25 χρό-

νων), 5 Middle Street, Brighton, England, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνιδες 18-24 χρόνων με σκοπό το γάμο. Μπορούν να τους γράψουν στην ελληνική, αγγλική ή γαλλική γλώσσα. **Ο Harry Rondos** και ο **Georges Stamos**, 3500 Park Avenue, Montreal, Quebec, Canada, ζητούν αλληλογραφία με νέες άνω των 17 και κάτω των 23 χρόνων στην ελληνική, αγγλική ή γαλλική γλώσσα. **Ο Andre Papachristoforou**, 43 Loiraine Road, London N. 7, England, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνιδες της Ελλάδος, της Αφρικής ή της Αμερικής. **Αλληλογραφία με Έλληνιδες** ζητεί και ο **Steve Johnson** Eq. c/o American Consulate, 4 Phillimore G.D.S. Kensington, W. 8, London England.

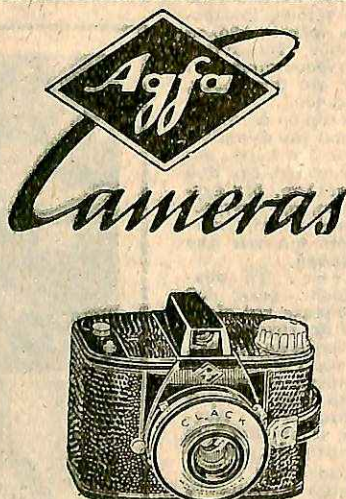
Οι κάτωθι στρατιώτες μας που βρίσκονται στην Κορέα, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνιδες: **Λεωνίδας Καραϊσκος**, Αργύριος Παπαδημητρίου, Σπυρίδων Λαχανίδης, Φώτιος Αντωνίου, Δημήτριος Καραγεωργίου, Κωνσταντίνος Ιωάννου, Στέλιος Νεομυτιώτης, Κωνσταντίνος Βάγιας, Κωνσταντίνος Κανέλλου και Ιωάννης Ζαφειράκης (του Α.Β.Ο.). Χρήστος Λαμπρόπουλος, Ιωάννης Σιγανάκης, Ιωάννης Συρμπόπουλος, Γεώργιος Γεωργιαννίδης, Δημήτριος Περίδωρος, Κωνσταντίνος Κωστάκης, Δημήτριος Μακρίδης, Ηλίας Γαλανόπουλος, Λεωνίδας Ανθόπουλος, Σωκράτης Αυγερινός, Σπυρίδων Βασιλόπουλος, Ηλίας Τζιβελέκας, Αθανάσιος Σταυρόπουλος, Διαντάνης Παυλάκης, Γεώργιος Μαραγκός, Ηλίας Κουδέλας, Απ. Παπαγιάννης, Σ. Καρανάσιος, Κων Καρακώστας, Α. Παπαγιωτόπουλος, Δημήτριος Κωτίδης, Στάμος Αθανάσιος, Αριστείδης Παπαδόπουλος, Ιωάννης Φουντούκης και Αθανάσιος Μαγκλάρας. Η διεύθυνσις όλων των ανωτέρω είναι: Greek Exptd. Forces, CAPO 5800, Μερλίμη Β.Σ.Τ. 902.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Απαντήσεις επιστολών

Αντιγόνη Στράτου, Τρίκκαλα: Ήταν ένας φοβερός διεθνής απατεώνας. Όταν τον συνέλαβαν οι Γερμανοί, δεν διάσπε να συνεργασθ' μαζί τους. Τώρα αν πρόδωσε ή όχι, μπορείτε να το εξακριβώσετε από το Γ. Ε. Πολεμού. Διότι στην Σαμάρσκ ούφην. Αμφισβ: Ποτέ άλλοτε δεν έγινε αυτό. Το 1821 δεν ήταν ομοίος με την Κατοχή. Μην ξεχνάτε πως η γενιά μας είχε να πολεμήσει με πολλούς κ' άδυσωπτούς εχθρούς. Παναγιώτην Λαζαρίδην, Ανατ. Πορτογών: Το βιβλίο το έστειλα. Περιμένα να μου στείλετε και σεΐς όλα τα στοιχεία που έχετε για τη δράσι της περιφέρειας σας. Αν κατέθετε στην Αθήνα, περάστε από τα γραφεία μας να γνωρισθ'.

Ι. Β. Ι.

CLACK 6X9 ΕΚ.
ΔΡΑΧ. 250.-

Παρά την ευθνην τιμήν της, εις τον μηχανισμόν και την εμφάνισιν της είναι ένα από τα γινωστά δημιουργήματα της AGFA

ΑΛΜΑ

DOP Προβέετε

... με πόση ευχαρίστησι λούζεται! Ξέρετε γιατί; Γιατί λούζεται με το περίφημο Σαμπουάν DOP. Με το DOP έχετε πάντα γερά, στιλπνά και πλούσια μαλλιά. Το DOP εξαφανίζει την πιτυρίδα από το πρώτο λούσιμο. DOP Κρέμα - DOP λάδι - DOP φάκελλοι

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ L'OREAL PARIS

Ο Μπένο τρώεζε και τόβαλε στα πόδια μόλις είδε την περίπολο...

Το «έγκλημα» του δικαστού της Μάλτας

Πώς έστειλε στο θάνατο ένα άθωο

Ο δικαστής Κάμπο ρέμβανε στο παράθυρό του, ένα βράδυ του 1730, όταν άκουσε βήματα στον έρημο και μισοσκοτεινό δρόμο, κάτω απ' το σπίτι του. Ποιος γύριζε στους δρόμους της Μάλτας, μέσ' στην καρδιά της νύχτας;...

Ένας άγνωστος πέρασε κάτω απ' το σπίτι του δικαστού, τραγουδώντας κάποιο ιταλικό έρωτικό τραγουδάκι. Ο δικαστής τον κύτταξε μάλλον έχθρικά, στο φως του φεγγαριού. Γιατί είχε σκεφθεί πως θάφευγε άσφαλως από κάποιο ένοχο έρωτικό ραντεβού...

Ήταν τυχερός, αλήθεια, που δεν είχε βρή μπροστά του κανένα εξαγριωμένο πατέρα ή αδελφό!...

Αυτές τις σκέψεις έκανε ο Κάμπο, όταν είδε μια δεύτερη σιλουέττα να ξεπροβάλλει απ' το σκοτάδι, κρατώντας απειλητικά στο δεξί χέρι ένα άστροφατερό μαχαίρι και στο αριστερό το πέτσινο θηκάρι του...

Ακούοντας ξαφνικά βήματα πίσω του, ο πρώτος σταμάτησε, στράφηκε... και δέχθηκε μια δυνατή μαχαίρια στο στήθος! «Έβγαλε ένα βρογχοτό μονάχα και σωριάστηκε ύστερα μπροστά στα πόδια του δολοφόνου του...»

Ο Κάμπο δεν μπόρεσε πια να συγκρατήσει μια φωνή, που αντήχησε δυνατά, μέσ' στη σιωπή της νύχτας. Του απάντησε μια άλλη, απ' το δρόμο. «Ο δολοφόνος σήκωσε το κεφάλι προς το παράθυρο του δικαστή και φωνιάς κυττάχτηκαν μερικές στιγμές στα μάτια, χλωμοί κι' οι δυο... Ύστερα ακούστηκαν βήματα που πλησίαζαν. Ο δολοφόνος χάθηκε άμεσα στο σκοτάδι.

Ο Κάμπο είχε άναστατωθεί απ' το θέαμα που είδε... Ταίριαζε λοιπόν στην αξιοπρέπεια ενός αρχιδικαστού της Μάλτας να καταθέσει ως μάρτυς σε μια κοινή, κοινοτατή υπόθεση δολοφονίας;... Μισόκλεισε ώστόσο

στο τὰ παντζούρια του και περίμενε από μέσα, για να δει τί άλλο θα συνέβαινε.

Σε λίγα λεπτά, φάνηκε και τρίτος διαβάτης: ο Μπένο, ένας γνωστός φούρναρης, ψηλός και αγαθός άνθρωπος. Είδε το πτώμα και κοντοστάθηκε, τρομαγμένος. Πήγε ύστερα κοντά του. Το άρροκινό του μάλω του διέσταζε τί έπρεπε να κάνει... Είδε πεταγμένο χάμω το θηκάρι ενός μαχαριού και το σήκωσε μηχανικά.

Καθώς το κύτταξε, τον κυρίεψε ξαφνικός τρόμος και τόβαλε στα πόδια, γιατί έστριβε απ' τη γωνιά του δρόμου μια περίπολος.

Οι νεοφερμένοι είδαν άμέσως το πτώμα και κυνήγησαν τον άνθρωπο που έτρεχε. Δεν άργησαν να τον πιάσουν και να τον τραβήξουν ως το μέρος του εγκλήματος, πνίγοντας τις διαμαρτυρίες του με τις άγριες φωνές τους. «Ένας απ' αυτούς τον χτύπησε δυνατά στο κεφάλι με τη λαβή του πιστολιού του.

Ο δικαστής, μέσ' απ' τὰ παντζούρια, παρακολουθούσε άπαθής τη σκηνή εκείνη. Είδε τους μισούς άνδρες της περιπόλου να σηκώνουν και να μεταφέρουν το πτώμα και τους άλλους μισούς να τραβάνε μαζί τους το Μπένο...

Δεν έκαμε κανένα σχόλιο ο δικαστής Κάμπο, όταν του ανέφεραν την άλλη μέρα έπισήμως πως είχε δολοφονήσει κάποιος τη νύχτα και πώς ο φονιάς είχε συλληφθεί. Δεν του είχε ποτέ συμβεί να διατάξει ν' άπολυθεί ένας άθώος, χωρίς να δικαιωθεί πρώτα κανονικά.

Ός πρόεδρος λοιπόν του πονικού δικαστηρίου της Μάλτας, φρόντισε για όλες τις προετοιμασίες της δίκης.

Άκουσε με προσοχή τις καταθέσεις των άνδρών της περιπόλου και με υπομονή τους όρκους του Μπένο πως ήταν άθώος. Κανείς δεν μπορούσε να ξέρει καλύτερα απ' αυτόν πως έλεγαν την αλήθεια και οι μὲν και ο δέ...

«Εφ' όσον δεν ύπoχαν θετικές αποδείξεις, όπως απαιτούσε ο νόμος, διάταξε να υποβληθεί ο κατηγορούμενος σε βασανιστήρια, για να του άποσπάσουν την αλήθεια.

Και πράγματικά, μη άντέχοντας περισσότερο στα μαρτύρια, ο δυστυχισμένος Μπένο ώμολόγησε... το έγκλημα που δεν είχε κάνει!

Ο δικαστής Κάμπο τον καταδίκασε τότε σε θάνατο κι' η ποινή εκτελέστηκε.

Φαίνονταν πως είχε τελειώσει πια αυτή η ιστορία, εις βάρος ενός άθώου...

Ύστερα από καιρό όμως, δικάσθηκε κάποιος για διάφορα έγκλήματα και καταδικάσθηκε σε θάνατο. «Εφ' όσον ήταν πια χαμένος έτσι κι' έτσι, θέλησε τότε να έλαφρύνει τη συνείδησή του. Και ώμολόγησε πως είχε κάνει αυτός τη δολοφονία, για την οποία είχε καταδικασθεί ο Μπένο.

Επικαλέσθηκε δὲ τη μαρτυρία του δικαστού Κάμπο, που είχε δη με τὰ μάτια του το έγκλημα!

Ολόκληρη η Μάλτα άναστατώθηκε απ' αυτή την άποκάλυψη. «Όστε λοιπόν ο αρχιδικαστής Κάμπο είχε στείλει στα βασανιστήρια και στο θάνατο έναν άνθρωπο, ενώ ήξερε πως ήταν άθώος;...»

Ο Μέγας Μάγιστρος των Ιπποτών της Μάλτας, που διοικούσε τότε το νησί, κάλεσε το δικαστή Κάμπο να λογοδοτήσει γι' αυτή την πράξη του. «Εκείνος παραδέχθηκε άμέσως πως είχαν συμβεί έτσι τα πράγματα, ύποστηριξε όμως πως είχε κάνει αυτό που του έπέβαλε το καθήκον του κι' οι κανόνες της δικονομίας.

Όσα ήξερε για τη δολοφονία — έξηγησε — τὰ είχε μάθει στην ιδιωτική του ζωή. Δεν έπιτρεπόταν λοιπόν να τον επηρεάσουν καθόλου κατά την άπονομή της δικαιοσύνης. Σαν δικαστής, έπ'σήμως, δεν είχε δικαίωμα να λάβει υπ' όψη του τίποτε άλλο απ' τὰ στοιχεία που θά του προσκόμιζαν οι άλλοι, και τις μαρτυρίες καταθέσεις τους. Όσα ήξερε ο ίδιος, ήταν σαν να μην ύπoχαν γι' αυτόν.

Άλλ' ο Μέγας Μάγιστρος δεν παραδέχθηκε τη θεωρητική αυτή άποψη.

Καθήρεσε λοιπόν απ' το αξίωμά του τον Κάμπο, του άφαίρεσε όλους τους τίτλους του και τον ύποχρεώσε να πληρώσει μια γενναία αποζημίωση στην οικογένεια του άδικοχαμένου φούρναρη.

☉☉

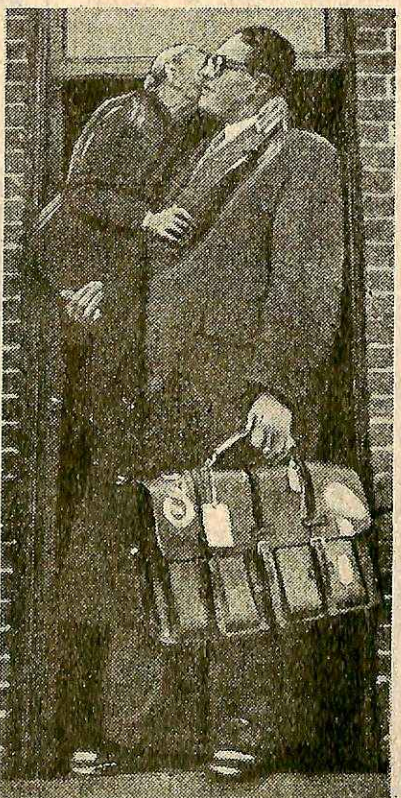
Ένα σοφό μέτρο

Στη Δανία ισχύει ένας νόμος που δίνει το δικαίωμα στους άστυνομικούς να μεταφέρουν με άμαξι ή αυτοκίνητο στο σπίτι τους τους μεθυσμένους που βρίσκουν στο δρόμο. Τά έξοδα της διαδρομής ύποχρεούνται να τὰ πληρώσει ο καταστηματαρχής που τους έδωσε το τελευταίο ποτήρι κρασιού, μύπως η ποτού...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Η μικρούλα αυτή Γαλλίδα που ονομάζεται Πιερέτ Λενουρί, γεννήθηκε στο Ραβενούιλ της γορμανδικής ακτής στις 6 Ιουνίου 1944, την ήμερα δηλαδή της συμμαχικής άποβάσεως στην Εύρωπη. Το σπίτι της καταστράφηκε από τους βομβαρδισμούς και η μητέρα της κατώρθωσε ως εκ θαύματος να σωθή μαζί με το άρτιγέννητο βρέφος της. Τα προελαύνοντα συμμαχικά στρατεύματα ανέλαβαν υπό την προστασία τους το παιδάκι που είχε γεννηθεί άκριβώς την ιστορική στιγμή της άποβάσεως και έκτοτε πολλοί στρατιώτες που πήραν μέρος στην άπόβαση και στη σωτηρία της μικρής Πιερέτ έπισκέπονται κάθε χρόνο στις 6 Ιουνίου την προστατευόμενη τους στο σπίτι της, που άνοικοδόμησαν με δικά τους έξοδα και της φέρνουν άφθονα και πλούσια δώρα.

ΕΝΑΣ ΣΥΓΓΡΟΝΟΣ ΓΙΓΑΣ

«Αφισέ με κάτω!» φωνάζει η γιαγιά στον Έγγονό της Φερνάνδο Μπόχελαρ, τον Βέλγο γίγαντα που θέλει 6 μέτρα ύψος για να ράψει ένα κοστούμι. Ο Φερνάνδος έχει ύψος 2,32 μέτρα και ζυγίζει 160 όκάδες. Όσο για παπούτσια; Φοράει νούμερο 62!...

ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΧΤΥΠΗΣΕ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Γιατί ταραζέσαι, κάθε φορά που χτυπάει το τηλέφωνο; είπε ο Χένρυ, καθώς σηκωνόταν για ν' άπαντήσει.

Η Μάριον δεν έμειλσε. «Έμεινε με τὰ μάτια μισόκλειστα, άκίνητη... Όταν ξαναγύρισε σε λίγο ο άντρας της, της είπε:

— Ζητούσαν έμένα, για μια ύπόθεσι του γραφείου... Τό στήθος της άνεβοκατέβαινε γοργά, σαν ναχε συγκρατήσει ως τότε την άναπνοή της. Όταν σε λίγο κάθησαν στο τραπέζι για τὸ πρόγευμα, τὰ μάτια της λάμπανε. Έπρεπε νάναι τυφλός κανείς, για να μη διακρίνη σ' αυτήν τὰ συμπτώματα μίς έρωτευμένης γυναίκας!...

— Δεν μου είπες, λοιπόν, Μάριον, γιατί ταραζέσαι όταν κουδουνίζει το τηλέφωνο, έπέμεινε ο άντρας της. Θα πίστευε κανείς πως έχεις φίλο και πως περιμένεις τηλεφώνημά του.

— Μη γίνεσαι γελοίος! τον δέικοψε ξερά η νέα γυναίκα.

— Θέλω ν' άπαντήσεις στην έρώτησί μου! Τὸ άπαιτώ!

Η Μάριον δίστασε λίγο κι' ύστερα πρόφερε σιγά:

— Δεν ήθελα να σου πω τίποτα, για να μη με κοροϊδέψεις... Πρόκειται για κάποιο όνειρο που είδα...

— Τί είδους όνειρο; ρώτησε εκείνος άργά.

— Όνειρεύτηκα χτες τη νύχτα τον αδελφό μου, το Λάνς... Κάθισε πάνω στο κρεβάτι μου και μου είπε πως είχε πεθάνει, πριν απ' τὰ μεσάνυχτα!... Μου είπε ακόμα πως θα μάς τηλεφωνούσαν σήμερα απ' την Κοριουάλη το θάνατό του...

Ο Χένρυ κύτταξε στα μάτια τη γυναίκα του.

— Μά, κι' αν ακόμα πέθαινε ο αδελφός σου, είπε, δεν θάπρεπε μένοι είσαστε... Μά είναι άρρωστος βαρεία, από καιρό...

— Ναί, αλήθεια. Άλλά μου είπε κι' άλλα πράγματα. Μου είπε... πως θα πεθάνω κι' εγώ σήμερα, μέχρι τὰ μεσάνυχτα! Κύτταξε άπελπισμένα το ρολόι του τοίχου.

— Μου μένουν άλλες δεκαπέντε ώρες, το πολύ! τραύλισε.

Ο Χένρυ έκαμε μια κίνηση, σαν ναθελε να της πιάσει ένθαρυντικά το χέρι. Μά ύστερα άνασήκωσε τους ώμους του κι' άπάντησε:

— Αν μου λες αλήθεια, δεν βλέπω το λόγο να ξετρελλαίνεσαι έτσι από ένα κακό όνειρο. Πως μπορείς να πιστεύεις τέτοια πράγματα, στην έποχή μας;...

— Καλά, Χένρυ, ψιθύρισε εκείνη. Εύχομαι νάχης δίκη...

Τη στιγμή εκείνη, κουδουνισε πάλι το τηλέφωνο. Η νέα γυναίκα έφερε το χέρι στο στόμα της, σαν για να πνίξη μια φωνή.

Ο Χένρυ βγήκε απ' την κάμαρά κι' έλειψε άρκετη ώρα. Όταν ξαναγύρισε, ήταν σκυθρωπός.

— Ήταν απ' την Κοριουάλη, πρόφερε άργά η γυναίκα του. Σε είδοποίησαν πως πέθανε ο Λάνς.

Ο άντρας κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. «Έσκυψε πάνω της και θέλησε να την άγκαλιάσει απ' τους ώμους. Ήταν παραγμένος κι' αυτός απ' τη φριχτή εκείνη σύμπτωση. Προσπάθησε ώστόσο να της έξηγήσει πως έπρόκειτο για ένα συνηθισμένο φαινόμενο τηλεπαθείας.

Κάθε της είπε πως θ' άνέβαλλε όλες τις πρωινές δουλειές του, για να μείνει μαζί της. Μά αυτή τον ίκέτιπε να πάη στο γραφείο του, όπως πάντα, σαν να μη συνέβη τίποτα.

— Καλύτερα... να μείνω λίγο μονάχη... ψιθύρισε.

Στην πόρτα, τη φίλησε και της είπε μ' άμνηχανία:

— Με συγχωρή για δ,τι σου είπα πριν... Καλά, καλά, Χένρυ...

Αφού έκλεισε η πόρτα, η Μάριον περίμενε λίγο κι' ύστερα έτρεξε στο τηλέφωνο. Πήρε έναν αριθμό. Όταν της άπάντησε μια άντρική φωνή, είπε, μ' ένα ύπερικό λυγμό:

— Αγάπη μου... αγάπη μου...

Μά τί τρέχει, γλυκειά μου; ρώτησε η φωνή. Έξηγησέ μου!

Η Μάριον διηγήθηκε τότε όλη την ιστορία, σταματώντας κάθε τόσο για να συγκρατήσει τους λυγμούς της, η για ν' άπαντήσει στις δύσπιστες έρωτήσεις του φίλου της. Όταν περιέγραφε τ

όνειρό της, πρόσθεσε:

— Θάναί η τιμωρία μου, Πήτερ, γι' αυτό που κάναμε!...

— Άνοησίες! Έλα, λοιπόν, καλή μου! Συγκεντρώσου...

— Δεν είν' άνοησίες, Πήτερ... Σήμερα το πρωί, ο Χένρυ ύποφίστηκε κάτι. Μου είπε πως φαινόμενα σαν να περίμενα τηλεφώνημα απ' το φίλο μου... Μά... άκουσε! Κι' αν ακόμα ανακάλυπτε το δεσμό μας, το πολύ-πολύ θα ζητούσε διαζύγιο. Ποτέ δεν θα σκεπτόταν να σ' σκοτώσει, όπως φαίνεται πως φοβάσαι!...

— Δεν ξέρω, Πήτερ... Τό μόνο που ξέρω, είναι πως ένα τρομοκρατηθή! Δεν θέλω να συναντηθούμε σήμερα... ώσπου να πε-

ράση ο κίνδυνος! Μου φαίνεται πως, αν κάνω αυτή τη θυσία, θα εξιλεώσω το πεπρωμένο! Δεν θάρθω σήμερα τ' άπόγεμα στο ραντεβού μας.

— Καλά, αφού το θέλεις... Μά μην ταραζέσαι έτσι, για τὸ Θεό! Ήταν μια άπλη σύμπτωση. Θα δης πως αύριο θα γελάς και συ η ίδια με τὸς άνόητους φόβους σου.

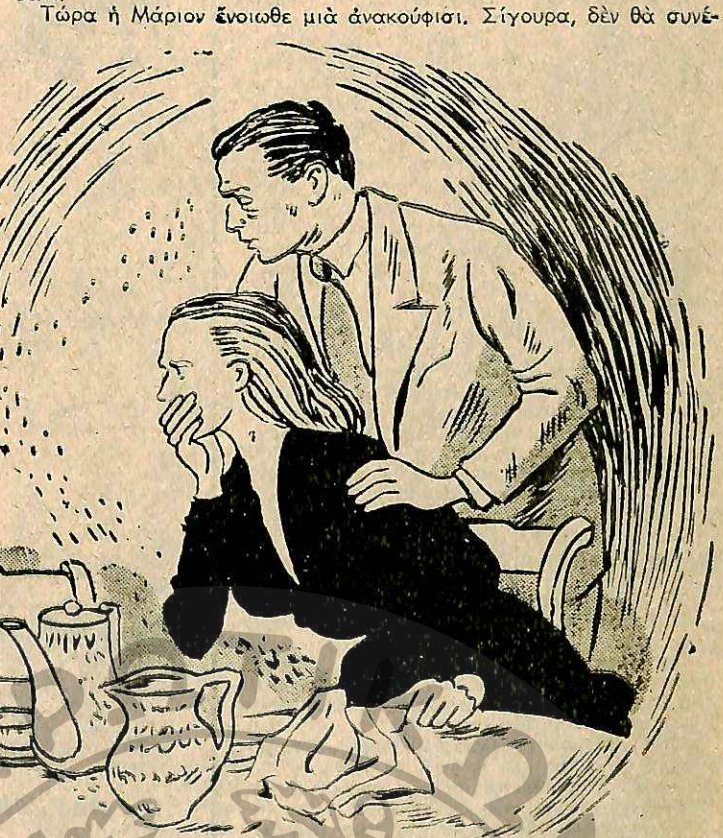
— Άκούσε, Πήτερ! Θέλω να μου τηλεφωνήσης, άπόψε, πέντε λεπτά μετά τὰ μεσάνυχτα... για να βεβαιωθείς πως είμαι καλά, πως ο κίνδυνος πέρασε πιά!

— Μά... ο άντρας σου;

— Ό, αυτός κοιμάται πάντα βαρεία, απ' τις 10. Άλλωστε, θα του δώσω να πih πολύ άπόψε... Θα περιμένω δίπλα στο τηλέφωνο, στις 12 και 5... Κι' αν ακόμα άκούση εκείνος τὸ κουδούνισμα, θα του πω πως κάναμε λάθος στον αριθμό.

Πραγματικά, μετά τὸ βραδυό φαγητό, ο Χένρυ έπεσε στο κρεβάτι.

Τώρα η Μάριον έννοιωθε μια άνακούφισι. Σίγουρα, δεν θα συνέ-

Η Μάριον έφερε το χέρι στο στόμα της, σαν να ήθελε να πνίξη ένα ξεφωνητό...

δαινε τίποτα...

Πήγε ως τὸ παράθυρο και κύτταξε την έξωτερική μετάλλινη σκάλα κινδύνου. Κι' αν ακόμα έσπασε καμιά φοδερή σκηνή με το Χένρυ, θα μπορούσε να ξεφύγει από κεί... Μά γιατί να σκεπτεται τέτοια πράγματα;...

Ξαφνικά, μέσά στη σιωπή, άρχισε να χτυπά το ρολόι του τοίχου. Η Μάριον μέτρησε τους χτύπους: Δώδεκα! Μεσάνυχτα...

— Άνάσane βαρεία και ψιθύρισε:

— Θεέ μου! Γλύτωσα!...

Τὸ είπε και τὸ ξανάπε, πολλές φορές. Ύστερα κάθισε δίπλα στο τηλέφωνο, έτοιμη ν' άρπάξει άμέσως τ' άκουστικό. Περίμενε πέντε λεπτά, δέκα... Έπειτα, μη άντέχοντας πιά, σηκωσε τ' άκουστικό και πήρε γρήγορα τον αριθμό του Πήτερ.

— Τί σου συνέβη, αγάπη μου; του είπε. Γιατί δεν μου τηλεφώνησες στις 12 και 5, όπως είχαμε συμφωνήσει;

— Μά είν' ακόμα 12 παρά 20, της άπάντησε. Δεν πηγαίνει καλά το ρολόι σου, φαίνεται...

Τη στιγμή εκείνη, η Μάριον γύρισε κι' είδε στο κατώφλι τὸ Χένρυ!

— Άκούσες!... Ξέρεις!... τραύλισε.

Πέταξε τ' άκουστικό κι' άρμυσε σαν τρελή προς τὸ παράθυρο. Ο άντρας της προσπάθησε να την συγκρατήσει, μά δεν πρόλαβε. Βλέποντάς τον να τρέχει προς τὸ μέρος της, έχασε όλοτελα τὰ λογικά της. Δρασκελίσσε τὸ παράθυρο, πανικόβλητη, και θέλησε να πατήσει στη μετάλλινη σκάλα.

Μά τὸ πόδι της ξέφυγε, έχασε την ίσορροπία της και γκρεμίστηκε στην αυλή, απ' τὸ ύψος του πέμπτου πατώματος. Ένα ούραλιασμα άντήχησε, μέσ' στο σκοτάδι, κι' ύστερα τίποτα πιά, παρὰ η βαθεία σιωπή της νύχτας...

ΤΖΕΙΜΣ ΧΕΛΒΙΚ

Ο θησαυρός

Όταν εύνοομένη του Σουλτάνου Ταισέ η ξακουστή για την ομορφιά της Ταισέ χανούμ, όλη η χώρα είχε να κάνει με τις ιδιοτροπίες της.

Κι' ο Σουλτάνος ξετρελλαμένος από την ομορφιά της δεν της χαλούσε κανένα κατήρι κι' όποια παραξενιά περνούσε από το φαντασμένο μυαλό της ήταν διαταγή γι' αυτόν.

Μία φορά λοιπόν η Ταισέ χανούμ ζήτησε από τον Σουλτάνο να βγάλει φιλμάνι που να καλή όλους τους υπηκόους να προσφέρουν στην εύνοομένη του πλούσια δώρα...

Ο Σουλτάνος δέχτηκε αμέσως και το φιλμάνι κυκλοφόρησε ως το τελευταίο χωριό. Ό,τι έφτασε λοιπόν και στο χωριό του Ναοτραδίν, που ήταν από τα πιο φτωχά και καρμικά του τόπου, μεγάλη απελπισία έπιασε τους άτυχους χωριάτες για το νέο «καράτι», που έπρεπε να πληρώσουν χάριν της ομορφής Ταισέ.

«Αμάν, Ναοτραδίν, εφέντη! σκέψου κάτι με το σοφό σου μυαλό για να γλυτώσουμε απ' τον καινούργιο φόρο που μας βάζει ο Σουλτάνος!»

Μ' αυτά τα λόγια παρακαλούσαν όλοι μαζί οι συχωριατοί του, το Χότζα.

«Εννοια σας, αγάδες μου, κι' όλα θα πάνε καλά, αν αφήσετε έμένα να τα κανονίσω».

«Αφερμή! Ναοτραδίν! φώναζαν τότε όλοι οι χωριάτες κι' ένα στόμα και ήουκοι τράβηξαν για τα σπίτια τους. Πραγματικά την άλλη μέρα ο Ναοτραδίν φορτώνοντας στο γαϊδάρό του μια νεροκοκούθα, ξεκίνησε για το σεράι του Σουλτάνου».

«Στ' όνομα του 'Αλλάχ, Ναοτραδίν, εφέντη, τι είν' αυτό που κουβαλάς και πηγαίνεις στον παντοδύναμο Σουλτάνο για δώρο της αγαπημένης του; του έλεγαν οι συνταξιδιώτες του».

«Ένα άσημαντο δώρο για την αφεντιά της είναι, αγάδες μου, αποκρινόταν ο Ναοτραδίν και συνέχιζε το δρόμο του».

Επί τέλους ύστερ' από μια βδομάδα, έφτασε στην Πόλη και υπερήφανος πάνω στο κατάνικο ζωντανό του ο Χότζας προχώρησε για το σεράι.

Όταν έφτασε στο σεράι, ο κόσμος ήταν πολύς εκεί και καθένας περιμένε υπομονετικά ναρθή η σειρά του για να προσφέρει το δώρο του. Μα ο Χότζας χωρίς να δώσει σημασία στις διαμαρτυρίες, προχώρησε θορυβητά και άφησε τη... νεροκοκούθα μπροστά στα πόδια της Ταισέ.

Ο Σουλτάνος τότε κατακόκκινος από την οργή του πετάχτηκε με μιάς από το θρόνο του και φώναξε:

«Πάστε τον άδενος και να του δώσετε πενήντα βουρδουλιές!»

Μα, πολυχρονωμένη μου, τον διέκοψε ο Ναοτραδίν, χαμογελώντας πονηρά, αν φάω πενήντα βουρδουλιές, θα πεθάνω έτσι αδύνατος που ελφαι και δεν θα μπορέσετε ποτέ να μάθετε για το θησαυρό, που κρύβεται μέσα σ' αυτή τη νεροκοκούθα...

«Και τι είναι αυτός ο θησαυρός; τον ρώτησε τότε η Ταισέ, που τη μάτια της έλαμπαν από ζαφνική χαρά».

«Έχε υπομονή, ξακουστή Ταισέ, και μόλις ξεραθί η νεροκοκούθα, θα το μάθεις! Ός τότε όμως μη προσπάθεις να τη σπάσεις γιατί δεν θάρης τίποτα μέσα. Κι' όχι μονάχα αυτό, αλλά θα χάσεις και την αγάπη του Σουλτάνου!»

Ξετρελλαμένη η Ταισέ ζήτησε αμέσως να πάσουν τα δώρα κι' αποφάσισε να κρατήσει κοντά της τον Ναοτραδίν, που έβρινε για πάντα στο παλάτι και κρυφά άλλαζε κάθε δυο μήνες τη νεροκοκούθα...

«Ετσι, εκείνη δεν έλεγε ποτέ να ξεραθί, αλλά κι' η Ταισέ δεν είχε κανένα παράπονο μια που κρατούσε το θησαυρό και τον Σουλτάνο άφωσιμμένο πάντα σ' αυτήν!»

Ο ΧΟΝΤΡΟΣ

Μέσα στο λεωφορείο μπαίναί άμα πολύ ζέστη ένετα. Ο ένας άπάνω στον άλλον κολλημένοι είναστε, άμμα έμένα πολλά νεύρα με ίπιάνουν, γιατί μπροστά μου ένας ύψηλος άντρωπος ιστέκεται. «Αν ήταν ύναίκα — άμαρτία μου λέω — χίτς ντέν εα με πείραζε. Άντρωπος ήτανε, κιοπόγλου κιοπέκ, κι' όταν έπάνω σ' έναν άντρωπα πεισμένος ένεσαι μέσα στο λεωφορείο, νεύρα σου σε πιάνουν! Έτσι ντέν είναι!»

Και ντέν ήτανε μπροστά μου μόνο άντρωπος άμμα και από πίσω μου πάλι άντρωπος ήτανε, χοντρός χοντρός, με μιά κοιλιά τόσο μεγάλη! Βαί έσόγλου έσέκ! Τι κοιλιά ήταν αυτή, κουζούμ! Στιρογγυλή, στιρογγυλή, τουρλωτή, ζέστη ζέστη. Βαί, βαί, βαί από πίσω μου σαν ζεστό κατάνλασμα ήτανε. Και ντέν ήταν η κοιλιά του μονάχα, γιάχο. Αυτός ο άντρωπος χίτς ντέν έσταματούσε άμα όλο μιλούσε, μαντήλι έδβαζε, λαιμός του, ιστήθος του, καράφλα του σφουγγαρισμένος έκανε και έλεε:

— Ούφ, ζέστη!

— Ύστερα πάλι έλεε:

— Μωρέ τί ζέστη είναι αυτή!

— Ύστερα πάλι έλεε:

— Θα σκάσουμε, μωρέ! Τι ζέστη είναι τούτη!

Έγώ στην αρχή ύπεμονή έκανα. Λέω τί θα κάνει; Μια εα πη, δυο εα πη, στο τέλος κουρασμένος εα ίνη, εα το κλείσι. Άμα κιοπόγλου κιοπέκ χίτς αυτός λαλιά του δεν έκοδε, χαδά του συνεχιμένο έκανε:

— Ούφ, ζέστη!

— Ύστερα πάλι:

— Τι ζέστη είν' αυτή!

Κι' ύστερα πάλι:

— Θα σκάσουμε, μωρέ!

Όπου το λοιπόν στο τέλος χίτς ντέν ήμ πόρεσα να αιτέζω, ύρίζω και του λέω:

— Να σκάσης και να πλαντάξης, γιάχο! Χίτς ιστόμα σου ντέν ήμ πορείς να κλείσης; Ντέν φτάνει το ζέστη, ντέν φτάνει το κοιλιά σου, που έκόλλησε στο μέση μου, παρά ντέν σταματάς και το μουρμούρα! Σταμάτα γιάχο!

Με πείθανες!

Όλα αυτά πολύ θυμωμένος τα είπα. Ντέν ήξέρω πώς ήμουνα, άμμα το κόσμος άρχισε να κάνει έλια και το χοντρός πολύ θυμωμένος έίνε:

— Μωρέ, τί μάς λές; Σε ένοχλήσαμε, κύριε;

— Και βέβαια με ένοχλήσεις. Άιντε τράβα πάρα πέρα το κοιλιά σου, και άντε να μουρμούρης σε κανενός άλλουνο! Τ' ατί!

— Και πού να πάω, κύριε;

— Στο ντιάβολο! Έξω εγώ;

— Στο διάβολο ιά πας έσύ!

— Πρώτα να πας έσύ και ύστερα να έρχωμαι εγώ!

Το κόσμος πολύ γούστο με έκανε, γιατί εγώ άμα μαλλώνω, χύμα τα λέω, πιρόσωπό μου κοκκινισμένο ένετα, φωνή μου πολύ άκουεται. Το λοιπόν, όλοι το μέρος μου ήπτηραν και λένε:

— Καλά σας λείει, κύριε.

— Τόν ταραξίς τον άνδρωπο!

Το χοντρός άντρωπος τότε πολύ θυμωμένο ένετα.

— Άμα δεν σ' άρέση, με λείει, να πάρης ταξί και να πηγαίνης στη δουλεία σου.

— Άμα θα παίρνω ταξί, λέω εγώ, έσένα έρωτημένο ντέν θα κάνω, μπουνταλά έρίφ!

— Ποιός είναι μπουνταλάς;

— Έσύ είσαι, γιάχο!

Βαί έσόγλου έσέκ! Άπάνω εκεί γερούκλα του σηκωμένο έκανε και ύστερα έπάνω στο κεφάλι μου κατεβάζει. Έμένα λιγοθυμιά με ήθε, κάτω κυλισμένος ένομαι.

Όταν συνήλθα, ισταβόμ πρώτων βοηθειών ήμουνα! Άμάν ντινι, ιμανι! Ντέν θα τον ήγέπω μπροστά μου. Μα το Θεός σε λέω, κοιλιά του άνοιγμένη θα έκανα. Βα-λαά, μπιλαά, σε λέω!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Πρόσκλησις

Άντε πήγαίμε στο καλό, Χριστιανέ μου. Άντε τώρα που έδωθή και το πιασινό στήμα, να μη χάσης τη σειρά σου, και να χαθής κι' έσύ από τα μάτια μου και να μη σε ξεναϊδώ. Άντε πάρε το κάρρο σου και δίνε του.

Τί με κυττάς έτσι; Μήπως περιμένεις διαφορετική απάντησι; Τί μου λές! Για φαντάσου και δεν τόξερα. Με βλέπεις που βολίζω στο πεζοδρόμιο και ξεφνικά σταματάς με το κάρρο σου και με φωνάζεις. Και με πληροφορείς ότι αυτή η κατσαρίδα είναι δική σου, απόκτησες δηλαδή ουτοκίνητο. Με γειό σου με χαρά σου.

Νά τάχης και να το χαίρεσαι. Και έν συνέχεια μου λές νάρθω μια μέρα να πάμε κομμάτι βόλτα με τ' αυτοκίνητο.

Λοιπόν; Νά σε στείλω στο διάβολο ή να μη σε στείλω; Θα σε στείλω, βέβαια, γιατί σου άίζει!

Πώς; Ρωτάς και γιατί; Νά σου το πω και τί γιατί, αφού είσαι τόσο βλάξ και δεν το καταλαβαίνεις. Και έρωτώ. Γιατί ιά: να πάμε βόλτα; Σου έχει πη κανείς ότι δεν έχω ξεναϊμπί σε αυτοκίνητο και θα το θεωρήσω, συνειπώς, μεγάλη εύτυχία της ζωής μου να μπώ στο δικό σου; Διότι το θροσού ύφος σου αυτό μαρτυρεί: «Άς πάμε και τον Πελοπίδα έναν περίπατο, να εύχαριστήθω και να μάς χρωστά εύνγνωμοσύνη». Και γι' αυτό σταματάς, και μου έκανες την απαράδεκτη αυτή προσφορά, με τη βεβαιότητα ότι ή αρχίζω να χορεύω από τη χαρά μου και την άγαλλιάσι μου, θα δακρύζω από τη συγκίνησι και θα χωνόμουν με βουτιά μέσα σ' αυτό το παληόπραμα με τις τέσσερις ρόδες, που έχει την άτυχία να σε κουβαλά. Και αντί της εύχαριστήσεως και της συγκινήσεως μου, βλέπεις έναν άνδρωπο που όχι μόνον άρνείται την ύψηλή αυτή τιμή, αλλά και σε έξοπαστέλλει στο διάβολο κι' άκόμα παραπέρα, άν έχη βενζίνη το ντεπό σου και μπορεί το έλειαίνό κάρρο σου να προχωρήσει.

Όχι βρε άναϊδη τύπε. Διότι πρώτον εγώ ήμπαίνα σε αυτοκίνητο την έποχή άκόμη, που του λόγου σου σκεπτόσουν να μητς και στο πιάμ. Δεύτερο το αυτοκίνητο το έχω χορτάσει και πάντοτε τοίς μετρητοίς. Και τρίτον, όταν έχω όρεξι για περίπατο, πηγαίνω πάντοτε μόνος και φωνάζω το πρώτον τυχόν ταξί, διατάσσω το σωφέρ να ξεκινήσει και πληρώνω τη βόλτα μου, για να μην έχω ύποχρέωσι σε κανένα. Και μου λείει έμένα ο σωφέρ «εύχαριστώ» αντί να ύποχρεωθώ να το πω εγώ σε ενα ή σε όποιονδήποτε άλλον συνάδελφό σου, διότι βεβαίως, βεβαίωτα θα έχης την άξίωσι, μετά την πραγματοποίηση του προσφεραμένου και απαράδεκτου περιπάτου, να σου εκφράσω τας εύχρηστίας μου. Για κύττα μούτρα να τους πω εύχαριστώ!

Έξηγήθην σαφώς. Άειντε, λοιπόν. Βάλε μπρός τη μηχανή και δίνε του όσο είναι καιρός. Και φάξε να βρης κανένα άλλον στο δρόμο, κανένα σελέμη της ρόδας, να κάης το κομμάτι σου, προύρας, να σου βρωθί, νεόπλουτε του βολών, υάρα να σου βρωθί, νεόπλουτε του βολών! Ο Πελοπίδας τέτοια δεν τα σηκώνει! Και χώνεψέ το καλά αυτό. Άειντε πριν σηκώσω τη ράβδο μου και σου σπάσω κανένα τζάμι, μαζί με το κεφάλι σου, παράσιτο! Ούστ!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΑΝΤΙΖΗΛΕΣ

Σ' όλο το Χαλέπι ήταν κοινό μυστικό πως ο υπερήφανος πασάς Μωχαμέτ ήμην Μπάκερ, που καυχόταν πως κατόνταν από τη γενιά του Προφήτη, διατηρούσε το χαρέμι του μόνο και μόνο για να συμμορφωθί με την παλιά μουσουλμανική παράδοσι. Γιατί δεν είχε μάτια παρά μόνο για την όμορφη Χαμπίμπα. Κοντά της εύρισκε τη χώρα και την εύτυχία κι' άλλο τίποτε πιά δεν ποθούσε.

Ήταν, όμως, όπως είπαμε, πιστός στην παράδοσι. Κι' ο Άλφ Ζαχέρ, αρχιευνούχος του χαρεμιού του, είχε έντολη να του προμηθεύη μία καινούργια γυναίκα σε κάθε Ραμαζάνι. Ο Μωχαμέτ ήμην Μπάκερ την δεχόταν με καλωσύνη, της χαιρεί ενα ζευγάρι κρουαρχήκα ή ενα περιδέραιο με διαμάντια και δεν την ξανάδλεπε πιά.

Ετσι γινόταν πάντα. Έτι ή όμορφη Χαμπίμπα χαιρόταν κρυφά για την προτίμωσι και την αγάπη που της έδειχνε ο αγαπημένος κύριός της. Κάποτε, όμως, τα πράγματα δεν έγιναν μ' αυτό τον τρόπο. Ήταν ο έβδομος χρόνος από τότε που η Χαμπίμπα είχε μπη στο χαρέμι του πασά.

Έκείνο το χρόνο, ο Άλφ Ζαχέρ, ο αρχιευνούχος, έφερε στο χαρέμι μια καινούργια οδολόκη από τη Συμύρη. Λεγόταν Λεϊλά και δεν θα ήταν παραπάνω από δεκαοκτώ χρόνων. Είχε ένα τριανταφυλλένιο πρόσωπο, ξανθά μαλλιά και μαύρα μάτια. Αυτή η αντίθεσι της έδινε μια ξεχωριστή γοητεία. Η επιδερμίδα της ήταν λεία σαν το ρόζ μωργαριτάρι κι' οι γραμμές του κορμιού της είχαν τόσο αρμονία και τόσο χάρη, που θάλεγες πως ήταν φτιαγμένες με το διαθήτη. Του κάκου ο' αναζητούσες κάτι που να περισέυε ή που νάλειπε. Όλα ήταν στην έντέλεια.

Ο Μωχαμέτ ήμην Μπάκερ, αντίθετα με ό,τι έκανε στις άλλες γυναίκες που του παρουσίαζε ο Άλφ Ζαχέρ, δεν της πρόσφερε τίποτα. Μα έμεινε ώρα πολλή κουβεντιάζοντας μαζί της. Κι' όταν ήρθε το βράδυ, είπε στον αρχιευνούχο του πως θα τρώγε στο δωμάτιό της Λεϊλά.

Η Χαμπίμπα, σαν τόμαθε, κλείστηκε στο δωμάτιό της κι' όλοι φοβήθηκαν πως θα πεθάνει από το κακό της. Μα, το άλλο πρωί, την είδαν να μπαίνει στον όντα, στολισμένη με τα καλύτερα ρούχα της και πιο όμορφη από κάθε άλλη φορά.

Όλοι κατάλαβαν τότε πως η Χαμπίμπα δεν είχε σκοπό να πεθάνη. Και δεν έκαναν λάθος. Άντι να σκύψι το κεφάλι, είχε πάρει την απόφασι ν' άγωνιάστ. Σ' αυτόν τον άγώνα δυό ήταν τα όπλα της: το νεϊακι κι' η ομορφιά της. Δεν έπρεπε, λοιπόν, ν' άφησθι τη λύπη της να της μαράννι το πρόσωπο και να της βαθουλώσει τα μεγάλα άμυγδαλωτά μάτια της.

Νά γιατί ούτε έκλαψε, ούτε φώναξε, ούτε έκανε παράπονα στον Μωχαμέτ ήμην Μπάκερ. Προσποιήθηκε, τούναντιον, πως

δεν είχε προσέξει πως ο αγαπημένος της αφέντης είχε αλλάξει τις συνήθειές του κι' άφησε το χρόνο να κάμψι το έργο του. «Μια μέρα, σκεφτόταν, θα βαρεθί τη Λεϊλά και τότε θα ξαναγυρίσι κοντά μου».

Μα ο καιρός περνούσε κι' ο Μωχαμέτ ήμην Μπάκερ όχι μόνο δεν έδειχνε πως είχε βαρεθί τη Λεϊλά, αλλά, κάθε μέρα που περνούσε, φαίνόταν πως την αγαπούσε και πιο πολύ.

Η Χαμπίμπα κατάλαβε τότε πως είχε χάσει όριστικά το παλινυδρί και δεν σκέφτηκε πιά τίποτε άλλο παρά πως να εκδικηθί τη Λεϊλά που της είχε κλέψει την καρδιά του αγαπημένου της πασά.

Ένω, λοιπόν, πρωτύτερα την άπόφευγε, άρχισε, ξαφνικά, να της φέρνεται με μεγάλη καλωσύνη και, σε λίγο, όλοι στο χαρέμι ήσαν πως η Χαμπίμπα κι' η Λεϊλά, η παλιά κι' η καινούργια εύνοομένη, ήταν οι καλύτερες φίλες.

Περισσότερο από όλους εύχαριστήθηκε γι' αυτό ο Μωχαμέτ ήμην Μπάκερ. Μπορούσε τώρα να έχη το κεφάλι του άουχο. Μα η Χαμπίμπα είχε το σκέδιό της. Ένα σκέδιο αληθινά στανικό.

Μια μέρα, λοιπόν, που ο πασάς έλειπε σε περιοδεία, προσκάλεσε τη Λεϊλά να φάνε μαζί στο δωμάτιό της. Τις σεβόρισε ο ίδιος ο Άλφ Ζαχέρ κι' όλόγυρα έστεκαν τραγουδίστριες κι' αυλίστριες που τραγουδούσαν κι' έπαιζαν τους αούλους τους, όσο έκεινες έπρωγαν, για να τις διασκεδάσουν. Έτσι κανείς δεν θα μπορούσε να πη πως η μια δεν έφανε ό,τι κι' η άλλη.

Στο τέλος, ο Άλφ Ζαχέρ έφερε ένα γλυκό σε μια πιατέλλα. Η Χαμπίμπα γύρισε τότε και ήπρε ένα μαχαίρι που βρισκόταν πάνω σ' ένα τραπέζακι, πλάι στο σοφά, όπου ήταν καθισμένη μαζί με τη Λεϊλά.

Έκείνη τη στιγμή, κλώμιασε, ξαφνικά και το κάτω χείλος της άοκισε να τρέμν. Μα αυτό δεν κράτησε περισσότερο από μια στιγμή. Έσκυψε άμέσως, χωρίς το γλυκό στα δυό, πρόσφερε το ένα κομμάτι στο Λεϊλά και κράτησε το άλλο δικό της.

Η μικρή Λεϊλά βρήκε αυτό το γλυκό πολύ νόστιμο και το έφαγε με όρεξι. Η Χαμπίμπα έκαμε κι' αυτή το ίδιο. Μα, έπειτα από λίγο, γούρλωσε τα μάτια της και το πρόσωπό της έγινε πιο λευκό κι' από πανί.

Κι' εδω στάθηκαν τυχερή! φώναζε άγριοκυττάζοντας τη Λεϊλά. Άρπαξε άμέσως το μαχαίρι, αυτό που της είχε χρησιμέψει πρωτύτερα για να κόψι το γλυκό κι' έκαμε να την χτυπήσει.

Μα δεν πρόφτασε. Ένας δυνατός σπασμός τάρωσε το σώμα της, το μαχαίρι έξέφυγε από το χέρι της και σπάρθηκε άνασκελά πάνω στο σοφά.

Η Λεϊλά κι' οι άλλες γυναίκες έσκυψαν πάνω της. Άλλ' η Χαμπίμπα δεν ζούσε πιά. Καμιά από τις γυναίκες αυτές δεν είχε καταλάβει τί είχε γίνει. Άναζητήσαν τότε τον Άλφ Ζαχέρ, έλπιζοντας πως αυτός ίσως θα μπορούσε να τους εξηγήσει πως είχε πεθάνει η Χαμπίμπα. Άλλά δεν τον βρήκαν. Ο αρχιευνούχος είχε φύγει από το σεράι.

Το ίδιο βράδυ, ο Μωχαμέτ ήμην Μπάκερ γύρισε στο Χαλέπι και μόλις έμαθε πως η Χαμπίμπα είχε πεθάνει και πως ο Άλφ Ζαχέρ είχε εξαφανισθί, πρόσταξε τους άνθρώπους του να τρέξουν παντού για να βρουν τον αρχιευνούχο και να τον φέρουν μπροστά του.

Τόν βρήκαν πραγματικά, έπειτα από λίγες μέρες, στο δρόμο της Γάτας και τον πήγαν μπροστά στον πασά.

Ο Άλφ Ζαχέρ φανέρωσε τότε την αλήθεια.

Η Χαμπίμπα, είπε, ήθελε να εκδικηθί τη Λεϊλά κι' είχε αναθέσει σ' αυτόν, τόν Άλφ Ζαχέρ, να της προμηθεύσει ένα δραστικό δηλητήριο από όχιες και σκορπιούς. Το πούλούσε ένας μάγος, που ζούσε έξω από το Χαλέπι σε μια σπηλιά. Αυτό το δηλητήριο, όμως, δεν το έριξε ούτε μέσα σε φαγητό, ούτε μέσα σε ποτό. Έκαμε κάτι άλλο.

Άλειψε μ' αυτό τη μια πλευρά ενός μαχαίριου και το άφησε να ξεραθί. Μ' αυτό το μαχαίρι έκοψε κατόπιν το γλυκό στα δυό...

Η Χαμπίμπα, έξηγησε ο Άλφ Ζαχέρ, είχε βάλει το μαχαίρι με ώρισμένο τρόπο πάνω στο τραπέζι. Μα φαίνεται πως όταν το ήπρε από εκεί, τάχασε και δεν θυμάταν πιά σε ποιά πλευρά του βρισκόταν το δηλητήριο.

Άφησε τότε τα πράγματα στην τύχη... Κι' η τύχη την καταδικάσε... Όπως κρατούσε το μαχαίρι, η δηλητηριασμένη πλευρά βρισκόταν προς το μέρος της και το φοβερό δηλητήριο πέρασε στο δικό της κομμάτι άν. τί να περάσει στο κομμάτι της Λεϊλά... Αυτό ήταν το θέλημα του 'Αλλάχ!

Την ίδια ημέρα έπεσαν τα κεφάλια του Άλφ Ζαχέρ και του μάγου που του είχε πουλήσει το δηλητήριο. Από τότε ο πασάς Μωχαμέτ ήμην Μπάκερ άγάπησε πιο πολύ τη μικρή Λεϊλά. Και δεν ξεναϊμώσε ποτέ πιά για την Χαμπίμπα.

Ένας δυνατός σπασμός τάρωσε το σώμα της Χαμπίμπα και το μαχαίρι έξέφυγε από το χείλι της.

Η ΟΞΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΖΩΗ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Α "Αν δεν μιλήσουμε για τη μόδα στη θάλασσα αυτούς τους μήνες, θα είναι σαν να ξεχάσουμε την ίδια τη ζωή.

Στόν τόπο μας οι καλοκαιρινοί μήνες εί-

Νά, όμως, και ένα άλλο είδος φορέματος που δεν πρέπει να σας λείψει: Αγοράστε μια εύμορφη κοτονάν σταμπάτη και κάμετε ένα φορεματάκι μονοκόμματο, με φαρδιά κλός φούστα και μπουστό εφαρμοστό, χωρίς μανίκια και με μεγάλο όβάλ ντεκολτέ. Γαρνίρετέ το με μια μονόχρωμη φάσα στο άνοιγμα του λαιμού, στη ζώνη και στις τσέπες της φούστας.

Ένα άλλο ωραίο σχέδιο, είναι όμοια φούστα, μπουστός με τελείωμα λαιμού καρτέ και μία μπρετέλλα γύρω στο λαιμό. Γίνεται από μονόχρωμη ποπλίνα ή αλάντζα και γαρνίρεται με άσπρο σειρήνη στην μπρετέλλα στις τσέπες και στον ποδόγυρο της φούστας.

Και ένα τρίτο σχέδιο από άσπρο ήμιλινο, γίνεται με φούστα κλός, κορσάζ μυτερό και κούμπωμα από τόν λαιμό, ως κάτω. Κουμπιά φιλοξενία και φιλετάκια ρόζ ή μπλέ σε όλα τα τελειώματα.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Σήμερα πιά, όταν μιλάμε για ντεκολτέ

και τόσο στενά συνδεδεμένοι με το μαγευτικό αυτό υγρό στοιχείο.

Η θάλασσα είν' εκείνη που μας ανάζωγώνει και μας κάνει ν' απολαμβάνουμε λιγυδροσιά.

Ας δούμε, λοιπόν, με λίγα λόγια, πώς θα την τιμήσουμε για να της ανταποδώσουμε τις απολαύσεις και τις χαρές που μας δίνει.

Η τελευταία λέξη της μόδας είναι οι μπλουζες «μπαιν-ντε-σολέιγ», που κατ'εμφυσιζόμενον λέγονται έτσι. Αποτελούνται από δύο κομμάτια ύφασμα, που κουμπώνουν μπροστά και συγκρατούνται στη μέση με μία ζώνη, κι' ένα είδος μπρετέλλας ενώνεται τα δύο κομμάτια που δεν φθάνουν πιά ψηλά από το στήθος, ενώ τα δύο άκρα της μπρετέλλας σταυρώνουν στην πλάτη.

Αυτή είναι η κλασική μπλουζα της πλάζ. Φοριέται όπως θέλετε: με σόρτς, με παντελόνι κορσαίρ, με παντελόνι μακρύ κι' ακόμη και με φούστα. Έτσι σε όλο το διάστημα της ημέρας το σώμα σας ρουφά απ' όλους τους πόρους του την υγεία και τη χαρά.

Φυσικά, η μόδα επιτυγχάνει χίλιους-δύο συνδυασμούς: Σταμπάτη μπλουζα με μονόχρωμο σόρτ ή παντελόνι. Μονόχρωμη μπλουζα με φούστα σταμπάτη. Παντελόνι με μπουστό όμοιο. Άλλο παντελόνι που έχει και ένα πλαστρόν, το οποίο στηρίζεται με μπρετέλλες και από μέσα φαίνεται μία άσπρη σεμιζιέ μπλουζα.

Καρρεδάτη μπλουζα άσπρη και κόκκινη με παντελόνι ή φούστα μπλέ μαρέν. Σύνολο από σόρτ και μαρινιέρ από ήμιλινο, μέσα από τη μαρινιέρ υπάρχει μόνον κορσάζ πολύ ντεκολτέ, χωρίς μανίκια.

Πάντως, η μπλουζα «μπαιν ντε σολέιγ» δεν πρέπει ποτέ να σας λείψει ούτε για το Σαββατοκυριακό σας, ούτε για τη μακρύτερη παραμονή σας στην έξοχη ή στο νησί.

Κάθε ένα δηλαδή από αυτά τα φορεματάκια, πρέπει να έχει και το συμπλήρωμά του, που είναι άλλοτε μία ζακεττούλα, άλλοτε ένα γιλέκο, άλλοτε μία μπρετούλα κι' άλλοτε πάλι ένα είδος εσάρπας τετράγωνης, τριγωνικής ή σε είδος «φισού», που δένει γύρω από τους ώμους κι' έτσι η ντεκολτέ τουαλέττα μεταβάλλεται σ' ένα πιο διακριτικό σύνολο.

Η γραμμή, που παρουσιάζουν αυτές οι τουαλέττες, εμφανίζεται σε μεγάλη ποικιλία.

Άλλοτε το σύνολο είναι ευθύγραμμο και επιτυγχάνεται είτε με φούστα στενή, είτε με φούστα, που καμουφλάρει το φάρδος τους κάτω από πιέτες. Άλλοτε μία φαρδιά φούστα που σχηματίζει σούρες γύρω από τη μέση, δίνει στο σύνολο της γραμμής μία έντελως αντίθετη όψη. Μία φαρδιά ζώνη έρχεται να σχηματίσει τον σύνδεσμο ανάμεσα στη φαρδιά φούστα και το εφαρμοστό κορσάζ.

Άλλη γραμμή, που έχει κι' αυτή τη δική της χάρη, είναι η γραμμή «Πρενσές». Η φούστα κομμένη σε φύλλα, σχηματίζει ένα κλός με άνετο φάρδος, το κορσάζ δέ με φύλλα κι' αυτό που είναι συνέχεια της φούστας, γίνεται εφαρμοστό, υπογραμμίζοντας τη μέση.

Το συμπλήρωμα που πιά πολύ ταιριάζει στην «πρενσές», είναι το μικρό μπολερό, πολύ κοντό, ώστε να καλύπτει μόλις το στήθος.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Τα ύφασματα, που χρησιμοποιούνται είναι πολλά: Μονόχρωμα, έμπριμέ και δσον άφορά το είδος, βαμβάκερά, λινά και μεταξωτά.

Φυσικά, οι συνδυασμοί είναι πολλοί και ποικίλλουν.

Άλλοτε με το μονόχρωμο φόρεμα το συμπλήρωμα θα είναι έμπριμέ.

Άλλοτε θα έχουμε τον έντελως αντίθετο συνδυασμό.

Άλλοτε θα αναμειγνύουμε δύο διαφορε-

1) Το κλασικό σεμιζιέ ιδεώδες φόρεμα για το καλοκαίρι από μονόχρωμο σαντούν σε ανοικτό χρώμα. Ζώνη στενή με άγκράφ, μανίκια δέν υπάρχουν, μόνον γιακάς μικρός όρθιος πίσω. 2) Φορεματάκι από σταμπάτο ύφασμα με κορσάζ ραγκλάν, κοντά μανίκια φουσκωτά και κούμπωμα από πάνω ως κάτω. Ζώνη δερμάτινη φαρδιά. 3) Ώραίο φόρεμα έλαφρώς στυλ για κοπελλίτσα 20 χρόνων. Το κάπως άσυνήθιστο άνοιγμα του λαιμού κολακεύει πολύ.

φορέματα, δέν ένωούμε μόνο τις βραδυνές τουαλέττες.

Η μόδα, σύμμαχος πάντοτε της γυναίκας, αποφάσισε πιά πολύ από κάθε φορά, να της χαρίσει κάθε δυνατή άνεση.

Σχεδόν όλες οι καλοκαιρινές τουαλέττες έχουν κορσάζ χωρίς μανίκια με μεγάλα άνοιγματα γύρω από τον λαιμό πότε όβάλ, πότε μυτερά, πότε στρογγυλά, πότε τετράγωνα.

Η μόδα δημιουργεί συγχρόνως και την ανάγκη του συνόλου.

τουαλέττας, θα μporή να φορεθί και με δύο διαφορετικά φορέματα, αναλόγως με το τι χρώμα ταιριάζει με το ένα φορέμα ή το άλλο.

Καθώς βλέπετε, η μόδα δέν παύει να σκέπτεται όχι μόνον τη γυναικεία κομψότητα, αλλά και το γυναικείο βαλάντιο, προσπαθώντας να συνδυάση το ένα με το άλλο και, επιτυχάνοντάς το πάντοτε.

ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

Εφέτος, πολλές εκπλήξεις μάς περιμένουν. Πρώτα το νέο κοστούμι που λέγεται «χαρακίρι». Την ονομασία του αυτή την όφειλε ίσως σ' ένα άνοιγμα με έκλαιρ, που έχει ακριβώς μπροστά στην κοιλιά και το άνοιγουμε, όταν βρισκόμαστε μέσα στη θάλασσα, για να χυμώσουμε την έλευθερία κινήσεων. Γίνεται από μαύρο ζερεσέ και το έκλαιρ είναι κόκκινο.

Θα δούμε επίσης σόρτς, που δέν είναι σόρτς, άφου ξεπερνούν το γόνατο.

Παντελόνια πολύ εφαρμοστά από μαύρο ζερεσέ, που φοριούνται με άσπρόμαυρες μαρινιέρ.

Μετά το μπάνιο, πολλές φούστες με κρόσια που θυμίζουν αγρίους και καλύπτουν έξ ολοκλήρου το μαγιά, ενώ συγχρόνως επιτρέπουν στα πόδια να αερίζονται.

ΟΙ ΒΑΛΙΤΣΕΣ ΜΑΣ

Οι διακοπές δέν είναι για όλους την ίδια εποχή. Όσες εργάζονται είτε σε γραφεία, είτε σε καταστήματα, πρέπει να περιμένουν ή κάθε μία τη σειρά τους, γιατί δέν μπορούν να λείπουν όλες μαζί. Έτσι δέν θα θεωρηθούμε καθυστερημένοι αν μιλήσουμε σήμερα για βαλίτσες.

Η έτοιμασία μιας βαλίτσας είναι κάτι, που θέλει μεγάλη τέχνη. Τι θα πάρουμε μαζί μας, ώστε ούτε να μάς λείψουν πράγματα, αλλά ούτε και να φορτωθούμε με

πράγματα περιττά; Ας μοιράσουμε σε τρεις εποχές τις διάφορες βαλίτσες. Η πρώτη εποχή περιλαμβάνει τα μεγάλα νειάτα. Δέν πρέπει να ξεχάσουμε το μαγιά μας, το μπουρνούζι μας, παντελόνι και φούστα για πλάζ, άφθονες μπλουζες και καλνυτικά έλαχιστά. Τα νειάτα δέν έχουν ανάγκη από πολλές κρέμες.

Η δεύτερη εποχή είναι γύρω στα 30-35 χρόνια. Χρειάζονται μερικά καλνυτικά, προφύλαξη από τον ήλιο, ένα ρουλώ-μασέρ για να ξελαίφη το περιττό λίπος, που αρχίζει να συσσωρεύεται γύρω από τους γοφούς.

Η τρίτη εποχή, είναι γύρω στα 45 χρόνια κι' εκεί... σταματά κάθε γυναικα.

Αρχίζει ο άγώνας για να κρύψουμε τις πρώτες ρυτίδες που, να πάρη ο διάβολος, φαίνονται τόσο πιά πολύ με το φώς του υπαίθρου...

Απαραίτητα, λοιπόν, τα καλνυτικά, που θα καλύψουν το πέρασμα του χρόνου. Όχι πολλά ντεκολτέ στην πλάζ, όχι παντελόνια, όχι σόρτς, έκτος αν είσθε πολύ λεπτή.

Αυτά στις γενικές γραμμές και φυσικά μη παραλείψετε να πάρετε πλεκτά, μία μεγάλη ψάθα για τον ήλιο και φορέματα πολυάπλά.

Η ΑΝΔΡΙΚΗ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΜΟΔΑ

Τίποτε το ιδιαίτερον έξω από μία τάση να προσφέρεται όσο το δυνατόν μεγαλύτερη άνεση γι' αυτούς τους ζεστούς μήνες.

Άλλοτε λέγανε πως οι γυναικες μαρτυρούν με το ντυσίμό τους τον χειμώνα και το καλοκαίρι μαρτυρούν οι άνδρες, άλλ' αυτό δέν συμβαίνει πιά. Χωρίς ν' αφήνουν τον καθωστρεπισμό, μπορεί ο κάθε άνδρας να αισθάνεται λιγάκι πιά έλεύθερος, φέρνοντας σακκάκια πολύ έλαφρά από άλπακα, από λινό. Είναι οι περίφημες ριχτές βέστες ή οι άλλες με την ζώνη από λεπτό ύφασμα δροσερό. Τα χρώματα είναι διάφορα: μπλέ, γκρι-μπλέ, μπλέ-παπιέ, μαρόν.

Αυτό, μάλιστα, το τελευταίο, είναι πολύ της μόδας με μπέζ παντελόνι ή και άσπρο. Μη ξεχνούμε πως μπορεί ένας άνδρας να βγαίνει και με υποκάμισο, φθάνει να είναι της ώρας και να μην έχη μπρετέλες, αλλά μόνο ζώνη.

Τα παντελόνια γίνονται λίγο στενότερα με ρεβέρ κάτω και για την έξοχη συνηθίζονται πολύ υποκάμισα χρωματιστά ή σκωτσέζικα με μονόχρωμα παντελόνια ή σόρτς.

ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΕΝΟ ΑΙΝΟ

Όσες γενιήθηκαν στην αρχή του αιώνα μας, θυμούνται βέβαια πόσο ήταν της μόδας η λινή λευκή βατίστα, η κεντημένη με λευκό κέντημα. Νά, λοιπόν, που η μόδα την εμφανίζει και πάλι.

Χαριτωμένες όλόκερες τουαλετίτσες, δροσερές κι' ανάλαφρες, κάνουν την εμφάνισή τους και το λευκό κέντημα στολίζει ποικιλοτρόπως τα κορσάζ. Άλλοτε με μωτίφ που πιάνουν όλο το στήθος, άλλοτε με τελείωμα γύρω στον λαιμό και άλλοτε με ένα στολισμό στα μανίκια και τις τσέπες.

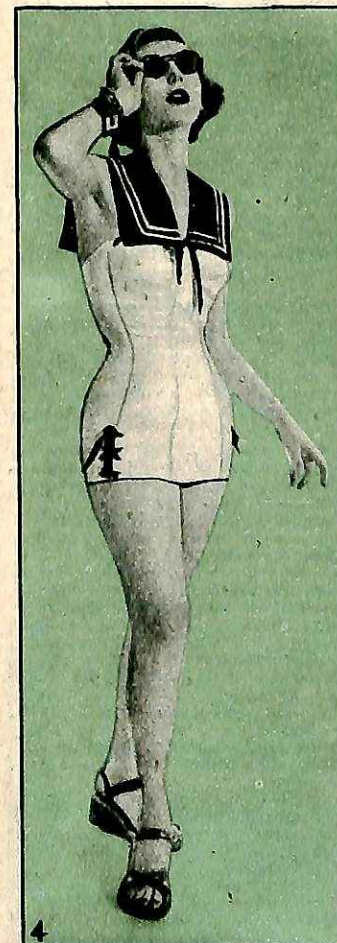
Εκείνο στο οποίο διαφέρουν από τα παλιά, είναι, ότι το κέντημα γίνεται και σε διάφορα χρώματα: ρόζ, σιέλ, μώδ, έλιο-τρόπ, πάνω σε λευκό ή πάνω στο ίδιο χρώμα.

Τα κεντήματα είναι του γνωστού είδους: τρυπητά, άνεθαστά, φεστόνι κλπ.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Λιλιάν Π. Χαλάνδρι. — Σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια, αλλά δέν πρέπει να νομίζετε ότι είμαι παντογνώστης. Άλλως τε εκεί όπου χρειάζεται συμβουλή γιατρού, δέν τολμώ να πω δική μου γνώμη. Σας συνιστώ να συμβουλευθώτε τον παθολόγο σας.

Ν. Κ. Νίκαια 25. — Τα σγουρά μαλλιά είναι φυσικά. Μόνο μία καλή περμάντ κάθε 4.5 μήνες θα λύση το ζήτημα. Ε. Σ. ΜΕΡΑΛΛΑ

4) Νέο σχέδιο μαγιώ, πολύ εφαρμοστό στον μπουστό με ναυτικό γιακά. 5) Σόρτς και υποκάμισο φαρδύς. Κατάλληλο κοστούμι υπάνιου για λίγο εθώμεας. 6) Οι πολύ κομψές θα προτιμήσουν αυτό το εφαρμοστό μαύρο ή μπλέ μαρέν μαγιώ, που δείχνει την ώραία τους κορμολογία. 7) Κι' αυτό θέλει κομψή εμφάνιση. Γίνεται από ωραίο σκωτσέζικο μεταξωτό με φόντο μαύρο ή μπλέ. Έχει μπρετέλλες και άσπρη φαρδιά ζώνη.

ΤΟ ΑΓΡΙΟΚΟΡΙΤΣΟ ΤΟΥ ΣΟΥΑΝΥ

Το γλέντι είχε ανάψει, στο πανηγύρι εκείνο του χωριού Σουανύ, της βορειοανατολικής Γαλλίας, ένα φθινοπωρινό βράδυ του 1731. Σαφινικά, όμως, μια γυναίκα σταμάτησε το χορό κι έμπηξε ένα ούρλιασμα τρόμου. Είχε δηλαδή ένα άγριμο μ' ανθρώπινη μορφή, που είχε ξεπροβάλει στην άκρη της πλατείας του πανηγυριού!

Το άλλοκοτο εκείνο πλάσμα έμοιαζε με κοπέλλα, μα ήταν σχεδόν γυμνό και μαυρισμένο από ήλιο. Τα μακριά κι απερίτοιπτα μαλλιά του έπεφταν στους ώμους του σαν χαιτή, και κρατούσε ένα κοντόχοντρο ρόπαλο.

Δεν έδειχνε έχθρικές διαθέσεις. Ωστόσο, οι προληπτικοί χωρικοί πανικοβλήθηκαν. Κάποιος απ' όλους μάλιστα, απόλυσε ένα πελώριο σκύλο, για να κατασπαράξει εκείνο το «πλάσμα του Στανάω».

Μα το άγριοκορίτσο δεν έδειξε τόν παραμικρό φόβο. Τη στιγμή δέ που ο σκύλος έτοιμαζόταν να πηδήσει πάνω του, τον χτύπησε με δύναμη στο κεφάλι με το ρόπαλό του και τον άφησε στον τόπο! "Ύστερα έκαμε μεταβολή, απομακρύνθηκε δίχως να βιάζεται και χάθηκε στο γειτονικό δάσος.

Αυτή όμως η πρώτη εμφάνισή του δεν υπήρξε κι' η τελευταία. "Ύστερ' από λίγες μέρες, κάποιος χωρικός, είδε μια παράξενη σιλουέτα πάνω σε μια μηλιά. Ο κλέφτης αυτός τών μηλών τσάκασε, πηδώντας από κλαδί σε κλαδί, ώσπου έφτασε σ' ένα ψηλό κι' απομονωμένο δέντρο. Εκεί τόν πολιορκήσαν οι χωρικοί, κι' αναγκάστηκαν ανάμεσα στη φυλλώσις το «κακό πνεύμα» που είχε σκοτώσει το σκυλί στο πανηγύρι.

Αφού φύλαξαν εκεί όλη τη νύχτα, μη τολμώντας ν' ανεβούν πάνω στο δέντρο, οι χωρικοί σκέφτηκαν στο τέλος, πως το παράξενο πλάσμα θα διψούσε. Αφσαν λοιπόν κάτω απ' το δέντρο ένα κουβά νερό, προσποιήθηκαν πως απομακρύνθηκαν, και κρύφτηκαν εκεί κοντά.

Το τέχνασμά τους πέτυχε: Το άγριοκορίτσο κατέβηκε απ' το δέντρο και βούτηξε το πρόσωπό του στο νερό, πίνοντας άχόρταγα. Τότε έπεσαν πάνω του οι κυνηγοί και, έπειτα από μια άγρια πάλη, τώδεσαν γερά και το μετέφεραν στο γειτονικό πύργο.

Έτσι έκαμε την είσοδό της στην πολιτισμένη ζωή μια γυναίκα, που έγινε κατόπιν γνωστή ως «Δεσποινίς Λεμπλάν» — ένα απ' τα ανθρώπινα εκείνα πλάσματα που μεγάλωσαν σαν άγριμια στις έρημιές.

Τις πρώτες μέρες που έμεινε στον πύργο, δεν μπορούσε να μιλήσει, ούτε για να ζητήσει την ώμη τροφή που αποτελούσε τη συνθησισμένη της διαίτα. Έμειντο στην έντελεια τις φωνές τών ζώων και τών πουλιών, αλλά δεν πρόφερε καθόλου ενσυνείδητους φθόγγους. Δεν δεχότανε με κανένα τρόπο να ντυθή, ούτε και να πέσει σε κρεβάτι. Το μόνο που κατάφεραν αυτοί που την είχαν πιάσει, ήταν να πλύνουν τη λέρη του δέρματός της.

Σ' ένα μήνα ωστόσο, είχε αρχίσει να προσαρμόζεται στην πολιτισμένη ζωή. Κάποτε, φοβήθηκαν πως είχε δραπέτευσει, αποδείχθηκε όμως πως είχε πάει μόνο να κολυμπήσει σε μια γειτονική λίμνη και να πιάσει ένα ψάρι, για να τ' φάη ώμο.

Όταν έμαθε κάπως να μιλάει, διηγήθηκε την ιστορία της. Ου μόνον ακαθόριστα πως οι γονείς της κατοικούσαν σε κάποιο μέρος

στηρι και ζήτησε να δη το άγριοκορίτσο. "Όταν το έφεραν μπροστά της, έτυχε να τρώη ψητό κοτόπουλο. Είθε τότε να γυαλίζουν παραξένα τα μάτια της «δεσποινίδος Λεμπλάν» και τη ρώτησε αν ήθελε να της προσφέρει λίγο απ' το φαγητό της.

— "Όχι, όχι! φώναζε εκείνη τρέμοντας. Έσένα... έσένα θέλω να φάω!...

Ευτυχώς για την επισκέπτρια, οι μοναχές έσπευσαν να την πάρουν από κεί...

Μετά το μοναστήρι, η «δεσποινίς Λεμπλάν» εγκαταστάθηκε στο Παρίσι. Ένα μέλος της 'Ακαδημίας 'Επιστημών έκαμε ένα έθνα για να τη βοηθήσει. Της παραχωρήσανε ένα σπίτικι, κοντά στην πόλη, όπου πέθανε το 1780, δηλαδή 49 χρόνια μετά την αιχμαλωσία της.

Σ' όλο αυτό το διάστημα, ήταν αδύνατο να δη άντρα, χωρίς να γίνει θηρίο απ' το θυμό της!

Την ίδια περίπου εποχή — στα μέσα του 18ου αιώνας — έγινε πασίγνωστος στην 'Αγγλία ο «Πέτερ τ' Αγγριόπαιδος». Ήταν ένα αγόρι 15 χρονών περίπου, που το είχαν βρή σ' ένα δάσος της Γερμανίας, κοντά στο Άνωδερν, να περπατάει με τα τέσσερα, να σκαρφαλώνει στα δέντρα σαν σκύουρος και να τρέφεται με χορτάρι

και φύλλα. Το παρουσίασαν τότε στο βασιλέα Γεώργιο Α', που έτυχε να βρίσκεται εκεί, και τον επόμενο χρόνο το πήγαν στην Αύλη του Λονδίνου.

Όπως η «δεσποινίς Λεμπλάν», έτσι κι' ο Πέτερ δεν έβαζε στο στόμα του μαγειρεμένα φαγητά, έδειχνε ζωηρή αντίπαθεια για τα ρούχα και αρνιόταν να ξαπλώσει σε κρεβάτι. Ωστόσο, σιγά-σιγά, νίκησε αυτές τις προκαταλήψεις του. Έφτασε μάλιστα στο σημείο να ντύνεται... σαν κομψευόμενος, σύμφωνα με την τελευταία λέξη της μόδας! Όλες όμως οι προσπάθειες για να τόν μάθουν να μιλάει, απέτυχαν. Στο τέλος, ο Γεώργιος Α' τόν βαρέθηκε και τόν έστειλε σ' ένα αγρόκτημα του Χερτφορντσαίρ.

Ο Πέτερ δραπέτευσε από κεί επανειλημμένως. Κάποτε μάλιστα, τόν συνέλαβαν ως δόνη κατάσκοπο!

Με τόν καιρό, όμως, συνήθισε στην αγροτική ζωή κι' έζησε έτσι μέχρι 73 ετών. Ως τα τελευταία του, είχε μεγάλη σωματική δύναμη, ήταν όμως καλόκαρδος και δεν θυμωσε παρά πολύ σπάνια.

Από την άποψη της διανοητικής ανάπτυξης, υστερούσε ακόμα κι' από ένα μικρό παιδί. Κάποτε — ηλικιωμένος πια — βοηθούσε τόν άφεντικό του να φορτώσει κοπριά σ' ένα κάρρο. Κάποια στιγμή, λοιπόν, ο κτηματίας μπήκε στο σπίτι, αφήνοντας τόν Πέτερ να φτυαρίζει μονάχος την κοπριά.

Όταν φόρτωσε το κάρρο, ο Πέτερ δεν ήξερε τί άλλο να κάνει. Καί, μη θέλοντας να μένει δίχως δουλειά... τ' ξεφόρτωσε και πάλι!

Ή προέλευσι κι' η καταγωγή του Πέτερ έμεινε πάντα μυστήριο. Ποιοι ήταν οι γονείς του; Πώς είχε κατορθώσει να ζήσει τόσα χρόνια μέσα στα δάση της Γερμανίας, ανάμεσα στους λύκους και τ' άλλα θηρία; Τα ερωτήματα αυτά έμειναν πάντα χωρίς απάντησι.

Τη στιγμή που ο σκύλος έτοιμαζόταν να πηδήσει πάνω του το άγριοκορίτσο τόν χτύπησε με το ρόπαλό του...

παραθαλάσσιο. "Όσο μακριά όμως έφταναν οι ξεκαθαρισμένες αναμνήσεις της, είχε χύσει πάντα στα δάση, μαζί με μια συντροφισσα, αδελφή της πιθανότατα. Σκόταναν κι' οι δυο τους ζώα, για να φάνε το κρέας τους και να σκεπάσουν με το τομάρι τους τη γύμνια τους.

Μια μέρα, όμως, μάλλωσαν για κάποια άσημαντη αιτία. Η «δεσποινίς Λεμπλάν» χτύπησε την άλλη με το ρόπαλό της στο κεφάλι και την έριξε άναίσθητη. Έτρεξε τότε να βρή μερικά βότανα, για να περιποιηθεί την πληγή της. Μα, όταν ξαναγύρισε, η αδελφή της είχε χαθεί.

Ψάχνοντας τότε να τη βρή, μπήκε τυχαίως στο χωριό Σουανύ. "Όσο για την αδελφή της, είναι άγνωστο τί απόγινε.

Η «δεσποινίς Λεμπλάν» πήρε αυτό το όνομα, όταν την έβαλαν σ' ένα μοναστήρι, όπου έζησε αρκετά χρόνια. Στην αρχή, δεν συμπαθούσε καθόλου αυτή την καινούργια ζωή της. Κάθε τόσο, ένοιωσε μια ακατανίκητη διάθεση για να φάει ώμο κρέας.

Κάποτε, μια κυρία της άριστοκρατίας επισκέφθηκε το μονα-

ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΤΟΥ ΝΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ
ΠΡΟΛΟΓΟΝ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μάξ Ρόλλερ υπόσχεται στους συντρόφους του ότι θα εκδικηθούν τους έχθρους τους, καταστρέφοντας το τούννελ και εισπράττοντας το τεράστιο ποσό της ασφάλειας. Αφού γίνονται τα εγκαίνια του τούννελ, ξεκινάει το πρώτο τρένο για την 'Αφρική. Μ' αυτό ταξιδεύουν μονάχα ο Μπούρνε Ντάβενपोर्ट, η Νίβιτα κι' ο Άντριέν Ζάν, καθώς κι' ο ασφαλιστής Σνόμπς, που έχει ασφαλίσει τη ζωή του Άντριέν. Ο Ρόλλερ έχει φτάσει στο μεταξύ με το «Στρήμ» σ' ένα σημείο του ωκεανού κι' έχει εγκαταστήσει δίπλα στο τούννελ νάρκες έτοιμες να εκραγούν με την παραμικρή δόνησι. Και πραγματικά, το πέρασμα του τρένου προκαλεί την έκρηξη. Το τούννελ σπάει και πλημμυρίζει με νερό. Οι λίγοι επιβάτες του κι' οι σιδεροδρομικοί υπάλληλοι φορούν ειδικά σκάφονδρα και βγαίνουν απ' το τρένο.

14ον "Όλα τ' άλλα κρύσταλλα θρυμματίστηκαν από την έσωτερική πίεσι. Οι ναυαγοί του τρένου ένοιωσαν ένα παράξενο κρύο, καθώς τους σκέπαζε ολότελο το νερό.

Όταν το βαγόνι γέμισε πια τελείως, βγήκαν ένας-ένας απ' το άνοιγμα, προσέχοντας να μη γλιστρήσουν πάνω στα σπασμένα γυαλιά.

Ο Σνόμπς κύτταζε γύρω του, σαν να φοδόνανε διαρκώς κάποια καινούργια καταστροφή. Την τηλεγραφική συσκευή! διέταξε ο Άντριέν.

Νά την... απάντησε ο Ντάβενपोर्ट, που την είχε πάρει απ' τα χέρια του ενός μηχανοδηγού.

Μόλις προσπέρασε το μέρος όπου είχε σταματήσει το τρένο, ο μηχανικός τοποθέτησε κάτω το μηχανήμα, ξεδίπλωσε ένα σύρμα και το ένωσε με το καλώδιο που διασχέτευε προηγουμένως το ρεύμα του ηλεκτροφωτισμού.

— "Ας δοκιμάσουμε, είπε. Έσφυσε πάνω απ' τη συσκευή κι' έστειλε μερικά σήματα με το χειριστήριο.

— Δεν ξέρω αν θα μ' ακούσουν, είπε ύστερα στους συντρόφους του. Μα ως έχουμε πισί στο Θεό!

Αφού συμπλήρωσε το τηλεγράφημα που ζητούσε βοήθεια, προχώρησε έπικεφαλής τών συντρόφων του, για να δη αν θα μπορούσαν να κάνουν μέσ' απ' το τούννελ τη διαδρομή προς την ευρωπαϊκή ακτή.

Το θεωρούσε ωστόσο σχεδόν αδύνατο. Για να τ' επιχειρήσουν άλλωστε, θάπρεπε να μην είχε κοπή εντελώς στα δύο το τούννελ, αλλά να είχε μονάχα μια τρύπα στο επάνω μέρος του, ώστε να μπορούσαν να περάσουν από κάτω οι ναυαγοί του τρένου.

Αφού προχώρησαν έτσι καμιά εκατοστή μέτρα, αναγκάστηκαν όλοι να σταματήσουν μπροστά σε μια πελώρια τρύπα που τούς έκοβε το δρόμο.

— Έδώ έγινε η έκρηξι, είπε ο Άντριέν Ζάν.

— Είναι λοιπόν αλήθεια; φώναξε ο Ντάβενपोर्ट. Δεν γ' ποχώρησε το τούννελ από την

πίεσι του νερού ή απ' το βάρος του τρένου, αλλά καταστράφηκε από εγκληματικά χερσά... Σίγουρα λοιπόν οι δράστες θάναι ο Μάκ Ρόλλερ κι' οι σύντροφοί του!

— Η μορφή του σήματος του μετάλλου δεν αφήνει καμιά αμφιβολία π' πρόκειται περί έκρηξης... Κυττάχτε το σωλήνα, από πάνω μας! Αυγίζει τώρα απ' το βάρος του νερού, σαν νάναι έτοιμος να κοπή τελείως.

— Πραγματικά, δεν θ' αργήσει να γίνει κι' αυτό, με την πρώτη τρικυμία.

— Ίσως και πιό γρήγορα ακόμη.

— Τί τεραστία απώλεια για την ανθρωπότητα!

— Φτάνει μονάχα να μη μας στοιχίση τη ζωή αυτή ή καταστροφή!

— Μπα! Γιατί είσαι σήμερα τόσο απαισιόδοξος, παιδί μου; άπόρησε ο Μπούρνε Ντάβενपोर्ट. Φοράμε ένα καλό σκάφονδρο κι' έχουμε άκετο αέρα στις συσκευές μας.

— Ναί, μα θα μ'ς φτάση αυτός ο αέρας ως το τέλος;

— Εκείνο που έχουμε να κάνουμε, είναι ν' ακολουθήσουμε το σωλήνα του τούννελ. Πόση α-

πόστασι μας χωρίζει από την άκρη του; Έκατόν πενήντα μίλια μονάχα...

— Μα πώς να διαδούμε αυτή την τεραστία τρύπα; Δεν έχουμε τίποτε κατάλληλο για να το μεταχειρισθούμε σαν μια γέφυρα, απ' το ένα ως το άλλο χείλος της.

— Τότε λοιπόν;

— Πρέπει να μείνουμε εδώ και να περιμένουμε.

— Αυτό, ποτέ! φώναξε ο Βασιλεύς του Χάλυβος.

— Τότε θα γλιστρήσουμε ως το βυθό και θα περάσουμε κάτω απ' το τούννελ.

— Είναι προτιμώτερο.

— Πραγματικά, δεν αποκλείεται να μ'ς βοηθήση η Τύχη να σωθούμε έτσι... Όπως δηποτε, αφού η λύσι αυτή σ'ας φαίνεται ή καλλίτερη, ως την εφαρμόσουμε. Κάθε λεπτό που χάνουμε, λιγοστεύει ή παρακαταθήκη του αέρος μας.

— Σύμφωνα, Άντριέν. Προτείνω όμως ν' άφίσουμε εδώ μια επιγραφή, πάνω στα τοιχώματα του σωλήνος. "Αν φτάσουν οι φίλοι μας για να μ'ς σώσουν, θα ξέρουν έτσι ποιά κατεύθυνσι πήραμε.

— Έχετε άπόλυτο δίκιο. Θα νράσω μερικές λέξεις, για

να τούς καθοδηγήσω. Στο μεταξύ να πάνε οι άλλοι να μ'ς φέρουν απ' το τρένο τα συρματόσχοινα που είχα πάρει μαζί για κάθε ένδεχόμενο. Είνε γερά και θα μ'ς χρησιμεύουν για να φτάσουμε στο βυθό.

Πραγματικά, ο μηχανικός πήρε ένα κομμάτι κάρβουνο, που είχε δη πεταγμένο σε μια άκρη, κι' έγραψε μ' αυτό πάνω στο άσπρο τοίχωμα του τούννελ μερικές φορές συντομες και σαφείς.

Όταν ο Μπούρνε Ντάβενपोर्ट κι' οι άλλοι ναυαγοί ξαναγύρισαν φέροντας τα συρματόσχοινα, δέσανε γερά μια άκρη τους σ' ένα κοντό έλασμα και τα ένωσαν κατόπιν μεταξύ τους.

Αφού ετοιμάστηκαν όλα, ο Άντριέν κραμάστηκε πρώτος απ' το μεταλλικό εκείνο σκονί και γλύστρησε προς το βυθό.

Σκυμένοι μ' αγωνία πάνω απ' τη σκοτεινή εκείνη άβυσσο, οι σύντροφοί του ρίχνανε προς τα κάτω το δυνατό φως τών φαναρίων τους, παρακολουθώντας τις κινήσεις του θαρραλέου μηχανικού...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Επιτέλους τόν έχασαν απ' τα μάτια τους. Η μεταλλική περικεφαλαία του καθρέφτισε για λίγες στιγμές ακόμη τις φωτεινές ακτίνες κι' ύστερα έξαφανίστηκε κι' αυτή.

Ο μηχανικός έξακολουθούσε να κατεβίνει. Συναντούσε μια κάποια αντίστασι του νερού, που φαινότανε σαν γλοιώδες σ' αυτό το βάθος, απ' τη μεγάλη πίεσι.

Γύρω του έπλεαν άργα χιλιάδες μέδουσες, που είχαν ένα έλαφο βωσφορισμό. Φαίνονταν σαν βροχή από σπίρες, μέσα στ' άκινητο, σαν στερεοποιημένο νερό.

Ο Άντριέν γλιστρώσε συνεχώς προς τα κάτω... Τώρα συναντούσε κοπάδια ψαριών, που δείχνανε πως δεν άπείχε πια πολύ απ' το βυθό.

Εαφνικά, είδε κάτι τεράστιες σκιές στην άκρη του φωτεινού κύκλου που σχημάτιζε το φανάρι του.

— Διάβολε! Τί νάναι άραγε; τραυλίσσε.

Πίστρεψε για μια στιγμή πως ήταν βράχοι, και κατέβηκε ακόμα πιό βαθιά. Μα οι σκιές χάθηκαν, για να ξαναφανούνε σε λίγο.

«Όχι, δεν είναι βράχια. άλλα καρχαρίες!» σκέφθηκε ο νέος, με μια ανασιτήλα.

Γαντζώθηκε πτώ γερά απ' τα συρματόσχοινα, σαν να υπορούσε να βοη προστάσια σ' αυτό. Καταβάεινε ωστόσο ό,τι, κι' αν τόδελε ακόμη, δεν θα τού ήταν δυνατό να ξανα-νεβή για να έσφυγι απ' τους καρχαρίες, όσο κι' αν τόν διευκόλυνε ή πικνύτης του νερού.

Δεν τούμνε άλλη λύσι, παρά να συνεχίση το κατέβασμα. Κι' η σκέψι αυτή τόν γεμίσε τρόμο, γιατί, αν ήταν πραγματικά καρχαρίες οι σκιές αυτές, ή θέσι του θα γινόταν φοβερό.

Επικαλεσθηκε ωστόσο όλη την ενεργητικότητα του κι' ά-

Μικρές Ιστορίες

Ένθυμα τιμιότητας

Ο κύριος Τιμολέων είχε προσλάβει στο γραφείο του ένα παιδάκι κι' ήθελε να δοκιμάση την τιμιότητά του. Γι' αυτό σκέφθηκε να ξεχάση επίτηδες ένα δεκάριο άπάνων στο τραπέζι του.

Το παιδάκι βρήκε το ξεχασμένο χαρτονόμισμα και άμέσως το έδωσε πίσω στο διευθυντή του.

— Μπορείς να το κρατήσεις, παιδί μου, τού είπε ο κύριος Τιμολέων, ως ενθύμιο για την τιμιότητά σου.

Η δοκιμή αυτή επαναλαμβανόταν κατά κανονικά διαστήματα. Τό... ξεχασμένο ή το πεσμένο δεκάριο, ο μικρός υπάλληλος το επέστρεφε στο άφεντικό του. Κι' ο κύριος Τιμολέων, γοητευμένος από την συμπεριφορά του μικρού, τούλεγε:

— Κράτησε το, παιδί μου, ενθύμιο για την τιμιότητά σου.

Μια μέρα όμως ο κύριος Τιμολέων, χωρίς να τ' ήθελε, ξεχάσε άπάνων στο γραφείο του το πορτοφόλι του γεμάτο λεπτά. "Ε, λοιπόν, το πορτοφόλι έξαφανίστηκε κι' ο μικρός υπάλληλος κρατούσε το στόμα του κλειστό...

— Μήπως βρήκες πουθενά το πορτοφόλι μου; τόν ρώτησε ο κύριος Τιμολέων την τρίτη ήμερα.

— Μάλιστα, κύριε, τού απάντησε ήσυχα ο μικρός υπάλληλος.

— Καί που είναι;

— Το κράτησα, κύριε διευθυντά, κι' έφαγα τα λεπτά που είχε μέσα, για να θυμάσαι την τιμιότητά μου!... τού είπε με άφελεια ο μικρός.

Μαθαίνετε να χαρτίτε

την Θάλασσα όσο θέλετε, χωρίς ή αλμύρα να καταστρέψουν την επιδερμίδα σας και ο ήλιος να σας προκαλέσει εγκαύματα.

Αρκεί πριν από το μπάνιο σας να κάμνετε μία επάλειψη με την προφυλακτική κρέμα Λανολίνη Μελάν.

Το βράδυ πριν κοιμηθείτε επαναλάβετε το ίδιο για να κρατήσετε το δέρμα σας λευκό και ανθρό, προσέχετε όμως τις απομιμήσεις επιμέτετε στην μάρκα Μελάν.

*ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΡΑΔΙΟΤΕΧΝΙΑ

1) Πρώτον τμήμα: Θεωρητική και Πραγματική Εκπαίδευση. Ο σπουδαστής αποκτά τελείως ΔΩΡΕΑΝ ένα ραδιόφωνο. Γραμματική, Φυσική, 4-8 μ. ΡΑΔΙΟΤΕΧΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ. Χρονοδιάγραμμα 276 Πρώση 276

2) Πρώτον τμήμα: Εφαρμοσμένη ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ. Ο κωνοειδής αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ.

3) Ραδιοτεχνική (Εφαρμοσμένη - Ερασιγνώστη) γράψτε μας την διεύθυνσή σας.

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Είδ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρεατοελιδίων και αποτρίχωση με ραπεία πτώσεως μαλλιών. Συμβούλοι μαρτυρούν.

Αθήνα, Σ. Α. ΧΡΥΣΗ Νίκης 13, τηλ. 29-548

φέθηκε να γλυστρήσει πιο κάτω ακόμη.

Οι σκιές εξακολουθούσαν να εμφανίζονται και να χάνονται γρήγορα.

Αφού κατέβηκαν κι αυτές καμιά δεκαπενταριά μέτρα, διευθύνθηκαν προς το νερό, με τρελή ταχύτητα, σαν να τις έσπρωχνε κάποια ακατανίκητη δύναμη.

Ο μηχανικός χλώμισε. Ένω με τον χείρι κρατιόταν από το καλώδιο, με τ' άλλο τραβήξε απ' τη ζώνη του το μαχαίρι του και στερώνε το φανάρι του στη θέση που το είχε κρεμασμένο. Ύστερα περίμενε, ακίνητος, την επίθεσι.

Τα τεράστια ψάρια σταμάτησαν σε μικρή απόσταση κι άρχισαν να πλέουν αργά γύρω του. Ο Αντριέν τ' αναγνώρισε τότε: Ήσαν ξιφίες, οι άσπονδοι αυτοί έχθροι των φαλαινών και των άλλων κητών, που τους επιτίθενται με το μακρύτατο και μυτερό ρύγχος τους και τους ανοίγουν θανάσιμες πληγές.

Μα κι άλλα πολλά ψάρια, που τα τραβούσε το φως του φαναριού, μαζεύτηκαν γύρω του. Τον έβλεπαν, προφανώς, σαν κάποιο άγνωστο ζώο, κι αυτό τα συγκρατούσε σ' απόσταση.

Όλο αυτό το κοπάδι αποτέλούσε ένα είδος ανεπιθύμητης τιμητικής συνοδείας του Αντριέν Ζάν...

Ξαφνικά, ένας από τους ξιφίες ξεχώρισε απ' τους άλλους κι ώρμησε πάνω στο ναυαγό. Εκείνος ανατρίχιασε, όταν σκέφθηκε τις ζημιές που θα πάθαινε το σκάφανδρο του απ' το μακρύ «σπαθί». Τον περίμενε θάνατος φριχτός, αν δεχόταν αυτό το χτύπημα!

Η μοναδική του σκέψη ήταν λοιπόν πώς να το αποφύγει. Το ψάρι έφτασε σε λίγες στιγμές δίπλα του. Με άπιστη ευκινησία, στράφηκε για να τρυπήσει με το ρύγχος του το άγνωστο κείμενο πλάσμα, που το έβλεπε σαν άγνωστο έχθρο.

Με την ετοιμότητα εκείνη που έχει σώσει τόσους ανθρώπους στις κρίσιμες στιγμές, ο Αντριέν ρίχτηκε δίπλα. Έτσι, το «σπαθί» του ψαριού πέρασε σε μικρή απόσταση από το σώμα του. Το τεράστιο όμως κεφάλι του τον χτύπησε.

Καταλαβαίνοντας τότε πώς ή ζωή του εξαρτάτο απ' τη γρηγοράδα των κινήσεών του, ο μηχανικός άφισε το καλώδιο, σήκωσε το μαχαίρι του και το κατάφερε με δύναμη.

Το όπλο του χώθηκε στο κρανίο του ψαριού. Το νερό βάφηκε κόκκινο κι αναταράχθηκε σφοδρά απ' τις απελπισμένες κινήσεις της ούρας του.

Ο Αντριέν δεν μπορούσε πια ν' αντιληφθεί τί γινότανε. Γιατί η ματωράτη θάλασσα σχημάτιζε ένα είδος πυκνής ομίχλης.

Γαντζωμένος πάνω στο ρύγχος του ξιφία, ένοιωσε να τον τραντάζει δυνατά ο αντίπαλός του. Μα δεν δειλιάζε, δεν χαλάσανε το σφίξιμό του. Φοβότανε μόνο για το σκάφανδρο του.

Τέλος, οι κλονισμοί γίνανε ασθενέστεροι. Ο Αντριέν ένοιωσε πώς δεν τον παρότρυνε πια το ψάρι εδώ κι εκεί, αλλά κατέβαινε μαζί του, σιγά-σιγά και ήσυχα, προς το βυθό.

Σε λίγο, το νερό ξεκαθάρισε γύρω του κι έγινε πρασινωπό.

Είδε αμέτρητα μικροσκοπικά ψάρια, ανάμεσα στις σκιές τεραστίων βράχων. Και πάτησε επιτέλους σ' ένα έδαφος μαλακό, γλοιώδες, πάντα γαντζωμένο στο σώμα του ξιφία.

Βρισκότανε στο βυθό του ωκεανού, πάνω σ' ένα χαλί από φυκία διαφόρων χρωμάτων. Έριξε μια γρήγορη ματιά στο πτώμα του αντίπαλου του, που του είχαν επιτεθεί κι όλες τ' άλλα ψάρια. Τραβήξε το μαχαίρι απ' την πληγή του κι ύστερα άρχισε να ψάχνει για την άκρη του συρματοσχοινίου.

Φοβότανε πολύ μήπως δεν το βρή. Μα ευτυχώς τον βοήθησαν σ' αυτό τα συντρίμματα του τούνελ, τα σκορπισμένα κάτω ακριβώς απ' το σημείο της καταστροφής.

Μερικοί απ' τους συντρόφους του είχαν κατεβή κι όλες και τον αναζητούσαν μ' ανησυχία. Μόλις τον είδανε, πήγαν κοντά του.

Φοβηθήκαμε μήπως είχατε πάθει τίποτε! του είπε ο Σνόμπς.

Ήσυχαστε, η Τύχη με βοήθει. Δεν υπάρχει προσωρινά κανείς φόβος για τα συμβέροντα της εταιρείας σας!... Μα, πείτε μου, που βρίσκονται η γυναίκα μου κι ο θεός της;

— Έρχονται κι αυτοί!...

Νά τοι! Πραγματικά, πάνω απ' τα κεφάλια τους διακρίνονταν δυο σκιές, ανάμεσα στο στρώμα του νερού.

— Γρήγορα! Κάνετε γρήγορα! τους φώναξε ο Αντριέν. — Ναι, όσο μπορούμε! απάντησε ο Μπούρνε Ντάβενपोर्ट, κι η φωνή του ακούστηκε σαν μια μακρινή ήχώ.

Σε λίγο, είχαν συγκεντρωθεί όλοι στο βυθό. Μετρήθηκαν, για να βεβαιωθούν πώς δεν έλειπε κανείς. Αφού ο Αντριέν διηγήθηκε στους άλλους την περιπέτειά του, διευθύνθηκαν προς το μέρος όπου είχε πέσει ο ξιφίας.

Ήθελαν όλοι να τον δουν. Αφού ικανοποίησαν αυτή την περιέργειά τους, ξαναγύρισαν προς το τούνελ.

Ξαφνικά, τους σταμάτησε η φωνή του μηχανικού, που τους έλεγε:

— Κυττάχτε εκεί!...

Και τους έδειχνε κάτι σκιές που κουνιόνταν από πάνω τους.

— Καρχαρίες; Ψιθύρισε ο Σνόμπς.

— Όχι, δεν πιστεύω.

— Τότε λοιπόν, τεράστια καβούρια;

— Πιθανόν.

— Τι θα κάνουμε τώρα;

— Άς κρυφτούμε ανάμεσα στα ψάρια κι' άς περιμένουμε. Θα βλέπουμε δίχως να μας βλέπουν.

Έτσι κι' έγινε. Οι παράξενες σκιές εξακολουθούσαν να σαλεύουν και φαίνονταν να προχωρούν αντίθετα προς τη διεύθυνση των ναυαγών.

Σε μερικές στιγμές, ο μηχανικός διάταξε:

— Άς σβύσουμε καλλίτερα τα φανάρια μας...

Η μικρή ομάδα έμεινε σε βαθύ σκοτάδι, που το σπάθιζε μονάχα κάθε τόσο ο φωσφορισμός κάποιοι περαστικού ψαριού. Κυττάζοντας ώστόσο προσεκτικά, καθώρθωσαν να διακρίνουν μια κάποια ακαθόριστη φατεινότητα γύρω απ' τις μυτηνιόειδες εκείνες σκιές.

— Θάλαγε κανείς πώς είναι; τους φώναξε ο μηχανικός.

— Οί φίλοι μας θάνα! φώ-

Λούζετε τα μαλλιά σας, αλλά με τί;

Όχι θέσαιο κάθε σασούν η τις απομιμήσεις του Σαμπουάν, που περιέχουν αλκαλικά άλατα τους καταστρεφεί των ριζών. Μόνον το γνήσιο Σαμπουάν **TÊTE-NOIRE**, όπληλαγμένο από χρωστικές ή άλλες επιδρατικές ουσίες, είναι κατασκευασμένο μετά τελευταία δεδομένα της Έπιστήμης. Το Σαμπουάν **TÊTE-NOIRE**, διατηρεί το μαλλιά ύγιη, ελαστικά, στιλπνά και στο φυσικό τους χρώμα και σχήμα.

Ζητείτε μ' επιμονή το γνήσιο Σαμπουάν

TÊTE-NOIRE
Φάκελλοι - Φιάλοι - Κρέμα

Έχετε άσπρα μαλλιά;
ΓΚΥΡΑΙΝΟΥΝ ΑΜΕΙΣΟΣ

μέ Tinto
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΜΗΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ θαμνάσιν φυτικών προϊόντων τελείως **ΑΒΛΑΘΕΣ**.

TINTO
Απαραίτητως ν' όπλωθ ή Μηριγιαντίνη με μαλακή θούρτα μαλλιών

ΧΡΩΜΑΤΑ
Μαύρο • Καφέ σκούρο
Καφέ • Ξανθό • Γκρι
ΣΤΑ ΜΥΡΟΠΟΛΕΙΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΛΙΒΑΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ - ΚΑΛΑΜΙΤΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ

ναζε ο Μπούρνε.

— Τόσο γρήγορα; Δεν το πιστεύω. Χρειάζονταν ξη ή έπτα ώρες το λιγώτερο, για να φτάσουν εδώ, με τα μέσα που διαθέτουμεν.

— Τότε λοιπόν ποιοί μπορεί νάναι;

— Δεν ξέρω κι' εγώ τι να πώ...

— Μήπως είναι μάλλον ψάρια που φωσφορίζουνε;

— Τόσο μεγάλα; Δεν το πιστεύω.

— Ύποψιάζεσθε λοιπόν...

— Πώς μπορεί νάναι οι έχθροι μας;

— Χμ! Μάλλον...

— Θάταν αληθινή καταστροφή... Έπειτα απ' την άλλη!

— Συμφωνούμε σ' αυτό το σημείο. Ωστόσο, θέλω να βεβαιωθώ τελείως. Περιμένετε με εδώ. Και προσέξτε μην κάνετε καμιά άνοησία!... Πηγαίνω να εξακριβώσω περί τίνος πρόκειται.

Ο μηχανικός βγήκε απ' την κρύπτη του και προχώρησε με μεγάλη προφύλαξη, προς τις παρξένες σκιές. Φοβότανε σε κάθε βήμα του μήπως σκοντάψει στις μυτερές πέτρες, τις μισοσσκεπασμένες απ' τα ψάρια, που κρυβαν ένα πλήθος από μικρά όστρακοδόερμα.

Σταμάτησε σ' απόσταση είκοσι μέτρων περίπου απ' το σημείο όπου βρισκότανε το φως — έντονότερα τώρα. Έπρεπε με την κοιλιά πίσω από κάτι ψηλά και πυκνά ψάρια και κύτταξε με προσοχή.

Πραγματικά, ήσαν δύτες, καμιά δεκαπενταριά εν όλω. Πηγαίνονταν κι' έσκυβαν κάθε τόσο για να εξετάσουν το βυθό.

«Θάλαγε κανείς πώς ψάχνουνε να βρουνε κάτι; είπε με το νου του ο μηχανικός.

«Εμεινε για λίγο στην ίδια θέση, κυττάζοντας μ' αγωνία και προσπαθώντας να μαντέψει το μυστικό αυτών των ανθρώπων.

«Είναι έχθροι ή φίλοι; αναρωτιότανε. Τι ζητάνε να βρουν άραγε;»

Ξαφνικά, τους είδε να περικυκλώνουν όλοι έναν απ' αυτούς, που είχε σκύψει και κύτταζε κάτι μπροστά στα πόδια του. Το μυαλό του Αντριέν φωτίστηκε.

«Βόηκαν τα ίχνη μας! σκέφθηκε. Οραθούνε τώρα προς το μέρος μας!»

Και πραγματικά, τους είδε ν' ακολουθούν τις πατημασιές που είχαν άφισει οι ναυαγοί, και να προχωρούν κατ' ευθείαν προς το μέρος όπου ήσαν κρυμένοι.

Γύρισε αμέσως κοντά στους άλλους και τους ανακοίνωσε τα αποτελέσματα της άκινευσέως του.

— Πρέπει λοιπόν να φύγουμε από δω το γρηγορώτερο!

— Είπε η Νινίτα.

— Κι' αν τυχόν είναι οι φίλοι μας; παρατήρησε ο θεός της.

— Αδύνατον! απάντησε με πεποίθηση ο νεός. Σας το ξαναλέω, είναι αυτοί που ανατίναξαν το τούνελ! Οί φίλοι μας δεν μπορούσαν ποτέ να φτάσουν τόσο γρήγορα. Αυτοί φάσανε θα ήταν κουνέμοι κάπου εδώ γύρω, τη στιγμή της έκρηξης.

Δεν γελιόταν ο μηχανικός.

Μόλις ο Μάκ Ρόλλερ είδε από μακνρά τις συνέπειες της έκρη-

ξεως πάνω απ' την επιφάνεια του ωκεανού, πήγε αμέσως κοντά και κατέβηκε μέσα στη θάλασσα, μαζί με μερικούς συντρόφους του, που είχαν φορέσει όλοι σκάφανδρα. Ήθελε να διαπιστώσει το μέγεθος της καταστροφής.

Όταν μπήκε στο σπασμένο τούνελ, κατάλαβε αμέσως πώς οι θανάσιμοι έχθροι του είχαν ξεφύγει ακόμα μια φορά απ' το θάνατο. Πραγματικά, είδε το κρεμασμένο συρματοσχοινό και διάβασε αυτά που είχε γράψει ο μηχανικός πάνω στα τοιχώματα του τούνελ. Κατέβηκε λοιπόν στο βυθό, για να τους αναζητήσει.

Δίχως να χάσει καιρό, ο Αντριέν Ζάν απομακρυνόταν μαζί με τους συντρόφους του ανάμεσα στα ψάρια, για ν' αποφύγει τον κίνδυνο της επίθεσης.

Δεν φοβόταν για τον εαυτό του. Άλλ' η ζωή της Νινίτας που ήταν ίερή. Δεν ήθελε να την εκθέσει σε τέτοιο κίνδυνο. Και προτιμούσε να φύγουνε.

Ήξερε πώς δεν χωράνε ήμμετα στα αποτελέσματα μιας υποδουλίας πάλης. Έξ' άλλου, προτιμούσε να πολεμήσει έξω, στον αέρα, βλέποντας το προσωπο του αντίπαλου του.

— Πρέπει να υπάρχει κάπου

εδώ ένα δάσος, αν δεν με άπα-

τή ή μνήμη μου, είπε. Το είχα βρή άλλοτε, στις βυθομετρήσεις μου... Άς προσπαθήσουμε ακόμη, ώπου να χάσουν τα ίχνη μας αυτοί που μας κυνηγάνε.

Βάδιζαν όσο γρηγορώτερα τους επέτρεπε η αντίστασι του νερού. Αφού διέτρεξαν έτσι μια περιοχή σκεπασμένη από κοντά χόρτα, βρέθηκαν μπροστά σ' ένα είδος βραχώδους γκρεμού, που ανέβαινε πάνω από 15 μέτρα. Ήταν δύσκολο να σκαφαλώσουνε σ' αυτόν, γιατί τα τοιχώματά του ύψωνονταν σχεδόν κατακόρυφα. Προχώρησαν λοιπόν δίπλα του, ανάμεσα στα ψηλά ψάρια που ταλαντευόνταν στο πέραςμά τους.

Φτάσανε τέλος σε μια μεγάλη τρύπα του βράχου, ένα είδος στενής σπηλίας, που ο Αντριέν Ζάν τη βάπτισε αμέσως «Θεομυτιές του Ατλαντικού». Δεξιά κι' αριστερά απ' την είσοδό της ύψωνονταν δυο τεράστιοι όγκοι, σαν οδελίσκοι.

Θάλαγε κανείς πώς είναι κατοικημένα αυτά τα μέρη; παρατήρησε ο Μπούρνε. Κύτταξε. Αντριέν, πόσο κανονικά λαξευμένος φαίνεται ο βράχος! Κι' αυτή η διάβασι μοιάζει σαν όρεινό μονοπάτι, που περνάει στο βάθος μιας χαράδρας...

— Έχετε άπολυτο δικιο.

— Ίσως κατοικούσαν άλλο-

τε άνθρωποι εδώ...

— Πείτε ξερε;

— Θάλαγε, βέβαια, υπ' όψη σας το θούλο για τους Ατλαντες, ένα λαό ισχυρό και πολυάριθμο, που χάθηκε έπειτα από ένα τοσομρό κατακλυσμό... Ο Όμηρος, ο Διόδωρος ο Σικελός, ο Εύοιπίδης, ο Πλάτων, ο Σόλων κι' άλλοι μεγάλοι φιλόσοφοι και ποιηταί της αρχαϊότητας έκαναν λόγο για τη χώρα τους, την Ατλαντίδα, και περιέγραψαν τον πλούτο της. Ίσως λοιπόν ένα τμήμα της να βρισκόταν σ' αυτά εδώ τα μέρη...

— Τι σας κάνει να το υποθέτετε;

— Γιατί η χώρα αυτή, που είχε πάρει τ' όνομά της απ' το γυνί του Προσείδους, απλωνότανε μεταξύ Αφρικής και Αμερικής, σχηματίζοντας ένα συνδυετικό κρικό ανάμεσα στις δυο αυτές ήπειρους... Έχω άσχεληθή με τις αρχαιολογικές αυτές μελέτες, που μ' ενδιαφέρουν πολύ. Επιδιώκω μάλιστα να συγκεντρώσω όλους τους αιγυπτιακούς παπύρους που κάνουν λόγο για την Ατλαντίδα.

— Μα πού βρίσκονται αυτοί οι παπύροι;

— Δυστυχώς, οί πιο πολλοί έχουν καταστραφεί. Απομένουν μόνο μερικά κομμάτια τους, που διατηρούνται στο Βοτανικό Μουσείο του Λονδίνου.

— Θάβελαι να σας ρωτήσω τη γνώμη σας πάνω σ' ένα σημείο: Πιστεύετε ότι οι αρχαίοι πολιτισμοί της Αμερικής και της Ασίας είχαν την προέλευσίν τους στην Ατλαντίδα;

— Πάντως, οι Ατλαντες είχαν μεγάλη επίδρασι στην ανάπτυξη των πολιτισμών αυτών. Πώς άλλοι να εξηγήσουμε το ότι ο Κολόμβος και τόσοι άλλοι εξερευνηταί της Κεντρικής και της Νοτίου Αμερικής βόηκαν εκεί τα ίχνη ενός άσιατικού ή αιγυπτιακού πολιτισμού; Θάχαν περάσει, άσφαλώς, απ' την Ατλαντίδα, οί πολιτισμοί αυτοί, για να φτάσουν στην αμερικανική ήπειρο.

— Ίσως υπάρχει λοιπόν κάποια βάση στη γνώμη ότι οι Ατλαντες έκαναν κατακτητικούς πολέμους κι' υπέταξαν στον καιρό τους ένα μεγάλο μέρος του κόσμου. Ή ίσως μία απ' τις επιδρομές, που προήλθαν απ' την Ανατολή και κατέβηκαν ως την Αίγυπτο και μακρότερα ακόμη, έδιωξε τους Ατλαντες απ' τη χώρα τους και τους ανάγκασε ν' αποτραβηχτούνε στο αμερικανικό έδαφος.

— Μα θάπρεπε τότε να υπάσχουν μέσα εύκολης συγκοινωνίας μεταξύ των δυο ηπείρων, που τις χωρίζει τώρα ο Ατλαντικός.

— Ασφαλώς. Οί νήσοι Αζόροι, οί Κανάριοι, η Αγία Έλένη, η Μαδέρα, η Τσιτάν ντά Κούνα δεν είναι παρά οί κορυφές των βουνών της Ατλαντίδας, που έφτανε ως την Αφρική, την Αμερική και την Ευρώπη. Μόνο ένα θαλάσσιο στενό τη χωρίζει τότε απ' την Ευρώπη, κι ήταν μάλιστα σπασμένο από νησιά. Ο Πλάτων μάλιστα γι' αυτά και λέει πως τα κυβερνούσε ένας μεγάλος βασιλιάς, που η εξουσία του απλωνόταν ως τις μακρινότερες άκρες της θρυλικής ήπειρου.

Ήλιος, Αέρας, Θάλασσα

ξηραίνουν το δέρμα

Ρυτίδες στο πρόσωπο και εγκαύματα είναι τα δυσάρεστα αποτελέσματα, εάν δεν προφυλάξετε το δέρμα σας με NIVEA.

Έχετε πάντοτε μαζί σας

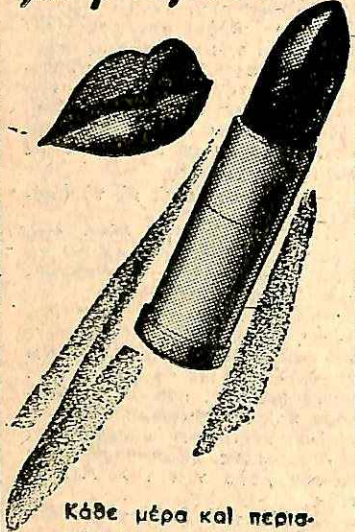
NIVEA ΚΡΕΜΑ

για την ηλιοθεραπεία

NIVEA ΛΑΔΙ

για την ηλιοθεραπεία δίνει όραίο μελαχρινό χρώμα.

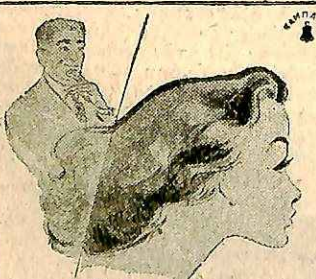
Γνωστό και
φιμωμένο

Κάθε μέρα και περισ-
σότερες γυναίκες θρ-
σκουν πως το κραγιόν
ZANDE διαρκεί πολύ,
θαίνει λιγότερο και
δίνει στο χείλη τους
την φυσική χάρη και
γοητεία που επιδιώκουν

Zande

MADE IN U.S.A.
KPAION ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΕΙΣ ΤΡΙΑ ΜΕΓΕΘΗ ΚΑΙ ΑΝΤΑΛΚΑ
PIMMEΛ ΚΑΙ ΑΝΤΑΛ/ΚΑ
ΡΟΥΖ ΕΙΣ ΚΡΕΜΑ

Θα έχετε πιο ωραία μαλλιά
και στέλινα σαν μετάξι μαλ-
λιά, θα καταπολεμήσετε
την πιτυρίδα, θα μειώσετε την
γριχόπτωση αν λούζετε πάν-
τοτε με το νέο θαυματουργό

Shampoo

OM-OR

ΝΕΩΝ ΠΡΟΙΟΝ ΧΡΩΜΑΤΟΥΡΓΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

— Μιάς ήπειρου πανά-
χαιας!

— Ασφαλώς! Υπολογίζεται
πως η 'Ατλαντίδα υπήρξε πρό 6
χιλιάδων ετών και πως την κα-
τοικούσε μία φυλή τελείως ά-
γνωστη σε μας. Ύστερα συνέ-
βη ένας κατακλυσμός κολοσ-
σιαίων διαστάσεων, που κατα-
πόντισε όλη την 'Ατλαντίδα
σπάζοντας έτσι τον κρίκο που
συνέδεε τις τρεις άλλες ήπει-
ρους. Στη θέση της, απλώθηκε
μια άπέραντη θάλασσα: ο 'Α-
τλαντικός ωκεανός.

— Ωστόσο, κανείς δεν είδε
ποτέ αυτή τη μυστηριώδη χώ-
ρα. Δεν μπορούμε λοιπόν ούτε
να επιβεβαιώσουμε ούτε και ν'
άρνηθούμε την ύπαρξή της.
— Αυτό αποτελεί ένα αλυτο
αίνιγμα για την ιστορία...
— Ω, ω! Κιτταξε εκεί πάνω!
Θάλεγε κανείς πως οι βράχοι
κλείνουν τελείως τη διάβαση.

— Πραγματικά... Θα πρέ-
πει να γυρίσουμε πίσω.
— Μα όχι! Θα βρούμε κά-
ποιο άλλο πέρασμα. Πρέπει να
ξεφύγουμε με κάθε τρόπο απ'
τους εχθρούς μας.

— Θα το κατορθώσουμε ό-
μας!

— Αμφιβάλλεις λοιπόν, 'Αν-
τριέν; Δεν σ' αναγνωρίζω σή-
μερα!... 'Αν ο βράχος φρά-
ζε πραγματικά το πέρασμα, θα
σκαρφαλώσουμε πάνω του, με
κάθε δυνατή προφύλαξη. Μήπως
δεν τα βγάλαμε πέρα σε τόσες
άλλες δύσκολες περιπτώσεις;
— Αλήθεια. Μα τάχα χάσει
κυριολεκτικά, ύστερα απ' αυτή
την καταστροφή...

— Δεν υπάρχει λόγος να
παραίτησαι έτσι, αγόρι μου...
Πάνω στο βράχο, τα βήματά
μας δεν θ' αβίσουν ίχνη.

— Έχετε δίκιο. 'Ας δοκι-
μάσουμε λοιπόν, κι' ο Θεός
βοηθός!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Οι βράχοι διαγράφονταν ό-
ριστα σε κάποια απόσταση. 'Η
σιλουέτα τους χανότανε μέσ'
στο μισοσκόταδο, που έπεφτε
σαν μολυβένιος μανδύας...

Τα φάρια είχαν γίνει οπα-
νιότερα τώρα. Φώλιαζαν όμως
στους βράχους τεράστια δστρα-
κόδερμα, μ' απειλητική εμφά-
νιση, μακριές τετνωμένες κε-
ραίες, μάτια θολά και δστρα-
κα σαν μετάλλια.

Βλέποντάς τα, οι ναυαγοί
δοκίμαζαν την εντύπωσή πως
ένεδρεύανε μέσ' στις τρύπες
τους για να τους επιτεθούν...

Υπήρχαν επίσης αρκετά
μαρογαριτοφόρα στρεΐδια, με
διάφορα χρώματα, που έδιναν
την εντύπωσι παραξένων κι' έ-
ξωτικών λουλουδιών πάνω στους
βράχους.

Αφού οι ναυαγοί προχώρη-
σαν περί τα 50 μέτρα ακόμη,
βρήκαν το δρόμο τους φραγμέ-
νο από τεράστιους βράχους,
που είχαν κυλήσει απ' τα γύρω
βουνά μέσα στην κοιλάδα κι'
είχαν σκεπαστή από κάθε εί-
δους θαλασσινά φυτά.

Μου φαίνεται δύσκολο να
σκαρφαλώσουμε εκεί πάνω! Πα-
ρατήρησε η Νινίτα. Τί λες και
σύ, 'Αντριέν;

— 'Ας μην είμαστε προδια-
τεθειμένοι, πρίν εξετάσουμε α-
πό κοντά τα κατατόπια.

— Θα πρεπε ν' ανάψουμε ένα
φανάρι.

— Όχι ακόμη. 'Ας προσπα-
θήσουμε ν' ανακαλύψουμε καμ-
μιά διάβαση.

Κι' άρχισαν να ψάχνουν ά-
νάμεσα στους βράχους. Μερ-
κοί απ' αυτούς φαίνονταν να

αίωρούνται, έτοιμοι να πέσουν
με την παραμικρή αναταραχή
του νερού.

— Μιά σπηλιά! φώναξε ξα-
φνικά ο Σνόμπς.

— 'Ας την επισκεφθούμε. 'Ι-
σως να μας βγάλει στο πίσω
μέρος αυτής της πλαγιάς.

— Αλλάψτε τα φανάρια σας
κι' ακολουθήστε με, σύστησε ο
'Αντριέν.

Η μικρή ομάδα μπήκε στη
σπηλιά, άναψε δυο ηλεκτρικά
φανάρια κι' άρχισε να ψάχνει
αν υπήρχε καμιά άλλη έξοδος.

Όσο προχωρούσαν, έβγαζαν
φωνές θαυμασμού. 'Η σπηλιά
εκείνη ήταν γεμάτη από φύκια
με πολυποίκιλα χρώματα, φω-
λίες ψαριών, δστρακόδερμα,
ζωόφυτα κρεμασμένα απ' το
βόλο... Οι τοίχοι της σκεπά-
ζονταν από εκατομμύρια όντα
που μοιάζανε με μικροσκοπικά
λουλούδια, ακίνητα στο μέρος
όπου γεννιόντουσαν, ζούσαν
και πέθαιναν.

— Θάλεγε κανείς πως είν' έ-
να μουσείο όλων εκείνων των
πλάσμάτων που βρίσκονται
στα σύνορα του φυτικού και
ζωικού βασιλείου, είπε ο 'Αν-
τριέν.

— Φτάνει να μη βρούμε μπρο-
στά μας κανένα θαλάσσιο τέ-
ρας! Αυτή η σπηλιά μου φαί-
νεται ιδεώδης για καταφύγιό
τους!

— Κιυτάχτε εκεί κάτω! Διέ-
κοψε ξαφνικά ο μηχανικός. 'Υ-
πάρχει μια έξοδος... Δεν δια-
κρίνετε ένα φως;

— Ναι, το βλέπω. 'Από πού
να προέρχεται άραγε;

— Δεν ξέρω κι' εγώ. Μα πι-
στεύω πως σημειώνει μια έξο-
δο της σπηλιάς.

— Τόσο το καλύτερο. Δεν θ'
αναγκασθούμε λοιπόν να γυρί-
σουμε πίσω... και να πέσουμε
στα χέρια των εχθρών μας!

— Φτάνει να μην είναι κρυ-
μμένοι εκεί κάτω! Αυτό το φως.
Προσέχετε πάντως! Σύστησε σ'
όλους ο μηχανικός.

Λίγα βήματα μακρύτερα,
βρήκαν πραγματικά την έξοδο
της σπηλιάς. 'Ηταν χαμηλή
και στενή. Πέρα απ' αυτήν, ά-
πλωνόταν ένα φως παράξενο,
σαν φωσφορισμός.

Για κάθε ένδεχομενο, σβύσα-
νε όλοι τα φανάρια τους και
πέρασαν απ' την τρύπα εκείνη.
Σταμάτησαν τότε, έκπληκτοι.
Και μια φωνή ξέφυγε απ' τα
χείλη τους.

— Ένα θέαμα άπίστευτο ά-
πλωνόταν μπροστά τους, ανά-
μεσα στον έλαφρό, διάφανο και
σαν φωτεινό πέπλο του νερού—
ένα θέαμα υπέροχο, σαν παρα-
μυθένιο: μια πολιτεία άπέραν-
τη, θαμμένη από χιλιάδες χρό-
νια στο βάθος του ωκεανού!

Σπίτια που είχαν γίνει φω-
λίες ψαριών, παλάτια δίχως
σκεπή, ναοί μισογκρεμισμένοι,
κολώνες θρίβες ή σπασμένες,
δρόμοι πλατύτατοι, που δια-
σταυρώνονταν προς όλες τις δι-
ευθύνσεις...

— Εκείνο που μεγάλωνε προ-
πάντων την όμορφη του θεά-
ματος, ήταν το άσπρογάλαζο
φως που έλουζε τα έρείπια κι'
έδινε στα μάρμαρα μια παρά-
ξενη ζωντάνια.

Θάλεγε κανείς πως ήταν μια
πολιτεία κάποιου άλλου κό-
σμου, φωταγωγημένη φαντα-
σμαγορικά για κάποιον έπίση-
μη γιορτή...

Το φως αυτό προερχόταν ά-
πό άμετρητες μεδουσες και ζω-
όφυτα που φωσφορίζαν, γύρω
και μέσα στα έρείπια.

Θέλετε να είδατε
ΠΕΡΦΑΝΗ
ΓΙΑ ΤΟ
ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ;

Έμφεληθίτε από τις κατα-
πληκτικές ιδιότητες του θαυ-
μασίου αυτού κηρού άνδρεών.

Έχετε προσέξει ότι όταν οι
άνδρες μιλούν για μία γυναίκα
με θαυμασμό λένε πάντα 'Έχει
θαυμάσια επίδερμίδα...

Αυτή τη γοητευτική επιδερμ-
ίδα που άρσει τόσο στους άν-
δρες, είναι εύκολο να την έχουν
όλες οι γυναίκες που ξέρουν να
έμφεληθούν από τις καταπλη-
κτικές ιδιότητες του άγνου κη-
ρού, που ή φύση έβαλε στην καρ-
διά των λουλουδιών. Είναι τόσο
εύκολο. Αυτό το παρθένο κε-
ρί, ιδεώδως άγνό, βρίσκεται
παντού τώρα, με την πιο όπλη
μορφή, πρακτικό και χωρίς να
στοιχίζει πολύ, με το όνομα
CIRE ASEPTINE

Το βάψτε πρωί και βράδυ
στο πρόσωπό σας, στο λαιμό σας,
στα μπράτσα σας, στα χέρια σας
άκριβώς όπως βάψετε την συνη-
διαμένη σας κρέμα.

Πολύ γρήγορα, χωρίς στην
CIRE ASEPTINE, τα μικρά έλα-
ττώματα του δέρματός σας (έρε-
θισμοί, μαύρα στίγματα, κοκκινί-
λες, άκρομα και οι πανάδες) σβύ-
νουν και εξαφανίζονται. Λίγο.

Λίγο θα δώτε στον καθρέπτη σας
το πρόσωπό σας να αλλάξει και
το δέρμα σας να παίρνει αυτήν
την οπλοτήτα, τη δροσιά, το
βελούδινο που τόσο άρεσουν
σημειώσις. Οι γυναίκες που
μαζεύουν λουλούδια στην Κιουρή

— 'Ακτι έχουν τα χέρια κατάλευκα.
— Από αυτή τη διαπίστωση έγινε
το θαυμάσιο προϊόν Καλλονής.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της 'Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών.
Βραβείον τηλεπαιγίας μα-
κράς άποστασεως. Μετσόδου
19 (Στ Μουσείου) 8—1 π.μ.
και 5—7 μ.μ. Τηλ 663-673

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΖΑ - ΠΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτή. Δέχεται
9-12 & 5-7 ώς και επί συνεντεύξε-
ως. Τριανφών 113 - Τηλ. 613-610

— Θάναι άσφαλώς μια πόλη
της 'Ατλαντίδος, από κείνες
που βρίσκονταν προς το μέρος
της Εύρώπης! είπε ο Μπούρνε
Ντάβενπορτ, μαγεμένος απ' το
θέαμα εκείνο.

— Πραγματικά, έτσι πρέπει
νάναι, παραδέχθηκε ο 'Αντριέν
Ζάν.

— Να λοιπόν μια απόδειξη
της ύπαρξεως της θρυλικής ή-
πειρου! Βλέπετε πως δεν εί-
χαν γελαστή ο Πλίνιος κι' οι
άλλοι άρχαιοι συγγραφείς...
'Αφού μας δόθηκε η μοναδική
εύκαιρία να εξερευνησουμε αυ-
τά τα έρείπια, θα προσφέρου-
με στην αρχαιολογία στοιχεία
που θα καταπλήξουν ολόκληρο
τον κόσμο!

Πραγματικά, οι ναυαγοί άρ-
χισαν τον πιο φανταστικό πε-
ρίπατο ανάμεσα στα μαριόρι-
να παλάτια, τους πύργους, τα
δημόσια κτίρια... 'Ενώ προχω-
ρούσαν, προσπαθούσαν να συλ-
λάβουν με τη φαντασία τους
τη μυστηριώδη κι' άγνωστη ση-
μερα έποποιία του λαού εκεί-
νου, που είχε παίξει άλλοτε τό-
σο ρόλο στην ιστορία του κό-
σμου κι' είχε ξεχαστή ύστερα
ολότελα.

Φαντάζονταν ύστερα την κα-
ταστροφή που τον είχε εκμη-
δενίσει. Βλέπανε τα κύματα
του ωκεανού να καταπνύνουν, να
θάβουν το θαυμαστό εκείνο πα-
λίσμιο...

Ξαφνικά, ο 'Αντριέν Ζάν διέ-
ταξε:

— 'Αλτ!
Είχε ιδή ένα μακρινό φως,
που σβύστηκε μια στιγμή, κι'
ύστερα ξαναέλαμψε, κόκκινο
σαν αίμα. Στις αναλαμπές του
φάνηκε κάτι σαν οροσειρά.

— Είναι οι λόφοι που τριγύ-
ριζαν άλλοτε την πόλη, είπε ο
Μπούρνε Ντάβενπορτ.

Το νερό αντανάκλασε το
φως αυτό, το έκαστονταπλάσια-
ζε. Φαίνονταν σαν τεράστια, μα-
κρινή πυρκαγιά.

— Τί ωμορφο θέαμα! φώνα-
ξε η Νινίτα έκστατικά.

Ξαφνικά, μια στήλη φωτιάς,
πανύψηλη, τινάχτηκε προς τα
πάνω.

— Ένα ήφαίστειο! φώναξε
ο Μπούρνε Ντάβενπορτ. 'Ισως
νάναι κάποιος ρόλο στο τέ-
λος της 'Ατλαντίδος.

— Δεν αποκλείεται. Είναι
γνωστό πως τα ήφαίστεια κά-
νουν να εμφανίζονται ή να έ-
ξαφανίζονται ολόκληρα νησιά.
'Υπάρχουν τόσα παραδείγμα-
τα...

— Ένα άπλο μισοσκόταδο έ-
πεφτε τώρα πάνω στα κατα-
ποντισμένα έρείπια. 'Ο φωτι-
σμός που τα είχε ξαναζωντανέ-
ψει για λίγο, έλαττώθηκε κι'
έσβυσε τελείως.

— 'Η φαντασμαγορική πολι-
τεία φαίνονταν τώρα στα μάτια
των ναυαγών σαν ένας σωρός
από άμορφους βράχους. 'Η γο-
ητεία είχε διαλυθή, σαν όνειρο.

— Ο 'Αντριέν Ζάν ξαναδούλε
πρώτος τη συναίσθησι της προ-
γματικότητας.

— 'Ας γυρίσουμε στη σπη-
λιά, είπε. 'Αρκετά περιπλανη-

θήκαμε, δίχως να το καταλά-
βουμε...

— Κιτταξε πρώτα! ψιθύρισε
ο Ντάβενπορτ.

— Έσκυψε κι' έδειξε στο μη-
χανικό ένα κατεστραμμένο αέ-
τωμα ναού, μισοσκαμμένο ά-
πό φύκια και μικροσκοπικά δσ-
τρακα. Ένα όνομα ξεχώριζε
άρκετα καθαρά, σκαλισμένο
στο φαγωμένο εκείνο μάρμαρο.
— «'Ατλάντεια», διάβασε ο
μηχανικός.

— Ναι! Θάναι το όνομα κά-
ποιας θεότητας, ή μάλλον αυ-
τής της πολιτείας.

Ξαναπήραν το δρόμο τους.
Λίγα βήματα όμως πιο πέρα,
σταμάτησαν.

Στο βάθος, προς την είσοδο
της σπηλιάς, είχε φανή ένα δυ-
νατό φως, που καθρεφτιζότανε
μέσ' στο νερό, σαν αντανάκλα-
σι του φεγγαριού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.

— Οι εχθροί μας! ψιθύρισε
ο Μπούρνε Ντάβενπορτ.

— Λέτε νάναι αυτοί; είπε ο
'Αντριέν.

— Έτσι μου φαίνεται.
— 'Ας προχωρήσουμε και
θα δούμε.

— Προσοχή όμως! Δεν ξέ-
ρει κανείς τί μπορεί να συμβή.

Ξεκίνησαν πάλι, ο ένας πι-
σω απ' τον άλλον, κολλητά
στα περιστώλια και στα έρει-
πια των κτιρίων, ώσπου έφτα-
σαν κοντά στη σπηλιά.

Είδαν τότε πως προχωρού-
σαν πραγματικά μερικοί άν-

θρωποι. 'Ησαν όκτώ, όλοι έ-
πλισμένοι, κι' είχαν ένα άρχη-
γό. Φαίνεται δε πως είχαν κου-
ραστή, γιατί κάθισαν σε λίγο
στους γύρω βράχους.

— Δεν καταλαβαίνω! ψιθύ-
ρισε ο 'Αντριέν. Πρίν, μου εί-
χαν φανή περισσότεροι. Πού
κρύφτηκαν οι άλλοι;

— 'Ισως τους άσπάξανε οι
καρχαρίες, ή ψάχνουν προς άλ-
λη κατεύθυνσι, είπε ο Μπούρνε
Ντάβενπορτ.

— Προσοχή! Σηκώθηκαν...

— Θα συνεχίσουν το δρόμο
τους.

Πραγματικά, ή μικρή ομάδα
άρχισε ν' απομακρύνεται άνά-
μεσα στα έρείπια της πόλεως
των 'Ατλάντων.

Ο 'Αντριέν πήγε τότε προς
το μέρος όπου βρίσκονταν
προσηγμένως αυτοί οι άγνω-
στοί. Ξαφνικά όμως, σταμάτη-
σε. Είχε σκοντάψει σε κάτι
που είχαν ξεχάσει οι άλλοι, ή
'Ισως το είχαν πετάξει, γιατί
είχε παθεί βλάβη και τους ή-
ταν άχρηστο.

— Έσκυψε γρήγορα και το πή-
ρε. 'Ηταν ένα ηλεκτρικό φα-
νάρι. Τον κίτταξε με προσοχή,
από κοντά. Μια φωνή βγήκε ά-
μέσως απ' τα χείλη του.

— «'Ανδρομεδα»! είπε. Το
φανάρι αυτό προέρχεται απ'
τα έσθδια του πλοίου σας, μί-
στερ Ντάβενπορτ!

— Ναι, αλήθεια... παραδέ-
χθηκε ο Βασιλεύς του γάλλους,
που είχε διαβάσει κι' αυτός τ'
όνομα εκείνο, το χαραγμένο

πάνω στο φανάρι.

— Μα τότε λοιπόν δεν είναι
έχθροι αυτοί οι άνθρωποι! πα-
ρατήρησε η Νινίτα.

— Φωνάχτε τους! σύστησε
ο Σνόμπς Γρήγορα, πρίν τους
χάσουμε απ' τα μάτια μας και
δεν μπορούμε πια να τους
ξαναβρούμε!

— Μα θα μ' ακούσουνε άρα-
γε; είπε ο μηχανικός.

— Πιθανόν. Το νερό μεταδί-
δει τους ήχητικούς παλμούς, ό-
πως κι' ο αέρας. 'Ωστόσο, έ-
χουν άπομακρυνθή πολύ, κι'
αμφιβάλλω αν θα μπορέση να
φτάση ο ήχος ως εκεί.

— Κι' αν τυχόν δεν είναι
φίλοι; παρατήρησε ένας απ'
τους μηχανοδηγούς του τράι-
νου.

— Τότε θα παλέψουμε μα-
ζί τους, θ' άμυνθούμε, άπάν-
τησε η Νινίτα μ' ένεργητικό-
τητα. Μα κάνετε γρήγορα, για-
τί δεν θα τους ξαναβρούμε
πια!

— Άρχισαν όλοι να τρέχουν,
για να προλάβουν την άλλη ό-
μάδα. 'Ο Σνόμπς προχωρούσε
πρώτος, μ' όλο που τον δυσκό-
λευαν στίς κινήσεις του το
καουτσουκένιο σκάφανδρο κι'
οι μολυβένιες σόλες του. Γκρί-
νιαζε γιατί το μεταλλίνο κρά-
νος δεν τον άφηνε να δει καθα-
ρά γύρω του...

— Εύτυχισμένα τα ψάρια
που δεν φοράνε τίποτα! μουρ-
μουρίζει άνάμεσα στα δόντια
του.

Τέλος, οι άγνωστοι τους έ-
κουσαν, σταμάτησαν και στρά-
φηκαν προς το μέρος τους.

Οι κινήσεις των χεριών τους
φανερώσαν ζωηρά έκπληξι γι'
αυτή τη συνάντησι.

Σε λίγο, έφτάσαν κοντά
τους οι ναυαγοί. Κι' ή χαρά
πλημμύρισε όλα τα στήθη.

— Τζακ Ντάβενπορτ!

— 'Αντριέν!

— Νινίτα, κόρη μου!

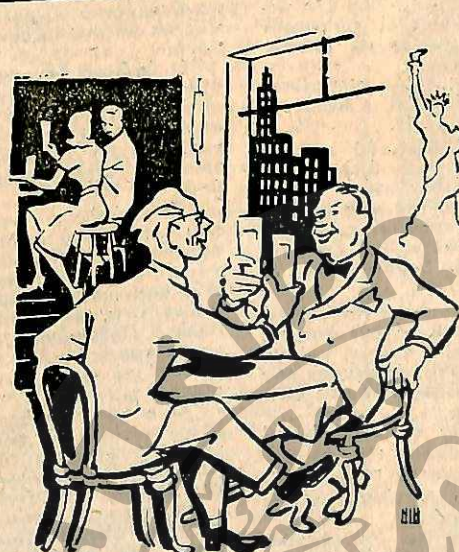
— Εσύ, Μπούρνε! 'Αδελφέ
μου!

Οι φωνές αυτές άντηχούσαν
λίγο υπόκωφα μέσ' στο νερό.
Τρελλοί απ' τη χαρά τους,
άγκαλιάστηκαν σφιχτά και βέ-
λησαν να φιληθούν... αλλά οι
κάσκες τους χτύπησαν ή μία
με την άλλη και τους ξαναφε-
ραν στην πραγματικότητα!

— Καταλάβαμε άμέσως την
τεραστία καταστροφή, έξηγησε
ο έφοπλιστής, όταν είδαμε το
νερό να πλημμυρίζει το τούνελ
με όρμη. Εύτυχας, ή «'Ανδρο-
μεδα» ήταν έτοιμη να ξεκινή-
ση, για να συναντήση τα άγ-
γελικά πολεμικά. Μόλις έλαβα
λοιπόν το άπελτισμένο τηλε-
γράφημά σας που ζήτησε βο-
ήθεια, έτρεξα άμέσως στον τό-
πο της έκρήξεως.

— Και τί βρήκατε;

— Κατεβήκαμε μέσ' στη
θάλασσα και διαβάσαμε το μή-
νυμά σας στα τοιχώματα του
τούνελ. Κατατοπίσθηκα έτσι
για την κατάρσισά σας κι' οι
ελπίδες μου ξαναγεννήθηκαν.
'Ηξερα πια πως ζούσατε και

Σ' όποια πόλη, σ' όποια χώρα,
άν δυο φίλοι ανταμώθουνε,
με τη συντροφιά της μύρας
τά παλιά θα θυμηθουνε!

Και σήμερα είναι παντού γνωστό πως:

η ΜΠΥΡΑ ΚΑΝΕΙ ΚΑΛΟ!

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

**ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ**

**ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ ΤΗΛ. 28.407**

ΜΕ ΡΟΒΕΙΛ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΡΑΔΙΟΜΗΧΑΝΕΙ
ΨΥΧΕΙΣ
Π. ΤΣΙΜΠΛΗΣ - Θ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ 6, ΠΛΑΤ. ΚΑΝΙΓΓΟΣ

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΥΣ ΣΤΙΒΟΥΣ

Συναρπαστική πάλη Σιδεράφ, Γαρυφάλου, Σησίμου στα 400 και 1500 μ.

Το κολυμβητικό 1954, διεθνές και ελληνικό, προκαλεί ζωντανή σχολία μεταξύ των πολλών φίλων της θαλάσσης και του κολυμβίου. Από τους "Αγώνες της ΕΚΟΦ" στο "Ολυμπικό Κολυμβητήριο πιστοποιήθηκε πως φέτος θα έχουμε συναρπαστικούς αγώνες και μεγάλου ενδιαφέροντος συναντήσεις υδατοσφαιριστές.

Ο Γ. Σιδεράφ του ΠΑΟ, ο Α. Γαρυφάλου του "Εθνικού" και ο Α. Σησίμου του Α.Ο.Π.Φ. θα μάς χαρίσουν μεγάλες συγκινήσεις στα αγωνίσματα 400 και 1500 μ. Ανάλογα με τη φόρμα που θα βρίσκεται ο καθένας τους θα διεκδικήσει την πρωτοπορία. Φέτος ο Σησίμος παρουσιάζεται βελτιωμένος, μετά τη συστηματική προπόνησή του στη λίμνη της Βουλιαγμένης κατά τους χειμερινούς μήνες. Ο Α. Γαρυφάλου, τον νίκησε δύο φορές στις αρχές στα 400 μ. χωρίς στο δυνατό το φινις του. Τι θα γίνει όμως από τον Αύγουστο που στο προσκήνιο θα εμφανισθεί και ο Γ. Σιδεράφ στην ίδια φόρμα, μετά από τις αναγκαστικές διακοπές της προπόνησής του, ποτέ στο "Ινστιτούτο", τις εποχικές εξετάσεις στην "Ιατρική Σχολή" του αυστριακού Πανεπιστημίου;

Στα 100 μέτρα ελεύθερας ο Φώτης (ΠΑΟ), ο Μουρτζιάνης ("Ολυμπιακού"), ο Παπαδόγιαννης ("Ολυμπιακού"), ο Σιδεράφ (ΠΑΟ), ο Γαρυφάλου ("Εθνικού"), ο Μπλουδούρης (ΝΟΠ) θα διεκδικήσουν τα πρωταίστα στους Πανελληνίους Αγώνες ανδρών Πανελληνίους Χατζηκυριακκάκης αποδείξει πως δεν κάνει αποκλεισμό νεύρων, αλλά θα αποχωρήσει της ενεργού αθλητικής δράσεως. Άλλωστε, η πάλη για την πρόκληση θέσι θα τη ζωρότερη ενδιαφέρον και θα έχει ακόμη μεγαλύτερο, εάν η το έδα και ο Α. Παλαιολόγος (Μυτιλήνης), που σπουδάζει στις "Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής".

Μεγάλη μάχη θα γίνει στο αγώνισμα της πεταλούδας. Ο Λελάκης (ΠΑΟ) πρωταθλητής των 50 και 100 μ. και ο Γκιουζέλης ("Εθνικού") των 200 μ. θα λύσουν τις περιουσίες ευγενικές για τα πρωταίστες των 200 μ. πεταλούδας διαφορές των. Ο Φίλιππος (ΠΑΟ) με τον Μπλουδούρη (Ν.Ο. Πατρών) θα είναι οι μεγάλοι αντίπαλοι στα 100 μ. πεταλούδας εφήβων. Σ' όλους όμως αυτούς τους άντρες και εφήβους δεν αποκλείεται να παρουσασθεί η μεγάλη εκπλήξη ο μικροσκοπικός Γ. Κασιδόκωστας (ΠΑΟ).

Ο γιγαντισμός Πέ-

Ο Διεθνής Στίβος

τρος Κασαντζάρ θα βρή ψωμένο ανταγωνιστή στο πρόσωπο του μαχητικού "Ορφανού (ΠΑΟ) στα 100 μ. ύπτιως.

Αγώνια θα συνεχίσει τις ψυχές των φιλάθλων κατά τη διάρκεια της συναντήσεως Μαρκουτζίου ("Εθνικού") και Μουστάτσου ("Ολυμπιακού") στα 200 μ. προσθίως. Ο πρώτος σφίγγεται στο μεγάλο δυναμικό του, ο δεύτερος στην τέχνη του και το γλυτσέρμη του. Νικήτης θάνατος τοτέξη με καλύτερη και πιο μελετημένη τακτική και έχει κάνει καλύτερη ζωή, χωρίς ξενύχτια το καλοκαίρι. Ο Ρήγας ("Ολυμπιακού") και Α. Κασιδόκωστας (ΠΑΟ) στις τιμητικές θέσεις.

Η Μακρυγιάννη, η φιλότιμη και εκπληκτική νεαρά πρωταθλήτρια της Ελλάδος του Ναυτικού "Ομίλου Πατρών" θα διαπρέψει και φέτος. Μεγάλο κολυμβητικό ταλέντο. "Αν είχε χειμερινή προπόνηση, θα παρουσιάζε μεγάλες εκπλήξεις. Η Πούπα Ρουμπέν (Α.Ο.Π.Φ.) είναι φέτος καλύτερη από πέρσι. Η Λίμνη της Βουλιαγμένης της πολύ την βοήθησε. Στα 100 μ. ύπτιως η Παζιζή Σούση (ΠΑΟ) προετοιμάζεται δραστήρια για μια δυναμική αναμέτρηση με τη μεγάλη αντίπαλό της, "Ενδιαφέρον αγών θα είναι και στα 200 μ. προσθίως μεταξύ Νικολαΐδου ("Ολυμπιακού") και Κουτσουμπούλου (ΠΑΟ). Ασταθμότητα παράγον είναι ακόμη η φέρελος Γινάντε (ΠΑΟ). Θα προπονηθεί ή όχι;

Στην κατηγορία κορασίδων θα διακριθούν η Δημητρίου (Ν.Ο. Βόλου), η Βουρλούμη (ΠΑΟ), η Αρβανίτου (ΠΑΟ), η Φωκά ("Ολυμπιακού"), η Φωκά ("Α.Ο.Π.Φ."), η Μακρή (ΠΑΟ) και μια νέα έλπιδα για την ελληνική κολύμβηση η Α. Γερακάκη, κόρη ενός πραγματικά αγνού και ένθουσιώδους

Νεαρές κολυμβήτριες που διακρίνονται στους κολυμβητικούς αγώνες, μεταξύ δε αυτών οι διδασ Γινάντε, Φωκά, Σταυριανού, Βουρλούμη, Αρβανίτου.

φιλάθλου, του Γ. Γερακάκη.

Στους εφήβους και στους παίδες θα έχουμε εκπλήξεις μεγαλύτερες απ' όποιεςδήποτε άλλες κατηγορίες. Ο φιλότιμος Παναγιώτης ("Εθνικού") ανέβηκε πια στην κατηγορία ανδρών. Άλλα και αν ήταν εφήβος, πάλι δε θα μπορούσε να παίξει φέτος μεγάλο ρόλο. Προετοιμάζεται για τις εισαγωγικές εξετάσεις στο Πολυτεχνείο και οι προπονήσεις του θάνατο φυσικά έλλειψαν αν δεν διακοπών τελείως.

Ο Κασσιέτης ("Εθνικού") άρχισε άργα την προετοιμασία του εξ αιτίας διαγωνισμών, αλλά θα βρή τον Αύγουστο τη φόρμα του. Οι Μπόγδανος και Βουρλούμης του ΠΑΟ θα διεκδικήσουν φέτος την Α' θέση αν προετοιμαστούν όπως πρέπει.

Ο Χούλης (Α.Ο.Π.Φ.) με τον Ανδρεόπουλο (Ν.Ο. Πατρών) και Μ. Μουρελάτο (ΠΑΟ) θα παλαίσουν για τα 100 μ. ύπτιως εφήβων.

Άρτια πάλη θα γίνει στα 50 μ. και 100 μ. ελεύθερας παιδιών, στα 50 μ. πεταλούδας παιδιών, στα 400 μ. ελεύθερας εφήβων, στα 200 μ. προσθίως εφήβων, στα 100 μ. πεταλούδας εφήβων, στα 50 μ. προσθίως παιδιών. Από τους δυναμικότερους διεκδικητές θα είναι οι "Αλεξανδράκης και Χατζής" του ΠΑΟ, ο εξαιρετός υπήκοος του "Εθνικού" τών "Αθηνών", οι εκπληκτικοί μικροσκοπικοί πρόσθιοι του "Ολυμπιακού", τα νέα φινιρίσματα των Πατρών, του Βόλου, της Θεσσαλονίκης, της Κασσώδας, της Μυτιλήνης, της Χίου, των Χανίων, του "Ηρακλείου", της Κερκύρας, της Καλλιμαίας. Άλλα γιατί όχι και της "Υδρας, του Πόρου, της Αλγίνης, των Σπετσών και της Σόρου; Κοντά στους γνωστούς θα παρουσιασθούν και άγνωστοι νεαροί άσσοι, ίσως να αφαιρεθούν τα πρωταίστες από τους εκπαιδευτικούς πρωτοπόρους των παιδικών και εφηβικών αγωνισμάτων.

Ο "Εθνικός Πειραιώς" στην υδατοσφαίριση είναι άπιστος, άντικτος. Η προοπτική πως θάκανε ταξίδι στην "Ιταλία" χρησιμοποιήθηκε σαν μαγνητική για τους παίκτες. Με βροχή η κρδο υπό την ηγεσία του "Ανδρέα Γαρυφάλου η πρωταθλήτρια του 1953 προετοιμάσθηκε συστηματικά. Ο "Ολυμπιακός" και ο Ν.Ο. Πατρών, ο Α.Ο.Π. Φαλήρου, ο Ν.Ο. Μυτιλήνης, ο "Αρης" και ο "Ηρακλής Θεσ" νικής περνούν μια μεταβατική περίοδο. Βρίσκονται στο μεταίχμιο του πλουτισμού των με νέο αίμα, νέους παίκτες, και του θλιβερού αποχωρισμού των εμπειροτέρων, αλλά ξεπερασμένων βετεράνων. Όσο πιο γρήγορα κατορθώσουν να αποχωρισθούν από τους δημοφιλείς, αλλά γέροντας παίκτες των, τους προσαρμωμένους και προσκολλημένους στο παλιό παιχνίδι, τόσο γρηγορότερα θα αναγεννηθούν.

Άξιος εφής μνείας είναι για τις φιλότιμες προσπάθειές τους, υπέρ της υδατοσφαίρισης δύο από τους νεαρότερους συλλόγους, ο "Αχιλλεύς των Πατρών" και ο "Εθνικός των Αθηνών". Οι αγώνες όμως δεν τελείωσαν. Τώρα αρχίζουν. Θα μάς δοθεί η ευκαιρία άλλη φορά να δώσουμε πλήρη στοιχεία για το δυναμισμό των συλλόγων και των κολυμβητών και κολυμβητριών κατά το 1954, αφού παρακολουθήσουμε τους μεγάλους αγώνες του Αυγούστου και του Σεπτεμβρίου.

Γ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Καμπυλόγραμμο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΝΕΡΒΑΣ. 5) ΑΛΛΟΘΙ. 9) ΤΙΚ. 12) ΣΙΔ. 13) ΟΡ. 14) ΣΙ. 20) ΕΛ. 23) ΙΕΡΕΙΑ. 26) ΟΝ. 30) ΤΑ. 32) ΩΣ. 33) ΤΙΣ. 35) ΣΚΙ. 36) ΙΕΡΙΧΩ. 37) ΚΗΦΕΥΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΝΤΟΝΙΤΖΕΤΤΙ. 2) ΕΙΡ. 3) ΡΚ. 6) ΟΣ. 7) ΘΙΣ. 8) ΓΕΛΟΠΟΙΗΣΙΣ. 17) ΙΕΡΟΝ. 18) ΔΛΕΝΗ. 31) ΛΙΕ. 32) ΩΚΥ. 34) ΣΡ. 35) ΣΕ.

ΣΤΙΣ ΚΑΜΠΥΛΕΣ
4) ΣΚΥΒΑΛΑ. 5) ΑΓΕΝΩΤΟ. 10) ΚΑΛΑΜΑΤΙΝΟΣ. 11) ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΙ. 15) ΒΙΩΝ. 16) ΝΟΜ. 19) ΙΣΟ. 21) ΛΙΑ. 22) ΤΑΚ. 24) ΤΑΡΑΣΣΩ. 25) ΓΚΑΡΡΙΚ. 27) ΙΔΕ. 28) ΡΟΗ. 29) ΑΝΗΡ.

Σωστό — Λάθος

1) ΛΑΘΟΣ. (Είπε κατά 2000 τ.χ. μικρότερος). 2) ΣΩΣΤΟ. (Έτσι διώχνουν τις ενοχλητικές μίγες). 3) ΣΩΣΤΟ. 4) ΛΑΘΟΣ. (Η πρώτη παράσταση στη Βενετία το 1853 σημείωσε παταγώδη αποτυχία). 5) ΛΑΘΟΣ. (Τον θεωρούσε μαζί με τον Μαύση ως τους μοναδικούς προφήτες που εμφανίστηκαν πριν απ' αυτόν). 6) ΣΩΣΤΟ. 7) ΣΩΣΤΟ. 8) ΛΑΘΟΣ. (Από το 1530 μέχρι το 1686 ήταν υπό τουρκική κατοχή). 9) ΣΩΣΤΟ. 10) ΣΩΣΤΟ. (Η οικογένεια Μπάχ έδωσε 70 μουσικούς μεγάλης αξίας).

Διπλό κεφάλι

ΑΒΡΑΑΜ: "Ακυρος — Βωμός — Ραίον — Άπαν — Άετος — Μόριον.

Στοιχειόγραφος

ΟΡΑΣΙΣ — ΟΑΣΙΣ.

Κρυπτογραφικός

1) ΠΡΙΑΜΟΣ. 2) ΡΟΙΑ. 3) ΙΠΠΟΣ. 4) ΑΜΜΟΣ. 5) ΜΑΡΙΟΣ. 6) ΟΡΜΟΣ. 7) ΣΠΑΡΟΣ.

Μεταγραμματισμός

Ίσοκράτης — Σωκράτης.

Δημώδες αίνιγμα

Ο σιδηρόδρομος

Λεξιγραφος

Καλλιθέα (Καλή — Θεά).

Λαζούρινθος

Μόνον η μέλισσα του κάτω άκρου δεξιά θα μπόρεση να φτάσει στη μαργαρίτα.

Ο

Η λύσις του υπ' αριθ. 494 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΔΕΚΑΣ — ΤΙΜΩ — ΕΚΑΣ. 2) ΣΑΡΩΣΙΣ — ΛΑΜΑ — ΩΡΑΙ. 3) ΩΔΙΣ — ΚΑΜΑΤΟΣ — ΚΗΛΩ. 4) ΟΙΣ — ΡΥΤΗΡ — ΝΤΑ — ΣΑΝ. 5) ΒΑΣΑΝΟΝ — ΑΝΑ — ΓΑ. 6) ΑΠΗΕ — ΝΟΝ — ΑΡΤΟΣ. 7) ΑΝΑΣ — ΤΑΕ — ΣΑΤΥΡΟΣ. 8) ΜΗΝ — ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ. 9) ΑΡΑΡΑΤ — ΔΥΣ — ΣΟΝΑΤΑ. 10) ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ — ΚΑΝ. 11) ΛΕΚΑΝΕΣ — ΜΙΣ — ΔΙΩΑ. 12) ΜΙΣΟΙ — ΣΕΡ — ΘΕΣΙ. 13) ΕΝ — ΣΟΛ — ΣΟΛΩΜΩΝ. 14) ΡΟΚ — ΝΙΟ — ΚΗΠΟΣ — ΜΙΑ. 15) ΟΥΣΙ — ΣΚΙΑΣΙΣ — ΣΑΡΙ. 16) ΣΙΛΙΟ — ΤΑΝΚ — ΑΧΛΑΔΕΑ. 17) ΣΑΣΑ — ΣΑΙΝ — ΑΡΙΩΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΣΩΣ — ΑΜΑΝ — ΜΕΡΟΣ. 2) ΔΑΔΙ — ΑΝΗΡ — ΛΙΝΟΨΙΣ. 3) ΕΡΙΣ — ΠΑΝΑΚΕΣ — ΚΙΛΑ. 4) ΚΩΣ — ΒΗΣ — ΡΑΚΟΣ — ΣΟΣ. 5) ΑΣ — ΡΑΣ — ΜΑΤΑΙΟΝ. 6) ΣΙΚΥΣ — ΤΗΝ — ΛΙΣΤ. 7) ΣΑΤΑΝΑΣ — ΧΕΩ — ΟΚΑΣ. 8) ΜΗΝΟΕΙΔΗΣ — ΙΝΑ. 9) ΙΛΑΡΟΝ — ΜΥΣ — ΣΟΚΑΚΙ. 10) ΜΑΤ — ΣΩΣΙΜΕΛΗΣ. 11) ΟΜΟΝ — ΠΑΝ — ΣΙΡΟΠΙΑ. 12) ΑΣΤΑ — ΤΙΣ — ΜΟΣΧΑ. 13) ΑΝΑΓΩΣ — ΦΩΣ — ΑΡ. 14) ΚΩΚ — ΑΡΡΗΝ — ΔΕΝ — ΣΑΙ. 15) ΑΡΗΣ — ΤΟΣΑΚΙΣ — ΜΑΔΩ. 16) ΣΑΛΑΓΟΣ — ΤΑΥΙ — ΙΡΕΝ. 17) ΙΩΝΑΣ — ΓΑΝΑ — ΜΙΑ.

Μιά νύχτα ΑΓΩΝΙΑΣ

Παράξενο διήγημα

Κάθε βράδυ πηγαίνα να συναντήσω το Μάρκ Περνί στο ατελιέ του. Ο φίλος μου είχε εγκαταστήσει ένα ωραίο έξοχικο οπτικό, όπου περνούσε το καλοκαίρι του. Ήταν ένα οπτικό μ' όλες τις πιο νέες ανέσεις κ' είχε μια περφόρμη βεράντα απ' όπου μπορούσε να θαυμάσει κανείς τη γαλανή θάλασσα, τους απόκρημνους βράχους κ' όλη την πανοραμική θέα της εξοχής. Ο φίλος μου είχε βρει κάθε όρεξη για δουλειά και ζωγράφιζε περιηγητικούς πίνακες.

Όσο καλός όμως ήταν στη δουλειά του, τόσο παράξενος ήταν στη ζωή του. Δεν του άρεσαν οι συνηθισμένες συντροφίες και το μόνο που δεχόταν ευχάριστα ήμουν εγώ. Μ' αγαπούσε εξαιρετικά.

Μα ο αὐτὴ τὴν ὁμορφὴ γωνιά τῆς γῆς, οἱ καιροὶ δὲν ἦσαν πάντα ἡσυχασμένοι. Συχνὰ ἐξοπούσαν ἀγριεὶς καταιγίδες, ἡ θάλασσα ἐποσεῖτο μετὰ καταιγίδων, ἡ ἀβυσσὸς ἐκποσεῖτο μετὰ καταιγίδων. Τὸν ἀνέκοιτο ἡ θάλασσα ἐκποσεῖτο μετὰ καταιγίδων, ἡ ἀβυσσὸς ἐκποσεῖτο μετὰ καταιγίδων. Τὸν ἀνέκοιτο ἡ θάλασσα ἐκποσεῖτο μετὰ καταιγίδων, ἡ ἀβυσσὸς ἐκποσεῖτο μετὰ καταιγίδων.

—Σέρεϊς, μὲ εἶπε κάποια στίγμῃ, Μάρκ, τὴν μανία πὺ ἐκὼ γιὰ τὰ πολὺ ὁμορφα ὀπίτια, τὰ γεμάτα φῶς, πὺ σοὺ δημιουργοῦν μίαν κοροῦμεν ἀντίστροφον κί' ὅτι ἀνατριχίλῳ σὺν ἀντικρῶν ἔνα μετ' ἀλλήλων ὀπίτια. Ὡστόσο δὲν σοὺ εἶπα ποτὲ τὴν ἀφορμὴν αὐτῆς ἰδιοτροπίας μου. Ἐχεῖς διαβάσει διηγήματα τοῦ Πόε; —Εἰ κατὶ τοιοῦθ' ἀκούσῃς τώρα. Αὐτὴ ἡ θύελλα πὺ ἐξοσεῖτο μὲ θυμὸν τὴν πὺ τραγικὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς μου. —Ἡ ἱστορία σου ἀρχίζει νὰ μοὺ προκαλεῖ τὴν περιέργειαν.

—Θυμῶσαι βέβαια, συνέχισε ὁ Μάρκ, ὅτι εἶχα μείνει πέντε χρόνια στὴ θάλασσα. Μ' εἶχαν καλέσει γιὰ νὰ ἐπιδιορθώσω τὴς τοικογραφίαις ἐνὸς παλίου μοναστηρίου. Τὸ κτίριον αὐτὸ ἦταν σκοτεινὸν σὺν φυλάκι, πένθιμο σὺν τάφῳ καὶ ὕγρῳ σὺν ὑπόγειον ὁδοῖ.

—Εἶχα λοιπὸν ἐγκατασταθῇ σ' ἐνα παρεκκλήσιον καὶ δοῦλενα περιόστερον μετὰ τῶν κερῶν παρὰ μετὰ τῶν φῶς τῆς ἡμέρας, γιὰ τὴν μόλις ἐμπαίνον κατὶ αὐτὸ πνεῦμον παυσατοῦ.

—Εἶχα πολλὰ δουλειὰ καὶ διαρκῶς βριακόμουν σκυμμένος πᾶν ὅτις

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὅποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἀνεῖ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ "Θησαυροῦ".

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τῷ ἀρθρῳ 6 § 7 τοῦ Ν.Α. 1092) 1938

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Δρχ. 340.—
Εξαμηνιαία 170.—
Τριμηνιαία 85.—

Ετήσια Δρχ. 5.940.—
Εξαμηνιαία 2.970.—
Τριμηνιαία 1.485.—

Μιά νύχτα ΑΓΩΝΙΑΣ

Παράξενο διήγημα

Κάθε βράδυ πηγαίνα να συναντήσω το Μάρκ Περνί στο ατελιέ του. Ο φίλος μου είχε εγκαταστήσει ένα ωραίο έξοχικο οπτικό, όπου περνούσε το καλοκαίρι του. Ήταν ένα οπτικό μ' όλες τις πιο νέες ανέσεις κ' είχε μια περφόρμη βεράντα απ' όπου μπορούσε να θαυμάσει κανείς τη γαλανή θάλασσα, τους απόκρημνους βράχους κ' όλη την πανοραμική θέα της εξοχής. Ο φίλος μου είχε βρει κάθε όρεξη για δουλειά και ζωγράφιζε περιηγητικούς πίνακες.

Όσο καλός όμως ήταν στη δουλειά του, τόσο παράξενος ήταν στη ζωή του. Δεν του άρεσαν οι συνηθισμένες συντροφίες και το μόνο που δεχόταν ευχάριστα ήμουν εγώ. Μ' αγαπούσε εξαιρετικά.

Μα ο αὐτὴ τὴν ὁμορφὴ γωνιά τῆς γῆς, οἱ καιροὶ δὲν ἦσαν πάντα ἡσυχασμένοι. Συχνὰ ἐξοπούσαν ἀγριεὶς καταιγίδες, ἡ θάλασσα ἐποσεῖτο μετὰ καταιγίδων, ἡ ἀβυσσὸς ἐκποσεῖτο μετὰ καταιγίδων. Τὸν ἀνέκοιτο ἡ θάλασσα ἐκποσεῖτο μετὰ καταιγίδων, ἡ ἀβυσσὸς ἐκποσεῖτο μετὰ καταιγίδων.

—Σέρεϊς, μὲ εἶπε κάποια στίγμῃ, Μάρκ, τὴν μανία πὺ ἐκὼ γιὰ τὰ πολὺ ὁμορφα ὀπίτια, τὰ γεμάτα φῶς, πὺ σοὺ δημιουργοῦν μίαν κοροῦμεν ἀντίστροφον κί' ὅτι ἀνατριχίλῳ σὺν ἀντικρῶν ἔνα μετ' ἀλλήλων ὀπίτια. Ὡστόσο δὲν σοὺ εἶπα ποτὲ τὴν ἀφορμὴν αὐτῆς ἰδιοτροπίας μου. Ἐχεῖς διαβάσει διηγήματα τοῦ Πόε; —Εἰ κατὶ τοιοῦθ' ἀκούσῃς τώρα. Αὐτὴ ἡ θύελλα πὺ ἐξοσεῖτο μὲ θυμὸν τὴν πὺ τραγικὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς μου. —Ἡ ἱστορία σου ἀρχίζει νὰ μοὺ προκαλεῖ τὴν περιέργειαν.

—Θυμῶσαι βέβαια, συνέχισε ὁ Μάρκ, ὅτι εἶχα μείνει πέντε χρόνια στὴ θάλασσα. Μ' εἶχαν καλέσει γιὰ νὰ ἐπιδιορθώσω τὴς τοικογραφίαις ἐνὸς παλίου μοναστηρίου. Τὸ κτίριον αὐτὸ ἦταν σκοτεινὸν σὺν φυλάκι, πένθιμο σὺν τάφῳ καὶ ὕγρῳ σὺν ὑπόγειον ὁδοῖ.

—Εἶχα λοιπὸν ἐγκατασταθῇ σ' ἐνα παρεκκλήσιον καὶ δοῦλενα περιόστερον μετὰ τῶν κερῶν παρὰ μετὰ τῶν φῶς τῆς ἡμέρας, γιὰ τὴν μόλις ἐμπαίνον κατὶ αὐτὸ πνεῦμον παυσατοῦ.

—Εἶχα πολλὰ δουλειὰ καὶ διαρκῶς βριακόμουν σκυμμένος πᾶν ὅτις

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὅποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἀνεῖ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ "Θησαυροῦ".

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τῷ ἀρθρῳ 6 § 7 τοῦ Ν.Α. 1092) 1938

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Δρχ. 340.—
Εξαμηνιαία 170.—
Τριμηνιαία 85.—

Ετήσια Δρχ. 5.940.—
Εξαμηνιαία 2.970.—
Τριμηνιαία 1.485.—

Μιά νύχτα ΑΓΩΝΙΑΣ

Παράξενο διήγημα

Κάθε βράδυ πηγαίνα να συναντήσω το Μάρκ Περνί στο ατελιέ του. Ο φίλος μου είχε εγκαταστήσει ένα ωραίο έξοχικο οπτικό, όπου περνούσε το καλοκαίρι του. Ήταν ένα οπτικό μ' όλες τις πιο νέες ανέσεις κ' είχε μια περφόρμη βεράντα απ' όπου μπορούσε να θαυμάσει κανείς τη γαλανή θάλασσα, τους απόκρημνους βράχους κ' όλη την πανοραμική θέα της εξοχής. Ο φίλος μου είχε βρει κάθε όρεξη για δουλειά και ζωγράφιζε περιηγητικούς πίνακες.

Όσο καλός όμως ήταν στη δουλειά του, τόσο παράξενος ήταν στη ζωή του. Δεν του άρεσαν οι συνηθισμένες συντροφίες και το μόνο που δεχόταν ευχάριστα ήμουν εγώ. Μ' αγαπούσε εξαιρετικά.

Μα ο αὐτὴ τὴν ὁμορφὴ γωνιά τῆς γῆς, οἱ καιροὶ δὲν ἦσαν πάντα ἡσυχασμένοι. Συχνὰ ἐξοπούσαν ἀγριεὶς καταιγίδες, ἡ θάλασσα ἐποσεῖτο μετὰ καταιγίδων, ἡ ἀβυσσὸς ἐκποσεῖτο μετὰ καταιγίδων. Τὸν ἀνέκοιτο ἡ θάλασσα ἐκποσεῖτο μετὰ καταιγίδων, ἡ ἀβυσσὸς ἐκποσεῖτο μετὰ καταιγίδων.

—Σέρεϊς, μὲ εἶπε κάποια στίγμῃ, Μάρκ, τὴν μανία πὺ ἐκὼ γιὰ τὰ πολὺ ὁμορφα ὀπίτια, τὰ γεμάτα φῶς, πὺ σοὺ δημιουργοῦν μίαν κοροῦμεν ἀντίστροφον κί' ὅτι ἀνατριχίλῳ σὺν ἀντικρῶν ἔνα μετ' ἀλλήλων ὀπίτια. Ὡστόσο δὲν σοὺ εἶπα ποτὲ τὴν ἀφορμὴν αὐτῆς ἰδιοτροπίας μου. Ἐχεῖς διαβάσει διηγήματα τοῦ Πόε; —Εἰ κατὶ τοιοῦθ' ἀκούσῃς τώρα. Αὐτὴ ἡ θύελλα πὺ ἐξοσεῖτο μὲ θυμὸν τὴν πὺ τραγικὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς μου. —Ἡ ἱστορία σου ἀρχίζει νὰ μοὺ προκαλεῖ τὴν περιέργειαν.

—Θυμῶσαι βέβαια, συνέχισε ὁ Μάρκ, ὅτι εἶχα μείνει πέντε χρόνια στὴ θάλασσα. Μ' εἶχαν καλέσει γιὰ νὰ ἐπιδιορθώσω τὴς τοικογραφίαις ἐνὸς παλίου μοναστηρίου. Τὸ κτίριον αὐτὸ ἦταν σκοτεινὸν σὺν φυλάκι, πένθιμο σὺν τάφῳ καὶ ὕγρῳ σὺν ὑπόγειον ὁδοῖ.

—Εἶχα λοιπὸν ἐγκατασταθῇ σ' ἐνα παρεκκλήσιον καὶ δοῦλενα περιόστερον μετὰ τῶν κερῶν παρὰ μετὰ τῶν φῶς τῆς ἡμέρας, γιὰ τὴν μόλις ἐμπαίνον κατὶ αὐτὸ πνεῦμον παυσατοῦ.

—Εἶχα πολλὰ δουλειὰ καὶ διαρκῶς βριακόμουν σκυμμένος πᾶν ὅτις

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὅποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἀνεῖ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ "Θησαυροῦ".

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τῷ ἀρθρῳ 6 § 7 τοῦ Ν.Α. 1092) 1938

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Δρχ. 340.—
Εξαμηνιαία 170.—
Τριμηνιαία 85.—

Ετήσια Δρχ. 5.940.—
Εξαμηνιαία 2.970.—
Τριμηνιαία 1.485.—

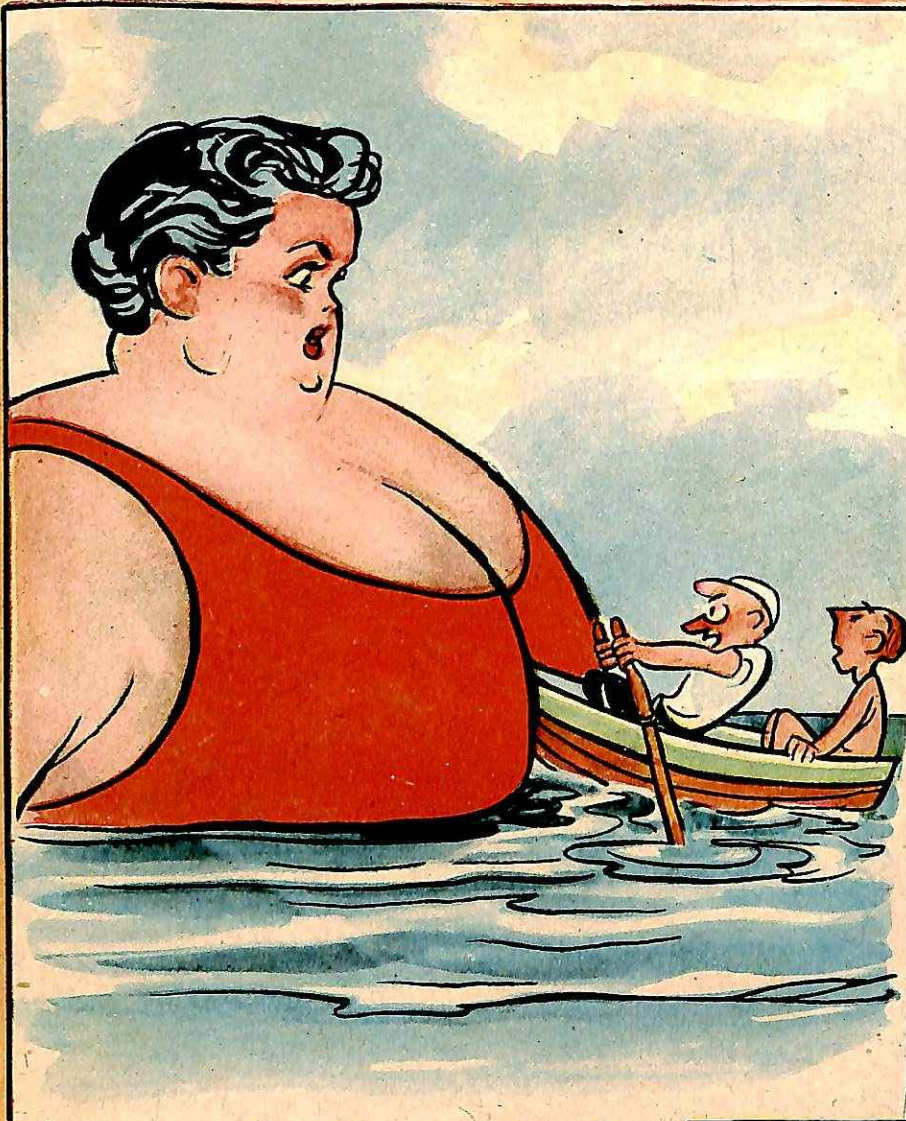
Μιά νύχτα ΑΓΩΝΙΑΣ

Παράξενο διήγημα

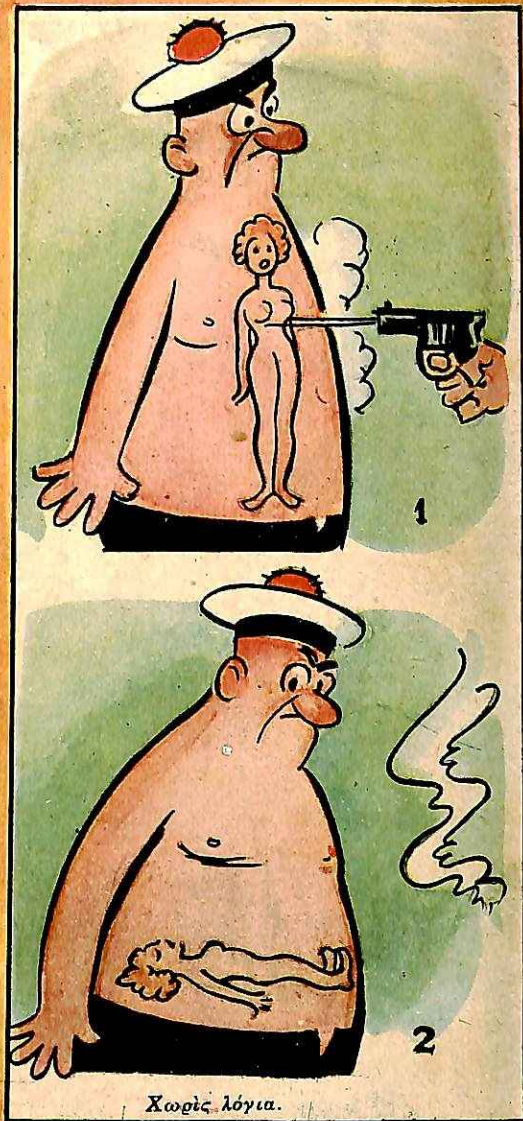
Κάθε βράδυ πηγαίνα να συναντήσω το Μάρκ Περνί στο ατελιέ του. Ο φίλος μου είχε εγκαταστήσει ένα ωραίο έξοχικο οπτικό, όπου περνούσε το καλοκαίρι του. Ήταν ένα οπτικό μ' όλες τις πιο νέες ανέσεις κ' είχε μια περφόρμη βεράντα απ' όπου μπορούσε να θαυμάσει κανείς τη γαλανή θάλασσα, τους απόκρημνους βράχους κ' όλη την πανοραμική θέα της εξοχής. Ο φίλος μου είχε βρει κάθε όρεξη για δουλειά και ζωγράφιζε περιηγητικούς πίνακες.

Όσο καλός όμως ήταν στη δουλειά του, τόσο παράξενος ήταν στη ζωή του. Δεν του άρεσαν οι συνηθισμένες συντροφίες και το μόνο που δεχόταν ευχάριστα ήμουν εγώ. Μ' αγαπούσε εξαιρετικά.

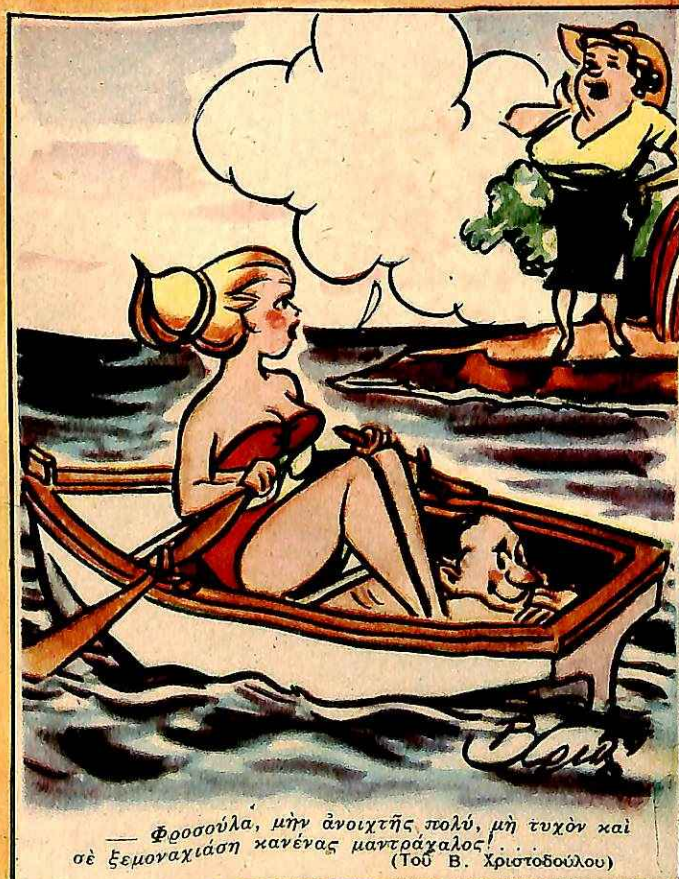
Μα ο αὐτὴ τὴν ὁμορφὴ γωνιά τῆς γῆς, οἱ καιροὶ δὲν ἦσαν πάντα ἡσυχασμένοι. Συχνὰ ἐξοπούσαν ἀγριεὶς καταιγίδες, ἡ θάλασσα ἐποσεῖτο μετὰ καταιγίδων, ἡ ἀβυσσὸς ἐκποσεῖτο μετὰ καταιγίδων. Τὸν ἀνέκοιτο ἡ θάλασσα ἐκποσεῖτο μετὰ καταιγίδων, ἡ ἀβυσσὸς ἐκποσεῖτο μετὰ καταιγίδων.

— Κάνε πίσω, Μπάμπη. Σφηνωθήκαμε ἄ-
σχημα!

Χωρίς λόγια.

— Φροσούλα, μὴν ἀνοιχτὴς πολὺ, μὴ τυχὸν καὶ
σὲ ξεμοναχιάσῃ κανέναν μαντράχαλο.
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Χωρίς λόγια
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)